

STEPHEN KING

Hayaletin Garip Huyları
NIGHT SHIFT

Korkunun hüküm sürdüğü, uğursuz güçlerin ve ürkütücü yaratıkların varlığını sürdürdüğü, güzel her şeyin bir anda yok olabileceği o tuhaf ve harika durakta buluşalım.

İğrenç sıçanların yeni bir dünya kurduğu karanlıkların derinliklerinden, hayatla ölümü birbirinden ayıran baş döndürücü yüksekliklere... İnsanlığı yeryüzünden silmeye çalışan bir virüsten, uzayın sonsuzluğundan gelen korkunç bir tehdide... Bağımlılıktan kurtulmak için alışılmadık yollara başvuran bir adamdan, mide bulandırıcı bir dönüşüm geçiren yalnız bir alkoliğe... Tüylerinizi diken diken edecek yirmi müthiş öykü.

Hayaletin Garip Huyları King'in deli hayal gücünün nasıl da sınır tanımadığının bir kanıtı.

STEPHEN KING

Hayaletin Garip Huyları

**Türkçesi
Gönül Suveren - Esat Ören**

KİTABIN ORİJİNAL ADI

NIGHT SHIFT

YAYIN HAKLARI

© STEPHEN KING
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

KAPAK

OSMAN SELÇUK ÖZDOĞAN

BASKI

1. BASIM / EKİM 2019 / İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
MATBAASI

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN - 978 - 975 - 21 - 2537 - 7

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Gülbahar Mah. Alatan Erbulak Sok. Maya Han Apartmanı

No: 14 Kat: 3 Şişli / İstanbul

Yayınevi Sertifika No: 44011

Tel: 0.212.446 38 88 pbx

Faks: 0.212.446 38 90

<http://www.altinkitaplar.com.tr>

info@altinkitaplar.com.tr

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

HAYVAN MEZARLIĞI
GÖZ
KUJO
KORKU AĞI
KUŞKU MEVSİMİ
ÇAĞRI
CHRISTINE
MAHŞER
"O"
SİS
SADİST
MEDYUM
ŞEFFAF
CESET
AZRAİL KOŞUYOR
HAYALETİN GARİP HUYLARI
GECE YARISINI DÖRT GEÇE
GECE YARISINI İKİ GEÇE
RUHLAR DÜKKÂNI
OYUN
ÇILGINLIĞIN ÖTESİ
KEMİK TORBASI

YEŞİL YOL
MAÇA KIZI
RÜYA AVCISI
KARA EV
KARANLIK ÖYKÜLER
BUICK 8
TEPKİ
YAZMA SANATI
BİR AŞK HİKÂYESİ
DUMA ADASI
KUBBE'NİN ALTINDA
ZİFİRİ KARANLIK YILDIZSIZ GECE
22/11/63
DR. UYKU
BAY MERCEDES
KİM BULDUYSA ONUNDUR
CEP
KÂBUSLAR PAZARI
SON NÖBET
UYUYAN GÜZELLER
HAYATI EMEN KARANLIK
YABANCI

KARA KULE SERİSİ

KARA KULE (SİLAHŞOR)
ÜÇ'ÜN ÇEKİLİŞİ
ÇORAK TOPRAKLAR
BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE
CALLA'NIN KURLARI
SUSANNAH'NİN ŞARKISI
KULE
ANAHTAR DELİĞİNDEN ESEN RÜZGÂR

KARA KULE ÇİZGİ ROMAN SERİSİ

SİLAHŞOR'UN DOĞUŞU
EVE GİDEN YOL
İHANET
GILEAD'IN DÜŞÜŞÜ
JERİCHO TEPE Sİ SAVAŞI
KARA KULE/YOLCULUK BAŞLIYOR

MAHŞER ÇİZGİ ROMAN SERİSİ

KAPTAN TRIPS

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ	7
ÖNSÖZ.....	11
JERUSALEM'S LOT	25
GECE VARDİYASI.....	68
GECE DALGALARI	89
BEN BİR KAPIYIM.....	99
CANAVAR.....	115
ÖCÜ	139
GRİ MADDE.....	155
SAVAŞ MEYDANI	169
KAMYONLAR.....	180
HAYALETİN GARİP HUYLARI	201
ÇİLEK BAHARI	236
ÇIKINTI.....	246
ÇİMLER BİÇİLECEK.....	265
BIRAKANLAR ŞİRKETİ	276
NE İSTEDİĞİNİ BİLİYORUM.....	300
MISIRIN ÇOCUKLARI	328
MERDİVENDEKİ SON BASAMAK.....	363
ÇİÇEKLERİ SEVEN ADAM.....	376
SON BİR KADEH	383
ODADAKİ KADIN	402

GİRİŞ

Bulduğum partilerde (ki artık mümkün olduğunca gitmiyorum) çoğu zaman birisi gülümseyerek elimi sıkıyor ve müthiş bir sır vermiş gibi, “Biliyor musunuz, ben oldum olası yazmak istemişimdir,” diyor.

Eskiden nazik olmaya çalışırdım.

Son zamanlarda ben de aynı hevesli ifadeyi takınarak karşılık veriyorum: “Biliyor musunuz, ben de oldum olası beyin cerrahı olmak istemişimdir.”

O zaman ne diyeceğini bilemez bir halde kalakalıyorlar. Önemli değil. Etrafımızda o kadar çok ne diyeceğini bilemeyen insan var ki...

Yazmak istiyorsan, yazarsın.

Yazmayı öğrenmenin tek yolu yazmaktır. Ne yazık ki bu beyin cerrahlığı için geçerli bir yol değildir.

Stephen King oldum olası yazmak istemiştir ve yazmıştır da.

Bu arzuyla *Göz’ü*, *Korku Ağtı’nı*, *Medyum’u* ve bu kitapta okuyacağınız çok güzel kısa hikâyeleri yazdı. Bunun dışında daha pek çok hikâye, kitap, şiir, deneme ve sınıflandırılmayan şeyler yazdı; çoğu yayımlanamayacak kadar kötüydü.

Çünkü bu iş ancak böyle yapılır.

Çünkü bunun başka bir yolu yoktur. Tek bir yolu bile.

Yılmadan çalışmak bu iş için hani neredeyse yeterlidir. Ama o bile tek başına yetmez. Kelimelerden anlamamız gerekir. Dibine kadar. Kelimelerin içinde yuvarlanmak istemeniz gerekir. Başkaları tarafından yazılmış milyonlarca kelimeyi okumanız gerekir.

Her şeyi kahredici bir gıpta veya mide bulandırıcı bir nefretle okursunuz.

Nefretin büyük bir kısmını yeteneksizliklerini uzun kelimelerle gizleyen insanlara karşı duyarsınız. Hikâyenin anlamına, temposuna veya karakterine hiç uymayan Almancaya özgü cümle yapıları ve göze batan simgeler kullanan insanlara...

Sonra kendinizi tanımaya başlamak zorunda kalırsınız; iyice tanıdıktan sonra başka insanları tanımaya başlarsınız. Karşılaştığımız her insanda kendimizden bir parça vardır.

Tamam, o halde. Çok çalışmak, kelime sevgisi, empati... Tüm bunların sonucunda, acı verici olsa da, ortaya çıkacak bir miktar nesnellik.

Hiçbir zaman tam anlamıyla nesnelliğe ulaşılmasa da.

Zamanın bu kırılğan anında bu kelimeleri mavi daktilomla yazıyorum, giriş kısmının ikinci sayfasındayım, aradığım lezzetin ve anlamın ne olduğunu çok iyi biliyorum, ama bunu yansıtabildiğime hiç emin değilim.

Stephen King'in iki katı uzun bir süredir bu işin içindeyim; dolayısıyla işim konusunda ondan biraz daha nesnel sayılırım.

Bu nitelik sancılı ve çok yavaş gelişir.

Kitaplarınızı dünyaya salıverirsiniz, ama onları ruhunuzdan koparmak çok zordur. Önlerine koyduğunuz engellere rağmen bir şekilde yollarını bulmaya çalışan şaşkın çocuklar gibidirler. Onları geri getirip her birini, sayfa sayfa bir daha gözden geçirebilmek için neler vermezdim. Daha iyi hale getirmek için...

Stephen King otuz yaşında, benim otuz veya kırk yaşında olduğumdan çok daha iyi bir yazar.

Bu yüzden ondan biraz nefret etmekte haklıyım.

Onun izlediği yoldaki çalıkların ardına gizlenmiş bir düzine iblis olduğunu biliyorum ama onu uyaracak bir yol bulsam bile işe yaramayacağına eminim. Ya King onları def edecek ya da onlar King'i.

Bu kadar basit işte.

Buraya kadar her şey anlaşıldı mı?

Çalışkanlık, kelime şehveti, empati ve nesnellik... eee, sonra ne var?

Hikâye. Hikâye. Tabii ya, hikâye!

Hikâye sizin sevmeye yönelttiğiniz birine olan şeylerdir. Fiziksel, zihinsel, ruhsal herhangi bir boyutta ve bu boyutların bileşiminde olabilir.

Yazarın müdahalesi olmadan.

Yazar müdahalesi şudur: "Anne, bak, ne güzel yazıyorum!"

Başka bir yazar müdahalesi de grotesk cümlelerdir. Geçen yılın çok satan bir kitabında yer alan şu cümle buna en güzel örnektir. "Adamın gözleri kadının elbisesinin önünden aşağı doğru kaydı."

Kopuk ve bütüne uymayan bir cümle de yazar müdahalesidir; okur bu cümleyi gördüğünde birden hikâyeden kopar, kitap okuduğunun fakına varır.

Başka bir müdahale de hikâyenin içine sıkıştırılmış miniderslerdir. Bu benim en vahim kusurumdur.

Bir sahne çok güzel betimlenebilir, beklenmedik olmasına rağmen büyüyü bozmayabilir. Bu kitaptaki "Kamyonlar" adlı hikâyede Stephen King bir kamyon durağında gergin bir şekilde bekleyen insanları tasvir ediyor: "Adam satışçıydı, çantasını, uykuya dalan köpeğini tutar gibi göğsüne bastırmıştı."

Ben bunu çok hoş buldum.

Başka bir hikâyede kulağının ne kadar iyi olduğunu gösteriyor. Diyalogu hayattan, gerçekçi bir hale getiriyor. Hikâyede bir adam ve karısı uzun bir yolculuktalar. Issız bir yolda ilerliyorlar. Kadın, "Evet, Burt. Nebraska'da olduğumuzu ben de biliyorum, Burt. Ama şimdi hangi cehennemdeyiz?" diyor. Adam da, "Haritan var ya, aç bak. Yoksa okumayı bilmiyor musun?" diye cevap veriyor.

Güzel. O kadar sade ki. Tıpkı beyin ameliyatı gibi. Neşterin bir kenarı var. Bunu dikkatle tutuyorsun. Ve kesiyorsun.

Şimdi düşman addedilmeyi göze alarak şunu söyleyeyim: Stephen King'in yazmayı seçtiği alan şu kadarcık umurumda

değil. Onun hayaletler, büyüler, mahzende sürünerek giden yaratıklar hakkında yazmayı sevmesi bence onunla ilgili hiçbir bilgi vermez.

Bu kitapta bir dolu sürünen şey var. Bir de bana musallat olan pres makinesi var, ki büyük ihtimalle size de musallat olacaktır. Ayrıca sıradan bir pazar günü Disney World'ü dolduracak kadar çok habis çocuk var. Ama asıl önemli olan şey hikâye.

Okurun sevmeye yöneltildiği şey o.

Buna dikkat. Hakkında yazacağınız en zor alanlar mizah ve doğaüstüyle ilgili konulardır. Beceriksiz ellerde mizah acıklı bir hikâyeye dönüşür, doğaüstü konular da gülünç olur.

Ama nasıl yapılacağını bildikten sonra, her alanda yazabilirsiniz.

Stephen King kendini şu sıralarda ilgi duyduğu alana kısıtlamayacaktır.

Bu kitaptaki en çarpıcı ve etkileyici hikâyelerden biri olan "Merdivendeki Son Basamak" bir mücevherden farksız. İçinde başka dünyalarla ilgili ne bir ses ne bir soluk var.

Bitiriyorum.

King sizi memnun etmek için yazmıyor. Kendini memnun etmek için yazıyor. Ben de kendimi memnun etmek için yazıyorum. Bu gerçekleştiği zaman siz de o eseri beğeniyorsunuz. Bu hikâyeler King'i memnun etmiş, beni de etti.

Tuhaf bir tesadüf, benim bunu yazdığım gün Stephen King'in romanı *Medyum* ve benim romanım *Condominium* çok satanlar listesinde. Sizlerin ilgisini çekmek için rekabet halinde değiliz. Sanırım, rekabet ettiğimiz, zanaatlarını öğrenmek için zahmete girmeyen yayınevlerinin bastığı, yetersiz, gösterişçi, sansasyon yaratmaya çalışan kitaplar.

Hikâyenin kalitesi ve keyif vermesi söz konusu olduğunda ne yazık ki yeterli sayıda Stephen King yok.

Bunun tamamını okuduysanız, umarım bolca zamanınız vardır. Bunun yerine hikâyeleri okuyabilirdiniz.

JOHN D. MacDONALD.

ÖNSÖZ

Hadi, konuşalım; siz ve ben. Korku hakkında konuşalım.

Bunu yazdığım sırada ev boş; dışarıda soğuk bir şubat yağmuru yağıyor. Gece vakti. Bazı zamanlar rüzgâr şimdi olduğu gibi sert esince elektrik gidiyor. Ama şu anda elektrik var; o halde oturup korku hakkında dürüstçe bir konuşma yapalım. Çılgınlığın sınırlarında gezinmek... ve belki de sınırı aşmakla ilgili akılcı bir sohbet olsun.

Adım Stephen King. Karısı ve üç çocuğu olan yetişkin bir adamım. Onları çok seviyorum ve bu sevginin karşılıklı olduğuna inanıyorum. İşim yazmaktır ve işimi çok seviyorum. *Göz*, *Korku Ağı* ve *Medyum* adlı romanlarım bana tam zamanlı yazma imkânı verecek kadar başarılı oldu; bu da beni çok memnun etti. Hayatımın bu döneminde yeterince sağlıklıyım. Geçen yıl, sigara alışkanlığımı on sekiz yaşımdan beri içtiğim filtresiz sigaralardan, düşük nikotin ve katran içeren bir markaya çevirmeyi başardım. Tamamen bırakmayı umuyorum. Ailemle birlikte Maine'de, nispeten temiz bir göl kenarında, şirin bir evde yaşıyorum. Geçen sonbahar bir sabah uyandığımda, arka bahçemdeki piknik masasının yanında bir geyik gördüm. Güzel bir hayatımız var.

Ama yine de... korku hakkında konuşalım. Sesimizi yükseltmeyeceğiz, çığlık atmayacağız; siz ve ben mantık çerçevesinde sohbet edeceğiz. Olayların sağlam dokusunun şoke edici bir anilikle çözülüşü hakkında konuşacağız.

Geceleri yatağıma girdiğim ve ışık kapandığı zaman, bacaklarım yorganın altında mı, diye düşünüp endişeleniyorum hâlâ. Artık çocuk değilim, ama bir bacağım dışarıda uyumayı sevmiyorum. Çünkü yatağın altından çıkacak soğuk bir el ayak bileğimi tutarsa çığlığı basabilirim. Evet, ölüleri bile ayağa kaldıracak bir çığlık atabilirim. Böyle bir şey olmaz tabii, bunu hepimiz biliyoruz. Okuyacağınız hikâyelerde her türlü gece yarattığıyla karşılaşacaksınız; vampirler, şeytanlar, gardırobun içinde yaşayan bir şey ve dehşet verici her türlü yaratık. Hiçbiri gerçek değil. Bunu biliyorum, ama şunu da biliyorum: Ayaklarımı yorganın içinde tutarsam ayak bileğimi hiçbir şey tutamaz.

Bazen yazmakla veya edebiyatla ilgilenen insanlar için konuşmalar yapıyorum ve her seferinde, soru-cevap kısmı bitmeden birisi kalkıp şu soruyu soruyor: "Neden böyle tüyler ürperten konular hakkında yazmayı seçiyorsunuz?"

Çoğu zaman buna başka bir soruyla karşılık veriyorum: "Neden başka bir seçeneğim olduğunu düşünüyorsunuz?"

Yazarlık kıran kırana yapılan bir meslektir. Hepimiz zihinlerimizin zemininde adeta filtrelerle donatılmışız ve bu filtrelerin farklı ebatları ve fileleri var. Benim filtreme yakalanan şey, sizinkinin içinden geçebilir. Sizin kine yakalanan şey benimkinin içinden geçebilir. O halde sorun yok. Hepimizin içinde zihinlerimize takılmış atıkları elemeyi sağlayan, doğuştan gelen bir sorumluluk hissi vardır. Filtremize takılı halde bulduğumuz şey genellikle bir ek iş haline gelebilir. Bir muhasebeci aynı zamanda bir fotoğrafçı olabilir. Astronot sikke koleksiyonu yapabilir. Okul öğretmeni mezar taşı süslemeleriyle uğraşabilir. Zihnin filtresine takılan ve bir türlü kurtulmayan atıklar çoğu zaman kişilerin saplantısı haline gelir. Uygar toplumlarda dile getirilmemiş bir anlaşma vardır; hepimiz bu saplantılarımıza "hobi" deriz.

Bazen bu hobi tam zamanlı bir iş olabilir. Muhasebeci evini geçindirmek için fotoğrafçılıkla yeterince para kazanabileceğini

keşfedebilir; okul öğretmeni mezar taşı konusunda uzmanlaşır bilgisini paylaşmak üzere konuşmalar yapabilir. Bazı meslekler de vardır ki, hobi olarak başlarlar ve hobi sahibi geçimini bununla sağladığı halde hobi olarak kalırlar; ama "hobi" çok sıradan bir kelime olduğu için yine dile getirilmemiş bir anlaşmayla profesyonel hobilerimize "sanat" deriz.

Ressamlık. Heykeltıraşlık. Beste yapma. Şarkı söyleme. Rol yapma. Bir müzik aletini çalma. Yazarlık. Sadece bu yedi konu hakkında lüks bir yolcu gemisi filosunu batıracak kadar çok kitap yazılmıştır. Ve bunlar hakkında hemfikir olabileceğimiz tek şey şudur: Bu sanatları icra edenler çabalarının karşılığında para kazanmasalar bile icra etmeyi sürdürürlerdi; bu çabaları tenkit edilse, hatta hakarete maruz kalsalar bile; ucunda ıstırap çekmek veya hapse girmek olsa bile. Bence bu, saplantılı davranışın çok iyi bir tanımı. "Sanat" dediğimiz havalı hobi için olduğu gibi, sıradan hobiler için de geçerli. Silah koleksiyoncuları otomobillerinin tampionuna TABANCAMI ANCAK ÖLÜ PARMAKLARIMDAN ALABİLİRSİN yazılı çıkartmalar yapıştırırlar. Boston banliyölerinde yaşayan ev kadınları okul servisi krizi sırasında siyasal eylemciliği keşfedip arabalarına ANCAK BENİ HAPSE ATARSANIZ ÇOCUKLARIMI BU MAHALLEDEN DIŞARI ÇIKARABİLİRSİNİZ yazılı çıkartmalar yapıştırmışlardı. Aynı şekilde, yarın sikke koleksiyonculuğu yasaklansa, astronot sikkelerini yetkililere teslim etmek yerine bunları plastik bir torba içinde sifon haznesine saklar, gece yarısından sonra açıp açıp bakar.

Korku konusundan biraz uzaklaşmış gibi olduk, ama fazla uzağa gitmedik. Benim zihnimin filtresine takılan atık çoğu zaman korkuyla ilgilidir. Saplantım ölümle ilgili şeylerdir. Okuyacağınız hikâyeleri para için yazmadım; ama bazıları bu kitapta çıkmadan önce dergilere satılmıştı, gelen çekleri de hiç geri çevirmeden bozdurdum. Saplantılı olabilirim, ama *deli* değilim. Yine de bir daha söyleyeyim: Bu hikâyeleri para için yazmadım; içimden geldiği için yazdım. Piyasa değeri olan bir saplantım var. Dünya-

nın dört bir yanında bu kadar talihli olmayıp akıl hastanelerine kapatılmış deli erkekler ve kadınlar var.

Büyük bir sanatçı değilim ama kendimi yazmaya daima mecbur hissettim. Bu nedenle her gün zihnimde kalan atıkları bir daha elerim; gözlemlerimden, aklımda kalanlardan, yorumlarımdan kalan irili ufaklı parçaları bir daha gözden geçirir, filtreden süzülüp bilinçaltıma kaymayan şeylerden bir anlam çıkarmaya çalışırım.

Western yazarı Louis L'Amour ve ben aynı anda Colorado'daki küçük bir gölün kıyısında durabiliriz ve ikimizin de aklına aynı anda bir fikir gelebilir. İkimiz de bir an önce oturup bu fikri kelimelere dökme dürtüsünü hissedebiliriz. Onun hikâyesi kurak bir mevsimde su kullanma haklarıyla ilgili olabilir, benim hikâyemse o durgun sulardan çıkıp önce koyunları... atları... ve sonunda insanları öldüren korkunç bir yaratık hakkında olur. Louis L'Amour'un "saplantısı" Amerika'nın batısının tarihine odaklanırken, ben daha ziyade yıldızların ışığında sürünerek ilerleyen yaratıkları öne çıkarırım. O Batıyla ilgili yazar, ben korkutucu şeyler yazarım. İkimiz de biraz kaçık sayılırız.

Sanat bir saplantıdır ve saplantı tehlikeli bir şeydir. Zihnin içindeki bir bıçağa benzer. Bazı durumlarda –insanın aklına Dylan Thomas, Ross Lockridge, Hart Crane ve Sylvia Path geliyor– bu bıçak hoyrat bir şekilde onu tutan kişiye dönebilir. Sanat yerleşik bir hastalıktır, çoğu zaman iyi huyludur –yaratıcı insanlar uzun yaşarlar– ama bazen de fena halde habistir. Bıçağı dikkatle kullanırsınız çünkü bıçak kimi keseceğine aldırılmaz. Aklınız varsa o atıkları dikkatle elersiniz... çünkü o elenen şeylerin bir kısmı ölmemiş olabilir.

Bu tarz şeyleri neden yazıyorsunuz, sorusu savuşturulduktan sonra bunu yoldaş soru izler: İnsanlar neden bu tarz şeyleri okuyorlar? Bu kitapları sattıran şey ne? Bu soruda gizli bir varsayım vardır; o varsayım şudur: Korku hakkındaki hikâyeler, dehşet veren

hikâyeler okumak sağlıklı bir zevktir. Bana yazan insanlar çoğu kez şöyle bir giriş yaparlar: “Herhalde benim tuhaf olduğumu düşüneceksiniz, ama *Korku Ağ’ı*’nı çok beğendim,” veya “Ruh sağlığım bozuk olabilir, ama *Medyum*’un her sayfasını zevkle okudum.”

Sanırım, bu durumu en güzel açıklayan şey, *Newsweek* dergisinde yer alan bir film eleştirisindeki cümle. Eleştiri pek de iyi olmayan bir korku filmi üzerineydi ve şöyle denmişti: “...yavaşlayıp otomobil kazalarına bakmayı seven insanlar için harika bir film.” Şık bir cümle, ama bir an düşünecek olursanız, bütün korku filmlerine ve hikâyelerine uygun düştüğünü görürsünüz. Tülyer ürpertici yamyamlık ve anne katili sahneleriyle *Yaşayan Ölülerin Gecesi* gerçekten de otomobil kazalarına bakma hevesiyle yavaşlayan insanlar için biçilmiş kaftandır. Ya *Şeytan* filminde rahibin üstüne bezelye çorbasını kusan o küçük kız? Modern korku hikâyelerinin kıyaslanmasında çoğu zaman temel alınan Bram Stoker’ın *Drakula*’sında (ki öyle olmalıdır; Freud önermesi içeren ilk hikâyedir) Renfield adında sinekleri, örümcekleri, sonunda bir kuşu yiyen bir manyak vardır. Tülyeleriyle birlikte yediği kuşu kusar. Romanda ayrıca genç ve güzel bir dişi vampirin kazığa oturtulması –herhalde ayin kuralıydı– ve bir bebekle annesinin öldürülmesi de vardır.

Doğüstü edebiyatının en başarılı örneklerinde çoğu zaman aynı “yavaşlayıp şu kazaya bakalım” sendromu görülür. Beowulf’un Grendel’in annesini doğraması; “Gammaz Kalp” hikâyesinde anlatıcının gözleri kataraktlı adamı parçalayıp, parçalarını döşeme tahtalarının altına yerleştirmesi; Tolkien’in *Yüzüklerin Efendisi* üçlemesinin son kitabında Hobbit Sam’in örümcek Shelob ile giriştiği amansız savaş.

Bazıları bu çizgideki düşünceye itiraz edecek ve Henry James, *Yürek Burgusu* romanında bize otomobil kazasını göstermez ki, diyeceklerdir. Nathaniel Hawthorne’un “Young Goodman Brown” (Genç Goodman Brown) ve “Papazın Kara Peçesi” gibi ölümle ilgili hikâyelerinin *Drakula*’dan çok daha yumuşak olduğunu öne süreceklerdir. Bu saçma bir fikirdir. Bu hikâyeler de bize otomobil kazasını göstermektedir; cesetler kaldırılmış olabilir, ama hurda

haline gelmiş otomobili ve koltuklardaki kan izlerini yine de görebiliriz. Bazı bakımlardan “Papazın Kara Peçesi” gibi bir hikâyeye hâkim olan zarafet, melodram eksikliği, o ağır ve özenle kurulmuş mantık Lovecraft’ın canavar kurbağalarından veya Poe’nun “Çukur ve Sarkaç” hikâyesinden bile daha korkunçtur.

İşin gerçeği –çoğumuz zaten bunu biliyoruz– pek azımız geceleyin polis arabaları ve ışıklarla çevrili otomobil kazasına şöyle bir göz atma dürtüsünü bastırabiliriz. Yaşlı insanlar sabah gazetesini alır almaz, kimden daha çok yaşadıklarını görmek için hemen ölüm ilanlarına bakarlar. Hepimiz Dan Blocker adlı birinin, Freddie Prinze adında birinin, Janis Joplin adlı birinin öldüğünü duyunca huzursuz bir ruh haliyle donup kalırız. Radyoda Paul Harvey bize küçük bir havaalanında şiddetli yağmur sırasında bir kadının uçak pervanesine çarptığını veya bir işçi sendeleyip bir düğmeye basınca devasa bir endüstriyel makinenin içinde olan başka bir işçinin buhar olduğunu anlattığı zaman dehşetle karışık tuhaf bir sevinç de duyarız. Ortada olan bir şeyi uzun uzun anlatmanın anlamı yok; hayat irili ufaklı dehşetlerle doludur, ama sadece ufak olanları anlayabildiğimiz için bunları aklımızda tutarız.

Bu ufak dehşetlere duyduğumuz ilgi inkâr edilemez, tabii duyduğumuz tiksinti de. Bu ikisi karışır ve yan ürün olarak suçluluk ortaya çıkar... ve bu, ergenliğe eşlik eden suçluluk duygusundan çok da farklı değildir.

Sizlere suçluluk duymamanızı söylemek bana düşmez; romanlarımı ve bu kitapta okuyacağınız hikâyelerimi gerekçelendirmek de benim işim değil. Ama seksle korku arasında bir paralellik olduğunu söyleyebilirim. Cinsel ilişkiye girebilecek güce sahip olduğumuzda, bu ilişkilere olan ilgimiz uyanır; bu ilgi eğer bir şekilde sapkın değilse, doğal olarak çiftleşmeye ve türün devamına yöneliktir. Kaçınılmaz sonumuzun farkına varırken, korku duygusunun da farkına varırız. Ve bence çiftleşme nasıl türü korumaya yönelikse, bütün korkular da nihai sonumuzu anlamaya yöneliktir.

Bir filin yedi farklı parçasını tutan yedi kör adam hakkında bir masal vardır. Biri bir yılan tuttuğunu sanır, biri devasa bir palmye yaprağı tuttuğunu, bir diğeri taş bir sütuna dokunduğunu sanır. Bir araya geldikleri zaman ellerinde bir fil olduğuna karar verirler.

Korku bizi körleştiren bir duygudur. Kaç şeyden korkarız? Ellerimiz ıslakken ışıkları kapatmaktan korkarız. Ekmek kızartma makinesinin fişini çekmeden araya sıkışmış ekmek dilimini bir bıçakla almaya korkarız. Sağlık kontrolü bittikten sonra doktorun bize söyleyeceklerinden korkarız. Uçağımız havada aniden yalpalarsa korkarız. Petrolün, temiz havanın, temiz suyun tükeneceğinden korkarız. Kızımız saat on birde evde olacağına söz vermişse ve saat on ikiyi çeyrek geçiyorsa, jilet gibi yağın sulu kar pencereyi döverken ve televizyon karşısında oyalanmaya çalışıp ikide bir çalmayan telefona bakarken bizi körleştiren o duyguyu hissederiz... düşünme sürecini felç eden o duyguyu.

Bebekler korkusuz yaratıklardır, tabii acıktıkları zaman annelerinin memesini bulamadıkları ana kadar. Emekleyen bir çocuk çarpan bir kapı, sobanın sıcaklığı ve kuşpalazı veya çiçek hastalığının yüksek ateşi hakkındaki sancılı ve hoyrat gerçeği çabucak keşfeder. Çocuklar korkuyu hemen öğrenirler; onları banyoda bir şişe hapla veya usturayla gördükleri zaman annelerinin ya da babalarının yüzündeki ifadeden anlarlar.

Korku bizi körleştirir; her korkuyu bencilce bir merakla ele alır, tıpkı kör adamların fili tutmaları gibi, yüzlerce parçadan bir bütün yaratmaya çalışırız.

Şekilleri algılarız. Çocuklar bunu hemen algırlar, unutulur, sonra yetişkin oldukları zaman tekrar öğrenirler. Şekil hep oradadır ve çoğumuz er geç onun ne olduğunu anlarız: O, çarşafın altındaki bir vücudun şeklidir. Bütün korkularımız birikip tek bir büyük korku haline gelir, bütün korkularımız o büyük korkunun bir parçasıdır; bir kol, bir bacak, bir parmak, bir kulak gibi. Çarşafın altındaki vücuttan korkarız. O bizim vücudumuzdur. Ve

koru romanlarının çağlar boyunca en çekici yanı, bunun kendi ölümümüzün bir provasası olmasıdır.

Bu alan hiçbir zaman hak ettiği saygıyı görmemiştir; uzun bir zaman boyunca Poe ve Lovecraft'ın tek dostları Fransızlar olmuştur. Poe ve Lovecraft'ın çağdaşı olan Amerikalıların hoş bakmadığı seks ve ölümla uzlaşan Fransızlar. Amerikalılar o sıralarda tren yolları yapmakla meşguldüler ve Poe ile Lovecraft beş parasız öldüler. Tolkien'in Orta Dünya fantezisi büyük bir sükse yapana kadar yirmi yıl boyunca sürünüp durmuştu. Kitapları çoğu zaman ölüm-provasını konu alan Kurt Vonnegut ağır eleştirilere maruz kalmıştı.

Bunun nedeni, korku yazarının daima kötü haber vermesi olabilir: Yazar, öleceksiniz, der. Size Oral Roberts'ın "başınıza çok güzel bir şey gelecek" lafına kulak tıkamanızı söyler, çünkü başınıza çok kötü bir şey de gelecektir. Bu kanser olabilir, felç olabilir, bir otomobil kazası olabilir, ama olacaktır. Ve yazar elinizi tutar, kendi eliyle sarmalar, sizi bir odaya götürür ve elinizi çarşafın altındaki vücudun üstüne koyar... size onun şurasına... burasına... ve orasına dokunmanızı söyler.

Tabii ki ölüm ve korku sadece korku yazarlarının tekelinde değildir. "Ana akım" yazarlarının pek çoğu eserlerinde; Fyodor Dostoyevsky'nin *Suç ve Ceza*'sından, Edward Albee'nin *Kim Korkar Hain Kurttan*'ına, Ross MacDonald'ın Lew Archer hikâyelerine kadar bu temalar farklı biçimlerde ele alınmıştır. Korku her zaman büyük olmuştur. Ölüm her zaman büyük olmuştur. İnsanlar için değişmeyen şeylerden ikisi bu korku ve ölümdür. Buna rağmen sadece korku ve doğaüstü yazarı okuyucusuna bu alanda özdeşleşme ve dışa vurma fırsatı sağlar. Bu tür üstünde çalışanlar korku ve doğaüstü alanlarının bilinçle bilinçaltı arasında bir çeşit filtre olduğunu bilirler; korku romanı insan ruhunda bir metro istasyonu gibidir, içselleştirebileceklerimizle aklımızdan çıkarmak istediklerimizin arasında bir yerdedir.

Korku romanı okurken okuduğunuz şeylere gerçekten inanmazsınız. Vampirlere, kurt adamlara ve aniden çalışıp kendi ken-

dine ilerleyen kamyonlara inanmazsınız. Hepimizin inandığı korkular Dostoyevsky'nin, Albee'nin ve MacDonald'ın kitaplarındakidir: nefret, yabancılaşma, sevgisiz bir hayat sürüp yaşlanma, gençlere özgü titrek bacaklarla düşmancıl bir dünyaya atılma. Gerçek günlük hayatımızda genelde komedi ve trajedi maskelerine benzeriz; dışımızda gülümser, içimizde ağlarız. İçeride belki de bir transformatör vardır; bu iki maskeden çıkan kablolar burada birleşirler. İşte korku hikâyesinin dokunduğu yer burasıdır.

Korku hikâyesi yazarı, görevi ölenlerin yiyeceklerini yiyecek onların günahlarını üstlenmek olan Galli günah-yiyicisinden farklı değildir. Canavarlığın ve dehşetin hikâyesi fobilerle doldurulmuş bir sepet gibidir. Yazar yanınızdan geçerken siz o sepetteki hayali korkulardan birini alıp yerine kendi gerçek korkularınızdan birini bırakırsınız. Hiç değilse bir süre için.

1950'li yıllarda dev böcek filmleri furyası vardı: *Them!* (Onlar), *The Beginning of the End* (Sonun Başlangıcı), *The Deadly Mantis* (Ölümcül Peygamberdevesi) vb. Hemen hepsinde, film ilerledikçe bu çirkin, mutasyona uğramış dev yaratıkların New Mexico veya Pasifik'teki metruk adalarda yapılan atom bombası denemeleri sonucu ortaya çıktıklarını öğreniyorduk. Yakınlarda gösterime giren *Horror of Party Beach* (Parti Kumsalında Dehşet) filminde suçlu yine nükleer-reaktör atıklarıydı. Kısacası dev böcek filmleri inkâr edilemez bir mesaj taşıyor, Manhattan Projesi'nin¹ sunduğu yeni-çağa duyulan korkuyu işliyordu. Ellili yılların sonlarında ergenleri konu alan korku filmleri moda olmuştu; *I Was a Teen-Age Werewolf* (Ben Genç Bir Kurt Adamdım), *Teen-Agers from Outer Space* (Uzaydan Gelen Gençler) ve sakalsız bir Steve McQueen'in genç dostlarının yardımıyla jölemsi bir canavara karşı savaşını anlatan *Büyüyen Canavar*. O dönem her haftalık dergide en az bir makale çocuk suçlarının tırmanışı hakkındaydı. Gençlik-korku filmleri daha o zamanlarda mayalanmaya başlamış gençlik isyanlarından bütün ülkenin duyduğu huzursuzluğu yansıtıyordu. Lise öğren-

1 II. Dünya Savaşı sırasında ABD, Kanada ve İngiltere tarafından nükleer silah üretmek üzere başlatılan proje.

cisi, deri ceketli Michael Landon'ın kurt adama dönüşmesini seyrederken, ekrandaki kurguyla kızınızın çıktığı motosikletli serseri için duyduğunuz endişe arasında bir bağ oluşuyordu. Ergenler (ben de onlardan biriydim, tecrübelerime dayanarak söylüyorum) filmlerde kendilerinin olduklarını düşündüklerinden çok daha çirkin canavarları görme fırsatı buluyorlardı; *I Was a Teen-Age Frankenstein* (Ben Genç Bir Frankenstein'dım) filminde lise öğrencisi olan o yaratığı gördükten sonra yüzlerindeki birkaç sivilcenin önemi kalmıyordu. Aynı döngü, gençlerin büyükler tarafından haksız yere hor görülmelerini, azarlanmalarını, ebeveynlerinin onları anlamadıklarına olan serzenişlerini de yansıtıyordu.

Filmler belirli kalıplara göre hazırlanır (çoğu korku romanı veya filmi gibi) ve bu kalıplar bütün bir neslin paranoyasını –ebeveynlerinin okudukları makalelerin neden olduğu paranoya– net bir şekilde anlatır. Filmlerde korkunç bir yaratık Elmville'i tehdit etmektedir. Çocuklar bunu biliyorlardır, çünkü uçan dairenin âşıklar patikasının yakınına indiğini görmüşlerdir. Filmin ilk makarasında o yaratık kamyonetindeki yaşlı bir adamı öldürür (yaşlı adam rolünü çoğu kez Elisha Cook Jr. oynamıştır). Bunu izleyen üç makarada çocuklar yetişkinleri etrafta bir canavar olduğuna inandırmaya çalışırlar. Elmville emniyet amiri, "Bu saatte aylıklık ediyorsunuz, sizi içeriye tıkmadan toz olun!" diye kükrediği sırada canavar anacaddeyi yerle bir ederek ilerlemektedir. Sonunda uyanık çocuklar canavarı haklarlar ve müdavimi oldukları mekâna gidip neşe içinde çikolatalı sütlerini içerler. Onlar akılda kalmayan bir şarkıda dans ederken kapanış jeneriği akar.

Tek filmde üç özdeşleşme fırsatı yaratılmıştır. Çoğu on günde kotarılan düşük bütçeli filmler için hiç fena sayılmaz. Bu, o filmlerin senaristleri, yapımcıları ve yönetmenleri öyle istedikleri için olmamıştır. Olmuştur çünkü korku hikâyesinin en doğal yaşam yeri bilinçle bilinçaltı arasındaki o bağlantı noktasıdır; görün-tünün ve alegorinin en doğal haliyle ve en kuvvetli etkiyle gerçekleştiği yerdir. *I Was a Teen-Age Werewolf* ile Stanley Kubrick'in

Otomatik Portakal'ı ve *Teen-Age Monster*'la Brian De Palma'nın *Göz* filmleri arasında evrimleşme doğrudan görünür.

Büyük korku romanları hemen her zaman mecazi anlamlar taşır; bazen *Hayvan Çiftliği* ve *1984* romanlarında olduğu gibi bilerek, bazen de tesadüf eseri. J.R.R. Tolkien, Mordor'un Karanlık Lord'unun fantezi kıyafetlere bürünmüş Hitler olmadığına yeminler etmiştir, ama buna rağmen yazılan onca tez ve dönem ödevinde öyle olduğu iddia edilmiştir. Belki de, Bob Dylan'ın dediği gibi, elde bir sürü çatal ve bıçak olunca bir şeyleri kesmek gerekiyordur.

Edward Albee, John Steinbeck, Camus, Faulkner... Bu yazarların eserleri de korku ve ölümü işler, bazen dehşet de içerirler, ama bu ana akım yazarları bu konuları genellikle daha normal, gerçek hayata uygun bir şekilde ele alırlar. Romanları rasyonel bir dünya çerçevesi içinde kuruludur; pekâlâ olabilecek şeyler hakkındadır. Onlar dış dünyayı dolaşan metro hattındadır. James Joyce, bir kez daha Faulkner, T.S. Eliot, Sylvia Plath ve Anne Sexton gibi şairlerin eserleri, sembolik bilinçsizlik âleminde kurulmuştur. Onlar da iç dünyayı dolaşan metro hattındadır. Korku yazarı hemen her zaman bu iki hattın kesiştiği duraktadır. Eğer başarılı olmuşsa, kendimizi o uyur uyanık tuhaf halde buluruz, zaman uzayıp bükülür, kelimeleri seçemediğimiz sesler duyarız, rüyalar gerçek, gerçek ise rüya gibi görünmeye başlar.

Burası tuhaf ve harika bir duraktır. *Tepedeki Ev* buradadır, kapıları sımsıkı kapalı trenlerin iki taraftan geçtiği yerededir. Sarı duvar kağıtları olan odadaki kadın buradadır, başı yerdeki kâğıda dayanmış halde sürünüyordur;¹ Sam ve Frodo'yu tehdit eden yaratıklar buradadır; wendigo² buradadır; Norman Bates³ ve onun korkunç annesi buradadır... Bu durakta uyanmak veya rüya görmek yoktur, sadece size güzel şeylerin şoke edici bir anilikle değişebileceğini söyleyen yazarın sesi vardır. Size o otomobil kazasını

1 İlk feminst yazarlardan olan Charlotte Perkins Gilman'ın "Sarı Duvar Kâğıdı" adlı öyküsüne atıfta bulunuyor.

2 İnsan eti yediği düşünülen mitolojik bir yaratık.

3 Robert Bloch'un filme de uyarlanan *Sapık* adlı romanındaki başkahraman.

görmek istediğinizi söyler ve haklıdır. Bunu gerçekten istersiniz. Telefonda ölü bir ses vardır... o eski evin duvarlarının ardında bir farenin çıkaramayacağı kadar çok ses çıkaran bir şey vardır... bodruma inen merdivenin dibinde hareket eden bir şey vardır. Yazar sizin bütün bunları, hatta daha da fazlasını görmenizi ister; çarşafın altındaki şeye dokunmanızı ister. Ve siz de elinizi çarşafın altına sokmak istersiniz. Evet.

Bunlar korku hikâyelerinin yaptığını düşündüğüm şeylerden bazılarıydı, ama hepsinden öte bir şey daha yapması gerektiğine inanıyorum: Okuyucusunu veya dinleyicisini bir süre için büyüleyen, onlara gerçek olmayan, hiçbir zaman olmayacak bir dünyada kaybolduğunu hissettiren bir hikâye anlatmak. Yazarlık hayatım boyunca şu fikre bağlı kaldım: Hikâyenin değeri yazarın diğer her türlü hünerine baskın çıkmalıdır. Hikâye sıkıcıysa, karakterler, tema, yaratılan hava beş para etmez. Ama hikâye sizi sararsa, başka her şey göz ardı edilebilir. Bunu vurgulayan en güzel cümle, hiçbir zaman büyük bir yazar olarak kabul görmemiş, ama hikâyenin değerini çok iyi anlamış olan Edgar Rice Burroughs'nun kaleminden çıkmıştır. *The Land That Time Forgot* (Zamanın Unuttuğu Yer) adlı kitabının ilk sayfasında anlatıcı bir şişenin içinde elyazması bir metin bulur; romanın geri kalanı o yazının tanıtımıdır. Anlatıcı şöyle der: "Bir sayfa okuduğunuzda ben unutulacağım." Burroughs bu vaadini yerine getirir. Ondan daha yetenekli birçok yazar bunu yapamamıştır.

Velhasıl, sevgili okuyucu, işte size en güçlü yazarın bile dişlerini gıcırdatmasına neden olan bir gerçek: Üç küçük grup dışında, kimse bir yazarın önsözünü okumaz. İstisnalar şunlardır: bir, yazarın yakın ailesi (genellikle karısı ve annesi); iki, bu önsöz içinde herhangi birine bir hakaret var mı diye bakan, yazarın yasal temsilcisi ve editörleri; üç, yazara çalışmasında yardımcı olan kişiler.

Bu insanlar yazarın bu eseri tek başına yazdığını sanacak kadar havaya girip girmediğine bakan kişilerdir.

Bazı okurlar haklı olarak yazarın onca sayfa boyunca kendi reklamını yaptığını düşünüp bunu hakaretten sayabilir. Çoğu okur, yine haklı olarak, gösteriyi seyretmeye gelmiştir, sahne amirinin spot ışıkları altında reverans yapmasını seyretmeye değil.

Artık gidiyorum. Gösteri birazdan başlayacak. Şimdi o odaya girip çarşafın altındaki şeye dokunacağız. Ama gitmeden önce yukarıdaki üç gruptan ve bir dördüncüsünden bazı kişilere teşekkür etmek için iki, üç dakikanızı almak istiyorum. Biraz daha dayanın:

Benim en iyi ve sert eleştirmenim olan karım Tabitha'ya. Eğer çalışmamı iyi bulmuşsa, bunu söyler; eğer beğenmemişse sevecen bir şekilde haddimi bildirir. Babalarının alt kattaki odasında tuhaf şeyler yapmasını anlayışla karşılayan çocuklarım Naomi, Joe ve Owen'a. Ve 1973 yılında vefat eden anneme, bu kitabı ona ithaf ediyorum. Bana her zaman cesaret verdi, yayıncılara gönderdiğim çalışmalarımın posta masraflarını bir şekilde karşıladı ve kitaplarım "patladığında" benden bile fazla sevindi.

İkinci gruptan, Doubleday & Company'deki editörüm William G. Thompson'a özellikle teşekkür ederim. Bana sabır gösterdi, onu her gün aramamı güler yüzle karşıladı ve yıllar önce hiç tanınmayan genç bir yazara destek oldu, hâlâ da oluyor.

Üçüncü grupta eserimi ilk satın alan insanlar var: İlk defa satılabildiğim ilk iki hikâyemi alan Robert A. W. Lowndes. Sonraki hikâyelerimin çoğunu *Cavalier* ve *Gent* dergileri için satın alan Dugent Publishing'den Douglas Allen ve Nye Willden. O günlerde evimin elektriğinin kesilmesini gönderdikleri çek sayesinde önleyebiliyordum. New American Library'den Elaine Geiger, Herbert Schnall ve Carolyn Stromberg; *Penthouse* dergisinden Gerard Van der Leun ve *Cosmopolitan*'dan Harris Deinstfrey. Hepinize çok teşekkür ederim.

Teşekkür etmek istediğim son bir grup var, o da yazdığım bir şeyi para ödeyerek satın alan okurlarım. Pek çok bakımdan bu sizin kitabınız sayılır, çünkü siz olmasaydınız hayata geçemezdi. O yüzden teşekkürler.

Burada hava hâlâ karanlık ve yağmur yağıyor. Bu işe uygun bir gece. Size göstermek istediğim, dokunmanızı istediğim bir şey var. Buradan pek uzak olmayan bir odada... aslında bir sonraki sayfa kadar yakınızdadır.

Gidelim mi?

Bridgton, Maine

27 Şubat 1977

JERUSALEM'S LOT

2 Ekim 1850

SEVGİLİ BONES,

Chapelwaite Köşkü'nün soğuk ve cereyanlı holüne girdiğim zaman, mektubunun kapının yanındaki o kiraz ağacından yapılmış iğrenç küçük masada durduğunu gördüğümde ne kadar sevindiğimi anlatamam! Zarfın üzerindeki kimsenin taklit edemeyeceği yazını hemen tanıdım tabii. O berbat arabayla yaptığım yolculuk yüzünden bütün kemiklerim sızlıyordu ve fazla dolmuş olan mesanemin de hemen boşaltılması gerekiyordu. Ama rahatladıktan sonra (bu işi alt kattaki soğuk ve süslü banyoda yaptım; orada insanın nefesi buharlaşıyor) hemen mektubunu çözmeye çalıştım. Bundan emin olabilirsiniz.

Uzun süredir akciğerlerini zehirleyen pis havanın etkisinden kurtulmana sevindim. Ama tabii bu tedavinin yol açtığı o ahlaki çıkmaz konusunda da sana hak veriyorum. Köleliğin kaldırılmasını isteyen bir hasta, esir dolu Florida'nın güneşli ikliminde iyileşiyor! Buna rağmen Bones, senden *kendine iyi bakmanı* ve vücudun hazır olmadıkça Massachusetts'e dönmemeni istiyorum. Bunu senin gibi zor zamanlardan geçmiş bir arkadaşın olarak söylüyorum. Eğer toprak olursan o üstün aklımdan ve keskin kaleminden payımıza düşeni alamayız. Hem güney bölgesinin hastaları iyi etmesi bir anlamda adaletin yerini bulması sayılmaz mı?

Evet, kuzenimin avukatlarının da söyledikleri gibi ev çok güzel. Ama yine de esrarlı bir havası var. Dev bir burnun tepesine

yapılmış. Falmouth'un dört, Portland'ın da on iki kilometre kuzeyinde. Köşkün arkasında dört dönüm kadar bir bahçe var ama çok ihmal edilmiş ve hayal edilebilecek en korkunç şekilde vahşi bir görünüm almış. Ardıçlar, ağaççıklar, çalılar, cins cins sarmaşıklar malikâneyi kent topraklarından ayıran taş duvarlara tırmanıyor. Yunan heykellerinin korkunç taklitleri, çeşitli tepeciklerdeki çalılar arasında bakıyor. Çoğunun yanlarından geçenlere saldırıverecekmiş gibi bir halleri var. Kuzenim Stephen'in zevkinin "kabul edilemez"den "korkunç"a kadar değiştiği anlaşılıyor. Eskiden bahçe olduğunu sandığım bir yerin ortasında, kırmızı sumakların arasına gömülüp kalmış acayip bir çardak ve biçimsiz bir güneş saati var. Bunlar da son bir deli dokunuşla çılgın manzarayı tamamlıyor.

Ama salonun manzarası bütün bunları unutmaya yetiyor da artıyor bile. Pencereden Chapelwaite Burnu'nun aşağısındaki kayaları ve Atlas Okyanusu'nu görüyorum. Baş döndürücü bir manzara... Çıkıntılı dev bir cumba o tarafa doğru uzanıyor. Yanında kurbağaya benzeyen koskocaman bir yazı masası duruyor. Uzun zamandan beri (ve herhalde iç sıkacak kadar) sözünü ettiğim romana o masada başlayabilirim.

Bugün kurşuni bir gündü, arada bir yağmur yağdı. Şimdi dışarıya bakarken bana karşımda grinin çeşitli tonlarında yapılmış bir tablo varmış gibi geliyor. Zamanın kendisi kadar yaşlı ve aşınmış kayalar, gökyüzü ve tabii deniz. Okyanus aşağıdaki granit çıkıntılara çarparken gürültüden çok titreşimlere neden oluyor. Şimdi bu mektubu yazarken bile dalgaların kıyıya vuruşunu ayaklarımla hissedebiliyorum. Pek de kötü bir duygu sayılmaz.

Yalnızlıktan hoşlanmamı iyi karşılamadığını biliyorum, sevgili Bones. Ama şüphen olmasın, hem iyiyim hem de mutlu. Calvin de yanımda. Her zamanki gibi sessiz, pratik ve güvenilir bir insan. Birlikte haftanın ortasına kadar işleri halledeceğimizden ve kentten gerekli şeylerin getirilmesini sağlayacağımızdan eminim. Ve tabii sürüyle gündelikçi kadın da toz bulutları arasında bu yeri temizleyecekler.

Artık mektubuma son veriyorum. Görülmesi gereken çok şey var. Keşfedeceğim odalar ve kuşkusuz duyarlı gözlerimle göreceğim binlerce çirkin eşya. Mektubun bana tanıdık bir hava getirdiği için tekrar teşekkür ederim. Bana olan dostluğun devam ettiği için de.

Karına sevgilerimi ilet. İkinizi de çok sevdiğimi biliyorsun.

CHARLES

6 Ekim 1950

SEVGİLİ BONES,

Burası âlem bir yer!

Köşk beni devamlı şaşırtıyor. En yakındaki köyün sakinlerinin burada oturmama gösterdikleri tepki de öyle. Garip küçük bir köy. Çok ilginç bir de adı var: Vaizin Köşesi. Calvin haftalık ihtiyaçlarımızın oradan sağlanması işini halletti. Kış için odun da oradan getirilecek. Ama Cal köyden pek sıkıntılı bir halde döndü. Ona ne olduğunu sorduğum zaman bana sert bir tavırla, ama komik bir cevap verdi.

“Sizin deli olduğunuzu sanıyorlar, Bay Boone!”

Güldüm tabii. “Belki de Sarah’ın ölümünden sonra beyin humması geçirdiğimi duydular,” dedim. O sıralar gerçekten kaçırılmış gibi konuşuyordum, buna sen de şahitsin.

Ama Cal, “Kimsenin sizin hakkınızda bilgisi yok,” diye itiraz etti. Sadece aynı yerden alışveriş eden kuzenim Stephen’dan önemsiz birkaç şey öğrenmiş olabileceklerini söyledi. Cal, “Köylüler, Chapelwaite’te oturan ya delidir ya da delirme tehlikesiyle karşı karşıyadır, diyorlar,” diye anlattı.

Tahmin edeceğin üzere bu sözler beni çok şaşırttı. Calvin’e, “Bunları sana kim söyledi?” diye sordum. “Beni Thompson adında bir oduncuya yolladılar,” dedi. “Somurtkan bir adam. Ve ayyaş. Dört yüz dönümlük topraklarında cam, huş ve köknar yetiştiriyor. Beş oğlunun yardımıyla ağaçları keserek Portland’daki atölyelere odun yolluyor. Bu civardaki ailelere de. Thompson’ın tuhaf önyar-

gıları olduğundan haberim yoktu. Ona odunları bu köşke getirmesini söylediğim zaman ağzı bir karış açık kaldı. Sonra, 'Odunu oğullarımla yollayacağım,' dedi. 'Gün ışığında ve deniz yoluyla.'

Calvin şaşkınlığımı üzüntü olarak yorumladı sanırım. O yüzden telaşla, "Adamın ağzı ucuz viski kokuyordu," diye ekledi. "Saçma sapan bir şeyler söylemeye başladı. Terk edilmiş bir köy ve kuzeniniz Bay Stephen'in ilişkileri konusunda anlaşıl-maz bir şeyler mırıldandı. Bir de solucanlardan söz etti. Sonunda Thompson'un oğullarından biriyle anlaştım. O da suratsızdı. Üstü başı pis kokuyordu ve o da pek ayık değildi."

Anladığım kadarıyla, Vaizin Köşe'sinde yaşayanlar da buna benzer tepkiler göstermişler. Cal bakkala girdiği zaman da böyle bir durumla karşılaşmış. Ama daha çok, dedikodu türünden şeylermiş bunlar.

Bütün bunlar beni hiç üzmedi. Köylülerin, en ufak rezalet kokusuyla ve efsanelerle yaşamlarını zenginleştirmekten pek hoşlandıklarını ikimiz de biliyoruz. Herhalde zavallı Stephen'la ailenin o kolu da alay konusu olabilecek kişiler. Cal'e de dediğim gibi, kendi ön verandasından düşerek ölen bir adam çeşitli söylentilere neden olur.

Evin kendisi de beni devamlı şaşırtıyor. Burada tam yirmi üç oda var, Bones! Portre galerisi ve üst katlardaki lambriker küflenmiş ama sağlam. Ölmüş kuzenimin üst kattaki yatak odasına girdiğim zaman farelerin kaplamaların ardında koşuştuklarını duydum. Çıkardıkları seslere bakılırsa büyükler de, sanki duyduğum farelerin değil de yürüyen insanların sesi. O farelerden biriyle karanlıkta karşılaşmak hiç hoşuma gitmez. Hatta ışıklı bir yerde bile. Ama etrafta ne fare deliği gördüm ne de pislik. Acayip bir durum...

Yukarı galeride kötü portreler asılı. Ama çerçeveleri bir servet değerinde sanırım. Resimlerden bazıları hatırladığım kadarıyla Stephen'a benziyor. Henry Boone amcamla karısı Judith'in portrelerini tanıyabildim sanırım. Ama diğer resimlerdekilerin hiçbirini tanımıyorum. İçlerinden biri adı kötüye çıkan büyükbabam Ro-

bert olabilir. Ama ailede Stephen'in tarafını hemen hiç tanımadım. Buna gerçekten üzülüyorum. Portreler çok kötü olsa da hepsinde Stephen'in ben ve Sarah'ya yazdığı mektuplardaki o neşe ve zekâ parıltısı var. Akrabalar ne de budalaca nedenler yüzünden darılıyorlar! Karıştırılmış bir *yazı masası*. Üç kuşak önce ölmüş iki kardeş arasındaki acı sözler. Ve onların hiçbir suçu olmayan, yok yere birbirine dargın kalan torunları. Sarah'ın peşinden öbür dünyaya göçmemin eşliğine geldiğim zaman sen ve John Petty'nin Stephen'la temas kurmanız çok iyi oldu. Ama ne yazık ki, kader kuzenimle karşı karşıya gelmemizi engelledi. Onun atalarından kalma heykeller ve eşyaları övmesini dinlemek çok hoşuma girdi.

Ama köşkü bu kadar da yermemeliyim. Evet, Stephen'la zevklerimiz uymuyor. Ama onun yaptığı eklemeler dışında gerçek sanat eseri sayılabilecek eşyalar da var. Bunlardan bazıları üst katta ve üzerleri örtülü. Tik ağacı ve maundan yapılmış karyolalar, masalar ve ağır oyma işleri var. Yatak odaları ve salonların çoğunun, üst kattaki kütüphanenin ve küçük oturma odasının, ciddi ama sevimli bir havası var. Zemin çam ağacından ve tahtalar gizli bir iç ışıkla aydınlanıyor sanki. Burada bir vakar var. Vakar ve yılların ağırlığı. Henüz köşkü sevdiğimi söyleyemeyeceğim. Ama bu eve saygı duyuyorum. Bu kuzey ikliminde mevsimler birbirlerini izlerken köşkün geçireceği değişiklikleri görmek için sabırsızlanıyorum.

Tanrım, ne kadar da gevezeyim! En yakın zamanda yaz, Bonnes. Hayatındaki gelişmeleri anlat. Petty ve diğerlerinden aldığın haberleri de. Lütfen yeni Güneyli dostlarını senin düşüncelerini kabul etmeleri için fazla zorlama. Anladığım kadarıyla, geveze *dostumuz* Bay Calhoun gibi sadece ağızlarıyla cevap vermekle yetinmiyorlarmış.

Sevgili arkadaşın,

CHARLES

SEVGİLİ RICHARD,

Merhaba! Nasılsın? Chapelwaite Köşkü'ne yerleştiğimden beri seni sık sık düşündüm ve senden haber bekledim. Ama biraz önce Bones'tan bir mektup aldım ve adresimi kulübe bırakmayı unuttuğumu öğrendim! Yine de bana inan, sana eninde sonunda yazacaktım. Çünkü bana bu dünyada kesin ve tam anlamıyla normal olan tek şey, gerçek ve sadık dostlarımmış gibi geliyor. Ve Tanrım, hepimiz ayrı bir taraftayız! Sen Boston'dasın ve bağlılıkla *Liberator*'a yazılar yazıyorsun. (Aklıma gelmişken, oraya da adresimi yolladım.) Hansen yine o lanet olasıca gezintilerinden birine çıkıp İngiltere'ye gitti. Ve zavallı Bones, aslanın ininde akciğerlerinin iyileşmesini bekliyor.

Burada durum oldukça iyi sayılır, Dick. Şu anda yaşanan bazı olaylar yüzünden işlerim biraz sıkışık. Ama daha sonra sana her şeyi bütün ayrıntılarıyla anlatacağım. Herhalde Chapelwaite ve civarında olanlar, hukukçulara özgü aklının çok ilgisini çekecek.

Ama o arada senden bir ricada bulunacağım. Tabii mümkünse. Bay Clary'nin yardım parası toplamak için düzenlediği yemekte benimle tanıştırdığın tarihçiyi hatırlıyor musun? Yanılmıyorsam adı Bigelow'du. Konuşmamız sırasında bana şimdi yaşadığım bölge hakkında garip tarihi bilgi kırıntıları topladığından söz etmişti. Senden ricam şu: Onunla konuşup kendisine JERUSALEM'S LOT adlı küçük ve terk edilmiş bir köy konusunda ne tür bilgi, folklor ya da söylentiler topladığını sorar mısın? Vaizin Köşesi adlı köyün yakınında, Royal Nehri'nin üstünde bu köy. Androscoggin'in bir kolu buradan geçiyor ve Chapelwaite'in on altı, on yedi kilometre ilerisinde nehrin denize aktığı ağzın biraz yukarısında ona katılıyor. Bu istediğimi yaparsan çok sevinirim. Daha da önemlisi, çok önemli bir sorunu çözebilir.

Mektubu yeniden okuyunca lafı kısa kestiğimi fark ettim, sevgili Dick. Bunun için çok üzgünüm. Ama kısa bir süre sonra sana her şeyi açıklayacağımdan emin olabilirsin. O zamana kadar

karına, iki harika oğluna ve tabii sana en sıcak sevgilerimi yolluyorum.

Kalbi sevgi dolu arkadaşın,

CHARLES

16 Ekim 1850

SEVGİLİ BONES,

Sana anlatacak bir hikâyem var. Biraz tuhaf bir hikâyeye. (Ve Cal'le benim için sarsıcı da.) Bakalım sen bu konuda ne düşüneceksin... Hiç olmazsa, sivrisineklerle savaştığın sırada biraz olsun seni eğlendirebilir.

Sana yazdığım son mektubu postaya verdikten iki gün sonra Vaizin Köşesi'nden dört kız köşke geldi. Başlarında insanı korkutacak kadar becerikli görünen Bayan Cloris adında yaşlıca bir kadın vardı. Köşkü derleyip toplayacak ve her iki adımda bir aksırmama neden olan o tuz bulutlarını da ortadan kaldıracaklardı. Kızlar çalışmaya başladıkları sırada bir hayli gergindiler. Hatta kızlardan akli havada olan bir tanesi yukarıdaki, tozunu aldığı küçük oturma odasına girdiğim zaman hafif bir çığlık attı.

Bu davranışının nedenini Bayan Cloris'e sordum. O sırada şaşılacak kadar sert bir kararlılıkla zemin katındaki holün tozunu alıyordu. Başına eski, rengi uçuk bir eşarp bağlamıştı. Bu sorum üzerine bana dönüp kesin bir tavırla, "Bu evden hoşlanmıyorlar," dedi. "Ben de öyle, efendim. Çünkü burası her zaman habis bir yerdi."

Bu beklenmedik cevap karşısında ağızım bir karışık kaldı. Bayan Cloris ise daha yumuşak bir sesle konuşmasını sürdürdü. "Stephen Boone'un kötü bir adam olduğunu kastetmiyorum. O gerçekten iyi bir insandı. Kendisi buradayken on beş günde bir perşembe günleri köşke temizliğe gelirdim. Babası Bay Randolph Boone için de çalıştım, tabii o ve karısı 1816 yılında ortadan kayboluncaya dek. Bay Stephen iyi kalpli ve merhametli bir beydi. Sizin de öyle biri olduğunuz belli. Böyle dobra dobra konuştuğum için

kusuruma bakmayın, başka türlü konuşmasını hiç bilmem. Ama bu ev kötü. Her zaman da öyleydi. Ve büyükbabanız Robert'la kardeşi Philip 1789 yılında çalınan bazı eşyalar yüzünden..." Bayan Cloris burada adeta suçlu suçlu durakladı, "kavga ettiklerinden beri hiçbir Boone bu köşkte mutlu olmadı."

Bu insanların hafızaları ne kadar güçlü, Bones!

Bayan Cloris, "Bu ev mutsuzlukla yapıldı," diye sözlerine devam etti. "İçindekiler mutsuz hayatlar sürdü. Köşkün yerlerine kan döküldü. Ortadan kaybolanlar oldu. Kazalar da..."

Bones, olayı belki biliyorsun, belki de bilmiyorsun. Bodruma inen merdivenlerde Randolph amcam yüzünden bir kaza olmuş ve kaza kızı Marcella'nın canını almış. Randolph amcam da pişmanlık duyarak intihar etmiş. Stephen bu olayı bana ölen ablasının doğum gününde yazdığı mektupla anlatmıştı.

"Ben burada çalıştım, Bay Boone. Ve ben ne körüm ne de sağır. Duvarların içinden gelen o korkunç sesleri duydum. Korkunç gürültüleri. Vurmalar, şangırtılar. Ve bir keresinde de yarı gülmeyle benzeyen acayip bir inilti. Damarlarımda kanım dondu sanki. Burası karanlık bir yer, efendim." Bayan Cloris birdenbire sustu. Belki de fazla ileri gittiğinden korkmuştu.

Bana gelince, ne yapacağımı şaşırdım. Kızmalı mıydım, yoksa gülmeli mi? Meraklandığımı belli etmeli miydim, yoksa umursamaz bir tavır mı takınmalıydım? Ama korkarım, sonunda anlatılanlar bana gülünç geldi. "Peki, siz neden şüpheleniyorsunuz, Bayan Cloris? Zincirlerini şingırdatan hayaletlerden mi?"

Bana sadece garip bir tavırla baktı. "Hayaletler var olabilir. Ama duvarların içindekiler hayalet değil. Lanetlenmiş gibi ahlayıp inleyenler, karanlıkta oraya buraya çarpanlar hayalet değil. O..."

Onu konuşturmaya çalıştım. "Haydi, Bayan Cloris. Bu noktaya kadar geldiniz. Başladığınızı bitirebilir misiniz, lütfen?"

Kadının suratında çok tuhaf bir ifade belirip kayboldu. Dehşet, incinme ve... yemin ederim... dindarca huşu karışımı bir şeydi bu. Usulca, "Bazıları ölmezler..." diye fısıldadı. "Bazıları aradaki o

alacakaranlıkta gölgelere karışarak yaşarlar... Ona hizmet etmek için!"

Hepsi bu kadar. Bayan Cloris'i bir süre zorladım ama büsbütün inadı tuttu. Başka bir şey söylemeye yanaşmadı. Ben de sonunda onu sıkıştırmaktan vazgeçtim. Toparlanıp köşkten ayrılmasından korktum.

İlk olay bu kadar. Ama ertesi akşam ikinci bir şey oldu. Calvin aşağıdaki şömineyi yakmıştı. Oturma odasında elimde gazeteyle uyukluyor ve rüzgârla cumbanın camlarına vuran yağmurun sesini dinliyordum. Kendimi pek rahat hissediyordum. Böyle gecelere özgü bir rahatlıktı bu. Dışarıda hava berbattı. İçerisi ise sıcacık ve rahattı. Derken kapıda Cal belirdi. Hem heyecanlı hem de biraz endişeliydi.

Bana, "Uyanık mısınız, efendim?" diye sordu.

"Hemen hemen," dedim. "Ne oldu?"

"Yukarıda bir şey buldum. Onu görmeniz iyi olur sanırım," diye cevap verdi Calvin, heyecanını bastırmaya çalışarak.

Yerimden kalkıp onu izledim. Geniş merdivenden çıkarken Calvin, "Yukarıdaki çalışma odasında kitap okuyordum," diye açıkladı. "Garip bir eser... Sonra... duvarın içinden bir ses geldi."

"Fareler," dedim. "Hepsi bu kadar mı?"

Calvin sahanlıkta durup ciddi bir tavırla bana baktı. Elindeki lambanın ışığı koyu renk perdeler ve şimdi gülümsemekten çok sırtan portrelere acayip gölgeler düşürüyordu. Dışarıda rüzgâr birdenbire şiddetlenerek çığlık çığlığa esti. Sonra sanki istemeye istemeye hafifledi.

Cal, "Onlar fare değil," dedi. "Kitaplıkların arkasından bir gürültü geldi. Birileri bir yere çarpmış gibi. Sonra bunu fokurdama benzeyen korkunç bir ses izledi. Feci bir ses, efendim. Ve sonra bir kazıma sesi duydum. Sanki bir şey tırnaklarıyla kazıyarak dışarı çıkmaya çalışıyordu... Beni yakalamak için!"

Ne kadar şaşırıldığımı tahmin edebilirsin, Bones. Calvin hayal gücünün deli krizlerine kapılan biri değildir. Bu yüzden o an bana

da köşkte bir esrar varmış gibi gelmeye başladı. Belki de çok çirkin bir esrar.

“Sonra?” diye sordum. Koridorda ilerliyorduk. Kütüphanenin kapıdan koridora yayılan ışığını görebiliyordum. Oraya biraz da endişeyle baktım. Artık gece bana hiç de rahat görünmüyordu.

“O kazıma sesleri kesildi. Biraz sonra vurma ve hışırtı sesleri başladı. Bu sefer benden uzaklaşıyordu. Bir defa durdu. Tuhaf, kolaylıkla duyulmayan bir kahkaha işitir gibi oldum. Kitaplığa gidip rafları ittim, çektim. Bir bölme ya da gizli bir kapı olabileceğini düşünüyordum.”

“Öyle bir şey bulabildin mi?”

Cal kütüphanenin kapısında durdu. “Hayır... Ama bunu buldum!”

İçeri girdik ve soldaki kitaplıkta küp şeklinde kara bir delik olduğunu fark ettim. O bölümdeki kitaplar gerçek kitap değildi, basit maketlerdi. Cal küçük, gizli bir kovuk bulmuştu. Elimdeki lambayı kovuğa doğru tuttum. Ama kalın bir toz tabakasından başka bir şey göremedim. Onlarca yıldır biriken bir toz olmalıydı bu.

Cal usulca, “Kovukta sadece bu vardı,” diyerek bana sararmış bir kâğıt uzattı. Bir haritaydı bu. Siyah mürekkeple, örümcek ağı kadar incecik çizgiler çizilerek yapılmıştı. Haritanın bir köy ya da kasabaya ait olduğu belliydi. Üzerinde belki yedi bina vardı. Bunlardan biri için bir kule çizilmişti. Altında da şöyle yazıyordu: *Çürüten Solucan.*

Sol üst köşede, yani bu küçük köyün kuzeybatısına ise bir ok çizilmiş, altına da “Chapelwaite” yazılmıştı.

Calvin, “Köyde biraz da batıl inançlı biri terk edilmiş bir yerden söz etti, efendim,” dedi. “Jerusalem’s Lot adında bir yerden. Köylüler oraya yaklaşmıyorlarmış bile.”

“Ama bu?” Kuleli binanın altındaki o acayip yazıyı işaret ettim.

“Bilmiyorum, efendim.”

Bayan Cloris’in kararlı ama yine de korku dolu suratı gözümün önünde belirdi. “Solucan...” diye mırıldandım.

“Bildiginiz bir şey mi var, Bay Boone?”

“Belki... Yarın bu köyü aramak eğlenceli olabilir. Öyle değil mi, Cal?”

Cal'in gözleri parladı. Başını aşağı yukarı salladı. Ondan sonra bir saat kadar uğraşp Cal'in bulduğu kovuğun arka duvarını inceledik. Ama bir yarık ya da delik bulamadık. Cal'in tarif ettiği o gürültüler de tekrar duyulmadı.

O gece başka bir şeyle karşılaşmadan odalarımıza çekildik.

Ertesi sabah Calvin'le koruda dolaşmaya çıktık. Bir gece önceki yağmur dinmişti. Ama hava kapalı ve kasvetliydi. Cal'in bana biraz kuşkuyla baktığının farkındaydım. “Yorulursam hiç çekinmeden geri dönmemizi söyleyeceğim,” dedim. “Ya da hedefimiz fazla uzaktaysa...” Yanımıza biraz yemek, güzel bir Buckwhite pusulası ve tabii Jerusalem's Lot'ın o eski ve acayip haritasını almıştık.

Sıkıntılı bir gündü. Biz ulu çamların arasından geçerek güney ve doğuya doğru giderken ne bir kuş ötüyor, ne de bir hayvan etrafta dolaşıyordu. Sadece kendi ayak seslerimizi ve kayaları döven Atlas Okyanusu'nun homurtusunu duyuyorduk. Doğaüstü denecek kadar yoğunlaşan deniz kokusu bizi izliyordu.

Üç kilometre kadar ilerlediğimiz sırada ot bürümüş bir yola rastladık. Yere kütük dizilerek yapılan eski yollardandı. Gitmeyi düşündüğümüz yöne doğru uzanıyordu. Yoldan yürümeye başladık. Böylece zaman kazanmış olduk. Cal'le pek az konuşuyorduk. Durgun ve sıkıntılı hava sanki ruhlarımızı eziyordu.

Saat on bire doğru hızla akan suyun şırıltısını duyduk. Yol dik bir açıyla sola saptı. Ve hızla akan kurşuni küçük ırmağın diğer kıyısında birdenbire Jerusalem's Lot belirdi.

Akarsu ancak iki buçuk metre genişliğindeydi. Yosun kaplı kaba bir köprü suyu aşıyordu. Karşı taraftaysa hayal edebileceğin en kusursuz köy vardı. Hava değişiklikleri köyü etkilemiş ama yine de bir zarar verememişti. Şaşılacak bir şeydi. Dik kıyının yukarısında bir arada birkaç ev vardı, Püritenlerin haklı bir üne ka-

vuşmalarını sağlayan o ciddi ve etkileyici biçimde yapılmışlardı. Daha ötede, ot bürümüş bir yolun kenarında üç dört bina vardı. Herhalde ilkel iş yerleriydi bunlar. Daha ilerdeyse haritada işaretlenmiş o kule kurşuni gökyüzüne doğru yükseliyordu. Dökülmüş boyları ve çarpılmış paslı haçıyla anlatılamayacak kadar meşum bir görünüşü vardı.

Cal yanımda usulca, "Adı köye yakışıyor," dedi.

Köprüyü aşip köye girdik ve etrafı araştırmaya başladık, işte tam bu noktada hikâyem şaşırtıcı bir hal aldı, Bones. Onun için kendini hazırla!

Binaların arasından geçerken hava kurşun gibi ağırlaştı. Evler harap haldeydi. Panjurlar kopmuş, damlar karların ağırlığı altında çökmüştü. Pencereler toz içindeydi. Acayip köşeler ve çarpık açılar yerde uğursuz gölgeler yaratıyordu.

Önce eski ve harap bir meyhaneye girdik. Nedense insanların yalnız kalmak istedikleri zaman çekildikleri o evlere girmek bize pek uygun gelmemiştir. Kırık kapının üstündeki, rüzgârların cilaladığı eski bir levha burasının "Domuz Kafası Hanı ve Meyhanesi" olduğunu açıklıyordu. Kapı sağlam kalan tek menteşesinin üzerinde korkunç bir biçimde gıcırdayordu. Cal'le loş meyhaneye girdik. Küf ve çürük kokusu çok keskindi. Neredeyse bizi bayıltacaktı. Ve sanki bunun altında daha keskin bir koku gizliydi. Pis ve iğrenç bir koku. Yüzyılların kokusu. Asırlarca süren çürümenin kokusu. Ancak içindeki ceset çürümüş olan tabutlardan ya da soyulmuş mezarlardan yükselebilirdi böyle bir koku. Mendilimi burnuma dayadım. Cal de öyle. Etrafımıza bakındık.

Cal güç duyulacak bir sesle, "Tanrım..." diye başladı. "Bura-

ya-

Cümlesini tamamladım. "Hiç dokunulmamış."

Gerçekten de öyleydi. Masalar ve sandalyeler hayalet nöbetçiler gibi duruyorlardı. New England ikliminin neden olduğu büyük ısı değişiklikleri yüzünden eğilip bükülmüş ve toz içinde kalmışlardı. Ama bunun dışında sapaşağlamdılar. Sanki sessizlikle geçen uzun yıllar boyunca çoktan ölen insanların yeniden

içeri girip içki istemeleri, iskambilleri dağıtmaları ve pipolarını tütürmeleri için beklemişlerdi. Meyhaneye ilgili kuralları açıklayan levhanın yanında bir ayna asılıydı. Hiç kırılmamıştı. Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun, Bones? Küçük çocukların etrafı araştırmaktan ve bulduklarını kırıp dökmekten çok hoşlandıklarını herkes bilir. İçindeki yaratıkların pek korkunç ve uğursuz oldukları iddia edilse bile camları sağlam bir tek "perili köşk" bile yoktur. Ne kadar karanlık olursa olsun haylaz çocukların bir taşını olsun tepe aşağı getirmediikleri tek mezarlık bulamazsın. Herhalde Vaizin Köşesi'nde bir sürü yaramaz çocuk vardı. Ve köy Jerusalem's Lot'tan en fazla üç kilometre ötedeydi. Buna rağmen hancının aynası sapasağlam duruyordu. (Herhalde adam bu ayna için bir hayli para vermiştir.) Etrafı araştırırken bulduğumuz öbür kolay kırılır eşyalara da bir şey olmamıştı. Jerusalem's Lot'a tek zararı tarafsız doğa vermişti. Tabii bu durumun anlamı açıktı: Kimse Jerusalem's Lot'a uğramıyor, buradan kaçıyor. Ama neden? Bu konuda bir fikrim var ama bunu ima etmek cesaretini bile göstermeden bu ziyaretimizin sarsıcı sonunu anlatmalıyım.

Han tarafına geçip merdivenden çıktık. Odalarda yataklar yapılmış, yanlarına kalaylı kurşun su sürahileri konmuştu. Mutfağa da kimse dokunmamıştı. Sadece yıllar boyunca tozlar birikmişti. İçerisi yine pis pis çürük kokuyordu. Sadece meyhane bile antika meraklısı biri için hazine sayılırdı. Mutfaktaki ocak Boston açık artırmasında çok para getirirdi.

Kasvetli gün ışığına çıktığımız zaman, "Ne düşünüyorsun, Cal?" diye sordum.

Sıkıntılı bir halde, "Bence kötü bir şeyler var burada, Bay Boone," dedi. "Daha fazla bilgi edinmek için başka şeyleri de görmeliyiz."

Diğer dükkânlarla fazla ilgilenmedik. Bir handaki paslı çivilere asılı deri eşyalar çürümüştü. Yanında bir bakkal vardı, sonra meşe ve çam keresteleri yığılı bir depo, bir nalbant.

Cal'le köyün ortasındaki kiliseye doğru giderken iki eve girdik. Püriten tarzının kusursuz birer örneğidiler. Evlerde bir ko-

leksiyoncunun uğrunda seve seve bir kolunu verebileceği eşyalar vardı. İkisi de oldukları gibi terk edilmişlerdi ve o iğrenç koku her tarafa yayılmıştı.

Bu köyde hiçbir şey yaşamıyor, hiçbir şey kıvıldamıyordu. Bizim dışımızda. Ne bir böcek gördük ne bir kuş. Bir tek pencerenin köşesinde bile örümcek ağı yoktu. Sadece toz vardı.

Sonunda kiliseye gittik. Karşımızda heyula gibi yükseliyordu. Soğuk, itici, kasvetliydi. Pencereleeri içerideki gölgeler yüzünden kapkara duruyordu. Tanrısallık ya da kutsallık çoktan kaçmıştı bu kiliseden. Bundan kesinlikle eminim. Kapının önündeki basamaklardan çıktık. Elimi demirden yapılmış iri tokmağa uzattım. Calvin'le birbirimize baktık. Sıkıntılı, kapkara bir bakışmaydı bu. Kapıyı açtım. Bu kapıya insan eli dokunmalı ne kadar olmuştu acaba? Güvenle, elli yıldan sonra ilk kez benim açtığımı söyleyebilirim. Hatta belki de çok daha uzun bir süreden sonra. Kandı iterken pasa boğulmuş menteşeler adeta çığlık attı. Yüzümüze çarpan küf ve çürük kokusu elle tutulacak gibiydi. Cal öğürdü ve temiz hava alabilmek için farkına varmadan başını çevirdi.

Sonra da, "İçeri girmek istediğinizden emin misiniz, efendim?" diye sordu. "İyisiniz ya..."

Ben sakın sakın, "Çok iyiyim," dedim. Ama hiç de sakın değildim, Bones. Hâlâ da değilim. Ben de Musa, Yarovam, Increase Mather ve filozofluğu tuttuğu zaman bizim Hanson gibi ruhsal bakımdan zehirli yerler olduğuna inanıyorum. Evrenin temiz havasının kokuştığı yerler olduğuna. İşte bu kilise de öyle bir yer. Buna yemin edebilirim.

Antreye girdik. İçerde tozlu bir portmanto ve ilahi kitapları konmuş raflar vardı. Penceresizdi burası. Duvarlardaki oyuklara gaz lambaları yerleştirilmişti. Sıradan bir oda, diye düşünürken Calvin'in birdenbire soluğunu tuttuğunu duydum ve onun fark ettiği şeyi gördüm.

Yakışksız, iğrenç bir şeydi bu.

Süslü bir çerçevesi olan resmi sadece şu kadar tarif edeceğim, daha fazlasına cesaretim yok: Rubens tarzı, üst üste çıplak figürler

kullanılmıştı. Tabloda Meryem Ana'yla çocuğunun korkunç bir karikatürü vardı. Arkada, gölgeler arasında acayip yaratıklar sıçırıyor, sürünüyordu.

"Tanrım..." diye fısıldadım.

Calvin, "Burada Tanrı yok," dedi. Bu sözleri havada asılı kaldı sanki. Salona giren kapıyı açtım. Koku bir gaz halini aldı, insanı bayıltacak gibiydi.

Öğleden sonraya özgü ışıltılı loşlukta sıralar dizi dizi hayaletler gibi mihraba doğru uzanıyordu. Meşe kürsü çok yüksekti ve gölgede kalan dış dehlizde altın bir şey ışıldıyordu.

Koyu Protestan olan Calvin hafifçe hıçkırarak haç çıkardı. Ben de onu izledim. Çünkü pırıltılı altın büyük, güzel işlenmiş bir haçtı. Ama ters asılmıştı. Tabii bu ters haç Şeytan ayınının bir işaretiydi.

Kendi sesimi duydum. "Sakin olmalıyız," diyordum. "Sakin olmalıyız, Calvin. Sakin olmalıyız."

Ama kalbime bir gölge düşmüştü sanki. Çok korkuyordum. O ana kadar hiç korkmadığım kadar çok. Ölümün şemsiyesinin altında yürümüş ve bundan daha karanlık bir yer olmayacağını düşünmüştüm. Ama varmış. Varmış.

Cal'le aradaki açıklıktan mihraba doğru ilerledik. Ayak seslerimiz etrafımızda ve üstümüzde yankılanıyor, tozların üzerinde ayak izlerimiz kalıyordu. Mihrabın üzerinde başka kasvetli eşyalar da vardı. Ama onları düşünmek istemiyorum. Düşünemeyeceğim.

Kürsünün basamaklarından çıkmaya başladım.

Cal birdenbire, "Yapmayın, Bay Boone!" diye bağırdı. "Korkarım--"

Ama ben yukarıya erişmiştim bile. Kürsüye dev bir kitap açılmıştı. Yarı Latinceydi, öbür yarısı ise eski Germen harflerine benzeyen işaretlerle yazılmıştı. Bu konuda fazla bilgim yok ama bana Druid yazısıymış gibi geldi. Ya da Keltlerden önceki devirlere ait bir yazı. Mektuba iliştiğim kartta o işaretlerden bazılarını bulacaksın. Hatırlayabildiğim kadarını çizdim.

Kitabı kapatıp deri kapağa basılmış olan ada baktım. *De Vermis Mysteriis*. Latincem paslandı ama yine de bu adı çevirmeme yetiyor: *Solucanın Esrarları*.

Kitaba dokunduğum zaman, o lanetli kilise ve Calvin'in bana bakan bembeyaz suratı gözümün önünde dalgalandılar. Bir ilahi okuyan alçak sesler duydum. Bu seslerde iğrenç ama hevesle karışık bir korku vardı. Bu seslerin altında başka bir ses daha gizliydi sanki. Toprağın derinliklerini dolduruyordu bu ses. Herhalde bir hayaldi. Ama aynı anda kilisede gerçek bir ses de dolaştı. Bunu ancak, "Dev bir şey ayaklarımın dibinde korkunç bir biçimde dönyüyordu..." diye tanımlayabilirim. Kürsü ellerimin altında, uğursuz haç duvarda titredi.

Cal'le birlikte kiliseden çıktık. Orayı kendi karanlıklarına bıraktık. Suyun üzerindeki kaba tahtadan köprüyü geçinceye kadar da dönüp arkamıza bakmaya cesaret edemedik. Koşarak kaçtığımızı, böylece bin dokuz yüz yıl çabalayarak batıl inançlara bağlı bir vahşi olmaktan çıkıp yukarılara tırmanan insanoğlunun şerefini lekelediğimizi söylemeyeceğim. Ama ağır ağır yürüdüğümüzü iddia edersem de yalan söylemiş olurum.

İşte hikâyem bu. Hummanın yeniden başladığını düşünmeni ve bu yüzden iyileşmene gölge düşmesini istemiyorum. Cal bu raya yazdıklarımın hepsine tanık oldu. O iğrenç gürültü de buna dahil.

Mektubuma, "Keşke seni görebilseydim," diyerek son veriyorum. O zaman bu şaşkınlıktan hemen kurtulurdum.

Arkadaşın ve hayranın,

CHARLES

17 Ekim 1850

SAYIN BEYEFENDİLER,

Ev malzemeleriyle ilgili son kataloğunuzda (1850 yaz sayısı) "Fare Zehri" adlı bir ilaç gözüme ilişti. Bu malzemedan iki buçuk kiloluk bir (1) teneke satın almak istiyorum. Kataloğunuzda fiya-

tının otuz sent (30) olduğu yazılı. Posta masrafını da bu paraya ekliyorum. Tenekeyi lütfen şu adrese yollayın:

Calvin McCan, Chapelwaite Köşkü. Vaizin Köşesi, Cumberland İlçesi, Maine.

İlginize teşekkür ederim.

Saygılarımla,

CALVIN McCANN

19 Ekim 1850

SEVGİLİ BONES,

Sarsıcı gelişmeler oldu.

Köşteki gürültüler iyice arttı ve ben artık duvarlarımızın içinde dolaşanların fare olmadığına gitgide daha fazla inanıyorum. Calvin'le tekrar gizli geçitler ve bölmeler aradık ama boşuna. Ah, Bayan Radcliffe'in ünlü romanlarına hiç yakışmazdık sanırım! Calvin gürültünün daha çok bodrumdan geldiğini öne sürüyor. Yarın orayı araştırmayı düşünüyoruz. Kuzen Stephen'in ablasının orada kötü bir biçimde can verdiğini hatırlamak beni müthiş tedirgin ediyor.

Sahi, aklıma gelmişken, onun portresi yukarıdaki koridorda asılı. Ressam onu olduğu gibi çizdiyse, Marcella Boone kederli ama güzel bir kızmış. Hiçbir zaman evlenmediğini biliyorum. Bazen Bayan Cloris'in haklı olduğuna inanıyor, bu ev gerçekten kötü, diye düşünüyorum. Geçmişte burada yaşayanlar sadece sıkıntılı olaylarla karşılaşmışlar.

Ama yaman Bayan Cloris konusunda sana daha anlatacaklarım var. Bugün onunla ikinci kez konuştum. Vaizin Köşesi'nde bugüne kadar tanıdığım en akli başında insan o. Onun için bugün öğleden sonra, başka biriyle yaptığım tatsız bir konuşmanın ardından, gidip onu buldum. O konuşmayı da anlatacağım.

Köşke bu sabah odun getirilecekti. Öğlen geldi geçti ama odun getiren olmadı. Ben de günlük yürüyüşümü Vaizin Köşesi köyüne doğru yapmaya karar verdim. Amacım Cal'in anlaştığı Thompson adlı adamla konuşmaktır.

Hava çok güzeldi. Güneşli, serin bir sonbahar günüydü. Thompson'ın arazisine vardığım sırada keyfim yerindeydi. Şu birkaç günden beri ilk kez böyle neşeleniyordum. Cal, Kuzen Stephen'in kütüphanesini tekrar aramak için evde kalmıştı. Tabii bana yolu iyice tarif etmişti. Keyifli olduğum için Thompson'ın odunu getirmekte gecikmesini hoşgörülle karşılamaya karar vermiştim.

Thompson'ın bahçesini otlar bürümüş, yıkık dökük yapıların boyları dökülmüştü. Ahırın sol tarafında kasım kesimine hazır olan kocaman bir dişi domuz, çamurlu ağlında yuvarlanıp duruyor, homurdanıyordu. Evle diğer yapılar arasındaki avluda yırtık pırtık basma elbiseli bir kadın önlüğüne doldurduğu yemleri tavuklara atıyordu. Ona seslendiğim zaman soluk ve boş boş bakan suratını bana çevirdi.

O ahmakça boş bakışın yerini birdenbire telaş ve dehşetin alıvermesi görmeye değerdi. Galiba beni Stephen sanmıştı. Çünkü elini kaldırıp işaret ve küçük parmaklarını uzattı. Uğursuz şeylere karşı yapılan o işareti yapıyordu. Bir çığlık attı. Yemler etrafa saçıldı. Tavuklar gıdıklayarak kaçıştılar.

Ben daha bir şey söyleyemedim iriyarı bir adam hantal hantal yürüyerek evden çıktı. Sadece uzun paçalı bir külot giymişti. Bir elinde bir çifte, diğerinde de bir testi vardı. Yürürken yalpalamasından ve kızarmış gözlerinden onun oduncu Thompson olduğunu anladım.

Adam, "Bir Boone!" diye böğürdü. "Gözlerin kör olsun!" Tes-tiyi yere atıp o da aynı işareti yaptı.

Bu şartlar altında elimden geldiğince sakin bir tavır takınmaya çalıştım. "Kalktım buraya geldim çünkü odun gelmedi. Uşağım-la yaptığınız anlaşmaya göre--"

"Uşağın da kahrolsun!" Ve ilk kez o zaman Thompson'ın bütün zorba ve kabadayı tavırlarına rağmen çok korktuğunu anladım. O telaşı arasında beni çiftesiyle vurup vurmeyeceğini düşünmeye başladım.

Kelimeleri dikkatle seçerek, "Nezaketle davranarak--" diye başladım.

“Nezaketin de kahrolsun!”

O zaman mümkün olduğu kadar vakarlı bir tavırla, “Pekâlâ,” dedim. “İyi günler. Kendinize hâkim olduğunuz zaman konuşuruz.” Dönüp köye giden yoldan inmeye başladım.

Thompson peşimden, “Bir daha buraya geleyim deme!” diye haykırdı. “Oradaki kötülüğüne sınıksı sarıl! Sen lanetlisin! Lanetli! Lanetli!” Arkamdan attığı taş omzuma geldi. Korkup eğilsem hoşuna giderdi, bu yüzden taştan kaçmadım.

İşte bu olay yüzünden Bayan Cloris’le konuşmaya karar verdim. Hiç olmazsa Thompson’ın bu düşmanlığının esrarını çözme-ye çalışacaktım. Bayan Cloris dul. (Sakin çöpçatanlığa kalkışma, Bones. Kadın benden en aşağı on beş yaş büyük. Bense daha yeni kırk yaşına bastım.) Yalnız başına okyanusun hemen kıyısındaki sevimli bir kulübede oturuyor. Eve yaklaştığımda çamaşır asıyordu. Beni görünce gerçekten sevindi sanırım. Bu tavırları beni çok rahatlattı. Anlayamadığın bir nedenle “uğursuz” damgasını yemek hiç de hoş bir şey değil.

Bayan Cloris yarım bir reverans yaptı. “Bay Boone, çamaşır için geldiyseniz hemen söyleyeyim. Eylülden sonra çamaşıra gitmiyorum. Romatizmalarım öyle azıyor ki kendi çamaşırlarımı bile zorlukla yıkıyorum.”

“Keşke buraya çamaşır için gelmiş olsaydım. Sizden yardım istemeye geldim, Bayan Cloris. Bana Chapelwaite ve Jerusalem’s Lot konularında bütün bildiklerinizi anlatmalısınız. Bu köyde yaşayanların bana neden öyle korku ve kuşkuyla baktıklarını da!”

“Jerusalem’s Lot mı? Demek bu konuyu biliyorsunuz!”

“Evet,” diye cevap verdim. “Bir hafta önce uşağımla oraya gittik.”

“Tanrım!” Kadıncağız bembeyaz kesilip sendeledi. Düşmesi için elimi uzattım. Gözleri kaydı ve bir an bayılacağını sandım.

“Bayan Cloris, sizi üzecek bir şey söylediysem özür dilerim—”

Kadın, “İçeri gelin,” dedi. “Gerçeği öğrenmelisiniz. Tanrım! O kötü günler yine geldi!”

Bayan Cloris güneşli mutfağında çay yapıncaya kadar konuşmaya yanaşmadı. Fincanlar önümüzde otururken bir süre düşünceli bir tavırla denize baktı. İster istemez ikimizin bakışları da kayalık Chapelwaite Burnu'na kaydı. Köşk oraya yapılmıştı ve okyanusa bakıyordu. Batıya doğru inen güneşin ışıklarında cumbanın penceresi pırlanta gibi ışıldıyordu. Manzara güzeldi ama yine de garip bir biçimde insanı rahatsız ediyordu.

Bayan Cloris birdenbire bana dönerek heyecanla, "Bay Boone, Chapelwaite'ten hemen ayrılmalısınız!" diye bağırdı.

Çok şaşırđım.

"Siz oraya yerleşeli beri havaya bir kötülük kokusu yayılmaya başladı. Şu son hafta... yani siz o lanetli yere adımınızı attığınızdan bu yana bazı uğursuz işaretler gördük. Ayın yüzü örtüldü. Mezarlığa sürüyle çobanaldatan kuşu yuva yaptı. Acayip doğumlarla karşılaştık. Hemen gitmelisiniz!"

Konuşmayı başarabildiğim zaman elimden geldiğince anlayışlı bir tavır takınmaya çalıştım. "Bayan Cloris, batıl inanç bunlar. Bunu herhalde siz de biliyorsunuz."

"Barbara Brown'ın gözleri olmayan bir çocuk dünyaya getirmesi de mi batıl inanç? Clifton Brockett'in Chapelwaite'in arkasındaki koruda bir buçuk metre eninde bir iz bulması? Oradan ne geçmişse otlar yamyassı olmuş, kurumuş ve bembeyaz kesilmişler. Ve siz... Jerusalem's Lot'a gitmişsiniz. Orada hiçbir şeyin yaşamadığını iddia edebilir misiniz?"

Cevap veremedim. O iğrenç kilisedeki sahne gözlerimin önünde belirdi.

Bayan Cloris sakinleşmek için eklemleri şişmiş parmaklarını birbirine kenetledi. "Ben sadece annemden ve ondan önce de büyükannemden duyduklarımı biliyorum. Ailenizin Chapelwaite'le ilgili tarihçesini biliyor musunuz?"

"Şöyle böyle," dedim. "Köşkte 1780'lerden beri Philip Boone'un torunları oturuyor. Kardeşi Robert büyükbabamdı. Robert Boone çalınan bazı kâğıtlar yüzünden abisiyle tartışmış ve gidip Massachusetts'e yerleşmiş. Philip'in torunları konusunda fazla bir bilgim yok. Sadece ailenin o kolunun üzerine mutsuz bir

gölge düştüğünü biliyorum. Babadan oğula, sonra da torunlara doğru uzanmış bu. Marcella trajik bir kaza sonucu ölmüş. Stephen da düşerek son nefesini vermiş. Chapelwaite'in benim ve yakınlarımın yuvası halini almasını isteyen de yine kuzenim Stephen'dı. Böylece aile arasındaki dargınlığı sona erdirmeyi düşünmüş."

Yaşlı kadın, "O dargınlık hiçbir zaman sona ermeyecek," diye fısıldadı. "İlk kavga konusunda hiçbir bilginiz yok mu?"

"Robert Boone'u abisinin yazı masasını karıştırırken yakalamışlar."

Bayan Cloris, "Philip Boone deliydi," dedi. "Habis yaratıklarla ilişkisi vardı. Robert Boone yazı masasını karıştırdığı sırada küfürlerle dolu bir İncil'i ortadan kaldırmaya çalışıyordu. Bu kitap eski dillerde yazılmıştı. Latince, Druid dili. Cehennemden çıkmış bir kitap."

"De Vermis Mysteriis."

Bayan Cloris onu tokatlamışım gibi irkildi. "O kitabı biliyor musunuz?"

"Onu gördüm... dokundum..." Bana kadıncağız yine baygınlık geçiriyormuş gibi geldi. Sanki avaz avaz haykırmaktan korkuyormuşçasına elini ağzına bastırdı. "Evet," diye ekledim. "Jerusalem's Lot'ta. Saygısızca kirletilmiş, kokuşmuş bir kilisenin kürsüsünde."

"Demek hâlâ orada. Hâlâ orada." Bayan Cloris iskemlesinde sallandı. "Her Şeyi Bilen Tanrı'nın o kitabı cehennemde bir kuyuya attığını umuyordum!"

"Philip Boone'un Jerusalem's Lot'la ne gibi bir bağı vardı?"

Kadın esrarlı bir tavırla, "Kan bağı..." dedi. "Kuzu postuna bürünüp dolaşsa da üzerinde Canavarın Damgası vardı. 31 Ekim 1789 gecesi Philip Boone ortadan kayboldu. O lanetlenmiş köyün bütün ahalisi de..."

Bayan Cloris daha fazla bir şey söylemedi. Galiba bütün bildiği bu kadardı. Sadece tekrar tekrar köşkten ayrılmam için yalvardı. Neden olarak da, "Kan kanı çeker..." gibi bir şeyler mırıldandı. "Seyredenler ve koruyanlar..." Akşam yaklaşırken zavallının telaşı azalacağı yerde daha da arttı. Onu yatıştırmak için önerisini uzun uzun düşüneneğime söz verdim.

Kasvetli gölgeler uzarken yürüyerek eve döndüm. Bütün keyfim kaçmıştı ve başım hâlâ cevaplarını bulamadığım sorular yüzünden dönüyordu. Cal beni, "Duvarların içindeki gürültüler daha da arttı," diyerek karşıladı. Şu anda ben de bunun doğru olduğuna tanıklık edebilirim. Kendi kendimi bu sesleri farelerin çıkardığına inandırmaya çalışıyorum. Ama gözümün önünde Bayan Cloris'in dehşet dolu dürüst surati beliriyor.

Ay denizin üzerinde doğdu. Kan rengi bir dolunay. Şişmiş gibi duruyor ve okyanusu pis bir renge boyuyor. Tekrar kiliseyi düşünüyorum ve... (burada bir satır karalanmış)

Ama bunu göremeyeceksin, Bones. Çok çılgınca bir şey bu. Galiba artık uyumamın zamanı geldi. Şu anda seni düşünüyorum. Sevgiler,

CHARLES

(Aşağıdaki bölüm Calvin McCann'in not defterinden alınmıştır.)

20 Ekim 1850

Bu sabah defterin üzerindeki kilidi kırma cüretini gösterdim. Bu işi Bay Boone kalkmadan önce yaptım. Ama hiçbir yararı olmadı. Defter şifreyle yazılmış. Şifrenin basit bir şey olduğunu sanıyorum. Bence bir günlük, işin garibi yazı Bay Boone'unkine çok benziyor. Kütüphanenin en dibine saklanan bu kilitli defter kimin? Defter eskiye benziyor ama kim bilebilir? O çürüten hava sayfalarına pek işlememiş neyse ki. Zamanım olursa daha sonra bu konuya tekrar döneceğim. Bay Boone bodrumu aramak istiyor. Bu korkunç olayların hâlâ tam kavuşamadığı sağlığını etkilemesinden korkuyorum. Onu ikna etmem gerekiyor-

Ah, buraya geliyor.

20 Ekim 1850

BONES,

Yazamayacağım. Bundan henüz söz edemeyeceğim. Ben ben ben

(Calvin McCann'in not defterinden.)

Korktuğum oldu. Bay Boone'un sağlığı bozuldu.

Sevgili Tanrım! Cennette olan Babamız!

Bunu düşünmeye dayanamayacağım. Ama beynimi dağladı sanki. Kafamda yer etti. Bodrumdaki o korkunç şey!

Şimdi yalnızım. Sekiz buçuk oldu. Ev sessiz ama...

Bay Boone'u baygın buldum. Yazı masasının üzerine yığılmıştı. Hâlâ uyuyor. Ama o birkaç dakika içinde nasıl da soylu davrandı! Bense olduğum yerde donakalıp titredim!

Bay Boone'un cildi balmumu gibi. Soğuk. Çok şükür, humma tekrarlamadı! Onu yerinden oynatmaya cesaret edemiyorum. Onu bırakıp köye kadar gitmeye de. Köye gitsem bile kim Bay Boone'a yardım etmek için benimle birlikte köşke gelmeye razı olur? Bu lanetli eve kim gelir?

Ah, Tanrım, o bodrum! Duvarlarımızın arkasında dolaşanlar o bodrumdaki şeyler!

22 Ekim 1850

SEVGİLİ BONES,

Artık kendime geldim. Ama bitkinim. Otuz altı saat kendimi bilmeden yatmışım... Ama kendime geldim... Ah, ne acı ve zalimce bir şaka bu! Bir daha asla eskisi gibi olamayacağım. Asla! İnsan dilinin anlatamayacağı kadar korkunç ve çılgınca bir şeyle karşı karşıya geldim. Henüz işin sonuna erişmiş de değiliz.

Eğer Cal olmasaydı hemen, şu anda hayatıma son verirdim. Bütün bu çılgınlıklar arasında tek akli başında ve mantıklı varlık o.

Sana her şeyi anlatacağım.

Cal'le bodrumu aramaya inerken yanımıza mumlar aldık. Bunların ışığı yeterliydi. Korkunç bir hava yaratacak kadar yeterli. Calvin beni bu işten vazgeçirmeye çalıştı. Geçirdiğim hastalıktan söz etti. "Herhalde aşağıda sağlıklı farelerle karşılaşacağız," dedi. "Ben de onları zehirleyeceğim."

Ama ben kararlıydım. Sonunda Calvin içini çekerek, "O halde istediğinizi yapın, Bay Boone," diye mırıldandı.

Bodruma, mutfağın zemindeki bir kapaktan iniliyordu. (Cal olaydan sonra onun üzerine sağlam tahtalar çaktığını söyledi.) Cal'le kapağı zorlukla açabildik.

Karanlıkların arasından insanı bayıltacak kadar keskin, pis bir koku yükseldi. Royal Nehri'nin ötesindeki terk edilmiş köye hâkim olan kokuya benziyordu. Elimdeki mumun ışığı karanlıklara inen dik bir merdiveni aydınlattı. Basamaklar çok kötü durumdaydı. Bir yerde koca bir basamak eksikti, kapkara bir delik görünüyordu orada sadece. Bahtsız Marcella'nın nasıl can verdiğini anlamak kolaydı.

Cal, "Dikkatli olun, Bay Boone," dedi.

"Başka türlü bir niyetim yok zaten," diye cevap verdim. Beraber merdivenden inmeye başladık.

Bodrumun zemini topraktı. Duvarlar sağlam granitten yapılmıştı. Nemli bile sayılmazlardı. Bodrum bir fare sığınağına hiç benzemiyordu. Çünkü burada farelerin içine yuva yapmaktan hoşlandıkları türde eski kutular, atılmış eşyalar, kâğıt yığınları gibi hiçbir şey yoktu. Cal'le mumlarımızı havaya kaldırdık. Etrafımızda ışıktan bir gölcük oluştu. Ama yine de fazla bir şey göremiyorduk. Zemin hafifçe meyilliydi. Bodrum, oturma odası ve yemek salonunun altından geçiyordu. Yani batıya doğru uzanıyordu. Biz de o tarafa doğru gittik. Etraf derin bir sessizlik içindeydi. Koku gitgide daha da keskinleşiyordu. Üstümüze çöken karanlık sanki uzun yıllardır süren kesin hükümdarlığını geçici olarak sona erdiren ışığı kıskanmıştı. Bize sokuluyor, etrafımızı sarıyordu.

En dipte granit duvarların yerini cilalı ahşap aldı. Simsiyahtı ve hiçbir şeyi yansıtmıyordu. Bodrum burada ayrı bir bölme oluşturarak sona eriyordu. Bölmede ne olduğunu anlamak için tahta perdenin arkasına dolaşmak gerekiyordu.

Calvin'le ben de öyle yaptık.

O anda adeta bu yerin uğursuz geçmişinden kokuşmuş bir hortlak karşımıza dikildi. Bölmede tek bir iskemle vardı. Üstünde,

sağlam tavan kirişindeki bir çengelden çürümüş bir ilmek sallanıyordu.

Cal, "Demek kendini burada astı," diye mırıldandı. "Tanrım!"
"Evet... Kızının ölüsü arkasındaki merdivenin dibinde yatar-
ken."

Cal konuşmaya başladı. Sonra gözlerinin arkamda bir şey kaydığını fark ettim. Aynı anda Cal'in sözleri çığlığa dönüştü.

Gözümüzle gördüğümüz şeyi nasıl anlatabilirim, Bones? Duvarlarımızın içindeki iğrenç kiracılardan nasıl söz edebilirim?

Birdenbire dipteki duvar dönüp açıldı ve karanlıkların arasından bir surat bize pis pis sırttı. Gözleri Styx Irmağı gibi kapkara bir surat. Ağzını esner gibi açmıştı. Dişsizdi. İstirapla sırtıyordu. Çürümüş, sarı elini bize doğru uzattı. Miyavlamaya benzeyen, tiksinti verici bir ses çıkardı. Ayaklarını sürüyerek, sarsılarak bize doğru bir adım attı. Mumumun ışığı onun üzerine düştü...

Ve boynunda ipin neden olduğu o kıpkırmızı yanık çizgisini gördüm!

Onun arkasında bir şey daha kımıldandı. Bütün rüyaların sona ereceği güne kadar kâbuslarımda göreceğim bir şey. Soluk suratı çürümeye başlamış bir kızdı bu. Dudaklarını germişti, yüzünde bir kurukafa sırtışı vardı. Başını akla sığmayacak garip bir açıyla yana düşmüştü.

Onlar bizi istiyorlardı! Bunu biliyorum. Bildiğim bir şey daha var: Eğer mumumu bölmedeki o şeyin üstüne atmasaydım bizi de o karanlıklara çekecek, kendilerinden biri yapacaklardı. Mumun arkasından da ilmeğin altındaki o iskemleyi fırlattım.

Ondan sonrası... karanlık ve kargaşa... Aklım o sahnenin üzerine bir perde çekti. Kendime geldiğim zaman odamdaydım ve Cal başucumda bekliyordu.

Gidebilsem geceliğimin eteklerini uçurarak bu dehşetlerle dolu evden kaçacağım. Ama yapamam. Daha büyük, daha karanlık bir oyunun piyonu durumuna geldim. Bunu nereden bildiğimi bana sorma. Biliyorum, o kadar. Bayan Cloris kanın kanı çektiğini söylediği zaman çok haklıydı. Seyredenlerden ve koruyanlardan

söz ettiği zaman da öyle. İnsanda dehşet uyandıracak kadar haklıydı. Korkarım, ben o kapkaranlık Jerusalem's Lot köyünde yarım yüzyıldır uyuyan bir Gücü uyandırdım. Atalarımı öldüren ve onları birer nosferatu, yani Ölemeyenler, haline sokarak köleleştiren bir Gücü. Bunlardan daha büyük korkularım var, Bones ama hâla her şeyi anlamış değilim. Keşke bilsem... Keşke her şeyi bilsem!

CHARLES

Not: Tabii ben bu satırları sadece kendim için yazıyorum. Vain Köşesi'nden uzaktayız. Bu mektubu postaya vermek için oraya gitmeye ve köyü de kirletmeye cesaretim yok. Calvin ise yanımdan ayrılmak istemiyor. Ama Tanrı merhametlidir. Belki bu mektup bir şekilde eline geçer.

(Calvin McCann'in not defterinden.)

23 Ekim 1850

Bay Boone bugün daha güçlü. Onunla kısaca bodrumda beliren şeylerden söz ettik, ikimiz de hayal görmediğimize karar verdik. Sanrı falan değildi gördüklerimiz, gerçektir. Bay Boone da benim gibi onların gittiklerinden şüpheleniyor mu acaba? Belki. Artık o gürültüler duyulmuyor. Ama köşkte meşum bir hava var. Etrafa sanki kapkara bir sis çöktü. Galiba fırtınanın kalbinde, insanı aldatan o boşluktayız...

Üst kattaki yatak odalarından birinde bir deste kâğıt buldum. Eski kapaklı bir yazı masasının alt çekmecesindeydi. Bu kâğıtlar arasındaki bazı mektuplara ve makbuzlara bakınca odanın Robert Boone'un olduğunu düşündüm. Aralarındaki en ilginç belge, centilmenlere özel kastor şapkalarla ilgili bir ilanın arkasına karalanmış olan birkaç satırdı. En üstte şöyle yazılı:

Uysallar kutsaldır.

Ama bunu saçmasapan bir şeyler izliyor:

uks dlhaekptdas dar
eymaolar subshleid

Yanılmıyorsam bu kütüphanedeki şifreyle yazılmış olan defterin anahtarı. Şifre, Bağımsızlık Savaşı sırasında kullanılan, çaprazlama denen koda benziyor. Baştan başlayıp çaprazlama ilerleyerek aradaki harfler çıkarıldığı zaman ortaya şu çıkıyor:

uslaktadr
yalruslı

Soldan sağa değil de çaprazlama yukarıdan aşağıya okuyunca en üstteki, İsa'nın Matta İncili'nde geçen sözlerinden olan cümle çıkıyor.

Bu cümleyi Bay Boone'a göstermeden önce defterde ne gibi şeyler yazdığını anlamalıyım...

SEVGİLİ BONES,

24 Ekim 1850

Çok şaşılacak bir şey oldu. Bir şeyden iyice emin olmadıkça sözünü etmeyen Cal, (bence ender bulunan ve hayran olunacak bir özellik) büyükbabam Robert'ın günlüğünü bulmuş. Günlük şifreyle yazılmış ama Cal şifreyi çözmeyi başarmış. Tabii alçakgönüllülükle bunun bir rastlantı olduğunu söylüyor. Ama ben onun sebatla çabaladığından eminim.

Her neyse... Günlük buradaki esrarlı olaylara kasvetli bir ışık tutuyor!

İlk tarih 1 Haziran 1789, sonuncusu ise 27 Ekim 1789. Yani Bayan Cloris'in sözünü ettiği o korkunç kaybolma olayından dört gün önce. Günlükte gitgide güçlenen bir saplantıdan söz ediliyor. Hayır! Bir delilikten! Ve defter babamın amcası Philip, Jerusalem's Lot köyü ve o kirletilmiş kilisede duran kitap arasındaki bağları mide bulandırıcı bir biçimde açıklıyor.

Robert Boone'un yazdığına göre, köy 1782'de yapılan Chapelwaite Köşkü'nden daha eski. Vaizin Köşesi'nden de öyle. Orası 1741'de kurulmuş, o sırada adı Vaizin Yuvası'ymış. Jerusalem's Lot'ı Püritenlerin kolu olan bir grup 1710'da kurmuş. Bu mezhebin başında suratsız bir dini fanatik olan James Boon varmış. Bu adı gördüğüm zaman öyle bir irkildim ki! Bence bu Boon'un ailemle kesinlikle bir akrabalığı var, kuşku götürmeyecek bir şey bu. Bayan Cloris bu konuda ailenin kan bağlarının önemli olduğuna inanmakta haklıydı! Kadıncağızın Philip'le Jerusalem's Lot arasındaki bağı sorduğum zaman verdiği cevabı dehşetle hatırlıyorum. "Kan bağı," demişti. Korkarım bu doğru.

Köyün merkezi kiliseymiş. James Boon'un vaaz verdiği, köylüleri yönettiği kilise. Büyükbabam günlüğünde onun köyde pek çok kadınla ilişki kurduğunu da ima ediyor. Boon bu kadınlara bunun Tanrı'nın isteği ve yolu olduğunu söylüyormuş. Bunun sonucu olarak da köy anormal bir yer halini almış. Öyle bir toplum, ancak hem cadılara hem de Doğum Yapan Bakirelere inanılan o garip günlerde var olabilirmiş zaten. Yakın akrabaların birbirleriyle evlendikleri, yarı deli bir vaizin yönettiği, dine bağlı yozlaşmış bir köy. Boon İncil'e ve de Goudge'un o uğursuz *Şeytani Yerler* kitabına göre vaaz veriyormuş. Köyde sık sık şeytan kovma ayinleri yapılmıyormuş. Ensest ilişkiler ve çoğu zaman bu günahın neden olduğu delilikler, bedensel ve zihinsel sakatlıklar görülmüştü. Ben, Boon'un evlilik dışı çocuklarından birinin şansını güneyde aramak için Jerusalem's Lot'tan ayrıldığından (ya da kaçırıldığından) ve ailemizin ilk atasının o olduğundan kuşkulaniyorum. (Robert Boone'un da aynı şeyi düşündüğünden eminim.) Ailemin, köklerimiz Massachusetts'in Maine Eyaleti diye tanımlanan yerinde olduğunu iddia ettiğini biliyorum. Büyükbabamın babası Kenneth Boone kürk ticareti sayesinde çok zengin olmuş. Akıllıca yatırımlar sayesinde zamanla serveti artmış ve bu köşk de onun parasıyla yapılmış. Ama Chapelwaite'i Kenneth Boone 1763'te öldükten sonra, oğulları Philip ve Robert yaptırmışlar. Bayan Cloris, "Kan kanı çeker," dedi. Belki de Kenneth, vaiz James

Boon'un oğluydu. Babasının çalgınlıklarından ve onun köyünden kaçtı. Ama sonra oğulları hiçbir şeyin farkında olmadan Boone köşkünü James Boon'un köyünden üç kilometre öteye yaptılar. Eğer bu doğruysa o zaman bize gözle görülmeyen, dev bir elin yol gösterdiği düşünülemez mi?

Robert'ın günlüğüne göre, James Boon 1789 yılında çok yaşlıymış. Tabii öyle olması gerekir. Köyün kurulduğu yıl yirmi beş yaşında olduğunu düşünelim... O zaman sözü edilen günlerde yüz dört yaşında olması gerekir. Çok büyük bir yaş bu. Aşağıdaki bölümü doğrudan doğruya Robert Boone'un günlüğünden alıyorum:

4 Ağustos 1789

Bugün ilk kez abimin hastalıklı bir biçimde dost olduğu o adamla karşılaştım. Kabul etmeliyim ki Boon'un garip bir çekiciliği var. Pek yaşlı, beyaz sakallı. Arkasına siyah bir cüppe giymişti. Cüppenin biraz müstehcen bir havası vardı. Daha da rahatsız edici olansa, etrafının kadınlarla çevrili olmasıydı. Hareme girmiş bir sultan gibiydi. Abim bana onun hâlâ kadınlarla ilgilenebildiğini söyledi. Oysa en aşağı sekseninde...

Köye daha önce bir kere gittim. Bir daha da adımımı atacak değilim. Sokakları çok sessiz, ihtiyarın kürsüde uyandırdığı korkuyla dolu bu sokaklar. Korkarım akraba evlilikleri yapılmış, köylülerin suratlarının çoğu birbirini andırıyor. Ne yana dönersem döneyim bana o ihtiyarın suratına bakıyormuşum gibi geldi... Bu yüzlerin hepsi de soluk. Cansız. Sanki bir şey güçlerini emmiş ve onları kupkuru bırakmış. Köyde gözleri ve burunları olmayan çocuklarla karşılaştım. Ağlayan ve saçmasapan bir şeyler mırıldanarak durup dururken gökyüzünü işaret eden kadınlarla. Ya da kutsal kitaplardan ve şeytanlardan bahseden kadınlarla...

Abim ayine kalmamı istedi. Ama o uğursuz ihtiyarın kürsüye çıkıp köyün durmadan birbiriyle evlenen anormal halkının karşısına dikilmesi fikri beni tiksindirdi. O yüzden bir bahane uydurdum...”

Bu kısımdan önceki ve sonraki bölümlerde Robert, Philip’in gitgide James Boon’un etkisinde kalmasından söz ediyor. 1 Eylül 1789’da Philip, Boon’un kilisesinde vaftiz olmuş. Kardeşi olaydan şöyle söz ediyor:

Çok şaşırđım ve dehşete kapıldım. Abim gözlerimin önünde değışti. Sanki gitgide o habis ihtiyara benziyor...

Günlükte kitaptan ilk kez 23 Temmuz’da söz ediliyor:

Philip bu gece o küçük köyden döndüğü zaman bana çılgınca bir hali varmış gibi geldi. Odalarımıza çekilme saati gelinceye kadar benimle konuşmadı. Sonra, “Boon *Solucanın Esrarları* diye bir kitap sordu,” dedi. Ben de onu memnun etmek için Johns&Goodfellow’a bir mektup yazıp eseri soracağıma söz verdim. Abim duyduğu minnet yüzünden neredeyse yaltaklanmaya başladı.

Robert 12 Ağustos’ta ise şöyle yazmış:

Bugün iki mektup aldım... Bunlardan biri Boston’dan Johns&Goodfellow’dandı. Philip’in ilgilendiğı eser konusunda bilgileri olduğunu açıklıyor ve ülkede bu kitaptan sadece beş tane olduğunu bildiriyorlardı. Mektup bana bir hayli soğuk geldi. Çok garip. Oysa Henry Goodfellow’u yıllardan beri tanıyorum.

13 Ağustos

Abim, Goodfellow’un mektubu yüzünden adeta delice bir heyecana kapıldı. Nedenini de açıklamaya yanaş-

madı. Sadece, "Boon o kitabın bir kopyasını bulmayı çok istiyor," dedi. Doğrusu bunun nedenini anlayamadım. Adından bahçeyle ilgili zararsız bir eser olduğu anlaşılıyor...

Philip için endişeliyim. Gün geçtikçe daha da acayipleniyor. Keşke Chapelwaite'e dönmeseydik. Bu yaz hava çok sıcak, boğucu ve tuhaf işaretlerle dolu...

Robert'ın günlüğünde o iğrenç kitaptan iki yerde daha söz ediliyor. (Büyükbabamın kitabın gerçek önemini kavrayamadığı anlaşılıyor. En sonunda bile.) Aşağıya 4 Eylül tarihli bölümden bir kısım alıyorum:

Goodfellow'dan Philip için kitabı bulmasını istedim. Aslında içten içe bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Ama abimin isteğini reddetmemin ne yararı olurdu? Ben almasam kendi parasıyla almayacak mıydı? Hem bu yardıma karşılık abimden söz aldım. O iğrenç mezhepten vazgeçmesi için... Ancak Philip çok heyecanlı. Resmen ateşli. Ona güvenemiyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum...

Ve nihayet 16 Eylül:

Kitap bugün geldi. Goodfellow bir not ilişirmiş, artık bana kitap satmayacağını bildiriyor... Philip anormal sayılacak bir sevince kapıldı. Kitabı elimden kaptı. Eser bozuk bir Latince ve okuyamadığım başka acayip harflerle yazılmış. Kitap sanki sıcaktı. İçinde dev bir güç gizliymiş gibi elimin altında titreşiyordu... Abime o kili-seden vazgeçeceğine dair verdiği sözü hatırlattım. O zaman delirmiş gibi pis pis güldü. Kitabı suratıma doğru sallayarak tekrar tekrar, "Onu ele geçirdik!" diye haykırdı. "Ele geçirdik! Solucan! Solucanın Sırrı!" Philip evden kaçtı. Herhalde o deli adama gitti. Onu bugün bir daha görmedim...

Günlükte bu tarihten sonra kitaptan hiç söz edilmiyor. Ama ben bazı sonuçlar çıkardım. Bir kere Bayan Cloris'in de dediği gibi, bu kitap Philip'le Robert'ın darılmalarına neden olmuş. İkincisi, eser küfür sayılacak dualarla dolu. Bunların Druid kökenli olduklarını sanıyorum. (İngiltere'yi istila eden Romalılar bilim adına Druid'lerin kanlı törenleriyle ilgili kitaplar yazmışlar ve bu iğrenç "yemek kitapları"nın çoğunun okunması bütün dünyada yasak.) Üç, Boon'la Philip kitaptan kendi çıkarları için yararlanmak niyetindedermiş. Belki de bir bakıma, kendi sapkın yollarıyla, iyilik etmek istiyorlardı. Ama buna pek inanmıyorum. Bence çok daha önceden, evrenin sınırlarının ötesinde bekleyen, kimliği belirsiz güçlere bağlanmışlar. Zamanın ötesinde var olabilecek güçlere. Robert Boone'un günlüğünün son bölümleri bu düşüncelerimi destekliyor gibi. Onları sen de okumalısın:

26 Ekim 1789

Bugün Vaizin Köşesi köyünde kıyamet koptu sanki. Nalbant Frawley beni kolumdan yakalayıp, "Abinle o İsa düşmanı deli ne işler karıştırıyorlar?" diye bağırды. Goody Randall gökyüzünde büyük bir felaketin yaklaştığını belirten işaretler görüldüğünü iddia etti. İki başlı bir buzağı da doğmuş.

Bana gelince... Ben neler olacağını bilemiyorum. Belki de abim gerçekten çıldırdı. Saçları neredeyse bir gecede kırıştı. Gözleri iri, kanlı birer daireye benziyor. Artık bakışlarında aklın o güzel pırıltısı yok. Sırıttıyor ve bir şeyler fısıldıyor, anlayamadığım bir nedenle Jerusalem's Lot'a gitmediği zaman bodruma iniyor.

Evin etrafını çobanaldatan kuşları sardı. Otların arasında zıplıyorlar. Sislerin arasında öterken sesleri denizin uğultusuna karışıyor. İnsanın uykusunu kaçırان doğaüstü bir çığlığa benziyor bu ses.

Bu akşam Philip'i izledim. O Jerusalem's Lot'a giderken peşine takıldım. Beni fark etmemesi için fazla yaklaşmadım. Kuru o lanet olasıca çobanaldatan kuşlarıyla dolu. Sanki ölümcül bir ilahi okuyor bu kuşlar. Köprüyü geçmeye cesaret edemedim. Köy kapkaranlıktı. Kilise dışında. İçeriye korkunç kızıl bir ışık aydınlatıyor, yüksek kemerli pencereleri cehennem gözlerine dönüştürüyordu. Şeytan duası okunurken sesler yükselip alçalıyordu. Köylüler bazen gülüyor, bazen ağlıyordu. Ayaklarımın altında yer müthiş bir ağırlıkla eziliyormuş gibi şişiyor, inliyordu. Hayret ve dehşetle oradan kaçtım. Korudan geçerken çobanaldatan kuşlarının çığlıkları kulaklarımda yankılandı.

Artık ne olacaksa da sona yaklaştık. Ama önümüzü henüz göremiyorum. Kâbus görmekten korktuğum için uyuyamıyorum. Dehşet verici deliliklerle karşılaşmaktan korktuğumdan uyanık kalamıyorum. Gece korkunç seslerle dolu. Ve korkuyorum...

Ancak oraya tekrar gitmek için önüne geçilmez bir istek duyuyorum. Seyretmeli, görmeliyim. Galiba Philip beni çağırıyor. O ihtiyar da.

Kuşlar

Lanetli lanetli lanetli

Robert Boone'un günlüğü burada sona eriyor.

Ancak şuna dikkat etmelisin, Bones. Robert sonlara doğru Philip'in kendisini çağırdığını iddia ediyor. Kesin sonuca bu satırları okuyarak eriştim. Tabii Bayan Cloris'in sözlerinin de etkisi oldu. Ama asıl bodrumdaki o ölü ama canlı, korkunç hortlaklar bu sonuca varmamı sağladı. Bizimki şanssız bir aile, Bones. Biz lanetliyiz ve bu lanet gömülü kalmaya razı değil. O lanet bu evde ve o köyde gölgelerin arasında iğrenç bir biçimde yaşıyor. Ve bu döngünün sonu bir kez daha yaklaşıyor. Ben damarlarında Boone

kanı olan son insanım. Korkarım o şey de bunu biliyor. Şimdi aklı başında insanların anlayabilecekleri şeylerin ötesinde, habis bir olayın doruğundayım. Olayın yıl dönümü Azizler Yortusu. Yani bir hafta kaldı.

Ne yapacağım? Keşke burada olsaydın da bana fikir verseydin. Bana yardım edebilseydin! Ah, keşke burada olsaydın!

Her şeyi öğrenmeliyim. Kimsenin uğramadığı o köye dönmemeliyim. Tanrı yardımcım olsun!

CHARLES

(Calvin McCann'ın not defterinden.)

25 Ekim 1850

Bay Boone neredeyse bütün gün uyudu. Yüzü solgun, eskisine göre çok da zayıf. Korkarım hummanın tekrarlaması artık kaçınılmaz.

Başucundaki sürahiye su doldururken Florida'ya Bay Everett Granson'a yazdığı iki mektubu gördüm. Bay Boone, Jerusalem's Lot'a gitmeyi planlıyor. Buna izin verdiğim takdirde mutlaka ölür. Usulca Vaizin Köşesi'ne gidip bir araba kiralayabilir miyim acaba? Bunu yapmam şart. Ama ya beyefendi uyanırsa? Ya köşke döndüğüm zaman gitmiş olursa?

Duvarların içinde o gürültüler yeniden başladı. Neyse ki Bay Boone uyuyor. Bu gürültülerin anlamını düşündükçe ürperiyorum. Beynim titriyor sanki.

Daha sonra

Bay Boone'a tepsiyle yemeğini götürdüm. Birazdan kalkmayı planlıyor. Kaçamak konuşmalarına rağmen ne planladığını biliyorum. Ama yine de Vaizin Köşesi'ne gideceğim. Doktorun hastalığı sırasında Bay Boone'a verdiği çeşitli uyku ilaçları hâlâ yanımda. Onlardan birini çayına karıştırdım. Beyefendi de farkına varmadan içti. Tekrar uykuya daldı.

Onu duvarlarımızın içinde dolaşan o şeyle yalnız bırakma fikri beni dehşete düşürüyor. Ama Bay Boone'un bu dört duvar arasında bir gün daha yaşamasına izin vermek beni daha da korkutuyor. Onu odasına kilitledim.

Tanrım, ben arabayla döndüğüm zaman lütfen o hâlâ odasında güvenle uyuyor olsun!

Daha da sonra

Köylüler beni taşla tuttular! Kuduz bir köpekmişim gibi taşladılar beni! Canavarlar! İğrenç yaratıklar! Bir de kendilerine insan diyorlar! Bay Boone'la burada hapis kaldık...

Kuşlar... çobanaldatan kuşları toplanmaya başladılar.

26 Ekim 1850

SEVGİLİ BONES,

Hava kararmak üzere. Yeni uyandım. Neredeyse yirmi dört saat uyumuşum. Cal bir şey söylemedi ama niyetimi anladığı için çayıma uyku ilacı karıştırdığını sanıyorum. O iyi ve sadık bir dost. Yalnızca benim iyiliğimi istiyor. O yüzden kendisine bir şey söyleyecek değilim.

Ama tabii kararımı verdim. Yarın olan olacak. Sakin ve kararlıyım. Fakat hummanın yeniden başlamak üzere olduğunu da seziyorum. Eğer öyleyse her şey yarın olmalı. Belki bu gece daha da uygun. Ama cehennem ateşi bile beni karanlıkta o köye gitmeye zorlayamaz.

Belki sana bir daha mektup yazamam. Tanrı seni kutsasın ve korusun, Bones.

CHARLES

Not: Kuşlar çığlıklar atıp duruyor. Duvarların içinde o korkunç ayak sürtmesini andıran hışırtılar da yeniden başladı. Cal onları duymadığımı sanıyor. Ama duyuyorum.

(Calvin McCann'ın not defterinden.)

27 Ekim 1850

Sabah 5

Onu caydıramadım. Pekâlâ. Ben de Bay Boone'la gideceğim!

4 Kasım 1850

SEVGİLİ BONES,

Çok bitkinim ama aklım başımda. Tarihten pek emin değilim. Ama gelgite ve güneşin batışına bakıyorum ve doğa bilgim bana tarihin doğru olması gerektiğini söylüyor. Yazı masamın başındayım. Sana Chapelwaite'ten ilk mektubu da bu masada yazmıştım. Günün son ışıkları hızla kaybolurken karanlık denize bakıyorum. Bir daha bunları göremeyeceğim. Bu benim gecem. Her şeyi yaklaştıran gölgeler neyse onlara bırakıyorum.

Deniz kendini nasıl da kayalara vuruyor! Köpükleri karanlık gökyüzüne doğru bulutlar halinde yükseliyor. Dalgalar ayaklarımın altındaki zeminin titremesine neden oluyor. Pencerenin camından yansımamı görüyorum. Rengim bir vampirinki gibi soluk. 27 Ekim'den beri hiçbir şey yemedim. Bir lokma bile. Eğer Calvin başucuma sürahi bırakmasaydı susuz da kalacaktım.

Ah, Cal! O artık yok, Bones. Benim yerime o gitti. Karanlık camdan bana bakan bu kurukafa suratlı, çöp kollu sefilin yerine o gitti. Ama belki de Cal benden daha şanslıdır. Şu son günlerde yakamı bırakmayan kâbusları görmüyor. Ateşin yol açtığı kâbus koridorlarında sinsice bekleyen o çarpılmış şeyleri görmüyor. Şimdi bile ellerim titriyor. Kâğıda mürekkep sıçratıyorum.

O sabah evden kaçacağı sırada Calvin karşıma dikildi. Oysa kurnazca davrandığımı sanıyordum. Ona, "Buradan ayrılmamız gerektiğine karar verdim," demiştim. "Tandrell'e gidip bir araba tutar mısınız? Orası buradan on beş kilometre ötede, Tandrell'de adımızın o kadar kötüye çıktığını sanmıyorum."

Cal de oraya kadar yürüyerek gitmeye razı olmuştu. Onun denizin kenarındaki yoldan uzaklaşmasını seyrettim. Gözden kaybolur kaybolmaz çabucak hazırlandım. Hem paltomu giydim, hem de atkımı taktım. Çünkü hava iyice soğumuştü. Sert rüzgâr yaklaşan kışın habercisi gibiydi. Bir an, keşke tabancam olsaydı, diye düşündüm. Ama sonra bu isteğim yüzünden kendime güldüm. Bu tür bir olayda tabanca ne işe yarardı ki?

Arka kapıdan çıktım. Bir an durup son kez denize ve gökyüzüne baktım. O taze havanın kokusunu içime çektim. Kısa bir süre sonra o iğrenç kokunun genzime dolacağını biliyordum. Bulutların aşağısında, havada daireler çizerek yiyecek arayan bir martıyı seyrettim.

Sonra döndüm ve Calvin McCann'le karşı karşıya geldim.

"Yalnız gitmeyeceksiniz," dedi. Yüzünde o zamana kadar görmediğim sert bir ifade vardı.

"Ama Calvin—" diyecek oldum.

"Hayır! Bir tek kelime daha söylemeyin! Ya birlikte gider ve gerekeni yaparız ya da ben sizi zorla eve sokarım. Sağlığınız iyi değil. Oraya yalnız başınıza gitmeyeceksiniz."

Beni sarsan o birbirine zıt duyguları sana anlatamam. Şaşkınlık, öfke, minnet ve hepsinden önemlisi sevgi.

Cal'le sessizce çardak ve güneş saatinin önünden geçtik. Ot bürümüş yolu izleyerek koruya girdik. Etrafa bir ölüm sessizliği çökmüştü. Ne bir kuş ötüyor, ne bir ağustos böceği cırlıyordu. Dünyanın üstüne bir sessizlik örtüsü örtülmüş gibiydi. Sadece o tuz kokusu duyuluyordu. Bir de uzaklarda yakılan odunların kokusu. Ağaçların yaprakları sonbahar renklerine bürünmüştü. Ama bana çoğu kıpkırmızıymış gibi geliyordu.

Çok geçmeden tuz kokusu kayboldu. Onun yerini daha uğursuz bir koku aldı. Daha önce sözünü ettiğim o çürümüş koku. Suyu aşan o çarpık köprüye eriştiğimizde Cal'in benden yine vazgeçmemi isteyeceğini sandım. Ama böyle bir şey yapmadı. Durup yukarıdaki mavi göğe doğru onunla alay ediyormuşçasına yükselen çirkin kiliseye, sonra da bana baktı. Yürümeye devam ettik.

Hızlı ama korkak adımlarla James Boon'un kilisesine doğru ilerledik. Kapı hâlâ bıraktığımız gibi açık duruyordu, içerideki karanlık bize sırtıyordu sanki. Basamakları çıkarken kalbim adeta dondu. Kapı tokmağını iterken elim titriyordu, içerideki koku daha da keskinleşmişti. Her zamankinden daha da mide bulandırıcıydı.

Gölgeli antreye girdik. Sonra hiç beklemeden salona geçtik. İçerisi karmakarışık.

Dev bir şey buraya girmiş ve her şeyi harap etmişti. Sıralar devrilmiş, üst üste yığılmıştı. O habis haç doğu duvarına dayanmıştı. Üstündeki sıvada açılmış delik, haçın nasıl bir güçle fırlatıldığını kanıtlıyordu. Gaz lambaları yüksekteki yerlerinden koparılcasına çıkarılmıştı. Balina yağı kokusu köye yerleşmiş olan o korkunç çürümeye karışıyordu. Ortadaki açıklıkta, girişten mihraba kadar, kara irinden oluşan izler vardı. Kara cerahate uğursuz kan izleri de karışıyordu. Bakışlarımız izleri kürsüye kadar takip etti. Dokunulmamış tek şey o kürsüydü. Kürsünün üzerinde o küfür dolu kitabın üstünde kurban edilmiş bir kuzu yatıyor ve camlaşmış gözleriyle bize bakıyordu.

Calvin, "Tanrım..." diye fısıldadı.

Yerdeki iğrenç sıvıya basmamaya çalışarak ilerledik. Ayak seslerimiz etrafta yankılanıyor, yankı, çıkardığımız sesleri bir devin kahkahalarına dönüştürüyordu.

Basamakları Calvin'le beraber çıktık. Kuzu parçalanmamış, yenilmemişti. Daha çok gövdesi kan damarları patlayana kadar iyice sıkılmışa benziyordu. Pis kokulu pıhtılaşmış kan kürsüye ve dibine yayılmıştı.

Ama kan kitabın üzerinde saydamlaşmıştı, o sıkışık acayip yazılar kolaylıkla okunuyordu. Renkli bir camın ardından okumak gibiydi.

Cal metin bir tavırla, "Buna dokunmak zorunda mıyız?" diye sordu.

"Evet. Kitap gerekli."

"Ne yapacaksınız?"

“Altmış yıl önce yapılmış olması gerekeni. Kitabı ortadan kaldıracağım.”

Ölü kuzuyu yuvarlayarak kitabın üzerinden ittik. Hayvan iğrenç bir gürültüyle yere düştü. Şimdi kan bulaşmış sayfalar canlanmış gibiydi, kızılımsı bir ışık saçıyorlardı.

Kulaklarım uğuldayıp çınlamaya başladı. Sanki duvarlardan alçak sesle söylenen bir ilahi yükseliyordu. Cal’in yüzündeki şaşkın ifadeden onun da aynı şeyi duyduğunu anladım. Zemin ayağımızın altında titremeye başladı. Sanki kiliseye dadanmış olan bir hortlak kendisine ait şeyleri korumak için bize saldırmaya hazırlanıyordu. Normal zaman ve mekân dokusu çarpılıp çatladı adeta. Kiliseye hayaletler dolmuş gibiydi. İçeriye sonsuza dek buz gibi kalacak olan lanetli ateşin cehennemi andıran ışıkları dolmuştu. Bana James Boon’u görüyormuşum gibi geldi. Vücudu çarpık çurpuk, iğrençti. Hareketsiz yatan bir kadının etrafında hoplayıp zıplayarak dolaşıyordu. Büyükbabamın abisi Philip de onun arkasındaydı. Kukuletalı siyah cüppe giymiş bir mürit olarak elinde bir kâseyle bir bıçak vardı.

“Deum vobiscum magna vermis—”

Bu sözcükler kurbanın kanının sızdığı kitabın sayfalarında titreyerek kıvrılıp büküldüler. Yıldızların ötesinde ayaklarını sürüyerek dolaşan yaratığın istediği bir şeydi bu...

Haram evlilikler yapmış, körleşmiş bir cemaat aptalca, şeytanca övgüler haykırıyordu. Çarpık suratlar açgözlü, belirsiz bir beklentiyle dolmuştu...

Sonra Latincenin yerini daha eski bir dil aldı. Mısır’dan, piramitler yapılmadan önceki dönemden bile eskiydi. Yeryüzünün biçimlenmemiş, için için kaynayan bir gaz yığını olduğu zamanlardan bile eski.

“Gyyağın vordar Yogsoggoth! Verminis! Gyyağın! Gyyağın! Gyyağın!”

Kürsü çatlayıp kırılmaya, yukarıya doğru yükselmeye başladı.

Calvin bir çığlık attı ve yüzünü korumak için kollarını kaldırdı. Kürsü kara bir fırtınaya tutulmuş bir gemi gibi yalpalıyor,

sarsılıyordu. Kitabı kapıp kollarımı uzatarak kendimden uzakta tuttum. Sanki güneşin sıcaklığıyla dolmuştu. Kör olacak, kavru-
lacaktım.

Calvin, "Kaçın!" diye haykırdı. "Kaçın!"

Ama donmuş gibi olduğum yerde kaldım, içime yabancı bir varlık doluyordu. Sanki ben yıllar... hatta kuşaklar boyunca beklemiş eski, boş bir kaptım.

Olanca sesimle, "Gyyagin vardır!" diye bağırdım. "İsimsiz, Yogsoggoth'un Uşağı! Uzayın ötesinden gelen Solucan! Yıldızları Yiyen Varlık! Zamanı Körleştiren Solucan! Verminis! Artık Doldurma Saati Geldi! Parçalama Zamanı! Verminis! Alyah! Alyah! Gyyagin!"

Calvin beni itti. Sendeledim. Kilise etrafımda dönüyordu. Yere yığıldım. Başım devrilmiş bir sıranın kenarına çarptı. Kafamın içini kıpkızıl alevler doldurdu. Ama bu alevler aynı zamanda aklımı başıma getirdi.

Getirdiğim kibritleri bulmaya çalıştım.

Yerin altından gelen gök gürültüsüne benzer bir ses kiliseyi doldurdu. Duvarlardan sıvalar dökülmeye, kuledeki paslı çan titreşime uyarak çalmaya başladı. Şeytani, boğuk bir sesteki bu.

Bir kibrit çaktım. Tam da kürsü yukarıya doğru patlayıp kırık tahtalar etrafa saçılırken kibriti kitaba değdirdim. Kürsü kalkınca yerde kapkara, dev gibi bir ağız açıldı. Cal bunun hemen kenarındaydı. Sendeledi. Ellerini uzatmış, dudakları sonsuza dek duyacağım sessiz bir çığlıkla açılıp gerilmişti.

O ağızdan titreşen, gri bir et yığını yükselmeye başladı. Koku kâbus gibi üzerime çöktü. Sanki dışarıya yapışkan, çibanlarla dolu bir pelte akıyordu. Toprağın bağırsaklarından adeta fırlıyordu. Hiçbir insana nasip olmayacak ani, feci bir sezgiyle bunun o uğursuz kilisenin altında, bölme bölme karanlıklarda yıllar boyunca yaşayan kör bir dev solucanın sadece bir halkası, bir parçası olduğunu anladım.

Kitap elimde alev aldı. O şey tepemde sessizce haykırdı sanki. Geçerken Calvin'e çarpıp onu boynu kırılmış bir oyuncak bebek gibi kilisenin dibine savurmuştu.

Sonra o şey inmeye, alçalmaya başladı. Geride sadece kenarlarına kara, yapışkan sıvı bulaşmış, biçimsiz, koskocaman bir delik kaldı. Bir çığlık, miyavlamaya benzeyen bir ses duyuldu. Sonra çok çok uzaklarda hafifleyerek işitilmez oldu.

Başımı eğip baktım. Kitap yanmış, kül olmuştu.

Kahkaha atmaya başladım. Sonra da yaralı bir hayvan gibi ulumaya.

İyice çıldırdım o zaman. Yere oturdum. Şakağımdan kanlar akarken o kutsal olmayan gölgelere doğru haykırdım, anlaşılmaz bir şeyler söyledim. Calvin ise dipteki köşeye savrulmuş yatıyor, camlaşmış, dehşet dolu gözleriyle bana bakıyordu.

Bilmiyorum o halde ne kadar kaldım. Bunu anlatabilmem imkânsız. Kendime geldiğim zaman gölgeler etrafımda iyice uzamıştı. Alacakaranlıkta oturuyordum. Sonra bir hareket dikkatimi çekti. Zemindeki çentik çentik delikte bir şey kıpırdıyordu.

Bir el, parçalanmış tahtaların üzerinden tutunacak bir şeyler arayarak uzandı.

Çılgınca kahkahalarım boğazıma takılıp kaldı. O sinir krizi geçti. Sanki bütün kanım vücudumdan çekilmişti ve uyuşmuştum.

Biçimsiz bir gölge karanlıkların arasından korkunç, kindar bir yavaşlıkla ağır ağır çıktı. Yarım bir kurukafa bana baktı. Eterleri dökülmüş alnında böcekler dolaşıyordu. Çarpılmış, çürümüş köprücük kemiklerine yırtılmış bir çüppenin parçaları yapışmıştı. Sadece gözleri yaşıyordu bu hortlağın. Çılgınlık dolu kızıl birer çukura benziyorlardı. Bana delilikten de öte bir ifadeyle bakıyorlardı. Bu gözlerle, evrenin sınırının ötesindeki o uçsuz bucaksız yerde sürülen bomboş yaşam yansımıştı.

Bu yaratık beni aşağıya, karanlıklara götürmeye gelmişti.

İşte o zaman oradan kaçtım! Çıgıllıklar atarak kaçtım. Yaşamım boyunca bana dostluk eden arkadaşım Calvin'in cesedini o dehşet dolu yerde bıraktım. Hava beynimden ve göğsümden lavlar gibi fışkırınca kadar koştum, koştum. Bu habis ruhların hâkim olduğu lanetli eve gelinceye, kendimi odama atıncaya kadar koştum.

Orada kendimden geçtim ve bugüne kadar bir ölü gibi yattım. Kaçtım çünkü o çılgınlığım arasında bile, ölü ama canlı, mahvolmuş, parçalanmış yaratıkta ailemize özgü o özellikleri gördüm. Koridorda portreleri asılı olan Robert ya da Philip değildi. O çürümüş surat Solucanın Bakıcısı James Boon'a aitti!

O hâlâ Jerusalem's Lot ve Chapelwaite'in altındaki dönemeçli, dolambaçlı karanlık dehlizlerde dolaşiyor. Ve o solucan da hâlâ yaşıyor! Kitabı yakmam, isteğine erişmesini engelledi. Ama o kitabın başka kopyaları da var.

Bu olayda "kapı" görevini gören benim. Damarlarında Boone kanı olan son insan da benim. İnsanlığın iyiliği için ölmem gerekiyor... Böylece bu zinciri bir daha birleşmemek üzere kırmış olurum.

Şimdi denize gidiyorum, Bones. Yolculuğum da hikâyem gibi sona eriyor. Tanrı seni korusun, huzur ve rahatlık versin.

CHARLES

Yukarıdaki garip mektuplar sonunda Bay Everett Granson'ın eline geçmiş. Charles Boone'un 1848'de karısının ölümü üzerine yakalandığı o kötü beyin hummasının tekrarladığına karar verilmiş. Bay Boone bu yüzden çıldırmış ve uşağı, sadık arkadaşı Bay Calvin McCann'i öldürmüştü.

Bay McCann'in not defterindeki yazılar büyüleyici bir sahtekârlık örneği. Herhalde Charles Boone paranoyak kuruntularını desteklemek için yazmış onları.

Ancak en aşağı iki noktada Charles Boone'un yalanı ortaya çıkıyor. Bir: Jerusalem's Lot köyü yeniden keşfedildiği zaman kilisenin zemin tahtalarının çürüdüğü görüldü ama orada bir patlama olduğunu gösterecek hiçbir şey bulunamadı. Evet, çok eski sıralar devrilmiş ve birkaç cam da kırılmıştı. Ama bu işi pekâlâ civar kasabalardan serseriler yapmış olabilir. Tabii Vaizin Köşesi ve Tandrell'de hâlâ Jerusalem's Lot'la ilgili birtakım dedikodular dolaşiyor ama bunlar önemsenecek şeyler değil. (Belki de Charles

Boone'un o tehlikeli yola girmesine, o yıllarda ortada dolaşan bu tür zararsız köy efsaneleri yol açtı.)

İki: Charles Boone ailenin sonuncusu değildi. Büyükbabası Robert Boone'un evlilik dışı en az iki çocuğu olmuştu. Bunlardan biri bebekken ölmüştü. İkincisi ise Boone soyadını alarak Rhode Island'da Centrall Falls kentine yerleşmişti. İşte ben bu Boone'un torunuyum. Charles Boone'la aramızda üç kuşak var ve onun uzaktan kuzeni sayılıyorum. Sözünü ettiğim kâğıtlar on yıldan beri bende. Boone'ların atalarına ait olan eve, Chapelwaite'e yerleştiğim için bu belgelerin yayımlanmasına karar verdim. Okurların zavallı, yolunu şaşırması Charles Boone'a merhamet göstereceklerini umuyorum.

Anladığım kadarıyla, Charles Boone bir tek bakımdan haklıydı. Bu köşkün farelerden temizlenmesi gerekiyor.

Duyduğum seslere bakılırsa duvarların içinde kocaman fareler dolaşüyor.

İmza

James Robert Boone

2 Ekim 1971

GECE VARDİYASI

Cuma, saat 02:00

Warwick yanına geldiğinde, Hall üçüncü katta işçilerin sigara içebildiği tek yer olan asansörün yanındaki bankta oturuyordu. Warwick'i gördüğüne hiç memnun olmadı. İşçi başı gece vardiyası sırasında saat üçte oraya gelmemeliydi; bodrum katındaki ofisinde oturup kupasından kahvesini içiyor olmalıydı. Üstelik hava çok sıcaktı.

Gates Falls'da kayıtlara geçen en sıcak haziran ayıydı ve asansörün yanındaki termometre sabahın üçünde 35 dereceyi gösteriyordu. Üç-on bir vardiyasında fabrika kim bilir nasıl bir cehenneme dönüyordu.

Hall pamuk atma makinesinde çalışıyordu; artık var olmayan bir Cleveland şirketinin 1934 yılında ürettiği, hantal bir makinedi. Hall bu fabrikada nisan ayından beri çalışıyordu, bu da hâlâ saatte 1,78 dolar kazandığı anlamına geliyordu. Fena sayılmazdı. Karısı yoktu, sevgilisi yoktu, nafaka ödemişiyordu. Avareydi ve son üç yıl içinde otostop yaparak Berkeley'den (üniversite öğrencisi) Tahoe Gölü'ne (komi), oradan Galveston'a (yükleme işçisi), Miami'ye (aşçı yamağı), Wheeling'e (taksi şoförü ve bulaşıkçı) gitmiş, son olarak da Maine, Gates Falls'a (pamuk atma makinesi operatörü) gelmişti. Kar yağana kadar buradan ayrılmayı düşünmüyordu. Yalnızlığı seven bir insandı ve koca fabrikada faaliyetin asgariye indiği, gece on bir sabah yedi arası vardiyasını seviyordu. Tabii, bu saatler havanın da en serin olduğu saatlerdi.

Sevmediği tek şey sıçanlardı.

Üçüncü kat uzun ve boştu, floresan lambanın titrek ışığıyla aydınlanıyordu. Fabrikanın diğer katlarından farklı olarak burası nispeten daha sessizdi ve etrafta daha az insan vardı. Sıçanlar ise ayrı bir konuydu. Üçüncü kattaki tek makine, pamuk atma makinesiydi; katın geri kalan kısmı kırk beş kiloluk kumaş çuvallarının deposu olarak kullanılıyordu. Bunlar, Hall'un henüz ayıklaamadığı çuvallardı. Uzun sıralar halinde yığılmış bu çuvallar dev sosisleri andırıyordu. Özellikle siparişi sık alınmayan kumaş türleri için hazırlanan bazı çuvallar yıllar içinde sanayi atıklarıyla kirli, gri bir renge dönüşmüştü. Ve bu çuvallar, sıçanlar için ideal yuvalardı. O şiş karınlı, kudurmuş gözlü, üstleri bit ve parazitlerle kaplı kocaman, çirkin yaratıklar için.

Hall molalarında çöp varilinden içecek kutuları toplayarak kendine bir cephanelik hazırlamayı alışkanlık haline getirmişti. İşin yavaş olduğu zamanlarda bunları sıçanlara atar, sonra geri toplardı. Ne var ki, bu defa Usta onu yakalamıştı. Sinsi puşt asansöre bineceği yerde merdivenden çıkmıştı.

"Ne halt ediyorsun, Hall?"

"Sıçanlar," dedi Hall. O saatte bütün sıçanlar yuvalarına kapandığından bu açıklamasının ne kadar cılız olduğunun farkındaydı. "Onları gördüğümde kutuları fırlatıyorum."

Warwick başını salladı. Saçları asker tıraşlı, iriyarı bir adamdı. Gömlek kolları sıvanmış, kravatu gevşetilmişti. Hall'un yanına sokulup yüzüne baktı. "Sana sıçanlara kutu atasın diye maaş vermiyoruz, efendi. Sonradan o kutuları toplasan bile."

"Harry yirmi dakikadır herhangi bir sipariş göndermedi," dedi Hall. İçinden, *ne bok yemeye ofisinde kalıp kahveni içmedin ki*, diyordu. "Malzeme gelmeden makineyi çalıştıramam."

Warwick artık bu konu onu ilgilendirmiyormuş gibi başını salladı.

"Gidip Wisconsky'nin ne yaptığına bakayım," dedi. "Bahse girerim, sandıkları tepeleme dolu olduğu halde oturmuş dergisini okuyordur."

Hall bir şey söylemedi.

Warwick aniden eliyle işaret etti. "Orada bir tane gördüm! Vur o puştu!"

Hall kolunu havadan savurup elindeki kutuyu hemen fırlattı. Çuvallardan birinin üstünde parlayan gözleriyle onları seyreden sıçan cırtlak bir ses çıkararak kaçtı. Hall kutuyu almaya giderken, Warwick kahkahalarla gülüyordu.

"Seni başka bir şey için görmeye gelmiştim," dedi Warwick.

"Öyle mi?"

"Gelecek hafta, 4 Temmuz haftası." Hall başını salladı. Fabrika pazartesiden cumartesiye kadar kapalı olacaktı. En az bir yıldır orada çalışanlar için tatil haftasıydı. Bir yıldan az çalışanlar zorunlu parasız izne ayrılırdı. "Çalışmak ister misin?"

Hall omuz silkti. "Ne yapacağım?"

"Bütün bodrum katını temizleyeceğiz. On iki yıldan beri kimse el sürmemiş. Berbat bir halde. Hortum kullanacağız."

"Belediye imar komitesi yönetim kuruluna fırça mı attı?"

Warwick gözlerini Hall'a dikti. "İstiyor musun, istemiyor musun? Saati iki dolar, ayın dördünde ikiye katlanacak. Daha serin olacağı için gece vardiyasında çalışacağız."

Hall bir hesap yaptı. Vergisi çıktıktan sonra eline yetmiş beş dolar geçecekti. Normal şartlar altında hiçbir şey kazanmayacağı düşünülürse fena sayılmazdı.

"Pekâlâ."

"Gelecek pazartesi boyahaneye bildir."

Warwick merdivene doğru seğirtirken Hall onu seyretti. Warwick yarı yolda durup döndü ve Hall'a baktı. "Eskiden üniversite öğrencisiydin, değil mi?"

"Evet."

"Pekâlâ, üniversiteli çocuk. Bunu aklımda tutacağım."

Warwick gitti. Hall oturup bir sigara daha yaktı; bir elinde gazoz kutusu, sıçan var mı, diye bakınıyordu. Bodrumun, aslında bodrumdan da aşağısı olan, boyahanenin bir alt katının halini hayal edebiliyordu. Rutubetli, karanlık, örümceklerle ve çürümüş

kumaşlarla, nehirden gelen çamurlu suyla ve tabii, sıçanlarla dolu olmalıydı. Hatta belki, kemirgen ailesinin havacıları olan yarasa- lar bile vardı orada. Off!

Hall elindeki kutuyu sertçe fırlattıktan sonra aşağıdan Warwick'in Harry Wisconsky'ye fırça atışını duyup gülümsedi.

Pekâlâ, üniversiteli çocuk. Bunu aklımda tutacağım.

Aniden gülümsemesi kesildi ve sigarasını söndürdü. Birkaç dakika sonra Wisconsky havalandırma yolundan ham naylon göndermeye başlayınca, Hall da işe koyuldu. Bir süre sonra sıçanlar ortaya çıktılar ve uzun odanın arka tarafındaki çuvalların üstüne oturup gözlerini kırpmadan onu seyretmeye başladılar. Tıpkı bir jüri heyetini andırıyorlardı.

Pazartesi, saat 23:00

Warwick üstünde eski bir kot, ayaklarında uzun lastik çizme- lerle içeriye geldiğinde otuz altı adam oturmuş, onu bekliyordu. Hall, o geldiğinde son derece şişman, son derece tembel ve karam- sar bir adam olan Harry Wisconsky'yi dinliyordu.

"Berbat bir iş olacak," diyordu Wisconsky. "Göreceksin bak, evimize kapkara olmuş bir halde gideceğiz."

"Pekâlâ!" dedi Warwick. "Buraya altmış ampul astık, yani etraf yapacağınız işi görebileceğiniz kadar aydınlık olacak. Siz!" Kurumakta olan kangallara dayanmış bir grup adamı işaret etti. "Hortumları merdiven boşluğunun yanındaki ana su borusuna bağlamanızı istiyorum. Hortumları merdivenden aşağıya doğru serebilirsiniz. Adam başı yetmiş metrelik hortum var, size yeter de artar yani. Sakın şaka olsun diye hortumu arkadaşlarınızdan birine tutmaya kalkmayın, onu hastanelik edersiniz. Suyun basın- cı çok yüksek."

"Birilerinin canı yanacak," dedi Wisconsky. "Göreceksin."

"Siz, beyler," dedi Warwick, Hall ve Wisconsky'nin dahil ol- duğu grubu işaret ederek. "Siz çerçöp toplama takımısınız. Elekt- rikli vagonlarda ikişer kişilik ekipler halinde gideceksiniz. Eski ofis mobilyaları, kumaş çuvalları, yığınla hurdaya çıkmış makine

ve bu gibi bir dolu şey var. Bunları batı ucundaki havalandırma yolunun yanına yiğacağız. Bu vagonları kullanmayı bilmeyeniniz var mı?”

Kimse elini kaldırmadı. Elektrikli vagonlar aküyle çalışan, minyatür damperli kamyonlara benzeyen makinelerdi. Sürekli kullanım sonunda çıkardıkları mide bulandırıcı koku Hall’a yarılmış elektrik kablolarını hatırlatırdı.

“Pekâlâ,” dedi Warwick. “Bodrum katını kısımlara ayırdık, perşembeye bitirmiş olacağız. Cuma günü de bütün o süprüntüleri zincirli vinçle dışarıya atacağız. Sorusu olan var mı?”

Soru yoktu. Hall ustabaşının yüzüne dikkatle bakarken aniden tuhaf şeyler olacağına dair bir hisse kapıldı. Bu fikir hoşuna gitti. Warwick’ten pek hoşlanmıyordu.

“Tamam,” dedi Warwick. “Hadi, herkes işinin başına.”

Salı, saat 02:00

Hall, Wisconsky’nin nefes almaksızın pis küfürlerle süslediği yakınmalarından usanmıştı. *Ona bir yumruk atsam, işe yarar mı*, diye düşündü. Ama işe yarayacağını sanmıyordu. Sadece Wisconsky’ye şikâyet edecek başka bir neden vermiş olurdu.

Hall bu işin kötü olacağını biliyordu, ama bu kadarını beklemiyordu. Bu resmen cinayetti. Her şeyden önce, korkunç koku hiç aklına gelmemişti. Kirlenmiş nehrin kokusu çürüyen kumaşların, çürüyen duvarların, bitkisel boya maddelerinin kokusuyla karışmıştı. Hall, temizliğe başladıkları en dipteki köşede çimentonun çatlaklarından çıkmış kocaman, beyaz bir şapkalı mantarlar topluluğu buldu. Paslı bir tekerleği çekmeye çalışırken eli bu mantarlara değmişti, tuhaf bir şekilde su toplamış insan derisi gibi sıcak ve şişlerdi.

Ampuller on iki yıllık karanlığı aydınlatamıyor, sadece o pisliğin üstüne cılız, sarı bir loşluk düşürebiliyordu. Mekân yüksek tavanıyla itibarını kaybetmiş bir kilisenin yıkık salonu gibiydi. Tam ortasında asla kaldıramayacakları hurda makineler vardı. Islak duvarlarını sarı yosunlar kaplamıştı. Hortumlardan fışkı-

rıp yarısı tıklalı kanalizasyondan nehre boşalan sular da kilisenin ahenksiz korosu gibiydi.

Ve o sıçanlar... Üçüncü kattakiler bunların yanında cüce kalırdı. Burada kim bilir neyle besleniyorlardı. İşçiler durmadan yerdeki tahtaları ve çuvalları ters çevirip, gazete kırıntılarından oluşan büyük yuvaları açığa çıkarıyordu. Sonsuz karanlıkta kocaman olmuş, kör gözlü sıçanlar çatlak ve deliklere kaçarken de nefretle onları izliyorlardı.

“Bir sigara molası verelim,” dedi Wisconsky. Nefes nefese kalmış gibiydi, ama Hall neden öyle olduğunu anlayamadı; bütün gece kaytarıp durmuştu. Yine de sigara zamanı neredeyse gelmişti ve o anda kimsenin görmediği bir yerdeydiler.

“Pekâlâ,” dedi Hall, elektrikli vagonun kenarına dayanıp bir sigara yaktı.

“Warwick’in beni bu işi kabul etmeye ikna etmesine izin vermemeliydim,” dedi Wisconsky. “Bu iş insanlara göre değil. Ama geçen gece beni helada pantolonum üstümde öylesine dururken yakaladığı zaman deliye dönmüştü. Resmen köpürmüştü.”

Hall bir şey demedi. Warwick’i ve sıçanları düşünüyordu. Nedense bu iki şey birbirleriyle ilintili gibiydi. Sıçanlar fabrikanın altında uzun süre yaşadıkdan sonra insanları unutmuş gibiydiler; ihtiyatsızlardı ve hiç korkmuyorlardı. Bir tanesi Hall tekme atma mesafesine gelene kadar tıpkı bir sincap gibi arka ayakları üstünde oturmuş, sonra da Hall’un ayağına sıçrayıp botunun derisini kemirmeye başlamıştı. Yüzlercesi, belki de binlercesi vardı. *Acaba bu karanlık çukurda kaç çeşit hastalık taşıyorlar,* diye düşündü Hall. Ve Warwick. Onunla ilgili bir şey–

“Bu paraya ihtiyacım var,” dedi Wisconsky. “Ama birader, bu iş insanlara göre değil, be! O sıçanlar.” Korkulu gözlerle etrafına bakındı. “Sanki düşünabiliyorlar. Onlar büyük, biz küçük olsaydık, nasıl olacağını hiç düşündün mü?”

“Kes artık,” dedi Hall.

Wisconsky ona kırgın gözlerle baktı. “Özür dilerim, birader. Sadece–” Gerisini getirmede. “Yahu bu lanet yer iğrenç kokuyor!”

diye bağırdı. "Bu iş insanlara göre değil!" O sırada vagonun kenarından çıkan bir örümcek koluna tırmandı. Wisconsky öğürerek bunu silkeledi.

"Hadi," dedi Hall sigarasını söndürerek. "Ne kadar hızlı çalışırsak, o kadar çabuk bitiririz."

"Herhalde," dedi Wisconsky kederli bir sesle.

Salı, saat 04:00

Öğlen yemeği zamanı.

Hall ve Wisconsky dört adamla birlikte oturmuş, sanayi tipi deterjanla bile temizlenemeyen simsiyah ellerle sandviçlerini yiyorlardı. Hall yerken yan gözle ustabaşının cam duvarlı küçük ofisine bakıyordu. Warwick büyük bir keyifle kahvesini içiyor, soğumuş hamburgerini yiyordu.

"Ray Upson eve gitmek zorunda kaldı," dedi Charlie Brochu.

"Kustu mu?" diye sordu birisi. "Ben az kalsın kusuyordum."

"Hayır. Ray'in kusması için inek boku yemesi lazım. Onu bir sıçan ısırıldı."

Hall gözlerini Warwick'ten ayırıp onlara baktı. "Öyle mi?" dedi.

"Evet." Brochu başını iki yana salladı. "Onunla eşleşmiştik. Hayatımda gördüğüm en tuhaf şeydi. Sıçan o eski kumaş çuvallarından birinden fırladı. Kedi kadar vardı. Ray'in eline asılıp kemirmeye başladı."

"Vay canına," dedi adamlardan biri.

"Evet," dedi Brochu. "Ray karı gibi çılgık attı, ama onu ayıplayacak değilim. Oluk oluk kan aktı. Peki, o sıçan elini bıraktı mı, dersiniz? Hayır, efendim, bir tahtayla kafasına üç dört kere vurana kadar bırakmadı. Ray neredeyse delirdi. Sıçan bir tüy yığını haline gelene kadar üstünde tepindi. Böyle şey görmedim. Warwick onun elini sarıp evine gönderdi. Yarın doktora görünmesini söyledi."

"Puşt herif ne de iyi davranmış," dedi birisi.

Warwick bunu duymuş gibi ayağa kalktı, gerindi ve kapıya geldi. "İşe dönme zamanı geldi."

Adamlar acele etmeden ayağa kalktılar. Sefer taslarını kaldırarak, soğuk içecek ve gofret falan alarak mümkün olduğunca oyalandıktan sonra isteksiz adımlarla çelik basamaklı merdivenden inmeye başladılar.

Warwick yanından geçerken Hall'un omzuna dokundu. "Nasılsı gidiyor, üniversiteli çocuk?" Cevap beklemeden yürüdü.

Hall, "Hadi," dedi ayakkabısını bağlayan Wisconsky'ye. Birlikte aşağıya indiler.

Salı, saat 07:00

Hall ve Wisconsky dışarıya birlikte çıktılar. Hall bu şişko Polonyalının bir şekilde ona miras kaldığını düşünüyordu. Wisconsky o kadar pisti ki gülünç görünüyordu. Dolunaya benzeyen suratı okulun serserisinden dayak yemiş küçük bir çocuğunki gibi kapkaraydı.

Diğer adamlar her zamanki gibi birbirlerine kaba saba şakalar yapmıyordu. Gömlek eteğini çekiştirme veya Tony'nin karısını gece birle sabahın dördü arasında kim sıcak tutuyor gibi sevimsiz espriler yoktu. Sadece sessizlik vardı, arada bir yere tüküren birinin genzini temizlemesi işitiliyordu.

"Seni arabamla götürüyem mi?" diye sordu Wisconsky.

"Sağ ol."

Mill Caddesi'ne çıkıp köprüyü geçerken konuşmadılar. Sadece Wisconsky onu apartmanının önünde indirdiğinde bir iki kelime ettiler.

Hall doğruca duşa girdi. Aklında hâlâ Warwick vardı; neden onu düşünüp durduğunu ve neden bir şekilde birbirleriyle ilintili olduklarını hissettiğini kestirmeye çalışıyordu.

Başını yastığa koyduğu anda uykuya daldı, ama uykusu kesik kesik ve huzursuzdu; rüyasında hep sıçanları gördü.

Çarşamba, saat 01:00

Hortumla sulama görevi daha iyiydi.

Çerçöp takımı bir kısmı bitirene kadar içeriye giremiyorlardı ve çoğu kez bir sonraki kısım temizlenene kadar onlar hortum işini bitirmiş oluyordu. Bu da sigara için zaman demekti. Hall hortumun başını tutuyor, Wisconsky bir yandan konuşuyor, bir yandan hortumun kıvrılan yerlerini düzeltiyor, suyu açıp kapıyor ve yollarına çıkan engelleri kaldırıyor.

İş yavaş ilerlediği için Warwick'in öfkesi burnundaydı. Bu gi-dişle perşembe gününe kadar bitirmeleri imkânsız görünüyordu.

Şu anda diğer grup bir köşeye yığılmış olan on dokuzuncu yüzyıldan kalma ofis malzemelerini kaldırmaya çalışıyordu: parçalanmış storlu çalışma masaları, küflenmiş hesap defterleri, faturalar, oturma yerleri kırık koltuklar.. Burası tabii ki bir sıçan cennetiydi. Düzinelercesi ciyaklayarak bu yığının içindeki karanlık boşluklardan koşuyordu. İki adam ısırıldıktan sonra diğerleri, Warwick onlara boyahanede asitle çalışanların kullandığı kauçuklanmış eldivenlerden gönderene kadar çalışmayı reddetti.

Hall ve Wisconsky hortumlarıyla içeriye girmeyi beklerken, Carmichael adındaki bir işçi küfürler savurup geri geri kaçmaya başladı; eldivenli elleriyle göğsüne vuruyordu.

Gri tüylü, gözleri öfke saçan kocaman bir sıçan gömleğini ısır-mış, orada asılı kalmıştı; arka ayaklarıyla Carmichael'ın karnını tekmeliyordu. Carmichael neden sonra onu yumruğuyla defetti, ama gömleğinde büyük bir delik açılmıştı ve bir meme başının üstünden kan sızıyordu. Adamın yüzündeki öfke kayboldu. Ar-kasını dönüp şiddetle öğürmeye başladı.

Hall hortumu yaşlı ve ağır hareket eden sıçanın üstüne tuttu; dişleri arasında hâlâ Carmichael'ın gömleğinden bir parça vardı. Basınçlı su sıçanı sertçe duvara çarptı ve hareketsiz bıraktı.

Warwick yüzünde sahte bir gülümsemeyle gelip Hall'un om-zunu sıvazladı. "Bu küçük puştlara kutu atmaktan daha iyi, değil mi, üniversiteli çocuk?"

“Bu puştlar küçük falan değil,” dedi Wisconsky. “Boyları otuz santimi geçer.”

“Hortumu şuraya çevir,” dedi Warwick mobilya yığınının işaret ederek. “Beyler, oradan çekilin!”

“Memnuniyetle,” dedi birisi.

Carmichael öfkeyle Warwick’in üstüne yürüdü. Gergin ve hasta gibi görünüyordu. “Bunun için tazminat isteyeceğim! Sonra da—”

“Tabii,” dedi Warwick gülümseyerek. “Memenden ısırıldın. Şimdi o su seni bir tarafa fırlatmadan oradan çekil.”

Hall hortumun başını o yöne çevirip suyu bastı. Basınçlı su bir masayı devirip iki iskemleyi paramparça etti. Hall’un o güne kadar görmediği büyüklükte sıçanlar sağa sola kaçışmaya başladılar. Kocaman gözlü, tombul gövdeli yaratıkların koşuşturmalarını gören adamlardan dehşet ve tiksinti dolu sesler yükseldi. Hall’un gözüne çarpan bir sıçan altı aylık bir köpek yavrusu büyüklüğündeydi. Ortalıkta bir tane bile kalmayınca kadar su bastıktan sonra hortumu kapattı.

“Pekâlâ,” dedi Warwick. “İşe devam.”

“Ben bu işe sıçan avlamak için girmedim!” diye bağırdı Cy Ippeston isyankâr bir tavırla. Bir hafta önce Hall onunla birkaç bira içmişti. Başında lekeli bir beyzbol kepi, üstünde tişört olan genç bir adamdı.

“Öyle mi, Ippeston?” diye sordu Warwick tatlılıkla.

Ippeston kısa bir tereddüitten sonra öne çıktı. “Evet. Artık bu sıçanları görmek istemiyorum. Temizlik yapmak için bu işe girdim, kuduz, tifo veya başka bir hastalık kapmak için değil. Ayrılısam iyi olacak galiba.”

Diğerlerinden de bunu destekleyen mırıltılar geldi. Wisconsky yan gözle Hall’a baktı, ama Hall dikkatini hortumun başına yöneltmişti. Tıpkı bir .45’liğin namlusu gibi görünüyordu; püskürttüğü su bir adamı beş metre öteye savurabilirdi.

“Çıkmak istediğini mi söylüyorsun, Cy?”

“Çıkmayı düşünüyorum,” dedi Ippeston.

Warwick başını salladı. "Tamam. Sen ve başka kim isterse çıkabilir. Ama burası sendikalı bir iş yeri değil, hiçbir zaman da olmadı. Şimdi çıkıp gidersen bir daha asla gelemezsin. Bunu garanti ederim."

"Ne sevimli adamsın be," diye mırıldandı Hall.

Warwick ona döndü. "Bir şey mi söyledin, üniversiteli çocuk?"

Hall ona uysal bir bakış attı. "Sadece genzimi temizliyordum, Usta."

Warwick gülümsedi. "Ağzında kötü bir tat mı var?"

Hall karşılık vermedi.

"Pekâlâ, çalışmaya devam!" diye kükredi Warwick.

Adamlar tekrar işe koyuldular.

Perşembe, saat 02:00

Hall ve Wisconsky yine vagonla çalışıyor, gördükleri hurda atıkları topluyorlardı. Batı tarafının havalandırma yolundaki yığın hayret verici boyutlara ulaşmıştı, oysa daha işin yarısı bile bitmiş değildi.

"Dört Temmuz bayramın kutlu olsun," dedi Wisconsky, sigara molası verdiklerinde. Merdivenden uzakta, kuzey duvarında çalışıyorlardı. Loş ışık ve yankı nedeniyle diğer adamlardan kilometrelerce uzaktaymış gibi hissediyorlardı.

"Sağ ol." Hall sigarasından bir nefes çekti. "Bu gece pek sıçan görmedim."

"Kimse görmedi," dedi Wisconsky. "Belki akıllanmışlardır."

Eski hesap defterleri, faturalar, küflü kumaş çuvalları, iki kocaman ve çok eski dokuma masasından oluşan yığının ortasındaki çarpık çurpuksuz uzun koridorun sonunda duruyorlardı. "Off!" dedi Wisconsky yere tükürerek. "O Warwick var ya—"

"Sıçanlar nereye gitmiş olabilirler?" diye sordu Hall, kendi kendine konuşur gibi. "Duvarlara girmiş olamazlar." Devasa te-

mel taşlarını çevreleyen ıslak ve yıkık duvar oymalarına baktı. "Boğulurlar. Nehir her şeyi su içinde bırakmış."

Aniden siyah bir şey üstlerine doğru dalışa geçti. Wisconsky bir çığlık atıp ellerini başının üstüne uzattı.

"Yarasa," dedi Hall yarasanın ardından bakarak.

"Yarasa! Yarasa!" diye bağırdı Wisconsky. "Bodrum katında yarasanın ne işi var? Bunların ağaçlarda olması gerekmez mi?"

"Çok büyüktü," dedi Hall. "Zaten yarasa dediğin şey kanatlı bir sıçan değil midir?"

"Of Tanrım!" diye inledi Wisconsky. "Buraya nasıl—"

"Girdi mi? Belki sıçanların dışarıya çıktıkları yoldan girmiş-tir."

"Orada neler oluyor?" diye bağırdı Warwick arkalarından bir yerden. "Neredesiniz?"

"Merak edecek bir şey yok," dedi Hall alçak sesle. Karanlıkta gözleri parlıyordu.

"Sen miydin, üniversiteli çocuk?" diye seslendi Warwick. Sesi daha yakından geliyordu.

"Sıkıntı yok!" diye bağırdı Hall. "Kaval kemiğimi çarptım!"

Warwick havlar gibi bir kahkaha attı. "Bunun için gazi mada-lyası mı istiyorsun?"

Wisconsky dönüp Hall'a baktı. "Neden öyle dedin?"

"Baksana," dedi Hall. Diz çöküp bir kibrit çaktı. Islak ve par-çalanmış betonun tam ortasında kare şeklinde bir yükselti vardı. "Dokunsana."

Wisconsky dokundu. "Tahta."

Hall başını salladı. "Bu bir desteğin üst kısmı. Buralarda baş-kalarını da gördüm. Bodrumun bu kısmının altında bir kat daha var."

"Tanrım," dedi Wisconsky tiksintiyle.

Perşembe, saat 03:30

Kuzeydoğu köşesindeydiler; Ippeston ve Brochu ellerinde yüksek basınçlı hortumlarla onların arkasındaydılar. Hall durup zemindeki bir şeyi işaret etti. "Bunu göreceğimizi tahmin etmiştim."

Yerde, tam ortasında paslanmış halka olan bir kapak vardı.

Ippeston'un yanına geldi ve "Suyu bir dakikalığına kapasana," dedi. Hortumdan gelen su iplik kadar olunca Hall sesini yükseltti. "Hey! Hey, Warwick! Buraya gelsen iyi olur!"

Warwick sulara bata çıka yanlarına geldi; Hall'a bakarken gözlerinde yine o sahte gülümseme vardı. "Ayakkabının bağı mı çözüldü, üniversiteli çocuk?"

"Baksana," dedi Hall. Ayağıyla yerdeki kapağa vurdu. "Bodrumun altında bir kat daha var."

"N'olmuş yani?" dedi Warwick. "Mola saatinde değiliz, işe—" "Sıçanlar orada işte," dedi Hall. "Orada ürüyorlar. Wisconsky'yle bir yarasa bile gördük."

Adamlardan bazıları da oraya gelmiş, kapağa bakıyorlardı.

"Umurumda değil," dedi Warwick. "İşimiz bodrum katında, altında değil."

"Yaklaşık yirmi eğitimli kişiden oluşan bir fare imha ekibi gerekecek," dedi Hall. "Bu da yönetime epey pahalıya mal olacak. Çok kötü."

Birisinden bir kahkaha sesi geldi. "Mümkün değil."

Warwick bardağına girmiş bir böceğe bakar gibi Hall'a baktı. "Sen bela mısın, be adam? Bunun altında kaç fare olduğu umurumda mı sanıyorsun?"

"Bu öğleden sonra ve dün kütüphanedeydim," dedi Hall. "İyi ki ikide bir bana üniversiteli çocuk olduğumu hatırlatıyorsun. Şehir imar yönetmeliğini okudum, Warwick. 1911'de yazılmış; bu fabrika imar komisyonu üyelerini seçecek kadar büyümeden önce. Ne buldum, biliyor musun?"

Warwick buz gibi gözlerle ona baktı. "Hadi, toz ol, üniversiteli çocuk. Kovuldun."

“Şunu buldum,” diye devam etti Hall onu duymamış gibi. “Gates Falls’da zararlı hayvanlarla ilgili bir imar kanunu var. Yarasa, kokarcalar, sahipsiz köpekler ve sıçanlar gibi hayvanlar için. Özellikle sıçanlar. Sıçan kelimesi iki paragrafta tam on dört kere geçiyor. Yani şunu bil ki, kovulduğum anda belediye yetkili-sine gidip buradaki durumu anlatacağım.”

Warwick’in nefret saçan yüzüne keyifle baktı. “Sanırım, ben, o yetkili ve belediye komisyonu bu iş yeri için bir mahkeme kararı çıkarabiliriz. O zaman sadece cumartesi günü değil, çok daha uzun bir süre kapalı kalırsınız, Usta. Patron geldiği zaman sana ne diyeceğini tahmin edebiliyorum. Umarım işsizlik sigorta primlerini ödemişsindir, Warwick.”

Warwick’in elleri pençe şeklini aldı. “Seni sümüklü puşt, seni-“ Başını eğip yerdeki kapağa baktı ve o gülümsemesi tekrar yüzüne yerleşti. “Tekrar işe alındın, üniversiteli çocuk.”

“Durumu anlayacağına emindim.”

Warwick başını sallarken yüzünde yine o tuhaf gülümseme vardı. “Çok akıllısın. Bence oraya senin inmen iyi olur, üniversite eğitimi görmüş birinin fikrini almış oluruz. Sen ve Wisconsin.”

“Ben inmem!” diye bağırdı Wisconsin. “Ben inmem, ben-“

Warwick ona baktı. “Ne dedin?”

Wisconsin sustu.

“Güzel,” dedi Hall neşeyle. “Bize üç tane fener gerekecek. Ana ofiste o altı pilli fenerlerden bir raf dolusu gördüm sanki, yanlış mıyım?”

“Yanına birini daha mı almak istiyorsun?” diye sordu Warwick. “İstersen al, adamını kendin seç.”

“Seni seçiyorum,” dedi Hall. “Ne de olsa yönetimin de temsil edilmesi gerekir, değil mi? Belki Wisconsin’yle ben aşağıda yeterince sıçan görmeyiz.”

Birisi (Ippeston olabilir) yüksek sesle güldü.

Warwick adamlara sert bir bakış atınca hepsi ayaklarının ucunu incelemeye başladı. Neden sonra eliyle Brochu’yu işaret

etti. "Brochu, ofise gidip üç tane fener al. Bekçiye içeriye girme iznini benden aldığını söyle."

"Neden beni bu işe bulaştırdın?" diye yakındı Wisconsky Hall'a. "O yaratıklardan nefret ettiğimi--"

"Ben bulaştırmadım," dedi Hall ve Warwick'e baktı. Warwick de ona baktı. İkisi de gözlerini kaçırmadı.

Perşembe, saat 04:00

Brochu fenerlerle döndü. Birini Hall'a, birini Wisconsky'ye, birini Warwick'e verdi.

"İppeston! Hortumu Wisconsky'ye ver." İppeston söyleneni yaptı. Hortumun başı Polonyalının elleri arasında titriyordu.

"Pekâlâ," dedi Warwick. "Wisconsky, sen ortada olacaksın. Sıçan görürsen, haklarından gel."

Tabii, dedi içinden Hall. Aşağıda sıçan varsa, Warwick onları görmeyecek. Maaş zarfında fazladan bir onluk bulduktan sonra Wisconsky de görmeyecek.

Warwick iki adamı işaret etti. "Kapağı kaldırın."

Biri halkanın üstüne eğilip asıldı. Bir an için Hall kapağın kalkmayacağını sandı, ama sonra kırılır gibi bir ses çıkararak açıldı. Diğer adam çekmesine yardım etmek için kapağın alt tarafından tuttu, ama hemen bir çığlık atarak elini çekti. Ellerinin üstünü kocaman böcekler kaplamıştı.

Halkayı tutan adam kapağı bir gayret çekip yere bıraktı. Kapağın içe bakan tarafı simsiyahtı, Hall'un o güne kadar hiç görmediği bir mantar tabakasıyla kaplanmıştı. Böcekler ya karanlığın içine düşüp gözden kayboldular ya da ezilmek üzere oraya buraya koştular.

"Şuna bakın," dedi Hall.

Kapağın altında artık kırılmış olan paslanmış bir kilit vardı. "Ama bunun kapağın altında olmaması gerekirdi," dedi Warwick. "Üstünde olması gerekirdi. Neden--"

"Pek çok nedeni olabilir," dedi Hall. "Belki bu taraftan kimse- nin açamaması içindir, hiç değilse kilit yeniyken. Belki de o taraf- tan hiçbir şeyin yukarı çıkamaması içindir."

"Ama onu kim kilitlemiş?" diye sordu Wisconsky.

"Hah," dedi Hall alay eder gibi Warwick'e bakarak. "İşte gi- zem burada."

"Dinleyin," dedi Brochu fısıldayarak.

"Of, Tanrım," diye sızlandı Wisconsky. "Ben oraya inmem!"

Yumuşak bir sest, beklenti dolu bir ses; binlerce pençenin pı- tırtısı ve sıçanların ciyaklaması.

"Kurbağalar da olabilir," dedi Warwick.

Hall sesli bir kahkaha attı.

Warwick fenerini aşağıya tuttu. Çürümüş tahta basamaklar alttaki zeminin siyah taşlarına kadar iniyordu. Görünürde hiç sı- çan yoktu.

"Bu merdivenler bizi taşımaz," dedi Warwick bu konuyu ka- patır gibi.

Brochu iki adım öne çıkıp ilk basamağın üstünde zıpladı. Ba- samak çatırdadı ama kırılacak gibi görünmüyordu.

"Sana bunu yapmanı söylemedim," dedi Warwick.

"O sıçan Ray'i ısırıldığı zaman sen orada değildin," dedi Brochu.

"Hadi, gidelim," dedi Hall.

Warwick onları izleyen adamlara küçümseyen bir bakış at- tıktan sonra Hall'un yanına gitti. Wisconsky gönülsüz bir ifadeyle aralarına girdi. Aşağıya birer birer indiler. Önce Hall, sonra Wis- consky, sonra Warwick. Fenerleri küçük tepeciklerle ve vadilerle dolu zemini aydınlatıyordu. Wisconsky'nin tuttuğu hortum arka- sında salınan şaşkın bir yılan gibiydi.

Zemine indikleri zaman Warwick feneriyle etrafı taradı. Bir- kaç çürümüş sandık ve birkaç varilden başka bir şey yoktu. Nehir- den sızan sular botlarının bileklerine kadar yükselen birikintiler oluşturmuştu.

"Artık seslerini duymuyorum," diye fısıldadı Wisconsky.

Ayaklarını çamurun içinde sürüyerek yavaş yavaş kapaktan uzaklaştılar. Hall durup fenerini üstünde beyaz harfler olan kocaman bir ahşap sandığa tuttu. "Elias Varney," diye okudu. "1841. O tarihte bu fabrika var mıydı?"

"Hayır," dedi Warwick. "Fabrika 1897 yılında yapıldı. Ne fark eder ki?"

Hall cevap vermedi. İlerlemeye devam ettiler. Bu kat olması gerekenden çok daha uzunmuş gibi görünüyordu. Çürümenin ve gömülü şeylerin iğrenç kokusu giderek artıyordu. Ve hâlâ duyabildikleri tek ses arada bir damlayan suyun sesiydi.

"Bu ne?" diye sordu Hall. Fenerini bodruma doğru yarım metrelik bir çıkıntı yapan betona tutmuştu. Bunun arkasında karanlık devam ediyordu ve Hall bastırılmaya çalışılan sesler duyar gibiydi.

Warwick baktı. "Bu... hayır, doğru olamaz."

"Fabrikanın dış duvarı, değil mi? Ve ilerisi de..."

"Ben geri dönüyorum," dedi Warwick aniden arkasına dönerek.

Hall onu sertçe boynundan tuttu. "Hiçbir yere gitmiyorsun, Usta."

Warwick onu tepeden tırnağa süzdü. "Sen kafayı yemişsin, üniversiteli çocuk. Bu doğru, değil mi? Delisin sen."

"İnsanların üstüne gitmemelisin, dostum. Hadi, yürü şimdi."

"Hall..." dedi Wisconsky inler gibi.

"Ver şunu bana." Hall hortumu onun elinden aldı. Warwick'in boynunu bırakıp hortumu onun kafasına doğrulttu. Wisconsky aniden dönüp kapağa doğru topukladı. Hall dönüp ona bakmadı bile. "Önden buyur, Usta."

Warwick üstlerinde fabrikanın bittiği yerin altından yürüdü. Hall feneri etrafında gezdirince, içinde soğuk bir sevinç duydu; önsesisi doğru çıkmıştı. Sıçanlar ölüm sessizliği içinde etraflarını kuşatmıştı. Üst üste, sıra sıra dizilmişlerdi. Binlerce göz arsızca ona bakıyordu. Duvar kenarındakilerin boyu bir adamın kaval kemiği hizasındaydı.

Warwick onları gördüğü anda zınk diye durdu. "Etrafımızı sarmışlar, üniversiteli çocuk." Sesi hâlâ sakin ve kontrollüydü, ama korktuğu da belliydi.

"Evet," dedi Hall. "Yürümeye devam et."

Hortumu arkalarından sürükleyerek ilerlediler. Hall bir kez dönüp bakınca arkalarındaki boşluğu sıçanların doldurduğunu ve kalın hortumu kemirmeye başladıklarını gördü. İçlerinden biri bir an başını kaldırdı, sırttır gibi ona baktıktan sonra kemirmeye devam etti. Hall artık yaralarını da görebiliyordu. Tavandaki yontulmamış girintilere tünemişlerdi; bazıları ekin kargası büyüklüğündeydi.

"Bak," dedi Warwick feneri iki metre önüne tutarak.

Küfle yeşermiş bir kurukafa güler gibi onlara bakıyordu. Hall biraz ileride bir dirsek kemiği, kalça kemiği ve bir göğüs kafesinin yarısını gördü. "Devam et," dedi. İçinde bir şeylerin patladığını, karanlık ve delice kabaran bir duygu seline kapıldığını hissediyordu. *Sen benden önce pes edeceksin, Usta.*

Kemiklerin yanından geçtiler. Sıçanlar onlara yaklaşmıyorlardı, aralarındaki mesafe değişmiyordu. Hall biraz ilerde bir sıçanın onların önünde uzanan yoldan geçtiğini gördü. Gölgeler arasında kalmıştı, ama Hall onun telefon kablosu kalınlığındaki pembe kuyruğunu görebildi.

İleride zemin dik bir açıyla yükseliyor, sonra yine alçalıyordu. Hall bir sürünme sesi duyuyordu; çok büyük bir şeyden çıkan bir sestir bu. Belki de o güne kadar hiçbir insanın görmediği bir şeyden. Hall, *galiba serserilikle geçirdiğim onca zaman böyle bir şeyi bekliyordum,* diye düşündü.

Sıçanlar karınları üstünde sürünerek yaklaşıyor, onları ileriye gitmeye zorluyorlardı. "Şuna bak," dedi Warwick.

Hall da gördü. Burada sıçanlara bir şey olmuş, güneş altında asla yaşayamayacakları iğrenç bir mutasyon geçirmişlerdi; tabiat böyle bir şeye izin vermezdi. Ama burada tabiat korkunç, yeni bir yüz takınmıştı.

Sıçanlar dev gibiydi, bazılarının boyu bir metre kadardı. Ama arka bacakları yoktu ve uçan kuzenleri kadar kördüler. Müthiş bir hevesle ileriye doğru sürünüyorlardı.

Warwick dönüp Hall'a baktı; gülümsemesi irade gücünün eseri idi. Hall içinden onu takdir etti. "Devam edemeyiz, Hall. Bunu anlamış olmalısın."

"Sanırım sıçanların işi seninle," dedi Hall.

Warwick kontrolünü kaybetti. "Lütfen," dedi. "Lütfen."

Hall gülümsedi. "Devam et."

Warwick omzunun üzerinden arkasına baktı. "Hortumu kemiriyorlar. Onu deldikten sonra asla geri dönemeyeceğiz."

"Biliyorum. Devam et."

"Sen delirmişsin—" Ayakkabısının üstünden bir sıçan geçince Warwick çığılı bastı. Hall gülümseyerek feneri yere tuttu. Sıçanlar dört bir yandan onları kuşatmıştı; en yakındaki bir karış ötedeydi.

Warwick yine yürümeye başladı. Sıçanlar geri çekildiler.

Yükselen zeminin en tepe noktasına çıkıp aşağıya doğru baktılar. Warwick önden çıkmıştı, Hall onun yüzünün bembeyaz olduğunu gördü. Çenesinden aşağıya salyası akıyordu. "Oh, Tanrım. Yüce Tanrım."

Ve kaçmak için arkasına döndü.

Hall hortumun başlığını açtı, basınçlı su Warwick'i göğsünden vurup onu tepeden aşağı, görüş alanının dışına savurdu. Warwick suyun sesini bastıran uzun bir çığılık çıktı. Parçalama sesleri duyuldu.

"Hall!" İnemeler. Her yanı kaplayan muazzam bir ciyaklama.

"HALL, TANRI AŞKINA—"

Aniden ıslak bir koparma sesi duyuldu. Ardından bu defa daha zayıf olan bir çığılık daha. Çok büyük bir şey yer değiştirip ters döndü. Hall kırılan kemiklerin sesini duydu.

Nasıl bir sonar sistemi varsa bacaksız bir sıçan Hall'u buldu, üstüne atılıp ısırma çalıştı. Gövdesi yumuşak ve sıcaktı. Hall hortumu üstüne tutup onu uzağa fırlattı. Hortumdaki suyun basıncı azalmıştı.

Hall tümseğın tepesine çıkıp aşağıya baktı.

Sıçan o mezar gibi yerin uzak köşesindeki çukuru tamamen dolduruyordu. Çok büyüktü, gözleri ve bacakları yoktu. Hall'un fener ışığı üstüne gelince, miyavlamaya benzer korkunç bir ses çıkardı. Kraliçe sıçan o olmalıydı, *magna mater*. Bu büyük ve adsız yaratığın torunları belki ileride bir gün kanat da geliştirirlerdi. Warwick'ten artakalanlar onun yanında minicik kalıyordu, ama belki de bu Hall'un algı yanılgısıydı. Belki de inek kadar bir sıçan görmenin şokunu yaşıyordu.

"Elveda, Warwick," dedi Hall. Sıçan Usta'nın üstüne çökmüş, iştahla hareketsiz kolunu kemiriyordu.

Hall dönüp hızlı adımlarla oradan uzaklaşmaya başladı; artık basıncı daha da azalmış hortumla sıçanları durduruyordu. Birkaç tanesi aradan sızıp bacaklarının üstüne tırmandı ve ısırılmaya başladı. Biri inatla kalçasına asılıp kadife pantolonunun kumaşını parçalamaya çalıştı. Hall yumruğuyla onu savuşturdu.

Dönüş yolunun dörtte üçünü kat ettiği anda karanlığın içinde muazzam bir vınlama sesi duyuldu. Hall başını kaldırıncaya dev gibi bir uçan yaratık yüzüne çarptı.

Mutasyon geçiren yarasalar, henüz kuyruklarını kaybetmemişti. Bu kuyruk Hall'un boynuna dolanıp sıkarken dişler boğazının altındaki yumuşak noktayı arıyordu.

Hall hortumun başını körlemesine kaldırıp bununla art arda yarasaya vurdu. Yere düşürdüktan sonra da ayağının altında ezdi; bu arada çığlık attığının farkında bile değildi. Sıçanlar sel gibi üzerine aktılar, bazıları bacaklarına tırmanmaya başladılar.

Hall birkaçını silkeleyip koşmaya başladı. Üstünde kalan sıçanlar karnını ve göğsünü ısırıyorlardı. Bir tanesi omzundan yukarıya çıkıp burnunu kulağına gömdü.

O sırada ikinci yarasayla karşılaştı. Yarasa bir an onun kafasının üstüne tünedikten sonra kafa derisinden bir parça kopardı.

Hall vücudunun uyuştüğünü hissediyordu. Kulakları sıçanların çığlıklarıyla dolmuştu. Son bir hamle yapıp ilerlemek istedi, ama ayağı yerdeki tüylü gövdelere takılınca dizlerinin üstüne

düştü. O anda kakhahalarla gülmeye başladı. Haykırmaya benzeyen bir sestı bu.

Perşembe, saat 05:00

“Bırısı aşağıya inse iyi olacak,” dedi Brochu.

“Ben inmem,” dedi Wisconsky. “Hayatta inmem.”

“Tabii, sen inmezsin muhallebi çocuğu,” dedi Ippeston tiksintiyle.

“Hadi, beyler inelim,” dedi Brogan başka bir hortum getirerek. “Ben, Ippeston, Dangerfield, Nedeau. Stevenson, ofise gidip birkaç fener daha alsana.”

Ippeston düşünceli bir ifadeyle aşağıdaki karanlığa baktı. “Belki sigara içmek için durmuşlardır,” dedi. “Alt tarafı birkaç tane sıçan yahu.”

Stevenson fenerlerle geldikten biraz sonra aşağıya inmeye başladılar.

GECE DALGALARI

Adam öldükten ve yanan cesedinin kokusu havada dağıldıktan sonra hep birlikte geri kumsala doğru yürüdük. Corey'nin elinde radyosu vardı; yaklaşık kırk pille çalışan, bavul büyüklüğündeki transistörlü radyolardandı, kaset de çalıyordu. Ses kalitesi pek iyi değildi, ama fena halde yüksek ses çıkardığı kesindi. Corey A6'dan önce varlıktı, ama artık böyle şeylerin önemi kalmamıştı. Koca radyo-teybi bile artık güzel bir hurda parçasından başka bir şey sayılmazdı. Yayın alabildiğimiz sadece iki istasyon vardı. Biri Portsmouth'taki WKDM'di ve kafayı dinle bozmuş kaçık bir sunucusu vardı. Herif bir Perry Como plağı çalar, bir dua okur, zırlar, sonra bir Johnny Ray plağı çalıp ardından ilahiler okur (tıpkı *Cennet Yolu* filmindeki James Dean gibi), derken yine zırlardı. Bir gün o boktan sesiyle "Bringing in the Sheaves"¹ söyleyince Needles da, ben de gülmekten iki büklüm olmuştuk.

Massachusetts istasyonu daha iyiydi, ama onu sadece geceleri çekiyordu. Birkaç gencin elindeydi. Sanırım herkes gittikten ya da öldükten sonra WRKO veya WBZ'nin yayın tesislerini ele geçirmişlerdi. Çok güzel espriler yaparlardı, gülmekten ölürdük. Kumsala dönüş yolunda dinlediğimiz istasyon buydu işte. Ben Susie'yle el eleydim; Kelly ve Joan bizim önümüzdeydi. Needles şimdiden tepeyi aştığı için onu göremiyorduk. Corey de en arkada, radyosunu sallayarak yürüyordu. Rolling Stones'un "Angie" şarkısı çalıyordu.

¹ İncil öğretisini anlatan bir şarkı.

“Beni seviyor musun?” diye soruyordu Susie. “Bilmek istediğim tek şey bu. Beni seviyor musun?” Susie devamlı ona güven vermemi istiyordu. Ben onun oyuncak ayısıydım.

“Hayır,” dedim. Şişmanlıyordu ve yeterince uzun süre yaşarsa, ki pek muhtemel görünmüyordu, ileride toparlak bir şey olacaktı. Zaten dili şimdiden bir karıştı.

“Çok adisin,” dedi ve elini yüzüne götürdü. Ojeli tırnakları yaklaşık bir saat önce doğan yarım ayın ışığında hafifçe parlıyordu.

“Yine ağlayacak mısın?”

“Kes sesini!” Sesine bakılırsa ağlayacağı kesin gibiydi.

Tepeye çıkınca ben durdum. Her zaman durmak zorunda kalırım. A6’dan önce burası halka açık bir plajdı. Turistler, piknikçiler, sümüklü veletler, dirsekleri güneşten kızarmış şişko nineler... Kumların üstünde kâğıt çöpler, elma şekeri sapları, plaj örtüleri üstünde sevişen gençler, otoparktan gelen ve deniz yosunuyla karışmış benzin kokusu...

Ama artık bütün o çöpler ve kokular geçmişte kalmıştı. Okyanus tıpkı insanın bir avuç krakeri yiyişi gibi, bunların hepsini yiyip yutmuştu. Artık buraya geri gelip de kumsalı kirletecek kimse kalmamıştı. Sadece biz vardık ve biz de o kadar çöp çıkaramazdık. Bir de kumsalı çok seviyorduk. Az önce ona bir çeşit kurban adamamış mıydık? Koca götlü ve bol paça pantolonlu sürtük Susie bile.

Kum beyazdı ve tepe tepeydi; met dalgalarının belirlediği bir hat boyunca yumak olmuş yosunlar ve denizin sürüklediği odun parçaları görünüyordu. Ay ışığı her şeyin üstüne yarım ay şeklinde gölgeler düşürmüştü. Kabinlerin elli metre ötesindeki terk edilmiş, beyaz ve iskeletimsi cankurtaran kulesi kemikten bir parmak gibi göğü işaret ediyordu.

Ve o kıyıda çatlayan dalgalar, o gece dalgaları, muazzam köpükler çıkararak, ardı arkası kesilmeden sahili dövüyordu. Belki de bu dalgalar bir önceki gece İngiltere’nin ortasına kadar gitmişti.

Corey’nin radyosundan çatlak bir ses, “Rolling Stones’dan ‘Angie’yi dinlediniz,” dedi. “Bu şarkıya bayıldığınıza eminim, o

altın geçmişten müthiş bir parça, abi. Ben Bobby. Bu gece Fred'in gecesi olacaktı ama Fred grip oldu. Her bir yanı şişti." Susie kıkırdadı, kirpiklerinde hâlâ ilk gözyaşlarının ıslaklığı vardı. Sesi çıkmasın diye biraz daha hızlı adımlarla kumsala doğru yürüdüm.

"Beklesene!" diye seslendi Corey. "Bernie? Hey, Bernie, bekle biraz!"

Radyodaki adam müstehcen espriler yaparken arka plandaki bir kız ona birayı nereye koyduğunu sordu. Adam ona bir şey söyledi ama o sırada kumsala varmıştık. Dönüp Corey'nin ne durumda olduğuna baktım. Her zamanki gibi sırtıyla iniyordu, o kadar gülünç görünüyordu ki haline biraz acıdım.

"Koş benimle," dedim Susie'ye.

"Neden?"

Poposuna bir şaplak attım, ciyakladı. "Çünkü koşmak iyi geliyor."

Koşmaya başladık. Susie geride kalınca soluk soluğa bir halde bana yavaşlamamı söyledi, ama onu dinlemedim. Rüzgâr kulaklarımı yalayıp geçiyor, saçımı alnımdan geriye savuruyordu. Havadaki tuz kokusunu alabiliyordum. Keskin ve acı bir kokuydu. Dalgalar kıyıya vurdu. Dalgalardan çıkan köpükler siyah cam köpüğü gibiydi. Lastik sandaletlerimi çıkarıp kumda çıplak ayakla koşmaya başladım; tek tük midye kabuklarına aldırmiyordum. Kanım resmen kükrüyordu.

Sonunda barakaya vardım. Needles çoktan içeriye girmişti, Kelly ve Joan barakanın yanında el ele tutuşmuş, denize bakıyorlardı. Onlara doğru bir takla atıp Kelly'nin bacaklarına çarparak durdum. Takla atarken tişörtümden içeri kum girmişti. Kelly üstüme düştü ve yüzümü kuma gömdü. Joan gülüyordu.

Ayağa kalkıp birbirimize güldük. Susie koşmayı bırakmış, ağır aksak bize doğru yürüyordu. Corey ona yetişmişti.

"Ne ateşti be," dedi Kelly.

"Sence söylediği gibi buraya ta New York'tan mı gelmiş?" diye sordu Joan.

"Bilmiyorum." Zaten ne önemi vardı ki? Onu bulduğumuzda Lincoln marka kocaman bir otomobilin içinde yarı baygın, zırva-

layıp duruyordu. Kafası bir futbol topu büyüklüğünde şişmişti, boynu sosis gibiydi. Captain Trips virüsü kapmıştı ve zaten fazla ömrü kalmamıştı. Bu yüzden onu kumsala bakan tepeye götürüp yaktık. Adının Alvin Sackheim olduğunu söylemişti. Devamlı büyükannesine sesleniyordu. Susie'yi büyükannesi sanmıştı. Nendendir bilinmez, Susie bunu çok gülünç bulmuştu. En tuhaf şeyler Susie'ye komik gelir.

Adamı yakmak Corey'nin fikriydi, ama önce şaka niyetine söylemişti. Üniversitedeyken cadılık ve kara büyüyle ilgili bütün kitapları okumuştum; hepimiz o karanlıkta, Alvin Sackheim'ın Lincoln'ünün yanında dururken, bize karanlık tanrılara bir kurban adarsak belki ruhların bizi A6'ya karşı koruyacağını söyledi.

Tabii, hiçbirimiz o saçmalıklara inanmıyorduk, ama sohbetin ciddiyeti giderek arttı. En azından yapılacak yeni bir şey bulmuştuk. Sonunda karar verip yaptık. Adamı tepedeki gözlem teleskobuna bağladık; o alete bir on sent atınca Portland Feneri'ni bile görebiliyorsun. Adamı kemerlerimizle bağladıktan sonra kuru dallar ve denizden sürüklenip kuruyan odun parçaları aramaya başladık. Yeni tür bir saklambaç oynayan çocuklar gibiydik. Biz bu işle meşgulken, Alvin Sackheim başını öne eğmiş, hâlâ büyükannesini sayıklıyordu. Susie'nin gözleri parlamış, solukları hızlanmıştı. Tahrik olduğu belliydi. Vadiye inip kaya çıkıntısının öbür tarafına geçtiğimiz zaman vücudunu bana yaslayıp dudaklarımın altına öptü. Çok fazla ruj sürdüğü için yağlı bir tabağı öpmüş gibi hissettim.

Onu ittim; işte o zaman bana surat asmaya başladı.

Tekrar yukarıya çıkıp topladığımız çalı çırpıyı Alvin Sackheim'ın bel hizasına kadar yığdık. Needles Zippo çakmağıyla bunu tutuşturdu; alevler hızla yükseldi. Sonunda, saçları tutuşmadan biraz önce, adam çığlık atmaya başladı. Havada tatlı ekşi Çin domuzu yemeğine benzer bir koku vardı.

"Sigaran var mı, Bernie?" diye sordu Needles.

"Tam arkanda yaklaşık elli karton var."

Needles sırtı, koluna konan bir sivrisineğin üstüne vurdu. "Kimıldamak istemiyorum."

Ona bir sigara verip oturdum. Susie'yle ben Needles'a Portland'da rastlamıştık. State Tiyatrosu'nun önündeki kaldırım-
da oturmuş, bir yerden yağmaladığı eski, büyük bir Gibson gitarla
bir şeyler çalıyordu. Çıkan ses, sanki bir konser salonundaymış
gibi Congress Caddesi boyunca yankılanmaktaydı.

Hâlâ soluk soluğa olan Susie gelip hepimizin önünde dikildi.
"Çok adisin, Bernie."

"Hadi, Sue. Plağı ters çevir artık. Bu tarafı çok kötü."

"Bok herif. Ahmak, duygusuz puşt. Pis sürüngen!"

"Git başımdan," dedim, "yoksa gözünü morartırım, Susie.
Bunu yapmam sanma."

Yine ağlamaya başladı. Bu işte çok başarılıydı. Corey yanına
gelip kolunu omzuna koymak istedi, ama Susie onun apış arasına
bir dirsek attı. Corey de onun suratına tükürdü.

"Seni öldüreceğim!" Susie zırlayarak, çığlıklar atarak ona sal-
dırdı. Corey geri kaçarken düşecek gibi oldu, ama sonra arkasını
dönüp koştu. Susie pis, histerik küfürler savurarak onun peşinden
gitti. Needles kahkahalarla gülüyordu. Corey'nin radyosunun sesi
dalgaların sesinin üstünden hafif de olsa duyuluyordu.

Kelly ve Joan bizden ayrılmışlardı. Onları su kenarında gö-
rebiliyordum; birbirlerinin beline sarılmışlardı. Bir seyahat acen-
tesinin vitrinindeki reklam afişlerine benziyorlardı. *St. Lorca Sizi
Bekliyor*. Güzel bir manzaraydı. İyi bir ilişkileri vardı.

"Bernie?"

"Ne?" Oturmuş sigaramı içiyor, Needles'ın Zippo'nun kapa-
ğını kaldırıp çarkı çevirişini, çakmaktaşı ve çelikle tıpkı bir mağa-
ra adamı gibi ateş yakışını düşünüyordum.

"Ben de kaptım."

"Öyle mi?" Ona baktım. "Emin misin?"

"Eminim. Başım ağrıyor. Karnum ağrıyor. İşerken canım ya-
nıyor."

"Belki de sadece Hong Kong gribidir. Susie Hong Kong gribi
olmuştu. Bizden İncil istemişti." Güldüm. Bu olay biz daha üni-
versitedeyken olmuştu. Okulu temelli kapatmalarından bir hafta,

cesetleri damperli kamyonlarla toplu mezarlara taşımalarından bir ay önceydi.

“Bak.” Bir kibrit çakıp çenesinin altına tuttu. İlk lekeleri ve şişkinliği görebiliyordum. Evet, bu A6’ydı.

“Pekâlâ,” dedim.

“Kendimi çok kötü hissetmiyorum,” dedi Needles. “Yani, ka-fama takmış değilim. Oysa sen. Gördüğüm kadarıyla bunu çok fazla düşünüyorsun.”

“Hayır, düşünmüyorum,” dedim. Yalandı.

“Tabii ki düşünüyorsun. Bu gece gördüğümüz adamı da düşünüyorsun. Aslına bakarsan ona iyilik ettik. Muhtemelen ne halde olduğunu bile bilmiyordu.”

“Biliyordu.”

Needles omuz silkip başını çevirdi. “Fark etmez.”

Sigaramızımızı içtik, gelip giden dalgaları seyrettik. Needles, Captain Trips virüsünü kapmıştı. Bu da bizi gerçek dünyaya döndürüyordu. Şimdiden ağustos sonu gelmişti ve birkaç hafta sonra sonbaharın serinliği başlayacaktı. Kapalı bir yere sığınma zamanıydı. Kış gelecekti. Herhalde Noel’e kadar hepimiz ölürdük. Corey’nin pahalı radyosu, rafları kitaplarla dolu bir kitaplığın üstünde... cılız kış güneşi şekilsiz pencere gölgeleriyle yerdeki halıya vururken...

Bunu hayal etmek bile beni titretmeye yetti. Kimse ağustos ayındayken kışı düşünmemeli. İnsanın tüylerini diken diken ediyor.

Needles güldü. “Bak? Gerçekten de düşünüyorsun işte.”

Ne diyebilirdim ki? Ayağa kalktım. “Susie’yi arayacağım.”

“Belki de dünyadaki son insanlar biziz, Bernie. Hiç bunu düşündün mü?” Solgun ay ışığında gözlerinin altındaki halkalarla ve kurşun kaleme benzeyen hareketsiz parmaklarıyla şimdiden ölü gibi görünüyordu.

Su kenarına inip karşıya baktım. Tepeleri zarif köpüklerle çevrili, huzursuz dalga dağları dışında görülecek bir şey yoktu. Kırılan dalgaların gümbürtüsü burada muazzamdı, dünyadan

bile büyüktü. İnsan kendini gök gürültülü bir sağanak altındaymış gibi hissediyordu. Gözlerimi kapatıp çıplak ayaklarımın üstünde sallandım. Kum soğuk, ıslak ve sertti. Dünyadaki son insanlar biz olsak ne fark ederdi? Ay bu suyu çektikçe, bu böyle devam edecekti.

Susie ve Corey kumsaldaydılar. Susie ata biner gibi onun üstüne çıkmış, kafasını suyun içine bastırıyordu. Corey kollarını savurarak debeleniyordu. İkisi de sıırıslıklamdı. Yanlarına gidip ayağım ile Susie'yi yana ittim. Corey emekleyerek ve bağırıp her yana su sıçratarak uzaklaştı.

"Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı Susie bana. Ağzı sırtan karanlık bir yarım ay gibiydi. Lunaparklardaki korku tüneli girişine benziyordu. Küçükken annem bizi Harrison Eyalet Parkı'na götürürdü. Orada önünde kocaman bir palyaço resmi olan bir korku tüneli vardı, içeriye onun ağzından giriliyordu.

"Hadi, Susie. Kalk, Fido." Elimi uzattım. Kısa bir tereddütten sonra elimi tutup ayağa kalktı. Bluzuna ve tenine ıslak kumlar yapışmıştı.

"Beni itmen gerekmezdi, Bernie. Sakın bir daha--"

"Hadi," dedim. Susie bir *jukebox* gibi değildi; ses çıkarması için para atmak gerekmiyordu ya da fişini çekemiyordun.

Kumsal boyunca yürüyüp kıyıdaki işletmeye doğru ilerledik. Burasını işleten adamın, üst katta küçük bir dairesi vardı. Bir de yatağı. Susie aslında yatağı hak etmiyordu, ama Needles bu konuda haklıydı. Fark etmezdi. Artık kazanan kaybeden yoktu.

Merdiven binanın yan tarafındaydı, ama yukarıya çıkmadan önce kırık pencere camından içeriye bir göz attım. Kimsenin yağmalamaya gerek duymadığı tozlu mallar vardı: eşofmanlar (önlerrinde "Anson Kumsal" yazısı ve deniz resmi vardı), iki gün sonra rengi yeşile dönecek parlak bilezikler, parlak küpeler, plaj topları, müstehcen kartpostallar, acemice boyanmış Meryem Ana heykelticikleri, plastik kusmuklar (*Son derece gerçek! Karımızı kandırın!*), yaşanmamış bir Dört Temmuz bayramı için maytaplar, üstünde bikinili seksi bir kızın resmi olan plaj havluları, flamalar (*Anson*

Kumsalı ve Parkı hatırası), balonlar, mayolar. Ön tarafta bir atıştırma barı vardı; tabelasında MİDYE TAVAMIZI DENEYİN yazıyordu.

Lisedeyken Anson Kumsalı'na sık sık gelirdim. Yani, A6'dan yedi yıl önce. Maureen adında bir kızla çıkıyordum. İriyarı bir kızdı, pembe kareli bir mayosu vardı. Ona masa örtüsüne benzediğini söyledim. Bu tesisin önündeki tahta kaldırımında çıplak ayakla yürürdük, topuklarımızın altı yanardı. Midye tavayı bir kez olsun denememiştik.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Susie.

"Hiç. Hadi gel."

Alvin Sackheim'la ilgili çirkin, beni ter içinde bırakan rüyalar gördüm. Parlak sarı Lincoln'ünün direksiyonuna dayanmış, büyü-kannesi hakkında konuşuyordu. Şişmiş, kararmış bir kafa ve kömürleşmiş bir iskeletten ibaretti. Yanık kokuyordu. Hiç durmadan konuşuyordu, bir süre sonra söylediği tek kelimeyi bile anlamaz oldum. Uyandığımdaya soluk soluğa kalmıştım.

Susie şişik ve soluk vücuduyla bacaklarımın üzerine serilmişti. Saatim 03:50'yi gösteriyordu, ama durmuştu. Dışarı sî hâlâ karanlıktı. Dalgalar sahili dövüyordu. Met zamanıydı. Herhalde saat 04:15 falandı. Yataktan kalkıp kapı eşiğine gittim. Denizden esen rüzgâr sıcak bedenime iyi geldi. Her şeye rağmen ölmek istemiyordum.

Köşeye gidip bir kutu bira aldım. Duvara dayalı dört kasada Bud birası vardı. Ilıktı çünkü elektrik yoktu. Neyse ki biranın ılık olmasını dert etmem. Bira biradır. Sadece biraz daha fazla köpüklenir. Tekrar merdiven sahanlığına gidip oturdum, biranın kapağını çekip açtım ve sonuna kadar içtim.

İşte durum buydu; bütün insanlık yeryüzünden silinmişti. Buna atom bombaları, biyolojik savaşlar, çevre kirliliği gibi şeyler değil, sadece grip neden olmuştu. Bonneville Tuz Çölü'ne veya Bronz Meydanı gibi bir yere kocaman bir tabela yerleştirmek istedim. Bir ucundan diğerine dört kilometre uzunluğunda... Dünyaya gelecek uzaylılara kolaylık olsun diye, üstüne kocaman harflerle SADECE GRİP yazdırırdım.

Bira kutusunu aşıya attım. Kof bir takırtı çıkararak binanın etrafını çevreleyen beton zemine düştü. Acaba Needles uyanmış mıdır, diye geçti aklımdan. Acaba ben uyuduktan sonra uyanacak mıydım?

“Bernie?”

Susie, üstünde benim tişörtlerimden biriyle kapı eşiğinde dikilmişti. Bunu yapmasından nefret ediyorum çünkü Susie domuz gibi terler.

“Artık beni pek sevmiyorsun, değil mi, Bernie?”

Bir şey demedim. Bir zamanlar her şeye üzülürdüm. Ne Susie bana ne ben ona layıktım.

“Yanına oturabilir miyim?”

“İkimizin sığacağı kadar geniş olduğunu sanmıyorum.”

Susie hıçkırır gibi bir ses çıkarıp tekrar içeriye gitmek üzere döndü.

“Needles A6 kapmış,” dedim.

Durup bana baktı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. “Dalga geçme, Bernie.”

Bir sigara yaktım.

“Kapmış olamaz! O da—”

“Evet, A2 kapmıştı. Hong Kong gribi. Tıpkı sen, ben, Corey, Kelly ve Joan gibi.”

“Ama o zaman bu, Needles’ın—”

“Bağışıklığı olmadığı anlamına gelir.”

“Evet. O halde biz de kapabiliriz.”

“Belki de A2 oldum dediğinde yalan söylemiştir,” dedim. “O gün onu da yanımıza alalım diye...”

Susie’nin yüzü gevşedi. “Tabii ya, öyle olmuştur. Yerinde olsam ben de yalan söylerdim. Kimse tek başına kalmak istemez, değil mi?” Bir an duraksadı. “Yatağa geliyor musun?”

“Şimdilik hayır.”

Susie içeriye girdi. Ona A2’nin A6’ya karşı bir koruma sağlamadığını söylemem şart değildi. Zaten biliyordu. Sadece bunu düşünmek istemiyordu. Oturduğum yerden dalgaları seyrettim.

Deniz iyice kabarmıştı. Yıllar önce Anson bu eyaletteki tek düzgün sörf yapılacak yerdı. Tepe göğē doğru yükselen, karanlık bir kambura benziyordu. Bir an gözlem teleskobunu görür gibi oldum, ama büyük ihtimalle bu sadece benim hayal ürünümdü. Kelly bazen Joan' u tepeye çıkarırdı. Ama bu gece orada olduklarını sanmıyordum.

Yüzümü ellerimin arasına alıp sıktım; derimi, damarlarımı ve dokusunu hissettim. Her şey hızla azalıyordu, her şey çok acımasızdı. Onursuzdu.

Dalgalar art arda, art arda geliyordu. Sınırsızdı. Temiz ve derindi. Maureen' le yazın buraya gelmiştik; liseden sonraki, üniversiteden ve A6' nın Güneydoğ u Asya' dan çıkıp bir kefen gibi dünyayı sarmasından önceki yaz. Temmuz ayında. Pizza yiyip onun radyosunu dinlemiştik. Ben onun sırtına yağ sürmüştüm, o benim sırtıma yağ sürmüştü. Hava sıcaktı, kuşlar parlıyordu, güneş yakıcıydı.

BEN BİR KAPIYIM

Richard'la evimin verandasında oturuyor, kum tepeliklerinin üzerinden körfeze doğru bakıyorduk. Richard'ın purosunun hoş kokusu etrafa yayılıyor ve sivrisineklerin bize yaklaşmasını engelliyordu. Deniz güzel bir camgöbeği rengiydi. Gökyüzü ise daha koyu, gerçek bir maviydi. İkisi bir arada pek güzel duruyordu.

Richard, düşünceli düşünceli, "Sen bir 'kapı' gibisin," diye tekrarladı. "O çocuğu öldürdüğünden emin misin? Rüya görmüş olmayasın?"

"Bu, rüya değil. Ve çocuğu ben öldürmedim zaten. Bunu sana söyledim. Çocuğu onlar öldürdüler. Ben sadece bir kapıyım."

Richard içini çekti. "Çocuğu sen mi gömdün?"

"Evet."

"Onu nereye gömdüğünü hatırlıyor musun?"

"Evet." Elimi göğüs cebime sokup bir sigara çıkardım. Ellerim sargılı olduğu için onları beceriksizce kullanıyordum. Parmaklarımın kaşıntısı dayanılmazdı. "Orayı görmek istiyorsan kumsal arabasını almalısın. Bunu," tekerlekli sandalyemi işaret ettim, "kumda itemezsin."

Richard'ın kumsal arabası yastık boyunda lastikleri olan 1959 model bir araçtı. Taşıyla kumsalda dolaşıyor ve denizin sürüklediği kütük parçalarını topluyordu. Maryland'de emlakçılık işinden emekli olmuş ve Key Caroline'a yerleşmişti. Şimdi topladığı kütüklerle heykeller yapıyor ve onları kış turistlerine utanılacak fiyatlara satıyordu.

Richard purosunu tüttürerek körfeze doğru baktı. "Hemen gitmeyeceğim... Şu olayı bana tekrar anlatır mısınız?"

İçimi çekerek sigaramı yakmaya çalıştım. Kibriti elimden alıp bu işi o yaptı. Sigaranın dumanını iki defa iyice içime çektim. Parmaklarımların kaşıntısı beni neredeyse çıldırtacaktı.

"Pekâlâ," dedim. "Dün akşam saat yedide buradaydım. Oturmuş körfezi seyrediyor ve sigara içiyordum. Şimdiki gibi. Ve--"

Richard, "Daha öncesine git," dedi.

"Daha öncesine derken?"

"Bana o uçuştan söz et."

Başımı iki yana salladım. "Bunu kaç defa tekrarladık, Richard! Kaç defa. Artık--"

Kırışık yüzü kütüklerden yaptığı heykelleri kadar esrarlıydı. "Belki hatırlarsın... Belki artık hatırlayabilirsin..."

"Öyle mi dersin?"

"Evet, olabilir. Anlatacakların sona erince seninle gidip o mezarı ararız."

"Mezar..." diye mırıldandım. Acayip, korkunç bir yankısı vardı bu sözcüğün. Her şeyden karanlıktı. Cory'yle beş yıl önce aştığımız o korkunç okyanustan daha karanlıktı. Karanlık, karanlık, karanlık.

Sargıların altında yeni gözlerim bandajların neden olduğu karanlıklara kör kör bakıyordu. Gözlerim kaşınıyordu.

Cory'yle beni yörüngeye Satürn 16 oturttu. Bütün yorumcuların "Empire State Binası" diye tanımladıkları o roket. Gerçekten koskocaman bir şeydi. Eski Satürn 1-B yanında cüce kalıyordu. Altmış metre derinlikteki platformdan havalanıyordu. Bu derinlik mecburiydi, yoksa Cape Kennedy'nin yarısını da birlikte götürmesi işten bile değildi.

Dünyanın etrafında dönüp bütün sistemlerimizi kontrolden geçirdik. Sonra da ana gemiden ayrılıp Venüs'e doğru yola çıktık. Biz yeryüzünden ayrıldığımız sırada senatoda uzayın derinliklerinde araştırma yapılması için para ayrılması konusu tartışılyor-

du. Ve NASA'dakiler gezegende bir şey bulmamız için dua ediyorlardı. Herhangi bir şey.

Zeus Projesi'nin dâhi çocuğu Don Lovinger birkaç kadeh içtiği zaman, "Ne olduğunun bir önemi yok," diyordu. "Türlü aletiniz, araç ve gereciniz var. Çok güçlü kameralarınız da. Trilyonlarca mercek ve filtresi olan küçük, harika bir teleskobunuz da. Altın bulun. Ya da platin. Daha da iyisi uysal, mavi bir adamcık yakalayın. Onu inceler, sömürür ve kendimizi ondan üstün hissederiz. Herhangi bir şey bulun yeter. Miki Fare'nin hayaleti bile işe yarar."

Cory'yle ben bu dileği yerine getirmeyi çok istiyorduk. Tabii mümkün olduğu takdirde. Derin uzay programı dahilindeki hiçbir araştırma başarılı olamamıştı. 1968'de ayın etrafında yörüngeye oturan ve pis plaj kumlarına benzeyen boş ve ürkütücü bir dünya bulan Borman, Anders ve Lovell'dan, on bir yıl sonra Mars'a inip donmuş topraklar ve hayatta kalmaya çabalayan likenlerle kaplı çorak bir gezegenle karşılaşan Markhan ve Jack'e kadar, derin uzay programı her zaman pahalı bir yenilgi sayılmıştı. Can kaybı da olmuştu. Sondan bir önceki Apollo uçuşu sırasında tüm sistemler arızalandığı için Pedersen ve Lederer sonsuza dek güneşin etrafında dönmeye mahkûm kalmıştı. John Davis'in yörüngedeki küçük rasathanesini bir göktaşı delmişti. Binde bir olabilecek bir şeydi bu. Evet, uzay programı pek de başarılı gitmiyordu. Artık, "Biz size söylemiştik," diyebilmek için tek şans Venüs'tü.

Gezegene on altı günde erişecektik. Cory'yle konsantre besinler yedik. Kâğıt oyunu oynadık. Arka arkaya hastalandık. Ama teknik bakımdan her şey yolunda gitti. Sadece üçüncü gün hava nem düzenleyicilerinden birini kaybettik. Hepsi o kadardı. Küçük problemler dışında tekrar dünyanın atmosferine gireceğimiz ana kadar önemli bir sorunumuz olmadı. Venüs'ün bir yıldızdan süt gibi beyaz, kristal bir küreye dönüşmesini seyrediyor, Hunstville'deki kontrol kulesiyle şakalaşıyorduk. Wagner ve Beatles albümleri dinliyor, bizden istenen deneyleri yapıyorduk. Bunlar güneş fırtınasının hızının ölçülmesinden uzayda yön hesabına kadar değişiyordu. Yarı yolda iki defa rotamızı düzelttik.

Ama pek önemsiz düzeltmelerdi bunlar. Yolculuğun dokuzuncu günü Cory dışarı çıkıp içeri çekilebilen DESA'yı yumrukladı. Sonunda aygıt çalışmaya razı oldu. Aslında olağanüstü hiçbir şeyle karşılaşmadık. Ama sonra...

Richard, "DESA," dedi. "Nedir o?"

"Başarılı olamayan bir deney. Nasa dilinde derin uzay anteni anlamına geliyor. Anlayacağın yüksek frekansta sinyallerle yayın yapıyorduk. İsteyen bizi dinleyecekti." Parmaklarımı pantolonuma sürttüm ama o korkunç kaşıntıya bir yararı olmadı. "Bunun temelinde Batı Virginia'daki radyo teleskoba uyarlanan o fikir vardı. Şu yıldızları dinleyen sistemi kastediyorum. Ama biz dinlemiyor, yayın yapıyorduk. Daha çok derin uzaydaki gezegenlere. Jüpiter, Satürn, Uranüs. Ama oralarda akıllı yaratıklar varsa bile o sırada uyuyorlardı herhalde."

"Uzay gemisinden dışarıya sadece Cory mi çıktı?"

"Evet. Cory bir uzay vebasının mikroplarını getirmiş olabilir ama telemetre bunu göstermedi."

"Ama yine de—"

Ben öfkeyle, "Bunun bir önemi yok," dedim, "Önemli olan şimdi. Ve burası. Onlar dün gece o çocuğu öldürdüler, Richard. Seyretmesi hiç de hoş değildi. Ya da hissetmesi. Çocuğun kafası... patladı! Sanki biri beynini kaşık kaşık çıkarmış, yerine bir el bombası yerleştirmişti."

"Hikâyeyi bitir," dedi.

Acı acı güldüm. "Başka anlatacak ne var?"

Gezegenin etrafında tuhaf bir yörüngeye oturduk. Farklı ve yanlış bir yörüngeydi. Uzaklıklarımız yirmi üç mile yetmiş altı mildi. Bu ilk turumuzun ölçüleri. İkinci turda en uzak noktamız daha da uzak en yakın noktamız daha da yakındı. En fazla dört tur atmaya karar vermiştik ve dördünü de attık. Venüs'ü iyice inceledik. Altı yüzden fazla resim çektik. Kaç metre film çektiğimizi ise Tanrı bilir.

Bulut örtüsü eşit miktarda metan, amonyak ve tozdan oluşuyordu. Bütün gezegen kasırgaların kudurduğu bir Büyük Kanyon'a benziyordu. Cory rüzgâr hızının yüzeyin yakınında saatte 600 mil olduğunu hesapladı. Gönderdiğimiz ölçüm cihazı aşağı indiği süre boyunca bipleledi, en sonunda da tiz bir sesle bozulup gitti. Ne bir bitki gördük, ne de bir canlı. Spektroskop Venüs'te değerli madenlerden pek az miktarda olduğunu gösteriyordu. İşte Venüs böyle bir yerdi. Hiçbir şey yoktu orada, hiçbir şey. Ama gezegen nedense beni korkuttu. Sanki uzayın derinliklerinde perili bir köşkün etrafında dolaşıyorduk. Biliyorum, bu hiç de bilimsel bir söz değil. Ama oradan uzaklaşınca kadar dehşetle titredim. Eğer füzelerimizi ateşleyemeseydik herhalde boğazımı keserdim. Venüs aya benzemiyor. Ay ıssız ve kasvetli ama zararsız gibi gözüküyor. Ancak Venüs o zamana kadar insanların gördükleri hiçbir şeye benzemiyor. Belki de gezegenin üzerinde bulut örtüsü olması iyi bir şey. Venüs etleri dökülmüş bir kurukafaya benziyor. Gezegeni ancak böyle tarif edebilirim.

Dünyaya dönerken senatonun uzay araştırma bütçesini yarıya indirdiğini öğrendik. Cory, "Galiba artık hava durumu uydusu işine giriyoruz, Artie," dedi. Ama ben bu karara neredeyse sevinecektim. Belki de insanlar olarak uzaya ait değilizdir.

On iki gün sonra Cory öldü. Ben de sakat kaldım. Bütün bu dertler bizi dünyaya inerken buldu. Paraşüt dolaştı. İşte sana kaderin küçük şakalarından biri. Bir aydan daha uzun bir süre uzayda kalmıştık. İnsanın gittiği en uzak yerlere gitmiştik. Ama sonra her şey böyle sona erdi. Çünkü biri kahve arasına çıkmak için acele etmiş, paraşütün birkaç ipini düzeltmemişti.

Aşağıya hızla indik. Helikopterlerden birindeki bir genç, "Sanki gökyüzünden dev bir bebek düşüyordu," dedi. "Plasentası da arkasından sürükleniyordu." Denize çarptığımız zaman kendimden geçtim.

Beni Portland gemisinin güvertesinde taşıdıkları sırada gözlerimi açtım. Üzerinden yürüyeceğimiz kırmızı halıyı toplama fırsatını bile bulamamışlardı. Her tarafım kan içindeydi. Beni telaşla

kırmızı bir halıdan geçirerek revire götürüyorlardı ve kırmızı halı benden daha kırmızı değildi.

"...İki yıl Bethesda Hastanesi'nde kaldım. Bana Şeref Madalyası, bol para ve bu tekerlekli sandalyeyi verdiler. Ertesi yıl buraya geldim. Roketlerin havalanmasını seyretmek hoşuma gidiyor."

Richard, "Biliyorum," dedi. Bir an durdu, sonra da ekledi. "Bana ellerini göster."

Hemen cevap verdim. "Olmaz!" Sesim biraz sert çıkmıştı. "Onların görmesine izin veremem. Bunu sana söylemişim."

Richard, "Olayın üstünden beş yıl geçti," dedi. "Neden şimdi, Arthur? Bunu bana söyleyebilir misin?"

"Bilmiyorum. Bilmiyorum! Belki bu yaratık neyse uzun bir gebelik süresi vardır. Hem bu illete uzayda yakalandığım nereden belli? Belki de bu şey neyse içime Fort Lauderdale'de girdi. Hatta belki de ben bu verandada otururken oldu."

Richard içini çekerek denize doğru baktı. Akşam güneşi suları kızıla boyuyordu. "Elimden geleni yapmaya çalışıyorum, Arthur. Çıldırmaya başladığını düşünmek istemiyorum."

"Gerekirse sana ellerimi göstereceğim," dedim. Bunu söyleyebilmek için büyük bir çaba harcamak zorunda kaldım. "Ama ancak göstermek zorunda kaldığım takdirde."

Richard ayağa kalkıp bastonunu buldu. Yaşlı ve güçsüz görünüyordu. "Kumsal arabasını getireceğim. O çocuğu arayalım."

"Sağ ol, Richard."

Richard kulübesine giden bozuk toprak yolda ilerledi. Neredeyse Key Caroline boyunca uzanan, yüksek kum tepesinin üzerinden Richard'ın evinin damını görebiliyordum. Gökyüzü suyun üstünde çirkin bir erik moruna bürünmüştü. Kulağıma hafif bir gök gürültüsü geldi.

Çocuğun adını bilmiyordum. Ama onu arada sırada görüyordum. Güneş batarken kolunun altında bir elekle kumsalda

yürüyordu. Cildi güneşten adeta kapkara olmuştu. Sadece paçaları kesilmiş, yıpranmış bir kot giyyordu. Key Caroline'ın dibinde halk plajı vardı. Açık göz bir delikanlı iyi bir günde kumu sabırla eleyerek bozukluk bulup beş dolar kadar para toplayabilirdi. Arada sırada çocuğa el sallıyordum. O da karşılık veriyordu. Hem yabancıydık, hem de kardeş. Yıl boyunca burada yaşayan ve bol para harcayan, Cadillac'lara binen, gürültücü turistlerden hoşlanmayan iki yerli. Delikanlı herhalde yaklaşık bir kilometre ötedeki köyde oturuyordu. Köy bir postane ve etrafına dizilen evlerden oluşuyordu.

Çocuk o akşam kumsaldan geçtiği sırada ben bir saatten beri verandada oturuyordum. Kımıldamıyor, etrafı seyrediyordum. Kaşıntıya dayanamamış, sargıları açmıştım. Her şeyi kendi gözleriyle gördükleri zaman kaşıntı hafifliyordu.

Dünyadaki hiçbir duyguya benzemiyordu bu. Sanki ben yarı aralık bir kapıydım. Ve onlar o aralıktan nefret ettikleri ve korktukları bir dünyayı seyrediyorlardı. İşin kötüsü, ben de bir bakıma onların gözüyle görebiliyordum. Beyninizin bir karasineğin bedene geçtiğini düşünün. Kendi yüzünüze binlerce gözle bakan bir karasineğe. İşte belki o zaman ellerimi neden sardığımı anlarsınız. Etrafta onları görecektir bir kimse olmadığı zaman bile.

Her şey Miami'de başladı. Orada Cresswell adında biriyle bir ilişim vardı. Deniz Kuvvetleri'nden bir müfettişti. Yılda bir kez beni kontrol ediyordu. Ne de olsa bir süre için uzay programımızın sırlarını öğrenmiştim. Yine de adamın ne aradığını bilmiyorum; gözümde sinsî bir bakış ya da alnımda kıpkırmızı bir damga. Tanrı bilir neden şüpheleniyordu? Gerçi emekli aylığım neredeyse utanılacak kadar dolgundu.

O gün Cresswell'le onun otel odasının önündeki balkonda oturuyorduk. İçkilerimizi yudumluyor ve ABD uzay programının geleceğini konuşuyorduk. Saat üçü çeyrek geçiyordu. Parmaklarım kaşınmaya başladı. Ağır ağır olmadı bu. Biri bir düğmeyi çermiş gibi birdenbire başladı. Kaşıntıdan Cresswell'e söz ettim.

"O küçücük berbat adada zehirli sarmaşığa dokundun herhalde," dedi gülerek.

“Key Caroline’da sadece bodur palmiyeler var,” dedim. Başımı eğip ellerime baktım. Gayet normal ellerdi bunlar. Ama kaşınıyorlardı.

Akşama doğru her zamanki gibi o malum belgeyi imzalamıştım. “Önemli bir bilgiyi açıklamadığıma ve bildirmedığıme yemin ederim...” vb. Sonra arabayla Key’e döndüm. Eski bir Ford arabam var. Elle kullanılan gaz pedalı ve fren takıldı. Ford’u çok seviyorum çünkü arabayı kullanırken kendi kendine yeten bir insan olduğuma inanıyorum.

Yol bir hayli uzundu. Bir numaralı karayolundan sapıp Key Caroline’a giden rampaya girdiğim sırada çıldırmak üzereydim. Ellerimin kaşınması yüzünden neredeyse delirecektim. Eğer derin bir kesik ya da ameliyat yeri iyileşirken ıstırap çektiyseyiz ne tür bir kaşıntıyı kastettiğimi biraz anlayabilirsiniz. Sanki ellerimin üzerinde kımıl kımıl canlı bir şeyler dolaşıyor, etime batıyorlardı.

Güneş neredeyse batmıştı. Panelin ışığında ellerime baktım. Parmaklarımın uçları kızarmıştı artık. Parmak izi bırakan kısımların hemen yukarısında küçücük, kırmızı, kusursuz daireler vardı. Gitar çalanların parmaklarının nasır tuttuğu o bölümlerde. Ayrıca her parmağın birinci ve ikinci eklemlerinin arasında da iltihaplı kırmızı daireler vardı. İkinci boğumla ele bağlanan eklemler arasında da. Sağ elimin parmaklarını dudaklarıma bastırdım. Sonra da hızla çektim. Ani bir tiksinti duymuş, garip bir dehşete kapılmıştım. Sanki boğazıma tüylü bir şey tıkanmıştı, boğuluyordum. Kırmızı beneklerin olduğu yerlerde derim, ateşim varmış gibi, çok sıcaktı. Geri kalan yerlerdeyse etim yumuşak ve donmuş gibiydi. Çürümüş bir elmanın eti gibi.

Yoluma devam ederken kendi kendimi farkına varmadan zehirli bir sarmaşığa dokunduğuma inandırmaya çalıştım. Ama zihnimin derinliklerinde başka, çirkin bir düşünce kıpırdanıyordu. Bir teyzem vardı çocukluğumda. Yaşamının son on yılını evin üst katındaki bir odada kapalı geçirmişti. Dünyayla bütün ilişkisi kesilmişti. Annem yemeklerini odasına çıkarırdı. Teyzemin adını bile söylemek yasaktı. Sonradan onda Hansen hastalığı olduğunu öğrenmiştim. Yani teyzem cüzzamlydı.

Eve gelince Dr. Flanders'a telefon ettim. Ama karşıma sekreter çıktı. Dr. Flanders muayenehanesinde değildi. Motorla balığa çıkmıştı. "Durum acil olduğu takdirde Dr, Ballanger--"

"Dr. Flanders ne zaman dönecek?"

"En geç yarın öğleden sonra. Uygun--"

"Evet, uygun."

Telefonu ağır ağır kapadım. Sonra da Richard'ın numarasını çevirdim. Telefon karşıda on, on iki defa çaldı, sonra kapattım. Bir süre kararsızca oturdum. Kaşıntı daha da artmıştı. Sanki etimin içinden etrafa yayılıyordu.

Tekerlekli sandalyemle kitaplığa gidip yıllar önce aldığım eski tıp ansiklopedisine uzandım. Ama kitap insanı delirtecek kadar belirsizdi. Bu kaşıntının nedeni herhangi bir şey olabilirdi. Bu durum belki önemliydi, belki de değildi.

Arkama yaslanıp gözlerimi yumdum. Odanın dibindeki duvarda eski gemi saatinin tıkırdadığını duyuyordum. Yükseklerden Miami'ye doğru giden bir jetin uğultusunu duyuyordum. Nefes alırken çıkardığım sesi duyuyordum.

Ve hâlâ kitaba bakıyordum.

Bu gerçeği yavaş yavaş kavradım. Sonra her şeyi korkutucu bir hızla anladım. Gözlerim kapalıydı ama hâlâ kitaba bakıyordum. Gördüğüm, bir kitabın bulanık, çarpılmış, dört boyutlu bir haliydi. Ama bütün bunlara rağmen bir kitap olduğu kesindi.

Ve bakan sadece ben değildim.

Kalbimin sıkıştığını hissederek telaşla gözlerimi açtım. O garip duygu biraz kaybolur gibi oldu. Ama tümüyle değil. Kitaba bakıyor, yazıları ve diyagramları kendi gözlerimle görüyordum. Bu her gün olan sıradan, normal bir şeydi. Ama kitabı ayrıca daha farklı ve dar bir açıdan da görüyordum. Başka gözlerle görüyordum. Ve ansiklopediye bir kitap değil de yabancı bir şeymiş gibi bakıyordum. Tehlikeli, biçimsiz bir şeymiş gibi, kötü amaçları olan bir şeymiş gibi.

Ellerimi ağır ağır yüzüme doğru kaldırdım. O arada oturma odamı da acayip bir biçimde görür gibi oldum. Odam dehşet dolu bir yere dönüşmüştü.

Bir ığlık attım.

Parmaklarımın yarılmış etleri arasından bana bakan gözler vardı. Ben ellerime bakarken bu gözler yüzeye çıkabilmek için çabaladılar. Etlerim gerilip büzüldü.

Ama bağırmana neden olan bu değildi. Hayır. O gözlerle kendi suratıma bakmış ve bir canavar görmüştüm.

Kumsal arabası tepeyi aştı ve Richard taşıtı verandanın önünde durdurdu. Motor kesik kesik homurdanıyordu. Tekerlekli sandalyemle basamakların yanındaki rampadan indim. Richard arabaya binmeme yardım etti.

“Pekâlâ, Arthur,” dedi. “Kontrol sende. Ne tarafa gideceğiz?”

Denizi, kumların sonunda alçaldığı tarafı işaret ettim. Richard başını salladı. Arka tekerler kumları etrafa saçtı ve hareket ettik. Genellikle Richard’ın taşıtı kullanmasıyla alay eder, ona takılırdım. Ama bu gece ona takılmak aklıma bile gelmedi. Düşünecek çok şey vardı. Hissedecek de. Onlar karanlıktan hoşlanmıyorlardı. Sargıların arasından etrafı görmeye çalıştıklarını, beni bezleri çıkarmaya zorladıklarını hissediyordum.

Kumsal arabası sarsılarak, homurdanarak kıyıya doğru gidiyordu. Küçük kum tepeliklerinin üzerinde havalanıyordu adeta. Solda güneş sanki kanlar içinde batıyordu. İleride, fırtına bulutları suyun ötesinden bize doğru geliyor, şimşekler denize doğru çakıyordu.

“Sağa doğru,” dedim. “Şu küçük kulübeciğın yanında.”

Richard kumları püskürterek küçük kulübenin çürümüş kalıntılarının önünde aracı durdurdu. Arkaya uzanıp küreği aldı. Onu görünce yüzümü buruşturdum. Richard ifadesiz bir sesle, “Neresi?” diye sordu.

İşaret ettim. “Tam şurası.”

Taşıttan inip kumların üzerinden o tarafa doğru gitti. Bir an duraksadı, sonra küreği kuma sapladı. Bana Richard yeri pek uzun süre kazmış gibi geldi. Omzunun üzerinden attığı kum ıslak ve nemli görünüyordu. Yağmur bulutları daha da yükselmiş ve

kararmış gibiydi. Gölgelerinin ve güneşin kızıl ışıklarının altında, denizin öfkeli ve amansız bir hali vardı.

Richard yeri kazmaktan vazgeçmeden çok önce ben onun çocuğu bulamayacağını anladım. Onlar ölüyü alıp götürmüşlerdi. Dün gece ellerimi sarmamıştım. Yani görebilmiş ve hareket edebilmişlerdi. Çocuğu öldürürken beni kullanabildilerse cesedi başka yere götürmek için de yine benden yararlanmış olabilirlerdi. Ben uyurken bile.

“Burada çocuk filan yok, Arthur.” Richard kirli küreği kumsal arabasına atarak yorgun bir tavırla koltuğuna yığıldı.

Yaklaşan fırtına kumları şekillendirip üzerlerine hilal biçimli gölgeler düşürüyordu. Şiddetlenen rüzgâr kumları taşıtın paslı yanına çarpıyordu. Parmaklarım kaşınıyordu.

Soğuk bir sesle, “Cesedi başka yere götürmek için benden yararlandılar,” dedim. “Yönetim onların eline geçmeye başlıyor, Richard. Kapıyı zorla açıyorlar. Her seferinde biraz daha. Günde belki yüz defa kendimi çok tanıdık bir şeyin önünde dururken buluyorum. Bir bisturi, bir resim, hatta bir fasulye konservesi. Oraya nasıl gittiğimi hatırlayamıyorum. Ellerimi uzatmış, öylece duruyorum. Onlara o cismi gösteriyorum. Bu eşyayı onların gözleriyle görüyorum. İğrenç bir şey gibi. Çarpılmış, korkunç bir şey—”

Richard, “Arthur!” diye bağırdı. “Arthur, sus! Sus!” Loş ışıkta duyduğu merhamet yüzünden renginin uçtuğunu görebiliyordum. “Bir şeylerin önünde durduğunu, çocuğun cesedini başka yere götürdüğünü söyledin. Ama sen yürüyemiyorsun, Arthur. Belinden aşağısı ölü senin.”

Taşıtın paneline dokundum. “Bu da ölü. Ama sen taşıta bindiğin zaman onun hareket etmesini sağlıyorsun. Arabanın insan öldürmesini bile sağlayabilirsin. Taşıt istese bile seni durduramaz.” Sesimin sinirden gitgide daha da tizleştiğinin farkındaydım. “Ben bir kapıyım! Bunu anlamıyor musun? Çocuğu onlar öldürdüler, Richard! Cesedi de başka yere taşıdılar!”

Richard usulca, “Bence bir doktora görünmen iyi olur,” dedi. “Geri dönelim ve—”

“Bir araştırma yap! Çocuğu bulmaya çalış. Onun–”

“Çocuğun adını bilmediğini söyledin.”

“Herhalde köydendir. Küçük bir yer orası. Oradakilere sor–”

“Kumsal arabasını alırken Maud Harrington’a telefon ettim.

Bu eyalette Maud’dan daha meraklı biri varsa bile ben onunla karşılaşmadım. Kadına ailelerden birinin oğlunun gece evine dönmediğinden söz edilip edilmediğini sordum. Öyle bir şey duymadığını söyledi.”

“Ama çocuk buranın yerlisiydi! Öyle olmalı!”

Richard kontağa uzandı ama onu engelledim. Dönüp bana baktı. Ellerimdeki sargıları açmaya başladım.

Körfezde fırtına homurdanıp kükrüyordu.

Olayın başladığı gün doktor çağırmadım. Richard’a telefon etmedim. Üç hafta boyunca, dışarı çıkmadan önce her seferinde ellerimi sardım. Ve bu üç hafta süresince çaresizce o gözlerin kayboluvmelerini umdum. Aslında mantıklı bir davranış değildi, bunu itiraf ediyorum. Bacakları yerine tekerlekli sandalye kullanmak zorunda kalan biri değil de tam bir insan olsaydım ya da normal bir hayat sürüp yine normal bir işte çalışsaydım, Doktor Flanders ya da Richard’a giderdim. Eğer teyzemi hatırlamasaydım belki doktorla ya da arkadaşımınla yine de konuşurdum. Ama teyzemden herkes kaçmış ve zavallıyı kendi hasta eti diri diri yemişti. O yüzden çaresiz bir sessizliğe gömüldüm ve bir sabah uyanıp bütün bunların kötü bir rüya olduğunu anlayayım diye dua ettim.

Ve yavaş yavaş onları hissetmeye başladım. Onları. O kimlik-siz aklı. Hiçbir zaman onların neye benzediklerini ya da nereden geldiklerini merak etmedim. Bunun bir anlamı yoktu. Ben onların bu dünyaya açılan kapısıydım. Hissettikleri tiksinti ve dehşeti seziyordum. Bundan da dünyamızın onlarınkinden çok farklı olduğu anlaşılıyordu. O körcesine nefretlerini de hissediyordum. Tüm bu hislerine rağmen yine de etraflı seyrediyorlardı. Etləri benimkinin içine gömülmüştü. Sonra beni kullandıklarını anlamaya başladım. Bana istediklerini yaptırdıklarını fark ettim.

Çocuk kumsaldan geçtiği ve elini kaldırıp selam verdiği sırada Deniz Kuvvetleri'ne, Cresswell'in bürosuna telefon etmeyi düşünüyordum. Richard bir konuda haklıydı: Beni ele geçiren şeyin bunu uzayın derinliklerinde ya da Venüs çevresinde o tuhaf yörüngeye oturduğumuz sırada yaptığı kesindi. Uzmanlar beni inceleyebilirlerdi. Ama bir hilkat garibesiymişim gibi de davranmazlardı. Ben de onların durmadan etrafı seyrettiklerini hissederek korku dolu karanlıkta haykırarak uyanmaktan kurtulurdum.

Ellerim çocuğa doğru uzandı ve ancak o zaman parmaklarımı sarmadığımı fark ettim. Alacakaranlıkta o gözleri görebiliyordum. Sessizce seyrediyorlardı. İyice açılmışlardı. İpiri ve altın rengiydiler. Bir keresinde kurşun kalemin ucunu bu gözlerden birine batırmıştım. O zaman koluma dayanılamayacak bir sancı saplanmıştı. Göz bana müthiş bir nefretle bakmıştı. Bu, fiziksel acıdan da korkunçtu. Gözlere bir daha bir şey batırmaya kalkışmadım.

Ve şimdi onlar çocuğu seyrediyorlardı. Aklımın kayıp gittiğini hissettim. Bir an sonra ise bütün kontrolümü kaybettim. Kapı açılmıştı. Kumların üzerinde sendeleyerek delikanlıya doğru gittim. Bacaklarım bir makas gibi açılıp kapanıyordu. Sanki tahtadan yapılmışlardı. Kendi gözlerim kapanmıştı. Artık her şeye o yabancı gözlerle bakıyordum. Beyaz mermerden yapılmışa benzeyen bir kumsal. Yukarıda mosmor bir gökyüzü. Bilinmeyen, etobur bir yaratığın iskeletine benzeyen hafifçe yana doğru yatmış, eski bir kulübe. Hareket edebilen, soluk alan iğrenç bir yaratık. Kolunun altında geometrik olarak imkânsız dik açılarla bir araya getirilmiş ahşap ve telden bir şey.

Bilmiyorum, o ne düşündü... O bahtsız, adsız çocuk. Eleğini koltuğunun altına sıkıştırmış olan, cebi turistlerin kumlu bozuk paralarıyla dolu o çocuk.. Ona doğru yalpalayarak gidiyordum. Ellerimi delillerden oluşan bir orkestrayı yöneten kör bir şef gibi ileri doğru uzatmıştım. Bilmiyorum, günün son ışıkları ellerimi aydınlattığı zaman ne düşündü o çocuk... O gözler kıpkırmızı yarıklarda ışıldadığı zaman... Bilmiyorum, delikanlı bu eller birdenbire sallandığı zaman neler hissetti... kafası patlamadan önce.

Ben neler hissettiğimi biliyorum.

Bana evrenin kenarından aşağıya, cehennem alevlerine bakmışım gibi geldi.

Rüzgâr ben sargılarımı çözerken şeritleri çekiştirip uçurdu. Bulutlar güneşin son kızıl ışıklarını örtmüştü. Kum tepeleri gölgelere bürünmüştü. Yukarıda bulutlar birbirlerini kovalıyor, dalgalanıp dönüyorlardı.

Şiddetlenen rüzgârın uğultusu arasında, "Bana bir tek konuda söz vermelisin, Richard," dedim. "Eğer... sana zarar verecekmişim gibi davranırsam hemen kaçmalısın. Bunu anlıyor musun?"

"Evet." Açık yakalı gömleği rüzgârda dalgalanıp uçuşuyordu. Yüzünde gergin bir ifade vardı, gözleri alacakaranlıkta birer oyuga benziyordu.

Son sargı da uçtu.

Ben Richard'a baktım. Onlar da baktılar. Ben beş yıldan beri tanıdığım ve sevdiğim bir yüz gördüm. Onlar ise çarpık, canlı bir taş yığını.

Boğuk boğuk, "Onları görüyorsun ya," diye fısıldadım. "İşte şimdi onları görüyorsun..."

Richard farkına varmadan bir adım geriledi. Yüzünde gördüklerine inanamayan, dehşet dolu bir ifade vardı. Bir şimşek gökyüzünü yardı. Bulutların arasında gök gürültüsü yankılandı. Deniz cehennem ırmağı gibi kapkara kesilmişti.

"Arthur..."

Richard ne iğrençti! Onun yanında yaşamaya nasıl dayanabilmiştim? Onunla konuşmaya? O bir varlık değil, tiksinti verici, bulaşıcı bir hastalıktı! O-

"Kaç! Richard, kaç!"

Ve kaçmaya başladı. Dev gibi adımlar atarak zıplıyordu. Bir an silueti kara gökyüzünde asılı kaldı. Ellerim hızla havaya savruldu... başımın üstüne... Dehşet verici bir hareketti. Parmaklarım bu kâbus gibi dünyadaki tek tanıdık şeye uzandı. Bulutlara.

Ve bulutlar karşılık verdiler.

Müthiş bir şimşek çaktı. Mavimsi beyaz dev bir şimşek. Sanki dünyanın sonu gelmişti. Yıldırım Richard'ı çarpıp onu sardı. Hatırladığım son şey elektrikli havanın ve yanan etin kokusu.

Kendime geldiğim zaman verandamda sakın sakın oturuyor, denize doğru bakıyordum. Fırtına sona ermişti. Havada hoş, hafif bir serinlik vardı. Ayın incecik bir parçası görünüyordu. Kumlar önümde dümdüz uzanıyordu. Ne Richard'dan ne de kumsal arabasından bir iz vardı.

Başımı eğip ellerime baktım. Gözler açıktı ama camlaşmışlardı. Kendilerini çok zorlamışlardı. Uyukluyorlardı.

Ne yapılması gerektiğini çok iyi biliyordum. Kapı ardına kadar açılmadan kapatılmalıydı. Kilitlenmeliydi. Sonsuza kadar da öyle kalmalıydı. Ellerimde şekil değişikliğinin ilk işaretlerini görmeye başlıyordum. Parmaklarım kısaltmaya başlamıştı... ve de değişmeye...

Oturma odasında küçük bir şömine vardı. Kışın Florida'ya özgü o nemli soğukta ocağı yakıyordum. Şimdi de öyle yaptım. Hem de alelacele. Çünkü ne zaman uyanacakları belli değildi. Ne yaptığımı hemen anlayabilirlerdi.

Şöminedeki odunlar gürül gürül yanarken arka kapıdan çıkıp gazyağı fıçısına gittim, iki elimi de iyice batırdım. Gözler hemen uyandılar, acıyla haykırıyorlardı. Az kalsın oturma odasına dönemeyecek, yanan ateşe kadar gidemeyecektim.

Ama bunu başardım.

Bütün bunlar yedi yıl önce oldu.

Hâlâ buradayım. Hâlâ roketlerin havalanmalarını seyrediyorum. Son zamanlarda roket sayısı arttı. Bu seferki yönetim uzay araştırmalarına çok önem veriyor. Hatta Venüs'e yine astronotlar gönderileceğinden söz ediyor.

Ölen çocuğun adını öğrendim. Tabii aslında bir önemi yok. Çocuk tahmin ettiğim üzere o köydenmiş. Ama o gece annesi onun kentte bir arkadaşında kalacağını sanıyormuş. Çocuğun

ortadan kaybolduğu ancak pazartesi günü anlaşılmış. Richard'a gelince, herkes zaten onun tuhaf bir adam olduğunu düşünürdü. Richard'ın tekrar Maryland'e döndüğünden ya da bir kadınla birlikte yaşamaya başladığından şphelendiler.

Peki ya ben? Beni hoşgryorlar ama benim de tuhaflığımla adım ıktı. Sonuçta kaç eski astronot Washington'a devamlı mektup yazarak uzayın araştırılması için ayrılan paranın başka alanlarda daha verimli bir biçimde kullanılabileceğini iddia ediyor?

Ellerimin yerine takılan bu engeller gayet içime yarıyor. İlk yıl çok acı çektim, ama insan vücudu hemen her şeye uyum sağlayabiliyor. Bu engellerle tıraş oluyor, hatta ayakkabılarımın bağcıklarını bile bağlayabiliyorum. Ve gördüğünüz üzere daktiloda çok düzgün yazı da yazabiliyorum. Onun için iftenin namlusunu ağzıma sokup tetiği çekmekte güçlük çekeceğimi sanmıyorum. Anlayacağınız, o felaket üç hafta önce tekrar başladı.

Göğsümde on iki altın gözden oluşan kusursuz bir daire var.

CANAVAR

Polis memuru Hunton endüstriyel çamaşırhaneye tam ambulans oradan ayrılacağı sırada ulaştı. Ambulans ağır ağır uzaklaşıyordu. Işıklarını söndürmüştü, sireni de duyulmuyordu. Bu hiç de hayra alamet değildi. İçerideki ofise sürüyle sessiz insan doluşmuştu. Kimisi ağlıyordu. Çamaşır yıkanan bölüm boştu. En dipteki büyük çamaşır makineleri durdurulmamıştı bile. Hunton bunu görünce ihtiyatlı bir tavır takındı. Kalabalığın kaza yerinde toplanması gerekirdi, büroda değil. Bu olaylar böyle olurdu. İnsan denen yaratığın güdülerini onu kalıntıları seyretmeye zorlardı. Demek ki bu kaza pek kötü bir şeydi. Hunton'ın karın kasları büzü-lüverdi. Korkunç bir kazayla karşılaştığı zaman hep böyle olurdu. On dört yıldan beri insan kalıntılarını karayollarından, sokaklardan, yüksek binaların diplerindeki kaldırımlardan temizliyordu. Ama hâlâ bu mide krampından kurtulamamıştı. Sanki içine şeytanca bir şey yerleşmişti.

Beyaz gömlekleli bir adam Hunton'ı fark edip gönülsüzce ona doğru ilerledi. İriyarı, yaban öküzü gibi bir adamdı. Başını geniş omuzlarının arasından öne doğru uzatmıştı. Burun ve yanaklarında kırmızı kılcal damarlar vardı. Bunun nedeni ya yüksek tansiyondu ya da içki şisesiyle fazla dostluk etmesi. Adam bir şeyler söylemeye çalışıyordu. İki kez çabaladıktan sonra Hunton kesin bir tavırla onu susturdu.

"Buranın sahibi siz misiniz? Bay Gartley?"

"Hayır... Hayır. Ben Stanner. Ustabaşı. Tanrım, bu—"

Hunton cebinden not defterini çıkardı. "Lütfen bana kaza yerini gösterin, Bay Stanner. Ve olanları anlatın."

Stanner'ın suratı büsbütün bembeyaz kesildi. Yanak ve burundaki kırmızılıklar daha da belirginleşti. "Bunu yapmak zorunda mıyım?"

Hunton kaşlarını kaldırdı, "Korkarım, evet. Bana çok ciddi bir kaza olduğu bildirildi."

"Ciddi—" Stanner sanki öğürmemeye çalışıyordu. Âdemelması çıkıp indi. "Bayan Frawley öldü. Tanrım! Keşke Bill Gartley burada olsaydı!"

"Ne oldu?"

Stanner, "En iyisi siz şöyle gelin," dedi.

Hunton'ı diziyile ütü presinin ve bir gömlek katlama makinesinin önünden geçirdi. Sonra da bir çamaşır etiketleme makinesinin önünde durdu. Titreyen eliyle alını silerek, "Oraya yalnız başınıza gitmelisiniz, memur bey," diye mırıldandı. "Ona tekrar bakamayacağım. Bakınca... Bunu yapamayacağım. Üzgünüm."

Hunton etiketleme makinesinin arkasına geçerken adamı biraz ayıpladı. *İş gelişigüzel yürütüyorlar. İşin kolayına kaçıyorlar. Beceriksizce kaynaklanmış borulardan sıcak buhar veriyorlar. Tehlikeli temizleme maddeleriyle çalışırken uygun önlemler almıyorlar. Sonunda biri yararlanıyor. Ya da ölüyor. Sonra da ölüye bakamıyorlar. Tabii ya—*

Hunton onu gördü.

Makine hâlâ çalışıyordu. Kimse kapatmamıştı. Hunton makineyi sonradan çok iyi öğrenecekti: Hadley-Watson Model-6 Hızlı Pres ve Katlama makinesiydi bu. Uzun ve kullanışsız bir isimdi. Burada bu nemli ve buharlı yerde çalışanlar makineye daha uygun bir ad bulmuşlardı. *Canavar.*

Hunton donmuş gibi baktı. Sonra da on dört yıllık meslek yaşamında yapmadığı bir şeyi yaptı. Döndü. Elini ağzına götürdü ve kusmaya başladı.

Jackson, "Fazla bir şey yemedin," dedi.

Kadınlar mutfakta bulaşık yıkıyor, bebeklerden söz ediyorlardı. John Hunton'la Mark Jackson bahçede mis gibi et kokan man-

galın yanındaki katlanan sandalyelerde oturuyorlardı. Hunton arkadaşının bu sözlerine hafifçe güldü. Aslında hiçbir şey yememişti.

"Bugün kötü bir kaza oldu," dedi. "Gördüklerimin en kötüsü."

"Araba kazası mı?"

"Hayır. Endüstriyel kaza."

"Fazla mı kanlıydı?"

Hunton hemen cevap vermedi. Ama farkına varmadan yüzünü tiksintiyle buruşturdu. Aralarında duran soğutucudan bir bira aldı, açıp yarısını içti. "Herhalde siz üniversite profesörleri endüstriyel çamaşırhaneler konusunda bir şey bilmiyorsunuzdur?"

Jackson güldü. "Bu profesör biliyor. Üniversitede öğrenciyken öyle bir fabrikada bir yaz çalıştım."

"O halde 'hızlı pres' dedikleri makineyi biliyorsun?"

Jackson başını salladı. "Tabii. Nemli çamaşırları o makineden geçirirler. Genellikle çarşafları filan. Şöyle büyük ve uzun bir makinedir."

Hunton, "Evet, o," dedi. "Kentin diğer yakasındaki Mavi Kurdele Çamaşırhane'de Adelle Frawley adlı bir kadın kendini o makineye kaptırmış. Makine kadını içine çekivermiş."

Jackson'ın yüzünde birdenbire midesi bulanıyormuş gibi bir ifade belirdi. "Ama... bu imkânsız, Johnny. Makinede bir emniyet çubuğu vardır. Makineye çamaşır veren bir kadın kazara elini presin altına uzattığı takdirde çubuk hemen yukarı kalkar ve makineyi durdurur. Daha doğrusu ben böyle hatırlıyorum."

Hunton başını salladı. "Evet. Eyalet yasaları bunu emrediyor. Ama yine de böyle olmuş."

Hunton gözlerini yumdu. Şimdi karanlıkların arasında Hadley-Watson hızlı presi görüyordu. O akşamüstü gördüğü haliyle. Pres dokuz metre boyunda ve bir seksen santim eninde dikdörtgen prizma bir kutuya benziyordu. Çamaşırların verildiği uçta hareket eden bir kayış, emniyet çubuğunun altından geçerek hafif bir açıyla yukarı çıkıyor, sonra tekrar aşağıya iniyordu. Ka-

yış nemli ve buruşuk çarşafı devamlı olarak makinenin ana bölümünü oluşturan on altı dev gibi döner silindirin üzerinden ve altından geçiriyordu. Sekizinin üzerinden, sekizinin altından. Silindirlerdeki buharın sıcaklığı azami kurutma için iyice yükseltilebiliyordu. Kayışın üzerinde ilerleyen çamaşırların buruşukluklarının iyice giderilmesi için de her otuz santimetrekareye üç yüz elli kiloluk bir basınç uygulanıyordu.

Nasıl olmuşsa makine Bayan Frawley'yi yakalamış ve içine çekmişti. Hunton makineyi gördüğü sırada amyant kaplı çelik pres silindirleri yağlıboya sürülmüş gibi kıpkırmızıydı. Makineden yükselen buharlar mide bulandıracak kadar sıcak kan kokuyordu. Kadının mavi pantolonuyla beyaz bluzu, hatta sutyeniyle külotu bile yırtılmış ve makine bunların parçalarını dokuz metre ötedeki diğer uçtan fırlatmıştı. Geri kalan büyükçe kumaş parçalarını ise otomatik katlayıcı korkunç bir biçimde düzgünce katlamıştı. Ama en fecisi bu bile değildi.

Hunton, Jackson'a, "Makine her şeyi katlamaya çalışmış," diye açıklarken boğazında safra tadı vardı. "Ama insan bir çarşaf gibi değildir, Mark. Gördüklerim... kadından geriye kalanlar..." O da zavallı ustabaşı Stanner gibi sözlerini tamamlayamadı. Sonra usulca ekledi. "Kadını bir sepetle götürdüler."

Jackson bir ıslık çaldı. "Kimi suçlayacaklar? Fabrikayı mı, yoksa eyalet müfettişlerini mi?"

Hunton, "Bunu henüz bilmiyorum," dedi. O habis manzara hâlâ gözlerinin önündeydi. Canavar hışırıyor, hırıldıyor ve takırdayordu. Uzun kutunun yeşil yanlarından kanlar akıyordu... Etrafa kadının yanık et kokusu yayılmıştı... "Bu o lanet olasıca emniyet çubuğunu kimin, hangi şartlar altında onayladığına bağlı."

"Suç fabrikanın yöneticilerindeyse, yakalarını kurtarabilirler mi?"

Hunton neşesizce güldü. "Kadın öldü, Mark. Gartley'yle Stanner hızlı presin bakımı konusunda gevşek davrandılarsa hapse girerler. Belediye encümeninde kimi tanırırlarsa tanısınlar."

“Sence gerçekten önlem almayı ihmal mi ettiler?”

Hunton Mavi Kurdele Çamaşırhane’yi düşündü. Işık az, yerler ıslak ve kaygandı. Makinelere bazıları şaşılacak kadar eskmişti ve artık gıcırdayarak çalışıyorlardı. Usulca, “Bence ihmal etmiş olabilirler,” dedi.

İki arkadaş eve girmek için ayağa kalktılar. Jackson, “Bana sonucu haber ver, Johnny,” dedi. “Merak ettim.”

Hunton Canavar konusunda yanılmıştı. Makine tertemizdi.

Resmi soruşturmadan önce altı eyalet müfettişi dev presi iyice incelediler. Ve hiçbir şey bulamadılar. Resmi soruşturmada Bayan Frawley’nin bir aksilik sonucu öldüğüne karar verildi.

Fena halde şaşalayan Hunton toplantıdan sonra müfettişlerden biri olan Roger Martin’i yakaladı. Martin uzun boylu bir adamdı. Camları, şişe dipleri kadar kalın bir gözlük takıyordu. Hunton’un soruları yüzünden sıkıntıyla tükenmez kalemle oynamaya başladı.

“Hiç mi? Makinede hiçbir kusur yok mu yani?”

Martin, “Hiçbir arıza yok,” dedi. “Tabii önemli olan o emniyet çubuğuydu. Ama o da kusursuz çalışıyor. Bayan Gillian adlı kadın tanıklık ederken onu dinledin. Galiba Bayan Frawley elini fazla uzatmış, ittirmiş. Tabii bunu kimse görmemiş. Herkes kendi işiyle meşgulmüş. Sonra kadın haykırmaya başlamış. Eli gitmiş bile. Makine artık kolunu içeri çekiyormuş. Makineyi kapatacakları yerde zavallıyı çekmeye çalışmışlar. Tabii paniğe kapıldıkları için. Diğer bir kadın tanık, Bayan Keene, makineyi kapatmaya çalıştığını söylüyor. Ama herhalde o kargaşada durdurma değil de çalıştırma düğmesine bastı. Ve tabii o sırada artık çok geçti.”

Hunton açık açık, “Emniyet çubuğu arıza yapmış olabilir yani,” dedi. “Belki de kadın elini bunun altına değil, üstüne doğru uzattı.”

“Bu imkânsız. Emniyet çubuğunun üzerinde paslanmaz çelikten bir levha var. Ayrıca çubuk arıza yapmamış. Çubuk makineye bağlı. O çalışmazsa makine de hemen durur.”

“O halde kaza nasıl oldu, Tanrı aşkına?”

“Bilmiyoruz. Meslektaşlarımla ben şu sonuca vardık: Hızlı presin Bayan Frawley’yi öldürebilmesi için kadının yukarıdan makinenin üstüne düşmesi gerekirdi. Ama kaza sırasında kadın iki ayağının üzerinde, yerde duruyordu. On, on iki tanık bunu doğruluyor.”

Hunton, “Siz olmayacak bir kazadan söz ediyorsunuz,” dedi.

“Hayır. Biz sadece anlayamadığımız bir kazadan söz ediyoruz.” Martin kararsızca durakladı. Sonra da ekledi. “Size bir tek şeyi söyleyebilirim, Hunton. Onu da bu kaza sizi bu kadar etkilediği için söylüyorum. Bu sözlerimi bir başkasına tekrarlıyorsanız inkâr ederim. Ama... açıkçası, o makineden hiç hoşlanmadım. Sanki... bizimle alay ediyordu. Son beş yıl içinde devamlı olarak on ikiden fazla hızlı presi kontrolden geçirdim. İçlerinden bazıları o kadar kötü durumdaydı ki yanlarında tasmasız köpek bırakmazdım. Tabii eyalet yasası fazla gevşek. Ama onların hepsi sadece birer makineydi. Bu makineyse... korkunç bir şey... Uğursuz. Nedenini bilmiyorum ama öyle. Eğer uygunsuz bir tek şey bulabilseydim, teknik bir ayrıntı bile, o makinenin hemen kapatılmasını emrederdim. Ne delice sözler, değil mi?”

Hunton, “Ben de aynı şeyleri hissettim,” diye açıkladı.

Müfettiş, “Size iki yıl önce Milton’da geçen bir olayı anlatacağım,” dedi. Gözlüğünü çıkarıp camlarını yeleğiyle silmeye başladı. “Adamın biri arka avlusuna eski buzdolabını atmıştı. Bize telefon eden kadın köpeğinin dolabın içinde kaldığını ve havasızlıktan öldüğünü söyledi. O bölgedeki eyalet polisini adama yolladık. Buzdolabını kent çöplüğüne atması gerektiğini bildirmesi için. Adam iyi bir insandı. Köpeğin ölümüne de üzülmüştü. Buzdolabını kamyonetine yükleyerek ertesi sabah çöplüğe götürdü. O gün öğleden sonra o civarda oturan bir kadın oğlunun kaybolduğunu haber verdi.”

Hunton fısıldadı. “Tanrım!”

“Buzdolabı çöplükteydi. Çocuk da içinde. Ölmüştü. Annesinin söylediğine göre zeki bir çocuktü. Yabancı bir adamın arabası-

na binmeyeceği gibi, oynamak için buzdolabının içine de girmezdi. Ama çocuk girmişti işte. Olayın kaza olduğuna karar verdik. Peki her şey burada sona erdi mi dersiniz?"

Hunton, "Herhalde," dedi.

"Hayır. Çöplüğün bekçisi ertesi gün buzdolabının kapağını çıkarmaya gitti. Genel çöplüklerin korunmasıyla ilgili 58 numaralı belediye nizamnamesine göre böyle yapmak zorundaydı." Martin ifadesiz bir yüzle Hunton'a baktı. "Bekçi buzdolabının içinde sekiz kuş ölüsü buldu. Martılar, kırlangıçlar, bir serçe. Adam kuşları dışarı atarken kapağın az kalsın kolunun üzerine kapandığını söyledi. Ödü patlamış. Bana Mavi Kurdele Çamaşırhane'deki canavar da buna benzer bir makineymiş gibi geliyor, Hunton. Ve bu hiç de hoşuma gitmiyor."

İki adam boşalmış olan resmi soruşturma salonunda sessizce birbirlerine baktılar. Altı sokak ötede, Hadley-Watson Model-6 Hızlı Pres ve Katlayıcı kalabalık çamaşırhanede buharlar saçarak, hışırdayarak çarşafaları ütülüyordu.

Hunton daha sıradan polis olayları yüzünden kazayı bir hafta kadar unuttu. Ancak karısıyla bira içmek ve kâğıt oynamak için Mark Jackson'lara gittikleri zaman konu açıldı.

Jackson onu, "Bana anlattığın o presin içinde bir varlık olabileceği hiç aklına geldi mi, Johnny?" diye karşıladı.

Hunton onun ne demek istediğini anlayamayarak gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Mavi Kurdele Çamaşırhane'deki hızlı pres. Galiba sonraki olaylardan haberin yok."

Hunton meraklandı. "Hangi olaylar?"

Jackson ona akşam gazetesini uzatarak ikinci sayfanın aşağısındaki bir haberi işaret etti. Mavi Kurdele Çamaşırhane'deki bir hızlı presin buhar borusunun yerinden çıktığı ve makineye çamaşır veren altı kadından üçünün yandığı yazılıydı. Kaza 15:45'te olmuştu. Kazaya fabrika kazanındaki buhar basıncının artmasının neden olduğu sanılıyordu. Kadınlardan Bayan Annette Gillian ikinci derece yanıklar yüzünden Kent Hastanesi'ne kaldırılmıştı.

Hunton, "Garip bir rastlantı," diye mırıldanırken birdenbire Müfettiş Martin'in boş resmi soruşturma salonunda söylediklerini hatırladı. *Korkunç bir şey... Uğursuz.* Sonra atılan buzdolabına "yakalanan" köpeği, çocuğu ve kuşları düşündü.

O gece pek kötü oynadı.

Hunton hastanedeki dört yataklı odaya girdiği sırada Bayan Gillian, bir televizyon dergisi okuyordu. Bir kolu ve boynunun yanı sargılar içindeydi. Odadaki diğer hasta solgun yüzlü genç bir kadındı ve uyuyordu.

Bayan Gillian lacivert üniformayı görünce gözlerini kırıştırdı. Sonra da çekine çekine gülümsedi. "Bayan Cherinikov'u görecekseniz daha sonra gelmeniz gerekecek. Ona biraz önce ilaç verdiler."

"Hayır, ben sizi görmeye geldim, Bayan Gillian." Kadının gülümsemesi kaybolur gibi oldu. Hunton hemen ekledi. "Buraya resmi bir görevle gelmedim. Yani çamaşırhanedeki kaza merakımı uyandırdı, o kadar. Adım John Hunton." Elini uzattı.

Anlaşılan uygun biçimde davranmıştı. Bayan Gillian'ın gülümsemesi neşeli bir hal aldı. Yanmayan eliyle adamın elini beceriksizce sıkmaya çalıştı. "Bana istediğinizi sorabilirsiniz, Bay Hunton. Bir an Andy'nin başının okulda yine derde girdiğini sandım."

"Fabrikada ne oldu?"

"Çamaşırları ütülüyorduk. Pres birdenbire patladı. Daha doğrusu bize öyle geldi. Eve gidip ayaklarımı şöyle bir uzatmayı düşünüyordum. Derken müthiş bir gürültü oldu. Sanki bir bomba patlamıştı. Etrafa buharlar yayıldı. O fıslama sesi... Feciydi..." Bayan Gillian'ın gülümsemesi neredeyse yüzünden siliniyordu. "Sanki pres nefes alıyordu. Bir ejderha gibi. Ve Alberta... yani Alberta Keene, 'Patlıyor!' diye bağırdı. Herkes haykırarak kaçışmaya başladı. Ginny Jason, 'Yandım!' diye bağıırıyordu. Koşmaya çalıştım ama yere düştüm. O ana kadar kötü durumda olduğumun farkında bile değildim. Neyse, daha kötü de olabilirdi! Buharın sıcaklığı üç yüz derecedeydi."

“Gazetede buhar borularından birinin çıktığı yazılıydı. Bu ne anlama geliyor?”

“Tavandaki borulardan uzanan esnek bir boru makineye buhar veriyor. George... yani Bay Stanner kazandan fazla buhar geldiğini söyledi. Ya da öyle bir şey. Boru yarılıverdi.”

Hunton’ın aklına başka soru gelmedi. Tam gitmeye hazırlanırken kadın düşünceli bir tavırla mırıldandı.

“Eskiden o makinede böyle şeyler olmazdı. Son zamanlarda başladı bu kazalar. Buhar borusunun yarılması. Toprağı bol olsun, Bayan Frawley’nin başına gelen o korkunç kaza. Ve başka küçük şeyler. Mesela, geçenlerde Essie’nin eteği makinenin zincirine takıldı. Essie elbisesini hemen yırtmasaydı, sonu kötü olacaktı. Sonra vidalar filan düşüyor. Ah, çamaşırhanenin tamircisi Herb Diment o makine yüzünden çok sıkıntı çekiyor. Çarşaf lar katlayıcıya takılıyor. George, yıkama sırasında çok fazla çamaşır suyu kullandıkları için olduğunu söylüyor ama eskiden böyle şeyler hiç olmazdı. Artık kızlar, o makinede çalışmaktan nefret ediyor. Hatta Essie makinede hâlâ Adelle Frawley’nin parçalarının olduğunu iddia ediyor. Bunun ölüye saygısızlık sayılacağını düşünüyor. Makine lanetli sanki. Sherry mengenerlerden birinde elini kestiğinden beri kazalar birbirini izliyor.”

Hunton, “Sherry mi?” diye sordu.

“Sherry Ouelette. Küçük, güzel bir kız. Liseden yeni mezun olmuş. Çok çalışkan. Ama bazen beceriksizlik ediyor. Genç kızların nasıl olduklarını bilirsiniz.”

“Elini mi kesti?”

“Bunun garip bir yanı yok. Çarşaf ları koyduğumuz tarafta, kayışı sıkıştırmak için kullanılan mengenerler var. Sherry daha fazla çamaşırın ütülenmesi için kelepçeleri ayarlıyordu. Herhalde bir delikanlıyı hayal ediyordu o sırada ki parmağını kesti ve kanları her şeyin üzerine aktı.” Bayan Gillian’ın yüzünde hayret dolu bir ifade belirdi. “Vidalar da o olaydan sonra düşmeye başladı. Adelle ise... o olaydan bir hafta sonra... Biliyorsunuz. Sanki makine kanın

tadını aldı ve bundan hoşlandı. Bazen kadınların akıllarına çok tuhaf şeyler geliyor, değil mi Bay Hinton?"

Dalgın dalgın, "Hunton," diye düzeltti. Gözlerini kadının başının üzerindeki bir noktaya dikmişti.

Garip ama Hunton, Mark Jackson'la evlerinin arasındaki sokakta bulunan çamaşırhanede karşılaştı. İngilizce profesörüyle polis memuru orada pek ilginç bir konuşma yaptılar.

Biçimsiz plastik iskemlelerde yan yana oturuyorlardı. Para atılarak çalıştırılan makinelerin camlarının ardında çamaşırlar dönüp duruyordu. Jackson karton kapaklı Milton'ın *Bütün Eserleri* kitabını bir tarafa bırakmış, Bayan Gillian'ın anlattıklarını tekrarlayan Hunton'ı dinliyordu.

Hunton'ın sözleri sona erince Jackson, "Sana bir keresinde makinenin içinde yabancı bir varlık olup olamayacağını sordum," diye hatırlattı. "O sırada sözlerim yarı şakaydı ama sana bu soruyu şimdi tekrar soruyorum."

Hunton sıkıntılı bir şekilde, "Hayır. Aptallık etme," dedi.

Jackson düşünceli bir tavırla makinede dönen çamaşırlara baktı. "Belki uygun sözcükler seçmedim. Makineyi 'kötü bir ruh' ele geçirmiş olabilir mi, demeliydim. Kötü ruhları kovmak için olduğu kadar onların bir şeyi ele geçirmeleri için de sürüyle büyü var. Frazier'ın *Altın Dal*'ı bunlarla dolu. Druid ve Aztek efsanelerinde de yine bunlardan söz edilir. Hatta daha eskilerde, eski Mısır'da da. Hemen hepsi şaşılacak kadar basite indirgenebilir. Ortak yanları bulunabilir. Tabii en çok rastlanılanı, bir bakirenin kanıdır." Hunton'a baktı. "Bayan Gillian aksaklıkların şu Sherry Ouelette adlı kızın elini kazara kesmesiyle başladığını söylemiş."

Hunton, "Yapma, Mark!" diye itiraz etti.

Jackson, "Kızın tam istenen tipte olduğunu sen de itiraf etmelisin," dedi.

Hunton, "Bir koşu kızın evine gideyim," diyerek hafifçe güldü. "Sahneyi görür gibiyim. 'Bayan Ouelette, ben polis memuru

John Hunton. Kötü bir ruhun ele geçirdiği bir pres olayını inceliyorum. Bakire olup olmadığını öğrenmek istedim.' Ne dersin, tımarhaneye götürülmeden önce Sandra'yla çocukları öpecek zaman bulabilir miyim?"

"Sonunda öyle bir şey söylemek zorunda kalacağına bahse girerim." Jackson gülmüyordu. "Ben çok ciddiyim, Johnny. O makine ödümü patlatıyor. Üstelik ben onu görmedim bile."

Hunton, "Madem konuşuyoruz," dedi, "büyülerin diğer ortak yanları nelerdir?"

Jackson omzunu silkti. "Konuyu incelemeyen bir şey söylemek zor. Anglosakson büyülerinin çoğunda mezarlık toprağı ya da bir kurbağa gözü vardır. Avrupa büyülerinde ise 'Şanlı El'den söz edilir. Bunu bir ölünün eli olarak yorumlayabiliriz. Ya da büyücü ayinlerinde kullanılan ve insanların sanrıya kapılmalarına neden olan güzelavrat otu cinsi o maddelerden biri olarak. Başka şeyler de olabilir."

"Ve sen bütün bunların Mavi Kurdele'deki presin içine girdiğini sanıyorsun, öyle mi? Tanrım, Mark! Yedi yüz kilometre çapındaki bir bölgede hiç güzelavrat otu olmadığına iddiaya girebilirim. Yoksa birinin ölmüş Fred amcasının elini kesip katlayıcının içine attığını mı düşünüyorsun?"

"Eğer yedi yüz maymun yedi yüz yıl boyunca yedi yüz daktiloda—" Hunton ters ters arkadaşının sözlerini tamamladı. "Yazsaldı, içlerinden biri Shakespeare'in eserlerini yaratırdı. Haydi oradan! Sıra sende. Eczaneye gidip kurutucular için para bozdur bakalım."

George Stanner'ın kolunu canavara kaptırması olayı çok garipti.

Pazartesi sabahı saat yedide çamaşır fabrikasında Stanner'la tamir ustası Herb Diment'ten başka kimse yoktu. Fabrika yedi buçukta çalışmaya başlamadan önce canavarın bilye yataklarını yağlıyorlardı. Bu işi yılda iki kez yaparlardı. Diment öbür uçtaydı. Dört yedek yatağı yağlarken son zamanlarda bu makinenin onda

kötü duygular uyandırmaya başladığını düşünüyordu. Derken canavar birdenbire kükreyerek çalışmaya başladı.

Usta alttaki motora erişebilmek için dört çıkış kayışını kaldırmıştı. Kayışlar birdenbire ellerinin arasında kaymaya başladı. Diment'in avuçları parçalandı. Kayışlar neredeyse ellerini katlayıcıya doğru çekeceklerdi. Adam son anda telaşla çırpınarak kurtuldu.

"Tanrım!" diye haykırdı. "Ne oluyor, George? Şu lanet olasıca şeyi durdur!"

George Stanner çığlıklar atmaya başladı.

Çıldırılmış gibiydi. Tiz bir iniltiyi andıran sesi yüksek tavanlı çamaşırhaneyi dolduruyordu. Makinelerin çelik yüzlerinde, buharlı preslerin sırtan ağızlarında, dev kurutucuların boş boş bakan gözlerinde yankılanıyordu. Stanner sesli, derin bir soluk alarak tekrar bağırmaya başladı. "Ah, Tanrım! Yakalandım. YAKALANDIM..."

Silindirlerden buharlar yükselmeye başladı. Katlayıcı gümbürdüyor, gıcırdayordu. Bilye yatakları ve motorlar gizli bir yaşam güçleri varmış gibi haykırıyorlardı.

Diment makinenin öbür ucuna doğru atıldı.

İlk silindir korkunç bir biçimde kıpkırmızı kesilmişti. Diment inleyerek gırtlığından gıdaklar gibi bir ses çıkardı. Canavar gümbürdüyor, ıslık çalıyor, uluyordu.

Sağır biri ilk bakışta Stanner'ın garip bir açıyla makinenin üzerine eğildiğini sanırdı. Ama sonra sağır biri bile ustabaşının renginin uçtuğunu, gözlerinin yuvalarından uğradığını fark ederdi. Yüzü gerilmiş, ağzı hiç bitmeyen bir çığlıkla sonuna kadar açılmıştı. Kolu emniyet çubuğunun ve ilk silindirin altında kayboluyordu. Gömleğinin kolu omzundan yırtılıp kopmuştu. Kan devamlı sıkışan kolundan geriye doğru itildiğinden kolunun üst kısmı korkunç bir biçimde şişiyordu.

Stanner, "Kapat şunu!" diye haykırdı. Bir çatırtı oldu. Dirseği kırılmıştı.

Diment durdurma düğmesine bastı.

Ama canavar homurdanıp kükremeyi ve dönmeyi sürdürdü. Gözlerine inanamayan Diment düğmeye tekrar tekrar bastı. Ama hiçbir şey olmadı. Stanner'ın kolunun derisi gerilmiş, parlaklaşmıştı. Pek yakında silindirin baskısı yüzünden patlayacaktı. Ama Stanner hâlâ kendindeydi, çığlıklar atıyordu. Diment'in gözünün önünde kâbuslara yakışacak bir hayal belirdi. Silindir altında yamyassı kesilen, geriye sadece gölgesi kalan bir adamın hayali.

Stanner, "Sigortalar!" diye bağırdı. Makine elini çektikçe başı da daha aşağı iniyordu.

Diment telaşla dönerek kazan dairesine koştu. Stanner'ın çığlıkları onu çıldırmış hayaletler gibi kovalıyordu. Havada buhar ve kan kokusu vardı.

Sol duvarda fabrikanın bütün elektrik sigortalarının bulunduğu kurşuni, büyük kutular vardı. Diment onları telaşla açarak silindir biçimli, uzun sigortaları çıldırmış gibi tek tek çıkarmaya başladı. Onları omzunun üzerinden fırlatıp atıyordu. Tavandaki ışıklar söndü. Sonra hava kompresörü durdu. Sonra da ölmekte olan bir insan gibi inleyerek kazan.

Ama canavar hâlâ çalışıyordu. Stanner'ın çığlıkları boğuk iniltilere dönüşmüştü.

Diment'in gözü camlı kutudaki yangın baltasına ilişti. Öğürüncesine inledi ve baltayı kapıp koşa koşa geri döndü. Makine Stanner'ın kolunu neredeyse omzuna kadar kapmıştı. Birkaç saniye sonra eğdiği gerilmiş boynu emniyet çubuğuna çarparak kırılacaktı.

Diment, "Yapamayacağım..." dedi hıçkırarak. "Tanrım, George... Yapamayacağım, yapamayacağım--"

Makine bir mezbahaya dönmüştü artık. Katlayıcı dışarıya gömleğin kolunun parçalarını, parça parça etleri ve Stanner'ın bir parmağını tükürdü. Stanner olanca sesiyle tiz bir çığlık attı. Diment baltayı havaya kaldırdı, sonra da loş, gölgeli çamaşırhanede hızla indirdi. İki defa. Sonra tekrar.

Stanner kendinden geçerek yere yığıldı. Yüzü mosmordu. Omzunun hemen aşağısındaki kesikten kanlar fışkırıyordu. Cavanaugh kolundan kalan son parçayı da içine çekti... ve sonra durdu.

Diment ağlayarak kemerini çıkardı. Bununla Stanner'ın kolu-
lundaki kanamayı durdurmaya çalışacaktı.

Hunton telefonda Müfettiş Roger Martin'le konuşuyordu. Jackson onu seyrediyor, bir yandan da üç yaşındaki Patty Hunton'ın kovalaması için topu sabırla sağa sola yuvarlıyordu.

Hunton, "Bütün sigortaları çıkarmış mı?" diye sordu. "Kapatma düğmesi çalışmamış, öyle mi?.. Pres kapatıldı mı?.. İyi. Güzel. Efendim?.. Hayır, resmi değil." Hunton kaşlarını çattı, sonra da yan yan arkadaşına baktı. "Sana hâlâ sözünü ettiğin buzdolabını hatırlatıyor mu, Roger?.. Evet. Bana da. Hoşça kal."

Hunton telefonu kapatıp Jackson'a baktı. "Gidip şu kızı görelim, Mark."

Kız yalnız başına yaşıyordu. Hunton rozetini gösterdikten sonra kızın çekine çekine ama gururla onları içeri alması, Sherry'nin daha yeni yalnız yaşamaya başladığını gösteriyordu. Genç kız dikkatle dekore edilmiş, posta pulu kadar küçük oda da endişeyle iki arkadaşın karşısına geçip oturdu.

"Ben polis memuru Hunton. Bu da iş arkadaşım Bay Jackson. Fabrikadaki kaza için geldik." Hunton bu çekingen, esmer güzeli kızın karşısında kendini rahatsız hissediyordu.

Sherry Ouelette, "Feci bir şeydi," diye mırıldandı. "İlk çalıştığım yer orası. Bay Gartley dayım benim. Orada çalışmak hoşuma gidiyordu. O sayede burada oturabiliyor, kendimce arkadaşlar ediniyordum. Ama şimdi... her şey uğursuzlaştı sanki..."

Hunton, "Güvenlik komisyonu tam bir soruşturma yapılması için fabrikayı kapattı," dedi. "Bunu biliyor muydunuz?"

"Tabii." Kız huzursuzca içini çekti. "Ne yapacağımı bilmiyorum--"

Jackson onun sözünü kesti. "Bayan Ouelette, siz de pres yüzünden bir kaza geçirdiniz, öyle değil mi? Yanılmıyorsam menenelerden biri elinizi kesti."

"Evet, parmağımı." Birdenbire Sherry'nin yüzünde üzüntülü bir ifade belirdi. "Bu ilk kazaydı... Bazen orada çalışanların beni artık eskisi kadar sevmediklerini düşünüyorum... Sanki beni suçlu tutuyorlar..."

Jackson ağır ağır, "Size zor bir soru soracağım," dedi. "Hoşunuza gitmeyecek bir soru. Mahrem bir soru. Bunun konuyla ilgisi olmadığını düşüneceksiniz. Ama size olduğunu söylemeliyim. Cevaplarınız kaydedilmeyecek, dosyaya da konmayacak."

Sherry birdenbire korktu. "Ben... bir şey mi yaptım?"

Jackson gülümseyerek başını iki yana salladı. Kız da rahatladı. Hunton, *iyi ki Mark yanımda, diye düşündü.*

"Ama şunu da ekleyeceğim: Cevabınız bu güzel dairede oturmanızı, işinize devam etmenizi ve çamaşırhanedeki durumun eskisi gibi olmasını sağlayabilir."

Sherry, "Bunların olması için her soruyu cevaplarım," dedi.

"Bakire misiniz, Sherry?"

Kız bayağı şok geçirdi, çok şaşırmıştı. Sanki bir rahip ayin sırasında birdenbire onu tokatlamıştı. Sonra Sherry başını dikleştirdi. Buraya erkekleri alabileceğimi nasıl düşünürsünüz, diye sormuş gibi bakışlarını küçük ve derli toplu dairesinde gezdirdi.

Sadece, "Kendimi kocama saklıyorum," dedi.

Hunton'la Jackson sakın sakın birbirlerine baktılar ve Hunton o kısacık sürede her şeyin doğru olduğunu anladı. Bir iblis, canavarın cansız çelik parçalarını, dişlilerini ve silindirlerini ele geçirmişti. Ona kendi canından vererek makineyi bambaşka bir hale sokmuştu.

Jackson, "Teşekkürler," dedi.

Arabayla geri dönerlerken Hunton arkadaşına, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu. "O kötü ruhu kovması için bir rahip mi bulacağız?"

Jackson burun kıvırdı. "Sana okuman için birkaç broşür verip sonra da tımarhaneye telefon etmeyecek bir rahibi zor bulursun! Bu işi bizim halletmemiz gerekiyor, Johnny."

"Biz bunu başarabilir miyiz?"

"Belki. Şimdi asıl sorun şu: Canavarın içinde bir şey olduğunu biliyoruz. Ama ne tür bir şey olduğunu bilmiyoruz."

Hunton vücuduna bir iskeletin etsiz eli dokunmuş gibi ürperti.

Jackson konuşmasını sürdürdü. "Pek çok tür iblis var. Karşımızdaki Bubastis ya da Pan türü bir şey mi? Baal mi? Yoksa biz Hıristiyanların Şeytan diye tanımladığımız varlık mı? Bunu bilmiyoruz. İblisin o makineyi ele geçirmesi özellikle sağlansaydı başarı şansımız artardı. Ama bu bana gelişigüzel bir ele geçirme olayıymış gibi geliyor."

Ellerini saçlarından geçirdi. "Bir bakirenin kanı, evet. Ama bu listeyi hemen hiç kısaltmıyor. Emin olmamız gerekiyor. Kesinlikle emin olmamız."

Hunton sıkıntıyla, "Neden?" diye sordu. "Niçin birkaç kötü ruh kovma büyüsü bulup hepsini denemiyoruz?"

Jackson'ın yüzünde soğuk bir ifade belirdi. "Bu hırsız polis oyunu değil, Johnny. Tanrı aşkına, sakın böyle düşünmeyim deme! Kötü bir ruhu kovmak için yapılan ayin çok tehlikelidir. Müthiş tehlikeli! Bu tıpkı kontrol altında tutulan nükleer fisyonu benzer. Bir bakıma. Bir hata yaparsak kendi kendimizi mahvedebiliriz. O iblis makineye yakalanmış. Ama bir fırsat buldu mu—"

"Makineden çıkabilir mi?"

Jackson sertçe, "Çıkmak çok hoşuna gider," dedi. "Ve öldürmeye de meraklıdır."

Jackson ertesi akşam geldiği zaman Hunton karısıyla kızını sinemaya yolladı. Böylece oturma odası ikisine kaldı. Bu da genç adamı rahatlattı. Kendisi bile hâlâ nasıl bir işe karıştığına pek inanmıyordu.

Jackson, "Bugün derslere girmedim," diye açıkladı. "Hayal edemeyeceğin kadar korkunç kitaplar okudum. Bugün öğleden sonra bilgisayara iblislerin çağrılmasıyla ilgili otuz büyü girdim. Kullanılan ortak malzemeleri buldum. Şaşılacak kadar azlar."

Hunton'a listeyi gösterdi: bir bakirenin kanı, mezar toprağı, şanlı el, yarasa kanı, gece yosunu, at toynağı, kurbağa gözü.

İkinci derecede önemli ortak birkaç şey daha vardı.

Hunton düşünceli bir tavırla. "At toynağı..." diye mırıldandı.

"Acayip..."

"Büyülerin çoğunda buna rastlanıyor, hatta--"

Hunton arkadaşının sözünü kesti. "Bu şeyler... içlerinden herhangi biri esnekçe yorumlanabilir mi?"

"Karanlıkta toplanacak liken, gece yosununun yerine geçermi, demeye mi çalışıyorsun?"

"Evet."

Jackson, "Olabilir," dedi. "Büyüler çoğu zaman esnektir. Karabüyü yaratıcılığa alan tanıyor."

"At toynağının yerine jöle tatlısını geçirebiliriz. Çalışanlar öğle yemeklerinde bundan çok yiyorlar. Frawley adlı kadının öldüğü gün presin altında küçük bir jöle kutusunun durduğunu fark ettim. Jelatin atların toynağından yapılır."

Jackson başını salladı. "Başka?"

"Yarasa kanı... Eh, fabrika pek büyük. Pek çok karanlık köşesi bucağı var. Orada yarasalar olabilir. Ama yöneticinin bunu itiraf edeceğini sanmıyorum. Yarasalardan birinin canavara yakalandığını varsayabiliriz."

Profesör başını arkaya atarak kızarmış gözlerini ovuşturdu. "Uyar... Hepsi de uyar..."

"Öyle mi?"

"Evet. Herhalde 'Şanlı El'i işe katmamıza hiç gerek yok. Birinin makineye bir ölü eli düşürdüğünü hiç sanmıyorum. Yani Bayan Frowley'nin ölümünden önce. O civarda güzelavrat otu olmadı da kesin."

"Mezar toprağı?"

"Sence?"

Hunton, "Mümkün değil, çok zorlama bir rastlantı olması gerekir," diye cevap verdi "En yakın mezarlık Pleasant Hill. Orası da Mavi Kurdele'den yedi kilometre ötede."

Jackson, "Pekâlâ," dedi "Bilgisayar uzmanından listedeki birinci ve ikinci derecede önemli maddeleri incelemesini istedim. Herhalde adam Cadılar Bayramı'na hazırlandığımı sandı. Uzmanla her çeşit kombinasyonu denedik. Tümüyle anlamsız olan yirmi dört kadarını attım. Geri kalanlar ise oldukça belirgin kategorilere giriyorlar. Ayırdığımız elemanlar da onlardan birine uyuyor."

"Hangisine?"

Jackson sırtıttı. "Çok kolay bir büyü gerekecek. Mitosun merkezi Güney Amerika. Kolları Karayipler'e kadar uzanıyor. Voodoo denen büyüye benziyor. Bendeki kitaplarda Saddath ve Adı Konulamayan Varlık gibi güçlü yaratıkların yanında bazı tanrıların sönük kaldıkları belirtiliyor. Anlayacağın, o makinedeki varlık mahalle zorbası gibi usulca kaçacak."

"Bu işi nasıl başaracağız?"

"Kutsal su ve takdis edilmiş ekmeğin parçası yeterli olur sanırım. O arada makineye doğru Levililer'den bir bölüm de okuyabiliriz. Yani Hıristiyan büyü yapacağız."

"Durumun daha kötü olmadığından emin misin?"

Jackson düşünceli bir tavırla, "Pek sanmıyorum," diye mırıldandı. "Açıkçası Şanlı El yüzünden endişelenmedim değil. İşte o kapkara bir büyü. Çok güçlü."

"Öyle olsa kutsal su durduramaz mıydı?"

"Şanlı El'in yardımıyla çağrılan bir iblis kahvaltıda bir deste İncil yiyebilir. Öyle bir işe karışsaydık başımız fena derde girerdi. En iyisi o lanet olasıca makineyi parçalamak olurdu."

"Eh, kesinlikle eminsen--"

"Kesinlikle emin değilim. Ama oldukça emin sayılırım. Her şey birbirine çok uyuyor."

"Ne zaman?"

Jackson, "Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi," dedi. "İçeriye nasıl gireceğiz? Camı kırarak mı?"

Hunton gülümsedi. Elini cebine sokup bir anahtar çıkardı, arkadaşının burnunun önünde salladı.

“Onu nereden buldun? Gartley’den mi aldın?”

Hunton, “Hayır,” dedi. “Martin adlı bir müfettişten.”

“Ne yaptığımızı biliyor mu?”

“Tahmin ediyor sanırım. Bana birkaç hafta önce acayip bir hikâye anlattı.”

“Canavar hakkında mı?”

Hunton, “Hayır,” dedi. “Bir buzdolabı hakkında. Hadi.”

Adelle Frawley ölmüştü. Sabırlı bir cenaze evi sahibi onun kafesini dikmişti. Kadın şimdi tabutunda yatıyordu. Ama belki de ruhundan bir parça makinenin içinde kalmıştı. Eğer öyleyse inliyordu bu ruh. Kadın durumu bilse iki arkadaşını uyarabilirdi. Her zaman hazımsızlık çekmişti ve sık görülen bu rahatsızlık yüzünden bir mide tableti alıyordu. Adı E-Z Gel’di. Herhangi bir eczaneden reçetesiz yetmiş dokuz sente alınıyordu. Kutunun yanında bir uyarı vardı. “Dikkat: Glokom hastaları bu tabletlerden almamalıdır, ilacın terkiibindeki maddeler bu rahatsızlığı arttırabilir.” Ne yazık ki, Adelle Frawley’de glokom yoktu. Ve kadın Sherry Ouelette’in elini kesmeden önce bir kutu dolusu E-Z Gel’i kazara canavarın içine düşürdüğünü hatırlayabilirdi. Ama Bayan Frawley ölmüştü. Mide yanmasını geçiren maddenin Avrupa’nın bazı yerlerinde Şanlı El diye bilinen güzelavrat otunun kimyasal bir türevi olduğunu da bilmiyordu.

Mavi Kurdele’nin hayaletli evleri andıran derin sessizliğini birdenbire korkunç, geçirmeye benzeyen bir gürültü yarıdı. Bir yarası deli gibi kanat çırparak kurutma makinelerinin üstünde, yalıtmanın içindeki kovuğuna kaçtı. Kanatlarını kör suratına sardı.

Bu ses adeta hafif bir kahkahaya benziyordu.

Canavar birdenbire sarsılarak çalışmaya başladı. Kayışlar karanlıkta hızla kayıyor, dişliler birbirlerine değiyor ve ağır silindirler durmadan dönüyor, dönüyordu.

Hazırdı ve onları bekliyordu.

Hunton araba parkına girdiği sırada saat gece yarısını biraz geçmişti. Birbirini izleyen bulutlar ayı gözlerden gizliyordu. Hunton arabayı durdurup aynı anda farları söndürdü. Jackson az kal-sın kafasını panele vuruyordu.

Hunton kontağı kapattı. O zaman gürültüyle karışık fıslama-ları daha kolay duydular. Güm-fıs-güm. Hunton ağır ağır, "Canavar bu," dedi. "Canavar. Kendi kendine çalışıyor. Gece yarısı."

İki arkadaş bir an sessizce oturdular. Korku bacaklarından yukarıya doğru tırmanıyordu.

Sonra Hunton, "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Şu işi bitirelim."

Arabadan inip binaya doğru ilerlediler. Canavarın gürültü-sü gitgide arttı. Hunton anahtarı kapının kilidine sokarken ma-kinenin sesinin gerçekten canlıymış gibi geldiğini düşündü. Sanki derin derin soluyor, alaycı fısıltılarla kendi kendine konuşuyordu.

Jackson, "İyi ki yanımda bir polis var," dedi. Kese kâğıdını bir elinden diğerine geçirdi. İçinde yağlı kâğıda sarılı kutsal su dolu bir reçel kavanozu vardı. Bir de İncil.

İçeri girdiler. Hunton kapının yanındaki elektrik düğmelerine uzandı. Floresan lambalar titreşerek yandılar. Aynı anda canavar durdu.

Silindirlerinin üzerinde buhardan bir tabaka vardı. Makine şimdi meşum bir sessizlik içinde onları bekliyordu.

Jackson, "Tanrım..." diye fısıldadı. "Çok çirkin bir şey."

Hunton, "Haydi," dedi. "Cesaretimiz kırılmadan şu işi bitirelim."

Makineye doğru gittiler. Emniyet çubuğu makineye çamaşır veren kayışın üzerine inmişti.

Hunton elini kaldırdı. "Yeteri kadar yaklaştık, Mark. Onu bana ver ve ne yapmam gerektiğini söyle."

"Ama—"

"Tartışmayalım."

Jackson kesekâğıdını uzattı. Hunton bunu makinenin önün-deki çarşaf masasına koydu. İncil'i de arkadaşına verdi.

Jackson, "İncil'i okumaya başlayacağım," dedi "Sana işaret ettiğim zaman kutsal suyu parmaklarıyla makinenin üstüne serp

ve o sırada, 'Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına, buradan çıkıp git!' diye bağır. Anladın mı?"

"Evet."

"İkinci kez işaret ettiğim zaman da kutsal ekmekten bir parça kopar ve aynı sözleri tekrarlar."

"Bu yöntemin etkili olduğunu nasıl anlayacağız?"

"Anlayacaksın. O varlık makineden çıkarken herhalde buradaki bütün camları kıracak. Yöntem ilk seferinde etkili olmazsa başarınca kadar yeniden deneyeceğiz."

Hunton, "Ödüm patlıyor," diye fısıldadı.

"Aslına bakarsan... benim de öyle."

"Eğer Şanlı El konusunda yanılıyorsak--"

Jackson arkadaşının sözünü kesti. "Yanılmıyoruz. Haydi bakalım."

Okumaya başladı. Sesi boş çamaşırhaneyi dehşet verici yankılarla dolduruyordu. "O putlara doğru dönme. Kendine erimiş tanrılar da yapma. Ben Efendin Olan Tanrırım..." Sözcükler birdenbire adeta mezar soğukluğuna bürünen sessizliğe birer taş gibi düşüyordu. Canavar floresanların altında sessiz ve hareketsizdi. Ama Hunton'a makine sanki sırtıyormuş gibi geliyordu.

"...topraklar onları kirlettiğin için seni kusacaklar. Senden önceki milletleri kustukları gibi." Jackson başını kaldırdı, yüzünde gergin bir ifade vardı. Eliyle işaret etti.

Hunton kayışa kutsal su serpti.

Ani, diş gıcirtısını andıran madeni bir ses çıktı. Bir çığlığa benziyordu. Kutsal suyun damladığı yerlerden dumanlar çıktı. O noktalarda kıvranan, kırmızımsı şekiller belirdi. Canavar birdenbire sarsılarak çalışmaya başladı.

Jackson gitgide artan o gürültü arasında, "Onu yakaladık!" diye bağırdı. "Kaçıyor!"

Tekrar İncil'den okumaya başladı. Makinenin gürültüsü arasında sesini iyice yükseltmişti. Tekrar Hunton'a işaret etti. O da kutsal ekmeği ufalayarak makineye serpti. Aynı anda onu iliklerine kadar donduran bir dehşet duydu. Ona her şey altüst olmuş gibi geldi. Makine blöflerini görmüştü ve ikisinden de güçlüydü.

Jackson'ın sesi yükseliyordu. En önemli noktaya gelmek üzereydi.

Ana motorla ikincisi arasında kıvılcımlar sıçramaya başladı. Etrafa keskin bir elektrik yanığı kokusu yayıldı. Sıcak kanın bıkırımı kokusuna benziyordu bu. Şimdi ana motordan dumanlar tütmekteydi. Canavar çılgınca bir hızla çalışıyordu. Biri tek parmağını orta kayışa sürdüğü takdirde pres onu hemen içeri çekecek ve beş saniye içinde kanlı bir pelte haline getirecekti. İki arkadaşın ayaklarının altında beton sarsılıyor, titriyordu.

Bir yatak korkunç mor bir ışık çıkararak yandı. Soğuk havaya yıldırımları hatırlatan bir koku yayıldı. Ama canavar hâlâ çalışıyordu. Daha hızlı, daha hızlı. Kayışlar, silindirler ve dişliler öyle hızlı hareket ediyorlardı ki sanki birbirlerine karışıyor, değişiyor, eriyor, yeniden şekilleniyorlardı—

İpnotize olmuş gibi duran Hunton birdenbire bir adım geriledi. O korkunç gürültüde, "Çekil!" diye haykırdı.

Jackson da bağırarak cevap verdi. "Onu kısırmak üzereyiz! Neden—"

Birdenbire yırtılma sesini andıran, tarif edilemeyecek bir gürültü duyuldu. Beton yerde bir çatlak hızla onlara doğru geldi ve yanlarından geçti. Çatlak gitgide genişliyor, yarıktan beton parçacıkları fırlıyordu.

Jackson canavara baktı ve bir çığlık attı.

Makine betondan çıkmaya, kurtulmaya çalışıyordu! Katran çukurundan kurtulmaya çalışan bir dinazor gibiydi. Artık tam anlamıyla bir pres de değildi. Hâlâ değişiyor, eriyordu. 550 voltluk kablo mavi alevler tükürerek kayışlara düştü ve parçalanıp kayboldu. Bir an alevden iki top, ışıklı bir çift göz gibi onlara baktı. Müthiş, soğuk bir açıklıkla dolu gözler gibi.

Yerde bir çatlak daha belirdi. Canavar iki arkadaşına doğru eğildi. Neredeyse betondaki yerinden kurtulmak üzereydi. Hunton'la Jackson'a sırtıyordu sanki. Emniyet çubuğu yukarı kalkmıştı. Şimdi Hunton buharla dolu açık, aç bir ağız görüyordu.

İki arkadaş dönüp koşmaya başlayınca ayaklarının dibinde bir yarık daha belirdi. Arkalarında makine yerinden kurtulurken çığlıklar ve kükremeler birbirini izledi. Hunton yarığın üzerinden atladı. Ama Jackson sendeledi ve yere yuvarlandı.

Hunton arkadaşına yardım etmek için döndü. Üzerine biçimsiz, dev bir gölge düştü. Artık floresan ışıkları gözüküyordu.

O şey sırtüstü yatan Jackson'ın tepesine dikildi. Yüz hatları korkuyla gülermiş gibi gerilen Jackson sessiz bir dehşetle makineye bakıyordu. Kusursuz bir kurbandı o. Hunton hareket eden koskocaman bir şeyin heyula gibi tepelerine dikildiğini hayal meyal fark etmişti. Futbol topu büyüklüğünde elektrik lambalarına benzeyen gözleri vardı. Ağzı açıktı ve kayıştan dili dalgalanıyordu.

Hunton koşarken ölmek üzere olan Jackson'ın çığlığı onu izledi.

Roger Martin sonunda kapıyı açmak için yataktan kalktığı sırada uykusu hâlâ açılmamıştı. Ama Hunton yalpalayarak içeri girdiği zaman şok yüzüne inen sert bir tokat gibi aklını başına getirdi.

Hunton'ın çılgın bakışlı gözleri yerlerinden uğramıştı. Martin'in sabahlığının önünü tutmaya çalışırken elleri birer pençeden farksızdı. Yanağındaki kesikten kan sızıyordu. Yüzüne kirli gri beton tozları yapışmıştı.

Ve saçları bembeyazdı.

“Bana yardım et... Tanrı aşkına bana yardım et... Mark öldü. Jackson öldü.”

Martin, “Sakin ol,” dedi. “Oturma odasına gel.”

Hunton onu izledi. Gırtlığından bir köpek gibi boğuk iniltiler yükseliyordu.

Martin bir bardağa viski koyup ona uzattı. Hunton bardağı iki eliyle tutup başına dikti. Sert içkiyi boğulurcasına bir solukta içti. Sonra bardak elinden düştü ama bunu fark etmedi bile. Elleri, amaçsızca dolaşan hayaletler gibi yine Martin'in yakasına uzandı.

“Canavar. Mark Jackson’ı öldürdü... O... O... Ah, Tanrım, o dışarı çıkabilir! Onun fabrikadan çıkmasına izin veremeyiz. Bunu yapamayız... Ah...” Haykırmaya başladı. Delice çılgınları kâh tizleşiyor kâh hafifliyorlardı.

Martin ona bir içki daha vermeye çalıştı ama Hunton bardağı bir vuruşta yere devirdi. “Canavarı yakmalıyız. O dışarı çıkmadan yakmalıyız! Ah, Tanrım, ya sokağa çıkarsa? Ah, Tanrım, ya...” Birdenbire gözlerini kırıştırdı. Gözleri camlaştı, yuvalarında döndü, artık sadece beyazı görünüyordu. Hunton bayılıp halının üzerine devrildi.

Bayan Martin kapıda belirdi. Sabahlığının yakasını boynuna bastırmıştı. “Kim o, Rog? Deli mi? Ben...” Titredi.

“Deli olduğunu sanmıyorum.” Kocasının yüzündeki tiksintiyle karışık dehşet birdenbire kadını korkuttu. Müfettiş fısıltıyla ekledi. “Tanrım, umarım zamanında gelmiştir.”

Martin telefona elini uzattı, sonra da dondu kaldı.

Evin doğu tarafından gitgide yükselen hafif bir gürültü geliyordu. Hunton’ın geldiği taraftan. Devamlı bir takırtı etrafta yankılanıyor ve gitgide yaklaşıyordu. Oturma odasının penceresi yarı açıktı. Martin’in burnuna rüzgârın taşıdığı o kara koku geldi. Elektrik yanığı... ya da kan kokusu.

Gürültü daha da daha da yükselirken eli artık bir işe yaramayacak olan telefonda öylece durdu. Fıslamalar ve takırtı daha da yükselmişti. Sokakta buharları tüten, sıcak bir şey ilerliyordu. Kan kokusu odayı doldurdu.

Martin’in eli telefondan kaydı.

O dışarı çıkmıştı bile!

ÖCÜ

Dr. Harper'ın divanına uzanmış olan adam, "Size geldim çünkü hikâyemi anlatmak istiyorum," dedi. Connecticut eyaletindeki Waterbury kentinden Lester Billings'di. Hemşire Vickers'ın karta kaydettiğine göre yirmi sekiz yaşındaydı. New York'ta bir şirkette çalışıyordu. Boşanmıştı. Üç çocuğu olmuş ve hepsi de ölmüştü.

"Bir rahibe gidemem çünkü Katolik değilim. Avukata gitmem de yersiz olur çünkü bir avukata danışmamı gerektirecek hiçbir şey yapmadım. Ben sadece çocuklarımı öldürdüm. Teker teker. Hepsini öldürdüm."

Dr. Harper kayıt cihazını çalıştırdı.

Billings divanda dümdüz, kaskatı yatıyordu. Gevşemek niyetinde olmadığı belliydi. Ayakları yine kaskatı, divanın ucundan uzanıyordu. Gerekli bir aşağılanmaya katlanan insanın hali vardı onda. Ellerini, bir ölünlükiler gibi göğsünde kavuşturmuştu. Yüzünde herhangi bir ifade belirmemesi için elinden geleni yapıyordu. Gözlerini dosdoğru, bembeyaz tavana dikmişti. Sanki orada beliren sahneleri seyrediyor, resimlere bakıyordu.

"Yani çocuklarınızı ellerinizle öldürdüğünüzü mü söylemek--"

"Hayır." Billings elini sabırsızca salladı. "Ama onların ölümünden ben sorumluyum. Denny 1967'de öldü. Shirl 1971'de. Andy de bu yıl. Size bunları anlatmak istiyorum."

Dr. Harper sesini çıkarmadı. Billings'in yaşlı ve bitkin gözük-tüğünü düşünüyordu. Saçları seyrelmeye başlamıştı. Yüzü soluktu. Gözlerinde viskinin bütün o sefil sırları gizliydi.

“Onlar öldürüldüler. Anlıyor musunuz? Ama ne yazık ki, kimse bana inanmıyor. İnansalardı, her şey yoluna girerdi.”

“Neden?”

“Çünkü–”

Billings birdenbire sustu ve çabucak dirseğinin üzerinde doğrularak odanın dibine doğru baktı. “O da nedir?” diye bağırdı. Gözleri kısılmış, birer yarık halini almıştı.

“Ne nedir?”

“Şu kapı.”

Harper, “Dolap o,” dedi. “Paltomu oraya asıyor, çizmelerimi oraya koyuyorum.”

“Dolabı açın. İçini görmek istiyorum.”

Dr. Harper hiç itiraz etmeden kalktı. Odayı geçip dolabı açtı. İçerideki dört, beş askıdan birine koyu bej bir yağmurluk geçirilmişti. Altta bir çift parlak yağmur çizmesi duruyordu. Bunlardan birine New York Times gazetesi sokuşturulmuştu. Dolaptakiler bu kadardı.

Dr. Harper, “Oldu mu?” diye sordu.

“Tamam.” Billings dirseklerini düzelterek yine eskisi gibi uzandı.

Dr. Harpes koltuğuna yerleşirken, “Üç çocuğunuzun da öldürüldüğü kanıtlandığı takdirde bütün dertlerinizin sona ereceğini söylüyordunuz,” diye hatırlattı. “Neden böyle düşünüyorsunuz?”

Billings hemen, “O zaman beni hapse atarlar,” dedi. “Müebbet. Ve bir hapisanede bütün hücrelerin içlerini görebilirsiniz. Bütün odaların.” Anlamsızca gülümsedi.

“Çocuklarınız nasıl öldürüldüler?”

“Beni konuşmaya zorlamayın!”

Billings başını çevirerek doktora öfkeyle baktı.

“Merak etmeyin, hepsini anlatacağım. Ben etrafta kasılarak dolaşan, Napolyon olduğunu iddia eden sizin o delilerden değilim. Ya da annesi kendisini sevmediği için eroine alıştığını iddia eden o geri zekâlılardan. Bana inanmayacağınızı biliyorum. Ama buna aldırdığım yok. Önemli değil bu. Her şeyi anlatmak benim için yeterli olacak.”

“Tamam o zaman.” Dr. Harper piposunu çıkardı.

“Rita’yla 1965’te evlendim. Ben yirmi bir yaşındaydım, o da on sekizinde. Hamileydi. Böylece Denny dünyaya geldi.” Billings’in dudakları lastiktenmiş gibi büküldüler, yüzünde bir an dehşet verici bir gülümseme belirip kayboldu. “Tabii üniversiteden ayrılıp bir işe girmek zorunda kaldım. Ama buna üzülmedim. İkisini de çok seviyordum. Çok da mutluyduk.

“Rita, Denny dünyaya geldikten kısa bir süre sonra yine hamile kaldı. Böylece 1966 Aralık ayında Shirl doğdu. Andy ise 1969 yazında. Ama o sırada Denny ölmüştü. Andy bir kazaydı. Rita bana öyle dedi. Doğum kontrol yöntemlerinin bazen işe yaramadığını söyledi. Ama bence aslında kaza değildi. Çocuklar erkeği eve bağlarlar, bildiğiniz gibi. Bu durum kadınların hoşuna gider. Özellikle erkek onlardan daha zeki olduğu zaman. Bu, sizce de doğru değil mi?”

Harper pek de onaylamadan çekimser bir şeyler mırıldandı.

“Ama önemli değildi. Andy’yi yine de sevdim.” Billings bunu adeta kinle söyledi. Sanki oğlunu karısına inat olsun diye sevmiştii.

Harper, “Çocukları kim öldürdü?” diye sordu.

Lester Billings hemen cevap verdi. “Öcü. Hepsini de o öcü öldürdü. Dolaptan çıktı ve üçünü de öldürdü.” Ona doğru dönüp güldü. “Deli olduğumu düşündüğünüz belli. Suratınızdaki ifadeden anlaşılıyor. Ama bence böyle düşünmeniz hiç de önemli değil. Ben sadece size her şeyi anlatmak, sonra da çıkıp gitmek istiyorum.”

Doktor, “Sizi dinliyorum,” dedi.

“Her şey Denny iki yaşındayken başladı. Shirl o sırada daha bebektii. Oğlum, Rita onu yatırdığı zaman hemen ağlamaya başlıyordu. O günlerde iki yatak odası olan bir evde oturuyorduk. Shirl beşikte, bizim odamızda yatıyordu. Ben önce Denny’nin artık biberonla yatamadığı için ağladığını sandım. Rita bana, ‘Bu işi büyütme,’ dedi. ‘Üzerinde durma. Ona biberonunu ver. Sonunda ondan kendi kendine vazgeçer.’ Ama çocuklar böyle yoldan çıkıyor. Onlara hoşgörölü davranıp şımartıyorsunuz. Onlar da büyüyüp

kalbinizi kırıyorlar. Ya bir kızı hamile bırakıyor ya uyuşturucu almaya başlıyor ya da muhallebi çocuğu olup çıkıyorlar. Düşünebiliyor musunuz? Bir sabah kalkıyor ve çocuğunuzun... oğlunuzun... hımbılın teki olduğunu görüyorsunuz.

“Ama bir süre sonra Denny’nin ağlaması kesilmediği için onu ben yatırmaya başladım. Susmazsa tokadı yapıştırıyordum. Rita, Denny’nin durmadan, ‘Işık, ışık,’ diye tutturduğundan söz ediyordu. Artık orasını bilemem... O kadar küçük bir çocuğun ne dediğini anlayamazsınız ki. Sadece bir anne o bilmeceyi çözebilir.

“Rita odaya bir gece lambası koymak istedi. Üzerinde Miki Fare ya da buna benzer bir şey olan bir lamba. Ama ben karıma izin vermedim. Bir çocuk daha küçükken karanlıktan korkmaktan kurtulmazsa büyüdüğü zaman bunu hiç başaramaz.

“Her neyse... Denny, Shirl dünyaya geldikten sonraki o yaz öldü. Onu o gece ben götürüp yatırdım. Hemen ağlamaya başladı. Ve bu kez onun ne dediğini anladım. O sözü söylerken dolabı işaret etti. ‘Öcü...’ dedi. ‘Öcü, baba.’

“Işığı söndürüp yatak odamıza gittim. Rita’ya, neden çocuğa böyle sözler öğrettiğini sorup çattım. İçimden onu biraz dövmek geliyordu ama yapmadım. Karım, böyle bir laf öğretmediğini söyledi. Ben de, ‘Seni lanet olasıca yalancı,’ diye bağırdım.

“Anlayacağınız, kötü bir yazdı benim için. Bulabildiğim tek iş, bir depoda kamyonu gazoz kasaları yüklemektir. Her zaman yorgun hissediyordum. Shirl her gece uyanıp ağlıyordu. Rita onu kucağına alıp burnunu çeke çeke geziyordu. Doğrusu bazen içimden ikisini de pencereden atıvermek geliyordu. Tanrım! Çocuklar kimi zaman insanı çıldırtıyorlar! İnsanın öldüresi geliyor.

“Neyse... Çocuk o gece de beni her zaman olduğu gibi saat tam üçte uyandırdı. Yarı uyanık tuvalete gittim. Rita, ‘Denny’ye de bakıverir misin?’ dedi. ‘Sen bak,’ diye homurdanarak tekrar yattım. Dalmak üzereydim ki Rita çılgınlık atmaya başladı.

“Yataktan kalkıp çocuğun odasına gittim. Denny sırtüstü yatıyordu. Ölmüştü. Yüzü, vücudu kireç gibi bembeyazdı. Kan... kan oturan yerler dışında. Bacaklarının altı, başı ve kabaetleri. Gözleri

açtı. İşin en korkunç yanı da buydu. Gözleri irileşmiş, camlaşmıştı. Bazı kimselerin şöminenin üstüne astıkları geyik başları gibi. Vietnam'daki o acayip yerli çocuklar gibi. Ama Amerikalı bir çocuğun öyle olmaması gerekirdi. Sırtüstü yatıyordu, ölmüştü. Bez takmış ve lastik külot giydirmiştik. Çünkü birkaç hafta önce yeniden altına kaçırmaya başlamıştı. Korkunçtu! O çocuğu seviyordum."

Billings başını ağır ağır iki yana salladı ve lastiğe benzeyen dudaklarını bükerek yine o dehşet verici gülümsemesini takındı. "Rita avaz avaz haykırıp duruyordu. Denny'yi kucağına alıp sallamak istedi ama buna izin vermedim. Polisler kanıtlara dokunulmasından hiç hoşlanmazlar. Bunu çok iyi biliyorum—"

Harper usulca sordu. "O sırada oğlunuzun ölümüne öcünün neden olduğunu biliyor muydunuz?"

"Ah, hayır. O sırada hiçbir şeyden haberim yoktu. Ama bir ayrıntıyı fark ettim. Tabii o sırada bunu önemsemedim. Ama hafızam kaydetmiş."

"Neydi bu?"

"Dolabın kapağı aralıktı. Fazla değil. Birazcık. Ama ben dola bı sıkıca kapattığımı biliyordum. Dolapta sadece kuru temizleme poşetleri vardı. Bir çocuk onları başına geçirmeye kalkıştı mı, tamam. Havasızlıktan boğulur. Bunu biliyorsunuz değil mi?"

"Evet. Sonra ne oldu?"

Billings omzunu silkti. "Çocuğu gömdük." Üç küçük tabutun üzerine toprak atan ellerine marazi bir ilgiyle baktı.

"Resmi soruşturma yapılmadı mı?"

"Tabii yapıldı." Billings'in gözlerinde alaylı bir pırıltı belirdi. "Denny'yi geri zekâlı, stetoskoplu bir kasaba doktoru inceledi. Adam kimsenin adını sanını duymadığı bir üniversitede okumuş, siyah çantası çocuklara vermek için nane şekeriyle dolu biriydi. Bu olay için, 'Beşik ölümü,' dedi. Hiç bu kadar saçma bir laf duydunuz mu? Çocuk o sırada neredeyse üç yaşındaydı!"

Harper dikkatle, "İlk yıl beşik ölümü vakaları çok görülür," dedi. "Ancak beş yaşına kadar olan çocukların defin ruhsatlarına da aynı teşhis yazılabilir. Daha iyi bir—"

Billings şiddetle, tükürür gibi, "Saçma!" diye bağırdı.

Doktor tekrar piposunu yaktı.

"Cenaze töreninden bir ay sonra Shirl'ü Denny'nin eski odasına geçirdik. Rita buna engel olmak için benimle durmadan tartıştı. Ama son sözü ben söyledim. Tabii bu bana da acı verdi. Tabii ki. Tanrım! Shirl'ün bizim odada yatmasını seviyordum. Ama bir çocuğu fazla korumak hiç doğru değildir. Böyle davrandınız mı çocuğu sakatlarsınız. Ben küçükken annem beni plaja götürür, ondan sonra da avaz avaz bağırıp dururdu. 'O kadar açılma! O tarafa gitme! Daha bir saat önce yemek yedin! Orada akıntı var! Şu taraf boyunu aşılıyor!' Tanrım! Annem bana köpekbalıklarının gelip gelmediğine dikkat etmemi bile söylerdi. Sonunda ne oldu? Şimdi denizin kenarına bile gidemiyorum. Gerçek bu. Bir kumsalla yaklaşır yaklaşmaz kramplar başlıyor. Rita bir keresinde onu ve çocukları Savin Rock'a götürmem için ısrar etmişti. Denny sağdı o sırada. Ben köpek gibi hastalandım. Böyle şeyleri bilirim. Anlıyor musunuz? Çocukları fazla korumaya hiç gelmez. Kendi kendinizi de öyle. Hayat devam eder. Shirl'ü Denny'nin karyolasına yatırdık. Ama oğlanın eski yatağını çöpe attık. Kızımın mikrop kapmasını istemedim.

"Aradan bir yıl geçti. Ve ben bir gece Shirl'ü yatırırken kız avaz avaz haykırıp bağırmaya, ağlamaya başladı. 'Öcü, baba! Öcü! Öcü!'

"Fena halde irkildim. Tıpkı Denny gibi konuşmuştu. O zaman dolabın kapağını hatırladım. Denny'yi ölü bulduğumuz zaman kapağın birazcık aralık olduğunu anımsadım. Shirl'ü o gece için bizim odaya almayı düşündüm."

"Aldınız mı?"

"Hayır." Billings ellerine baktı. Yüz kasları seğiriyordu. "Rita'ya gidip yanıldığımı nasıl itiraf edebilirdim? Güçlü olmak zorundaydım. O öyle zayıf karakterliydi ki! Daha evli değilken benimle hemencecik yatmasından anlaşılmıyor mu bu?"

Doktor, "Ama şu da var," dedi. "Siz de daha evli değilken onunla hemencecik yattınız."

Billings elleriyle oynarken donmuş gibi kalakaldı. Ağır ağır başını döndürerek Harper'a baktı. "Niyetiniz ukalalık etmek mi?"

Harper, "Tabii ki hayır," dedi.

Billings, "O halde bırakın da hikâyeyi bildiğim gibi anlatayım," diye homurdandı. "Buraya içimi dökmek için geldim. Size seks hayatımdan söz edecek değilim. Eğer beklediğiniz buysa... Rita'yla çok normal bir seks hayatımız vardı. Öyle pis şeylerden hoşlanmazdık. Bazı insanların seksten söz etmekten hoşlandıklarını, böyle şeylerin onları heyecanlandırdığını biliyorum. Ama ben o adamlardan değilim."

Harper, "Pekâlâ," diye cevap verdi.

Billings de huzursuz bir küstahlıkla bu sözleri tekrarladı. "Pekâlâ." Ne söyleyeceğini unutmuş gibiydi. Bakışları endişeyle kapağı sıkıca kapatılmış dolaba kaydı.

Harper, "Dolabın açık durmasını ister misiniz?" diye sordu.

Billings telaşla, "Hayır!" dedi. Sonra da sinirli sinirli güldü. "Çizmelerinize bakıp da ne yapacağım?"

Bir an durduktan sonra sözlerini sürdürdü. "Öcü, Shirl'ü de öldürdü..." Sanki anılarını yakalamaya çalışıyormuş gibi elini alınına sürdü. "Bir ay sonra. Ama ondan önce bir şey oldu. Bir gece odadan bir ses geldiğini duydum. Sonra kızım bir çılgılık attı. Kapıyı çabucak açtım. Koridorun ışığı yanıyordu... Shirl küçük karyolasında oturmuş ağlıyordu ve... bir şey hareket etti. Dolabın yanında, gölgelerin arasında. Bir şey kaydı."

"Dolap açık mıydı?"

"Biraz. Kapak aralıktı." Billings dudaklarını yaladı. "Shirl avaz avaz, 'Öcü!' diye haykırıyordu. Ayrıca başka bir şey daha söylüyordu. 'Peçe' sözcüğüne benziyordu. Ama o, 'Peçe,' deyip duruyordu. Küçük çocuklar her kelimeyi doğru dürüst söyleyemezler. Rita koşarak geldi ve ne olduğunu sordu. Ona Shirl'ün dalların tavana vuran ve rüzgârda kımıldanan gölgeleri yüzünden korktuğunu söyledim."

Harper, "Pencere?" diye mırıldandı.

"Efendim?"

“Peçe... Pencere. Belki kızınız ‘pencere’ demeye çalışıyordu, dolabın kapağını kastediyordu.”

Billings, “Belki...” dedi. “Belki öyle demek istiyordu. Ama sanmıyorum. ‘Peçe’ demek istediğinden eminim.” Bakışları yine dolaba kaydı. “Pençeler. Uzun tırnaklı pençeler...” Sesi alçalmış, fısıltıya dönüşmüştü.

“Dolabın içine baktınız mı?”

“E-ebet.” Billings ellerini göğsünün üzerinde sıkıca birbirine kenetlemişti. O kadar sıkılmıştı ki eklemelerinin üzerleri bembeyazdı.

“Dolapta bir şey var mıydı? Bir şey gördü-”

Billings birdenbire, “Ben hiçbir şey görmedim!” diye bağırdı. Sonra birden sözler ağzından dökülmeye başladı. Sanki ruhunun derinliklerindeki kapkara bir tıkaç açılmıştı. “Shirl öldüğü zaman onu ben buldum. Kapkaraydı. Her tarafı kapkaraydı. Dilini yutmuştu ve kilisede ilahiler okuyan bir zenci gibi kapkaraydı. Bana bakıyordu. Gözleri... doldurulmuş hayvanlarınkine benziyordu. Korkunçtu gözleri. Parlaklardı, cam gibilerdi. Ve o gözler bana, ‘Öcü beni yakaladı, baba,’ diyorlardı. ‘Sen buna izin verdin. Beni öldürdün. Öcünün beni öldürmesine yardım ettin...’” Sesi alçalıp yok oldu. Bir tek damla gözyaşı, çok iri ve sessiz bir damla gözyaşı yanağından süzüldü.

“Shirl’in beyin spazmından öldüğüne karar verdiler. Bazen çocuklarda bu illet görülüyormuş. Beyin kötü bir sinyal verirmiş. Kızıma Hartford Hastanesi’nde otopsi yaptılar ve bize spazm sırasında dilini yutup boğulduğunu söylediler. Eve yalnız başıma dönmek zorunda kaldım. Çünkü Rita’ya yatıştırıcı ilaç vermişlerdi. Karım çıldırmıştı sanki. O eve yapayalnız döndüm. Bir çocuğun beyni sapıtığı için spazm geçiremeyeceğini biliyordum. Bir çocuk ancak korktuğu için böyle bir şey yaşayabilirdi. Ve ben onun olduğu eve dönmek zorundaydım.”

Fısıltıyla ekledi. “O gece kanepede yattım. Lambayı da söndürmedim.”

“Bir şey oldu mu?”

Billings, "Bir rüya gördüm," dedi. "Karanlık bir odadaydım ve... ve dolapta, tam göremediğim bir şey vardı... Bir ses çıkarıyordu. Şapırtıyı andıran bir ses. Bana çocukken okuduğum bir çizgi romanı hatırlattı. *Lahitten Hikâyeler*'i. Onu hatırlıyor musunuz? Tanrım! Graham Ingles diye bir adam vardı. Dünyadaki her şeyin resmini yapabiliyordu. Dünyada olmayan şeylerin de. Her neyse... Hikâyede bir kadın kocasını suda boğuyordu. Ayağına beton bloklar bağlıyor ve onu dibinde su birikmiş olan bir taşocağına atıyordu. Ama adam geri geliyordu. Cesedi iyice çürümüş, siyahımsı yeşil bir renk almıştı. Gözlerinden birini balıklar yemişlerdi. Saçlarına yosunlar takılmıştı. Adam geri geliyor ve karısını öldürüyordu. O gece yarısı uyandığım zaman adamın üzerime eğildiğini sandım. Pençelerini uzatmıştı sanki... Uzun tırnaklı pençelerini..."

Dr. Harper masasındaki dijital saate baktı. Lester Billings hemen hemen yarım saatten beri konuşuyordu. Doktor, "Karınız eve döndüğü zaman size karşı nasıl bir tavır takındı?" diye sordu.

Billings gururla, "Beni hâlâ seviyordu," dedi. "Hâlâ ona söylediklerimi yapmak istiyordu. Bir kadının yeri budur, öyle değil mi? Şu feminizm hareketi sadece insanları anormalleştiriyor. Hayatta en önemli olan şey insanın yerini bilmesidir. Şeyini bilmesi... şeyini..."

"Mevkisini mi?"

"Evet!" Billings parmaklarını şıklattı. "Evet, mevkisini. Ve bir kadın kocasını izlemelidir. Rita o olaydan sonra dört, beş ay kendini pek toplayamadı. Rengi uçtu. Evde hayalet gibi dolaşıyordu. Şarkı söylemiyor, gülmüyor, televizyon seyretmiyordu. Ama sonunda unutacağını biliyordum. Çocuklar küçükken onlara fazla bağlanmazsınız. Bir süre sonra suratlarını iyice hatırlayabilmek için konsolun çekmecesini karıştırıp oradaki fotoğraflara bakmak zorunda kalırsınız."

Bir an durdu, sonra da öfkeli öfkeli ekledi. "Rita bir çocuğumuz daha olmasını istiyordu. Ona bunun hiç de iyi bir fikir olmadığını söyledim. Sonsuza kadar bekleyecek değildik tabii. Ama bir süre beklemeliydik. Rita'ya eskiyi unutmamızın ve birbirimizin

tadını çıkarmamızın zamanının geldiğini söyledim. Daha önce bunu yapma fırsatını bulamamıştık. Sinemaya gitmek istediğimiz zaman alelacele bir bebek bakıcısı bulmamız gerekirdi. Rita'nın annesiyle babası çocukları yanlarına almazlarsa kente maç seyretmeye gidemezdik. Benim annemden hayır yoktu, bizimle bütün ilişkisini kesmişti. Denny biz evlendikten kısa bir süre sonra dünyaya geldiği için. Annem, Rita'nın adı bir fahişe, köşe başında müşteri bekleyen bir sokak kızı olduğunu söylüyordu. Annem o tip kadınları 'köşe başlarında bekleyenler' diye tanımlardı. Ne komik değil mi? Bir keresinde beni karşısına alıp köşe baş... yani fahişelere gidersem hastalık kapabileceğimi anlatmıştı. Bir gün penisin ucunda küçücük bir yara çıkacağını, ertesi gün de tamamen çürüyüp kopacağını söylemişti. Annem nikâhımıza bile gelmemişti."

Billings parmaklarını göğsüne vurdu.

"Rita'nın jinekoloğu onu spiral takmaya ikna etti. Doktor, 'Yüzde yüz etkilidir,' dedi. Bunu kadınların... orasına takıyorlar. O zaman yumurta döllenemiyor. Orada olduğunu fark etmiyorsun bile." Pis bir sevimlilikle tavana doğru gülümsedi. "Bir kadının spiral taktırıp taktırmadığı kesinlikle anlaşılmıyor. Neyse de Rita ertesi yıl yine hamile kaldı. Yüzde yüz etkiliymiş!"

Harper, "Hiçbir doğum kontrol yöntemi kusursuz değildir," diye açıkladı. "Hap yüzde doksan sekiz etkilidir. Spiral de kramp- lar, adet kanaması ve hatta boşalma sırasında yerinden oynayabilir."

"Evet. Ya da kadın spirali çıkarabilir."

"Bu da mümkün."

"Sonra ne oldu peki? Rita küçük giysiler örmeye başladı. Duşta şarkı söylüyor ve durmadan turşu yiyordu. Kucağıma oturup böyle olması gerekiyormuş falan dedi. Budala!"

"Bebek, Shirl'ün öldüğü yılın sonunda mı dünyaya geldi?"

"Evet. Erkekti. Rita çocuğa Andrew Lester Billings adını verdi. Ben çocukla hiç ilgilenmedim. En azından başlarda. Her şeyi berbat eden o, çocuğa da o baksın o zaman, diye düşünüyordum."

Biliyorum, bu sözler hiç hoş değil. Yine de unutmayın, başıma türlü dert gelmişti.

“Ama biliyor musunuz, sonunda çocuğa ısındım. Bir kere bana benziyordu. Denny annesine çekmişti. Shirl ise aileden kimseyi andırmıyordu. Belki biraz büyükannem Ann’e benziyordu. Ama Andy hık demiş burnumdan düşmüştü.

“İşten eve döndüğüm zaman Andy’yle oynamaya başladım. Parmağımı yakalayıp gülüyor, komik sesler çıkarıyordu. Daha dokuz haftalıktı ama babasına gülümsüyordu. İnanabiliyor musunuz?

“Derken bir akşam oğlumun beşiğinin üstüne asmak için küçük bir süs aldım. Ben! Çocuklar, teşekkür ederim, diyecek yaşa gelinceye kadar hediyeleri takdir etmezler. Ben her zaman böyle düşünürdüm. Ama şimdi Andy’ye o saçma sapan şeyi alıyordum. O zaman birdenbire çocuklarımın arasında en çok onu sevdiğimi anladım. O sırada başka işe girmiştım. Oldukça iyi bir işti. Cluett ve Oğulları adına matkap uçları satıyordum. Durumum çok iyiydi. Andy bir yaşına girdiği zaman Waterbury’ye taşındık. Eski ev kötü anılarla doluydu.

“Ve çok fazla dolapla.

“Ondan sonraki yıl her şey yolunda gitti. Üçümüz için de harika bir yıldı. O yıla geri dönebilmek için sağ elimin bütün parmaklarını feda ederdim. Vietnam’daki savaş hâlâ sürüyordu. Hippiler hâlâ çırılçıplak etrafta koşuyor, zenciler avaz avaz bağırıyordu. Ama bunların hiçbiri bizi etkilemiyordu. Sakin bir sokakta oturuyorduk. Komşularımız da iyi insanlardı.” Billings bir an durdu, sonra bir çırpıda her şeyi özetledi. “Çok mutluyduk. Rita’ya bir keresinde endişeli olup olmadığını sordum. Üç uğursuzluk birbirini izler, derler ya. Ama karım endişeli olmadığını söyledi. Andy’nin özel olduğunu söyledi. Tanrı’nın onu ayrı tuttuğunu, koruduğunu söyledi.”

Billings sıkıntıyla tavana baktı.

“Geçen yıl önceki kadar harika değildi. Evle ilgili bir şey değişmeye başladı. Artık botlarımı holde bırakıyordum. Dolabı aç-

mak istemiyordum. Sık sık, ya dolaptaysa, diye düşünüyordum. Çömelmış hazır bekliyorsa? Ben dolabı açar açmaz üzerime saldırırsa? Ondan sonra sesler duymaya başladım. Sanki siyahlı yeşilli ıslak bir şey dolabın içinde şapırtıyı andıran bir ses çıkartarak hafifçe kımıldanıyordu.

“Rita bana gereğinden fazla çalışıp çalışmadığımı sordu. Ona çatmaya başladım. Eski günlerde olduğu gibi. Karımla çocuğumu yalnız başına bırakıp işe gitmek beni mahvediyordu. Ama evden kaçabildiğim için de seviniyordum. Tanrı yardımcım olsun! Buna seviniyordum! O şeyin taşındığımız zaman izimizi kaybettiğini düşünüyordum. Bizi aramak zorunda kalmıştı. Geceleri usulca sokaklarda dolaşmış, belki kanalizasyondan sürünmüştü. Kokumuzu bulmaya çalışmıştı. Bu iş bir yıl sürmüştü ama sonunda bizi bulmuştu. Yine yanımızdaydı artık. Ve Andy’yi istiyordu. Beni istiyordu. Bazen kendi kendime, bir şeyi çok uzun süre düşünür ve buna inanırsan, diyordum, sonunda o şey gerçek olur. Belki de çocukken çok korktuğumuz o canavarların hepsi gerçektir. Frankenstein, Kurt Adam, Mumya... Taşocaklarına düştükleri, gölde boğuldukları sanılan ya da bir daha izleri bulunamayan çocukları da onlar öldürüyorlardı... Belki...”

“Bir şeyden kaçmaya mı çalışıyorsunuz, Bay Billings?”

Adam uzun süre sesini çıkarmadı. Dijital saat aradan iki dakikanın geçtiğini gösteriyordu. Sonra Billings birdenbire, “Andy şubatta öldü,” diye açıkladı. “Rita evde değildi. Babası onu çağır-mıştı. Rita’nın annesi yeni yılın ilk günü bir araba kazası geçirmişti. Kadının yaşayacağını sanmıyorlardı. Karım o gece otobüse binip gitti.

“Kayınvalidem ölmedi ama uzun süre komada kaldı. Tam iki ay. Çok iyi bir kadın tuttum. Gündüzleri Andy’yle kalıyordu. Geceleri evden çıkmıyordum. Ve dolap kapakları kendi kendilerine açılıp duruyordu.”

Billings dudaklarını yaladı. “Çocuk benimle aynı odada yatıyordu. Bu da garipti... Rita bir keresinde bana Andy’yi başka odaya geçirmek isteyip istemediğimi sordu. Çocuk iki yaşınday-

di o sırada. Karım bazı doktorların çocukların anne babalarının yanında uyumalarının doğru olmadığını iddia ettiklerini söyledi. Sözüm ona bu yüzden çocuklarda seks travmaları filan görülürmüş. Ama Rita'yla ben çocuk uyumadıkça sevişmezdik. Ve ben Andy'nin başka odaya geçmesini istemiyordum. Denny ve Shir'l'den sonra böyle bir şey yapmaktan korkuyordum."

Dr. Harper, "Ama sonunda onu başka odaya geçirdiniz," dedi. "Öyle değil mi?"

"Evet." Yüzü sapsarı kesilen Billings hastalanmış gibi cansızca gülümsedi. "Geçirdim."

Yine bir sessizlik oldu. Billings sanki bu gerçekle boğuşuyordu.

Sonunda, "Bunu yapmak zorundaydım!" diye bağırdı. "Bunu yapmak zorundaydım! Rita oradayken her şey yolundaydı. Ama karım gittikten sonra o şey cesaretlenmeye başladı... O şey..." Gözlerini devirerek Harper'a baktı. Vahşice sırtınca dişleri ortaya çıktı. "Ah, buna inanmayacaksın. Ne düşündüğünü biliyorum. Rapor çıkarabileceğin bir kaçık daha. Böyle düşündüğünün farkındayım. Ama sen orada değildin! Seni insanların kafalarının içine bakan, kendini beğenmiş ahmak herif!

"Bir gece evdeki bütün kapılar birdenbire açıldı. Bir sabah kalktığım zaman palto dolabıyla kapı arasında, koridor boyu uzanan, çamur ve yapışkan bir sıvıdan oluşan bir iz buldum. Dışarı mı çıkmıştı? Yoksa içeri mi girmişti? Bilmiyorum! Tanrı'nın önünde yemin ederim ki bilmiyorum!

"Çizilmiş, yapışkan bir sıvıyla kaplanmış plaklar! Kırılan aynalar... Ve sesler... Sesler..."

Billings eliyle saçlarını taradı. "Sabaha karşı üçte uyanıyor ve karanlıklara bakıyordum. Önce, 'Sadece saat, canım,' diyordum. Ama saatin tıkırtıları arasında bir şeyin usul usul hareket ettiğini duyuyordum. Fakat fazla usulca da değil. Çünkü çıkardığı sesleri duymamı istiyordu. Yapışkan, hışırtıyı andıran bir ses çıkarıyordu. Mutfak borusundaki bir şey gibi... Ya da tıkırtı duyuluyordu. Sanki biri pençesini hafifçe merdivenin tirabzanına sürtüyordu.

Gözlerimi yumuyordum. Onun çıkardığı sesleri duymanın feci bir şey olduğunu biliyordum. Ama ya onu görürsem, diye düşünüyordum...

“Her zaman aynı şeyden korkuyordum. Gürültülerin kısa bir süre için kesileceğinden, sonra onun bana doğru eğilip güleceğinden, burnuma çürümüş lahananınkini andıran bir kokunun geleceğinden ve pençelerinin boğazıma sarılacağından...”

Billings’in rengi uçmuştu, titriyordu.

“O yüzden Andy’yi başka odaya geçirdim. Çünkü onun çocuğun peşinden gideceğini biliyordum. Ne de olsa Andy benden daha zayıftı. Düşündüğüm gibi de oldu. Andy ayrı odada yattığı ilk gece haykırmaya başladı. Sonunda tüm cesaretimi toplayarak yanına gittiğim zaman Andy karyolanın ortasında ayağa kalkmış, olanca sesiyle bağıyordu. ‘Öcü baba!.. Öcü... Babamla ditmek istiyorum... Babamla didecem.’ Billings’in sesi bir çocuğunki gibi tiz ve titrekti. İrileşmiş gözleri sanki bütün suratını kaplamıştı. Oturduğu yerde büzülmüş gibiydi.

Yine o titrek, çocuksu sesle konuşmasını sürdürdü. “Ama onu yanıma alamadım... Andy’yi odama götüremedim. Bir saat sonra bir çığlık duydum. O zaman oğlumu ne kadar sevdiğimi anladım. Koşarak odaya daldım. Işığı bile yakmadan. Koştum, koştum, koştum. Ah, Tanrım! Öcü, Andy’yi yakalamıştı. Onu sarsıyordu. Bir köpeğin bir bez parçasını ağzında sallaması gibi bir şeydi bu. Başı bir korkuluğunkine benzeyen, düşük omuzlu, korkunç bir şeydi. Burnuma ölü bir fareninkini andıran bir koku geldi. Ve sonra...” Billings’in sesi hafifledi. Sustu. Sonra tekrar olgun bir insan sesiyle anlatmasını sürdürdü. “Öcü, Andy’nin boynunu kırdığı zaman çıkan sesi duydum.” Sesi sakın ve cansızdı. “Kışın gölde patenle kayarken kırılan buzların çıkardıkları sese benziyordu.”

“Sonra ne oldu?”

Billings yine o sakın ve cansız sesle, “Ah, kaçtım,” dedi. “Sabaha kadar açık olan bir kahveye gittim. Bu korkaklığıma ne dersiniz? Sabaha kadar açık olan bir kahveye kaçtım ve sabaha kadar altı fincan kahve içtim. Sonra eve döndüm. Şafak sökmüştü. Daha

yukarı çıkmadan polise telefon ettim. Sonra Andy'nin odasına çıktım. Oğlum yerde yatıyor ve bana bakıyordu. Camlaşmış gözleriyle beni suçluyordu. Bir kulağından birazcık kan akmıştı. Bir damlacık. Ve dolabın kapağı da açıktı. Daha doğrusu hafifçe aralıktı."

Sustu. Harper dijital saate baktı. Elli dakika dolmuştu.

"Hemşireyle yeni randevu ayarlayın," dedi. "Aslında birkaç randevu ayarlayalım. Salı ve perşembeleri uyar mı?"

Billings, "Buraya sadece bunları anlatmak için geldim," dedi. "İçimi dökmek için. Anlayacağınız polise yalan söyledim. 'Herhalde çocuk gece karyoladan kalkmaya çalıştı...' dedim. Ve bu yalanımı yuttular. Tabii yuttular. Olay gerçekten böyle bir kazaya benziyordu. Diğerleri gibi Andy de bir kazaya kurban gitmişti. Ama Rita her şeyi anladı. Karım... en sonunda... her şeyi anladı..."

Sağ koluyla gözlerini kapatarak ağlamaya başladı.

Dr. Harper kısa bir sessizlikten sonra, "Konuşmamız gereken çok şey var, Bay Billings," dedi. "Üstünüzdeki suçluluk duygusunun bir kısmını ortadan kaldıracabiliriz sanırım. Ama tabii önce sizin bu duygudan kurtulmak istemeniz gerekiyor."

Billings kolunu gözlerinden çekerek, "Bunu istemediğimi mi sanıyorsunuz?" diye bağırdı. Gözleri kıpkırmızıydı. Yeni açılmış yaralara benziyordu bu gözler.

Harper usulca, "Henüz değil," dedi. "Salıları ve perşembeleri gelebilir misiniz?"

Billings uzun bir sessizlikten sonra, "Lanet olasıca deli doktoru," diye homurdandı. "Pekâlâ. Pekâlâ."

"Hemşireden randevu alın, Bay Billings. İyi günler."

Billings anlamsızca bir kahkaha attı ve arkasına bakmadan hızla odadan çıktı.

Hemşire yerinde yoktu. Masasındaki sümenin üzerine küçük bir not bırakmıştı: BİR AZDAN DÖNECEĞİM.

Billings dönüp tekrar doktorun odasına girdi. "Dr. Harper, sizin hemşire--"

Oda boştu.

Ama dolap açıktı. Biraz aralıktı.

Dolaptan biri, "Çok iyi," dedi. "Çok iyi." Kelimeler ağzı çürük yosunlarla doluymuş gibi çıkıyordu.

Dolabın kapağı açılırken Billings olduğu yerde donakalmıştı. Hayal meyal kasıklarındaki sıcaklığı hissetti. Altına işemişti.

Öcü ayaklarını sürüyerek dışarı çıkarken yine, "Çok iyi," dedi.

Çürümüş, iri, uzun tırnaklı pençesinde hâlâ Dr. Harper'ın maskesini tutuyordu...

GRİ MADDE

Bir haftadan beri kuzey fırtınası çıkacağını söyleyip duruyorlardı. Perşembe günü dedikleri oldu. Tipi çok şiddetliydi. Akşamüstü dörde kadar kar kalınlığı yirmi santimi buldu. Kar hiç kesilmeyecekmiş gibiydi. Beş, altı müdavim Henry'nin Gece Baykuşu barında sobanın etrafında toplanmıştık. Bangor'un bu tarafında sabaha kadar açık olan tek yer burasıydı.

Henry'nin pek fazla iş yaptığı söylenemezdi. Çoğu zaman üniversite öğrencilerine bira ve şarap satardı. Ama yine de geçinebiliyordu işte. Hem bar bizim gibi yaşlı emeklilerin toplanma yeri. Orada toplanır, son zamanlarda ölenlerden ve dünyanın nasıl kötüleştiğinden söz ederdik.

Bu akşamüstü Henry tezgâhın arkasındaydı. Bill Pelham, Bertie Connors, Carl Littlefield ve ben de sobanın başına geçmiştik. Dışarıda Ohio Sokağı'ndan bir tek araba bile geçmiyordu. Kar küreme araçları zorlukla ilerleyebiliyorlardı. Rüzgâr karları sıra sıra yığıyordu. Bir dinozorun belkemiğine benziyordu bu yığınlar.

Henry'nin barına öğleden beri sadece üç müşteri gelmişti. Tabii Kör Eddie'yi sayarsanız. Eddie yetmiş yaşlarındaydı ve tam anlamıyla kör sayılmazdı. Çoğu zaman eşyalara çarpardı. Haftada bir iki kez bara gelirdi. Paltosunun altına bir somun ekmek sokar ve giderdi. Yüzünde de, "İşte gördünüz mü, ahmak herifler?" diyormuş gibi bir ifade olurdu. "Sizi yine kandırdım."

Bertie bir keresinde Henry'ye, "Neden bu işe bir son vermiyorsun?" diye sordu.

Henry, "Sana nedenini anlatayım," dedi. "Birkaç yıl önce Hava Kuvvetleri tasarladığı bir uçağın uçan bir modelini yapmak için yirmi milyon dolar istedi. Ama sonunda uçak onlara yetmiş beş milyona mal oldu ve o kahrolasınca şey uçamadı. Bu on yıl önce oldu. Kör Eddie de ben de o günlerde nispeten genç sayılırdık. Ben o uçak modeli için para ayrılmasını isteyen kadına oy verdim. Eddie ise onun rakibine. O günden beri Kör Eddie'nin ekmeğini ben alıyorum."

Bertie'nin bu sözleri pek kavrayamadığı belliydi. Bu açıklamayı düşünmek için arkasına yaslandı.

Kapı tekrar açıldı ve dışarıdaki soğuk, gri hava bara doldu. İçeriye bir çocuk girdi. Botlarındaki karları silkelemek için ayaklarını yere vurup duruyordu. Bir an sonra çocuğu tanıdım. Richie Grenadine'in oğluydu. Ve o anda bir bebeği başı yerine kıcından öpmüş gibi bir hali vardı. Çıkık âdemelması aşağı yukarı oynuyordu, yüzü de eskimiş muşamba rengindeydi.

Henry'ye, "Bay Parmalee," dedi. Gözleri bilyeliymiş gibi kafasının içinde bir sağa bir sola dönüyordu. "Gelmelisiniz. Ona birasını götürmelisiniz. Hemen gelin. Oraya geri dönmeye dayanamayacağım. Korkuyorum."

Henry, beyaz önlüğünün bağlarını çözerken tezgâhın arkasından çıktı. "Yavaşla biraz. Ne var? Baban sarhoş mu?"

Henry bu soruyu sorduğu zaman birdenbire Richie'nin uzun bir süreden beri bara gelmediğini fark ettim. Aslında günde bir defa olsun bara uğrayıp o sırada en ucuz olan biradan bir kasa alırdı. İriyarı, şişman bir adamdı. Sarkık yanakları domuz butlarına benzerdi. Kolları da bir ayınınkinden farksızdı. Richie birayı domuz gibi içerdi ama Clifton'daki kereste atölyesinde çalışırken içtiği birayı kaldırabiliyordu. Sonra bir şey oldu. Kâğıt yapımında kullanılan ağaçları işlemekten geçiren bir makine arıza yaptı ya da Richie arıza yapmasını sağladı. Çalışmaktan kurtuldu. Şirket ona tazminat ödüyor, Richie de çalışmadan oturup rahatına bakıyordu. Sırtı sakatlanmıştı sözüm ona. Her neyse de fena halde şişmanladı. Son zamanlarda bara uğradığı yoktu. Ama oğlunun

her akşam gelip Richie için bir kasa bira aldığını görüyordum. İyi bir çocuktur. Henry küçük olmasına rağmen ona birayı veriyordu çünkü içkiyi babası için aldığını biliyordu.

Çocuk şimdi, "Çok sarhoş," diyordu. "Ama sorun o değil. Bu... Bu... Ah, Tanrım, korkunç bir şey bu."

Henry çocuğun ağlayacağını anlayınca çabucak, "Carl, bara biraz bakar mısın?" diye sordu.

"Tabii."

"Timmy, şimdi benimle depoya gel ve olanları anlat bakalım."

Çocuğu alıp götürdü. Carl da tezgâhın arkasına geçip Henry'nin taburesine yerleşti. Bir süre kimse bir şey söylemedi. Onların arkada konuştuklarını duyuyorduk. Henry'nin kalın sesiyle ağır ağır bir şeyler söylediğini, Timmy Grenadine'in tiz sesiyle çabuk çabuk cevap verdiğini. Sonra çocuk ağlamaya başladı. O zaman Bill Pelham öksürdü ve piposunu doldurmaya başladı.

"Richie'yi birkaç aydan beri görmedim," dedim.

Bill, "Bu bir kayıp sayılmaz," diye homurdandı.

Carl mırıldandı. "Richie buraya... durun bakayım... ekimin sonlarına doğru geldi.. Cadılar Bayramı'na birkaç gün kala sanırım. Bir kasa Schlitz bira aldı. İyice şişmişti."

Söylenecek fazla bir şey yoktu. Çocuk içeride hâlâ ağlıyor, bir yandan da konuşuyordu. Dışarıda rüzgâr uluyup ılık çalıyordu. Radyo sabaha kadar on beş santim kar daha yağacağını söyledi. Ocak ayının ortalarındaydık. Richie'yi ekimden beri gören oldu mu acaba, diye düşündüm. Oğlu dışında tabii.

İçeridekiler bir süre daha konuştular. Sonra Henry'yle çocuk dışarı çıktılar. Timmy paltosunu çıkarmış, Henry ise kendisininkini giymişti. Çocuk derinden derinden hıçkırıyordu. Hani ağlama krizinin en kötü anı geçtikten sonra yaptığımız gibi. Gözleri kırmızıydı, insana bir göz atıyor, sonra da bakışlarını yere indiriyordu.

Henry'nin endişeli bir hali vardı. "Timmy'yi yukarıya yollayacağım. Karım ona tost falan yapar. Belki içinizden bir iki kişi benimle birlikte Richie'nin evine gelir. Timmy onun bira istediğini

söyledi. İçkinin parasını da verdi." Gülümsemeye çalıştı ama pek başaramadı. Sonunda gülümsemekten vazgeçti.

Bertie, "Tabii," dedi. "Hangi biradan? Gidip getireyim."

Henry, "Harrow's Supreme'den getir," diye cevap verdi. "Arkada boş kutular da olacak."

Ben de ayağa kalktım. Henry'yle birlikte Bertie ve benim gitmemiz gerekiyordu. Carl'ın artriti böyle günlerde fena halde azıyordu. Billy Pelham ise artık sağ kolunu doğru dürüst kullanamıyordu.

Bertie altılı teneke kutular halinde satılan Harrow's birasından dört tane getirdi. Ben onları kutuya yerleştirirken, Henry de çocuğu yukarıya çıkardı.

Henry karısıyla konuştuğundan sonra aşağıya indi. Yukarki katın kapısının kapalı olup olmadığından emin olmak için omzunun üzerinden bakıp duruyordu.

Billy dayanamayıp patladı. "Ne olmuş? Richie çocuğu dövmüş mü?"

Henry, "Hayır," dedi. "Şimdilik bir şey söylemek istemiyorum. İnsana deli saçması gibi geliyor. Ama size bir şey göstereceğim. Timmy'nin bira için verdiği parayı."

Cebinden dört tane bir dolarlık banknot çıkardı. Onları köşesinden tutuyordu. Bunu yapmakta haklıydı da; paraların hepsinin üzerine yapışkan, gri bir madde bulaşmıştı. Bozuk yiyecek kavanozlarının ağzında toplanan sıvıya benziyordu. Henry garip bir tavırla gülere paraları tezgâhın üzerine bıraktı. Carl'a, "Kimsenin onlara dokunmasına izin verme," dedi. "Çocuğun anlattıklarının yarısı bile doğruysa ortada büyük bir sorun var demektir."

Lavaboya gidip ellerini yıkadı.

Ben de ayağa kalkıp kısa kalın paltomu giydim. Atkımı takıp düğmelerimi ilikledim. Arabaya binmenin bir yararı olmayacaktı. Richie, Curve Sokağı'nda bir apartmanda oturuyordu, yakındı. Ayrıca kar küreme araçları en son oraya gidiyordu.

Biz dışarı çıkarken Bill Pelham arkamızdan seslendi. "Dikkatli olun, ha!"

Henry sadece başını salladı. Bira dolu kutuyu kapının yanındaki pazar arabasına koydu. Dışarı çıktık.

Rüzgâr yüzümüze bir kamçı gibi çarptı. Hemen atkımı gözlerime kadar çektim. Bertie'nin eldivenlerini giyebilmesi için bir an kapıda durduk. Yüzünü canı yanıyormuş gibi buruşturmuştu. Bertie'nin neler hissettiğini biliyordum. Daha genç olan insanların bütün gün kayak yapmaları ve gece yarılara kadar lanet olasıca kar araçlarını sürmeleri belki normaldi. Ama insan yetmişini aştı mı, kalbinin etrafında kuzeydoğu rüzgârının estiğini hissediyordu.

Henry dudaklarında yine o tuhaf, bir şeyden tiksiniyormuş gibi gülümsemesiyle, "Sizi korkutmak istemiyorum, çocuklar," dedi. "Ama şunu size yine de göstereceğim. Ve oraya giderken size çocuğun anlattıklarını da açıklayacağım... Çünkü durumu anlamanızı istiyorum!"

Paltosunun cebinden domuz budu kadar koskocaman bir .45'lik çıkardı. Henry 1958'de dükkânını yirmi dört saat açık tutmaya karar verdiği zaman almıştı bu tabancayı. Dolu silahı her zaman tezgâhın altındaki rafta hazır tutuyordu. O tabancayı nereden bulduğunu bilmiyorum. Ama bir keresinde silahı dükkânı soymaya kalkan birine doğru çevirdiğini biliyorum. Hırsız hemen dönüp kapıdan dışarı fırlamıştı. Henry gerçekten de soğukkanlı bir adamdı. Onun çek bozdurma konusunda mesele çıkararak bir üniversite öğrencisini yakaladığı gibi dışarı attığını hatırlıyorum. O çocuk da yengeç gibi yan yan kaçmıştı.

Bunu size durumu kavramanız için anlatıyorum. Henry, Bertie'yle benim olayın ciddiyetini anlamamızı istemişti. Anlıyoruz.

Böylece yürümeye başladık. Çamaşırıcı kadınlar gibi rüzgâra doğru iyice eğilmiştik. Henry arabayı sürüklüyor ve bize çocuğun söylediklerini anlatıyordu. Rüzgâr ağızından çıkan sözleri biz onları daha duymadan uçurmaya çalışıyordu. Ama yine de hikâyenin önemli bir bölümünü duyduk. İstedığımızdan daha fazlasını. Artık Henry'nin cebine altıpatları atmış olmasına çok seviniyordum.

Çocuk önce her şeye biranın neden olduğunu sanmıştı. Bilirsiniz, arada bir bozuk biraya denk gelir insan. Ya köpüksüzdür ya kötü kokar ya da yemyeşil olur. Bir keresinde bir adam bana, "Bakterinin içeri sızması için küçücük bir delik yeterlidir," demişti. "O zaman bira berbat bir hal alır. Bazen delik çok küçüktür. Sıvı dışarı akmaz bile ama bakteriler içeri girebilir. Ve o yaratıklardan bazıları için bira güzel bir besindir."

Her neyse... Timmy, Henry'ye, "Ekimde o gece babam eve her zamanki gibi bir kasa Golden Light birası getirdi," demiş. "Ben ev ödevlerimi yaparken babam da birayı içmeye başladı..."

Timmy tam yatmaya hazırlandığı sırada Richie'nin, "Tanrım!" diye bağırdığını duymuş. "Bu bozuk."

Timmy, "Bozuk olan nedir, baba?" demiş.

Richie homurdanmış. "Şu bira. Tanrım, şimdiye kadar hiç bu kadar kötü tadı olan bir şey içmedim!"

Çoğu kimse, "Madem biranın tadı o kadar kötüydü, onu neden içti?" diye sorar. Ama çoğu kimse bunu ancak Richard Grenadine'in birayı nasıl içtiğine tanık olmadığı için söyleyebilir. Bir akşamüstü Wally'nin Yeri'ndeydim ve Richie'nin olmayacak bir bahsi kazandığına tanık oldum. Richie bir adamla yirmi küçük bardak birayı bir dakikada içebileceğine bahse girdi. Bizim kasabalılardan kimse buna yanaşmazdı. Ama Montpelier'li bu satıcı tezgâha yirmi dolar koydu. Richie de öyle. Ve bizimki biraları bir dakikadan yedi saniye önce içip bitirdi. Tabii bardan çıkarken bir hayli yalpalıyordu, o da başka. Bu nedenle o akşam da Richie'nin beyninin onu ancak adam biranın çoğunu yuttuktan sonra uyardığından eminim.

Richie, "Kusacağım," demiş.

Ama tuvalete gidinceye kadar mide bulantısı geçmiş. Böylece olay kapanmış. Timmy sonradan gidip bira tenekesini koklamış. İçi sanki bir şey sürünerek tenekeye girmiş ve orada ölmüş gibi kokuyormuş. Kenarlarında grimsi yoğun bir sıvı varmış.

Timmy iki gün sonra okuldan döndüğü zaman Richie televizyonun önünde oturuyor ve öğleden sonraları gösterilen o iç ba-

yıltıcı acıklı dizilerden birini seyrediyormuş. Evin bütün perdeleri sıkıca kapalıymış.

Timmy, "Ne oldu?" diye sormuş çünkü babası eve ancak gece dokuzda dönermiş.

Adam, "Televizyon seyrediyorum," demiş. "Bugün canım so-kağa çıkmak istemedi."

Timmy musluğun üzerindeki ışığı yakmış. Richie hemen, "Kahretsin!" diye böğürmüştü. "Söndür o ışığı!"

Timmy babasının isteğini yerine getirmiş. Ev ödevini karanlıkta nasıl yapacağını da sormamış. Richie bu tavrını takınca ona hiçbir şey soramazsınız.

"Hemen gidip bana bir kasa bira al. Para masanın üstünde," demiş.

Çocuk eve döndüğü zaman babası hâlâ karanlıkta oturuyormuş. Ama artık dışarıda da hava karanlıkmış. Televizyon da kapalıymış. Timmy ürkemeye başlamış. Kim ürkmez ki bu durumda? Kapkaranlık bir ev ve baban bir köşede dev bir yığın halinde oturuyor.

Timmy biraları masaya koymuş. Babasının biranın fazla soğuk olmasından hoşlanmadığını biliyormuş. Çocuk Richie'ye yaklaştığı zaman burnuna pis bir koku gelmiş. Sanki biri bir parça peyniri hafta sonu boyunca masanın üzerinde unutmuş gibi. Ama Timmy bir şey dememiş çünkü babasının temizliğiyle nam salmış bir adam olmadığını biliyormuş. Çocuk odasına gidip kapıyı kapatmış, ödevini yapmış. Bir süre sonra televizyonun açıldığını işitmiş. Babasının o akşamki ilk birasının kapağını açtığını da.

İki hafta kadar durum böyle sürmüştü. Çocuk sabahları kalkıp okula gidiyor, eve döndüğü zaman Richie'nin televizyonun karşısında oturduğunu görüyormuş. Bira parası da masada onu bekliyormuş.

Oturdukları daire gün geçtikçe daha da kötü kokuyormuş. Richie perdelerin açılmasına kesinlikle izin vermiyormuş. Kasının ortalarında Timmy'nin kendi odasında çalışmasını da yasaklamış. "Kapının altından sızan ışık beni rahatsız ediyor," demiş.

Çocuk da babasına bira aldıktan sonra ders çalışmak için yolun aşağısında oturan bir arkadaşına gitmeye başlamış.

Sonra bir gün Timmy okuldan döndüğü zaman Richie ona, "Işığı yak," demiş. Saat dörtmüş ve neredeyse karanlık çökmüş.

Çocuk lavabonun üzerindeki ışığı yakmış, sonra da fena halde şaşırmış. Babası başı dahil tüm vücudunu bir battaniyeyle örtmüş.

Richie, "Bak," diyerek battaniyenin altından bir elini uzatmış. Ama uzattığı artık ele benzemiyormuş. Çocuk Henry'ye sadece, "Gri bir şeydi," demiş. "İnsan eline hiç benzemiyordu. Gri bir yumruydü."

Timmy Grenadine babasının elinin halini görünce ödü patlamış. "Baba! Sana ne oluyor?" diye sormuş.

Richie, "Bilmiyorum," demiş. "Ama canım yanmıyor. Hatta bu... hoş bir his."

Timmy, "Dr. Westphail'i çağıracağım," demiş.

O zaman battaniye sarsılmaya başlamış. Sanki altında korkunç bir şey... tepeden tırnağa titriyormuş. Richie, "Sakin böyle bir şey yapmaya kalkma," diye homurdanmış. "Onu çağırırsan sana dokunurum. Senin de sonun aynı benim gibi olur." Ve aynı anda battaniyeyi indirip oğluna bir an kendini göstermiş.

Henry hikâyenin bu noktasına geldiği sırada, Curve ve Harlow sokaklarının kesiştiği köşeye varmıştık. Vücudumun ısısı iyice düşmüştü. Havanın sıcaklığı bardan çıktığımız zaman Henry'nin dışarıda asılı olan termometresinin gösterdiği dereceden daha da düşüktü sanki. İnsan böyle şeylere inanmayı pek istemiyor tabii. Ama bu dünyada pek çok acayip şey var.

Vaktiyle George Kelso adında birini tanırdım. Bangor'da bayındırlıkta çalışıyordu. On beş yıl ana su borularını onardı, elektrik kablolarını tamir etti ve bir gün işi bırakıverdi. Oysa emekliye ayrılmasına iki yıl kalmıştı. Onu iyi tanıyan Frankie Haldeman, "George, Essex'teki bir kanalizasyon borusuna her zamanki gibi gülerek, şakalar yaparak indi," diye anlattı. "Ama on beş dakika sonra yukarıya çıktığı zaman saçları bembeyaz olmuştu. Gözleri bir pencereden cehenneme bakmış gibi yuvalarından uğramıştı. George işten çıkıp doğruca Wally'nin Yeri'ne gitti ve içmeye başla-

di. İki yıl sonra da içki yüzünden öldü." Frank, George'la bu olay hakkında konuşmaya çalıştığını anlattı. "Sadece bir kere cevap verdi. O sırada iyice sarhoştı. Taburesinin üstünde dönüp bana baktı ve 'Sen iri bir köpek boyunda bir örümcek gördün mü hiç?' diye sordu. 'Sürüyle kedi yavrusu yakalanmıştı ağına, örümcek onları iyice sarmıştı.' Bu söz karşısında ne diyebilirdim ki?"

Tabii ben bu sözlerin doğru olduğunu iddia etmiyorum. Ama bu dünyanın köşesinde bucağında öyle şeyler var ki, insan onları gördüğü an çıldırabilir.

Evet... Ne diyordum? Üçümüz bir an sokakta uluyarak esen rüzgâra rağmen köşede durduk.

Bertie, "Çocuk ne görmüş?" diye sordu.

Henry, "Timmy hâlâ babasını görebildiğini söyledi," dedi. "Ama Richie gri bir pelteye gömülü gibiymiş... Pelte onu sıkıştırmış sanki... Richie'nin kıyafetleri derisinin altına, üstüne yapışmış. Eriyip ona karışmışlar gibi."

Bertie, "Tanrım..." diye fısıldadı.

"Richie sonra yeniden battaniyeye sarınmış ve çocuğa ışığı söndürmesi için bağırmış."

Ben, "Tıpkı bir mantar gibi," dedim.

Henry başını salladı. "Evet... Öyle bir şey..."

Bertie, "Tabancanı elinden bırakma," diye tembih etti.

"Evet. Bırakmayacağım."

Curve Sokağı'nı tırmanmaya başladık.

Richie Grenadine'in oturduğu apartman yokuşun tepesindeydi. Kâğıt krallarının yüzyılın başlarında yaptırdıkları Viktorya tarzı o berbat binalardan biriydi. Konakların hemen hepsi apartmanlara çevrilmişti. Bertie soluk soluğaydı. Kendini biraz topladığı zaman, "Richie üçüncü katta oturuyor," dedi. "Şu kaş gibi çinkintili duran çatının hemen altında."

Ben de Henry'ye, "O olaydan sonra çocuğun başına neler gelmiş?" diye sordum.

Timmy kasım ayının üçüncü haftasında bir akşamüstü eve döndüğü zaman Richie'nin artık sadece perdeleri kapatmakla ye-

tinmediğini görmüş. Evdeki her pencereye bir battaniye çakılmış. İçerisi gitgide daha da kötü kokuyormuş. Bir meyve çürüyüp erimeye başladığı zaman ortaya çıkan kokuyu andırıyormuş.

Bir hafta kadar sonra Richie oğluna birasını ısıtırmaya başlamış. Düşünebiliyor musunuz? Çocuk apartmanda yapayalnız... Ve babası... şey... acayip bir yaratığa dönüşüyor... Timmy, Richie'nin birasını ısıtıyor, sonra da onun içki içişini dinlemek zorunda kalıyormuş. Adam korkunç, garip şapırtılar çıkarıyormuş. Çorba içen ihtiyarların yaptıkları gibi. Bütün bunları hayal edebiliyor musunuz?

Ve her şey bugüne kadar böyle sürüp gitmiş. Timmy'nin okulu bugün kar fırtınası yüzünden erken tatil oluncaya dek.

Henry bize, "Çocuk doğruca eve gittiğini söyledi," dedi. "Üst katın koridorunda hiç ışık yanmıyormuş. Timmy babasının bir gece usulca dışarı çıkıp ampulleri kırdığını düşünüyor. Yani çocuk dairenin kapısını karanlıkta usulca yürüyerek buluyormuş.

"İçeride bir şeyin hareket ettiğini duymuş ve birdenbire babasının gün içinde ne yaptığını hiç bilmediğini düşünmüş. Richie'nin bir aydan beri o koltuktan kalktığını hiç görmemiş. Bir insanın uyuması, zaman zaman tuvalete gitmesi gerekmez mi?

"Dairenin kapısının ortasında büyükçe bir gözetleme deliği varmış. İçeriden kapatılan türden. Ama daireye ilk taşındıkları zamandan beri bozukmuş. Çocuk kapıya usul usul yaklaşmış, delikteki kapağı biraz itip gözünü aralığa uydurmuş."

Artık kapının önündeki basamaklara gelmiştik. Apartman tepemizde çirkin, dev bir surat gibi yükseliyordu. Üçüncü kattaki pencereler de gözlere benziyordu. Başımı kaldırıp bakınca o iki pencerenin gerçekten kapkaranlık olduğunu gördüm. Biri camları siyaha boyamış ya da pencerelere battaniye çakmış gibi.

"Çocuğun gözü karanlığa ancak bir dakika sonra alışabilmiş. O zaman koskocaman, gri bir yığın görmüş. Bu hiç de insana benzemiyormuş. Yerde kayıyor, arkasında gri, yapışkan bir iz bırakıyormuş. Sonra bu nesne bir kolunu ya da kola benzeyen bir şeyi uzatmış ve ahşap duvardan bir parçayı kaldırmış. Altından bir

kedi çıkarmış.” Henry bir an durdu. Bertie ellerini birbirine sür-tüyordu. Sokak pek soğuktu ama hiçbirimiz de henüz yukarıya çıkmaya hazır değildik.

Henry konuşmasını sürdürdü. “Ölü bir kediymiş. Hayvanın leşi çürümeye başlamış. Çocuk onun şişmiş gibi göründüğünü söyledi. Üzerinde beyaz bir şeyler kıvıllı kıvıllı dolaşmış...”

Bertie, “Sus artık...” diye inledi. “Tanrı aşkına.”

“Ve sonra babası kediyi yemiş.”

Yutkunmaya çalıştım. Boğazıma yağlı bir şey takılmış gibi hissediyordum.

Henry hikâyeyi usulca sona erdirdi. “İşte Timmy o zaman gö-zetleme deliğinden uzaklaşmış ve koşarak kaçmış.”

Bertie, “Yukarı çıkabileceğimi sanmıyorum,” diye fısıldadı.

Henry hiçbir şey söylemedi, bir Bertie’ye bir bana baktı.

Ben, “Bence yukarı çıkmamız gerekiyor,” dedim. “Richie’nin birasını getirdik.”

Bertie cevap vermedi. Basamaklardan çıkıp sokak kapısından içeri girdik. Pis kokuyu hemen aldım.

Elma şarabı fabrikalarının yazın nasıl koktuklarını bilir mi-siniz? Elma kokusunu bir türlü gideremezsiniz ama sonbaharda rahatsız olmazsınız. Çünkü koku burnunuzu bir anda etkisizleş-tirecek kadar sert ve keskin olur. Ama yazın fabrikayı acımasız bir koku sarar. Bu koku da ona benziyordu. Yalnız biraz daha kö-tüydü.

Alt koridorda bir tek ışık yanıyor, buzlu camın ardındaki sö-nük sarı ampul etrafı pek aydınlatmıyordu. Yukarı çıkan merdi-venleri de. Basamaklar yukarılarda daha da karanlıktı.

Henry pazar arabasını bıraktı. O bira dolu kutuyu alırken, ben de ikinci katın ışığını yakan düğmeye bastım. Ama çocuğun dediği gibi bu ampul kırılmıştı.

Bertie titrek bir sesle, “Birayı ben taşıyım,” dedi. “Sen taban-canı eline al.”

Henry itiraz etmeye kalkmadı. Biraları Bertie’ye uzattı. Mer-divenden çıkmaya başladık. Önce Henry, sonra ben, arkada da ku-cağında bira kutusuyla Bertie. İkinci katın sahanlığına geldiğimiz

sırada koku daha da ağırlaşmıştı. Çürük elma kokusu... ve bunun altında daha da tiksindirici bir koku...

Levant kentinde oturduğum günlerde bir köpeğim vardı. Adı Rex'ti. İyi bir köpekti ama arabalar konusunda pek de akıllı davranmazdı. Bir akşamüstü ben isteyken Rex'e araba çarptı. Hayvan evin altındaki temel kazıklarının arasına girip orada ölmüş. Tanrım! Ne pis kokuydu o. Sonunda Rex'in ölüsünü bir sopayla çekip dışarı çıkarmak zorunda kaldım. İşte diğer koku da buna benziyordu. Çürümüş et kokusunu andıran tiksinti verici bir şeydi.

O ana kadar bütün bunların bir tür şaka olabileceğini düşünmüştüm. Ama artık hiç de öyle olmadığını anlıyordum. "Tanrım, komşular neden şikâyet etmiyorlar, Henry?" diye sordum.

Henry, "Hangi komşular?" dedi. Yüzünde yine o tuhaf gülümseme vardı.

Etrafıma bakındım. Gerçekten de koridor tozluymuştu, artık oradan kimse geçmiyormuş gibi bir hali vardı. O kattaki üç dairenin kapıları da sıkıca kapatılıp kilitlenmişti.

Bertie kutuyu tırabzana dayayarak nefeslenmeye çalıştı. "Acaba ev sahibi kim? Gaiteau mu? Doğrusu Richie'yi buradan atmasına şaşıyorum."

Henry, "Onu kim gidip atacak?" dedi. "Sen mi?"

Bertie sesini çıkarmadı.

Bir iki dakika sonra tekrar merdivenden çıkmaya başladık. Bu merdiven diğerinden de dar ve dikti. Üstelik içerisi iyice ısınmaya başlıyordu. Sanki binadaki bütün radyatörler tıkırdıyordu. Koku feciydi. Bana biri midemi bir çubukla karıştırıyormuş gibi geliyordu.

Yukarıda kısa bir koridor ve ortasında gözetleme deliği olan bir kapı vardı.

Bertie küçük bir çığlık attı, sonra da fısıldayarak, "Başımıza açtığımız şu işe bakın," dedi.

Başımı eğince koridorun zemininde yer yer yapışkan bir sıvı biriktiğini gördüm. Galiba koridorun halısı da vardı ama gri nesne onu çürütüp eritmişti.

Henry kapıya doğru gitti. Biz de onu izledik. Bertie'yi bilmem ama ben tir tir titriyordum. Henry tereddüt bile etmedi. O koskocaman tabancasını kaldırıp kabzasıyla kapıya vurdu.

"Richie?" diye seslendi. Sesinde en hafif bir korku bile yoktu. Ama yüzü bembeyazdı. "Ben Gece Baykuşu'ndan Henry Parmelee. Biralalarını getirdim."

Belki bir dakika içeriden hiç ses gelmedi. Sonra bir ses, "Timmy nerede?" dedi. "Oğlum nerede?"

İşte o zaman az kalsın dönüp kaçacaktım. Duyduğumuz bir insan sesi değildi. Acayip bir şeydi. Alçak ve boğuktu, kabarcıklar çıkarır gibiydi. Sanki ağzı içyağı dolu biri konuşmaya çalışıyordu.

Henry, "Timmy dükkânımda," diye cevap verdi. "Doğru dürüst yemek yiyor. Sıksası çıkmış, Richie. Bir sokak kedisi gibi."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra korkunç vıcık vıcık sesler duyuldu. Lastik botlarla çamurda yürürken çıkan sese benziyordu. Sonra kapının hemen öbür yanından yine o iğrenç ses geldi.

"Kapıyı açıp biraları içeri it. Ama önce kutuların hepsini açmalısın. Ben bunu yapamam."

Henry, "Bir dakika," dedi. "Sen ne durumdasın, Richie?"

"Bırak şimdi bunu. Biraları içeri it ve çıkıp git!" Sesinde korkunç bir açgözlülük vardı.

"Artık kedi leşleri yetmiyor, değil mi?" Henry'nin sesi kederliydi. Artık silahı ters tutmuyordu, kabzasını sıkıca kavramıştı.

Birdenbire olaylar arasındaki bağlantıyı kurdum. Henry bunu çoktan yapmıştı. Belki de daha Timmy olanları anlattığı sırada. Olayları hatırladığım zaman genzime dolan çürümüş ceset kokusu büsbütün keskinleşti sanki. Şu son üç hafta içinde kasabada karanlık bastıktan sonra iki genç kızla bir şarapçı ortadan kaybolmuştu. Karanlık bastıktan sonra...

İçerideki, "Birayı kapıdan it," dedi. "Yoksa onları almak için ben dışarı çıkarım."

Henry bize geri çekilmemizi işaret etti. Biz de öyle yaptık.

Henry sonra, "Galiba öyle yapman daha iyi olacak, Richie," diye cevap vererek tabancasının emniyetini açtı.

Uzun süre bir şey olmadı. Doğrusunu isterseniz, ben artık olayın sona erdiğini düşünüyordum. Sonra kapı birdenbire açıldı. Öyle şiddetle ve hızla savruldu ki duvara çarpmadan önce adeta ortası kabardı. Ve Richie dışarı çıktı.

Bir saniye... ancak bir saniye orada durduk. Sonra Bertie'yle ben okul çocukları gibi merdivenlerden koşarak indik. Basamakları dörder beşer atlayarak inip kapıdan dışarı fırladık. Karda sendeliyor, kayıyorduk.

Merdivenden inerken Henry'nin üç el ateş ettiğini duyduk. O boş ve lanetli binada silah sesleri el bombası gibi yankılandı.

O bir iki saniye içinde gördüklerimizi ömrümün sonuna dek unutmayacağım. Tabii ne kadar ömrüm kaldıysa... Kapıdan çıkan şey dev bir pelteye benziyordu. İnsan şeklinde bir pelteye. Arkasında vıcık vıcık bir iz bırakıyordu.

Ama en fecisi bu değildi. Gözleri yamyassı, sarı ve vahşiydi. İnsan ruhuyla hiçbir ilişkisi yoktu bu gözlerin. Ayrıca yaratığın gözleri iki değil, dört taneydi. Ve o şeyin tam ortasında, iki çift gözün arasında beyaz, lifli gibi bir çizgi vardı. Bir yarık. Bunun arasından kalp gibi atan pembemsi bir et gözüküyordu. Bir domuzun karnına benzeyen bir şey.

Anlayacağınız yaratık ikiye bölünüyordu. İkiye ayrılarak çoğalıyordu.

Bertie'yle bara giderken hiç konuşmadık. Bilmiyorum onun aklından neler geçiyordu. Ama ben ne düşündüğümü çok iyi biliyorum. Aklım fikrim çarpım tablosundaydı. İki kere iki dört eder, diyordum kendi kendime. Dört kere iki sekiz. Sekiz kere iki on altı. On altı kere iki...

Bara girdik. Carl'la Bill Pelham, ayağa fırlayıp bizi soru yağmuruna tuttular. Onlara ikimiz de cevap veremedik. Sadece arkamızı döndük ve beklemeye başladık. Henry yağan karların arasından çıkacak mıydı? Ben 32.768 kere ikiye gelmişim ve bu insanlığın sonu olur, diye düşünüyordum. Orada sıcak sıcak oturup bira içtik ve kimin geleceğini düşünerek bekledik.

Ve hâlâ burada oturuyoruz.

Umarım gelen Henry olur. Umarım Henry gelir.

SAVAŞ MEYDANI

“Bay Renshaw?”

Resepsiyon görevlisinin sesini duyduğunda asansöre yaklaşmıştı. Renshaw sabırsız bir ifadeyle arkasını dönerken çantasını bir elinden diğerine aldı. Cebindeki, içi yirmilik ve ellilik banknotlarla dolu zarf hışırdıyordu. İş çok iyi gitmişti. Teşkilat yüzde 15 aracılık komisyonunu kestikten sonra bile, aldığı ücret dolgundu. Artık istediği tek şey, sıcak bir duş, cin tonik ve uykuydu.

“Efendim?”

“Paket, efendim. Makbuzu imzalar mısınız?”

Renshaw imzayı attıktan sonra dikdörtgen şeklindeki pakete baktı. Adı ve binanın adresi ona tanıdık gelen, sola yatık bir elyazısıyla yazılmıştı. Paketi masanın mermer görünümlü yüzeyinde sallayınca içindeki bir şey hafifçe tıkırdadı.

“Bunu yukarıya göndereyim mi, Bay Renshaw?”

“Ben alırım.” Paket yaklaşık yarım metre genişliğindeydi, koltuk altına sığdırabildi. Paketi asansör zeminindeki halının üstüne bıraktıktan sonra çatı katı dairesinin anahtarını, normal kat numaralarının üstündeki yuvaya sokup çevirdi. Asansör hissettirmeden, sessizce yükseliyordu. Renshaw gözlerini kapatıp zihninin karanlık ekranında yaptığı işi tekrar yaşadı.

Önce, her zamanki gibi, Cal Bates aramıştı. “Müsait misin, Johnny?”

Renshaw yılda iki kez müsait olurdu ve ücreti 10.000 dolardı. İşinde çok iyiydi, güvenilir bir adamdı, ama müşterilerinin ona

para ödemelerinin asıl nedeni, onun hiç hataya yer bırakmayan avcılık yeteneğiydi. John Renshaw insan kılığında bir şahindi; hem genetik özelliği hem de büyüdüğü ortam sayesinde iki şeyi çok iyi yapardı: öldürmeyi ve hayatta kalmayı.

Bates'in telefonundan sonra Renshaw'ın posta kutusuna soluk renkli bir zarf bırakıldı. Bir isim, bir adres ve bir fotoğraf. Hepsi ezberlendikten sonra zarf ve içindekiler yakıldı, külleri çöp öğütücüde yok edildi.

Bu defa o yüz Hans Morris adındaki Miami'li bir işinsanı-na aitti. Soluk benizli bu adam Morris Oyuncak Şirketi'nin kurucusu ve sahibiydi. Birisi Morris'in ortadan kaldırılmasını istemiş ve Teşkilat'a başvurmuştu. Teşkilatı temsilen Calvin Bates, John Renshaw'la konuşmuştu. Bu kadarı yeterliydi. *Bum*. Cenazemize katılanlara teşekkür ederiz.

Asansör kapıları kayarak açıldı, Renshaw paketini alıp dışarıya çıktı. Süitin kapısını açıp içeriye girdi. Günün bu saatinde, öğleden sonra üçten sonra oturma odası nisan güneşiyle doluyordu. Renshaw bir an durup bunun tadını çıkardıktan sonra, paketi kapının yanındaki masaya koydu ve kravatını gevşetti. Zarfı bunun üstüne bırakıp terasa doğru yürüdü.

Sürgülü cam kapıyı açtıktan sonra dışarıya çıktı. Hava soğuktu, rüzgâr ince paltosunu delip geçiyordu. Buna rağmen bir süre terasta kalıp tıpkı bir generalin ele geçirdiği ülkeye baktığı gibi, şehre baktı. Trafikteki arabalar sokaklarda böcek gibi geziyordu. Uzaklarda, altın renkli öğlen sonrası güneşi içine gömülmüş gibi duran Körfez Köprüsü bir serap gibi görünüyordu. Doğuda, yüksek katlı binalar, tıksık tıksık pis apartmanlar ve paslanmaz çelik ormanına benzeyen televizyon antenleri nedeniyle başka hiçbir şey görünmüyordu. Yukarıda olmak güzeldi. Çukurda olmaktan daha iyiydi.

Tekrar içeriye girip kapıyı kapadıktan sonra sıcak bir duş keyfi yapmak için banyoya girdi.

Kırk dakika sonra elinde içkisiyle paketi incelemek için oturdu. Gölgeler şarap renkli halının yarısına kadar ilerlemiş, öğleden sonrasının en güzel anları geçmişti.

Bu bir bombaydı.

Tabii ki değildi, ama öyleymiş gibi temkinli olmak gerekirdi. Onun gibi pek çok kişi, gökteki o büyük işçi bulma kurumuna gitmişken kendisi bu sayede hâlâ dimdik ayaktaydı.

Eğer bu bir bombaysa, saati yoktu. Tamamen sessizdi; sade ve gizemliydi. Hem zaten son zamanlarda plastik patlayıcılar daha sık kullanılıyordu. Westclox ve Big Ben'in ürettiği her an atabilecek saat yaylarından daha güvenilirdi.

Renshaw posta damgasına baktı. Miami, 15 Nisan. Beş gün öncesiydi. Demek ki bomba zaman ayarlı değildi. Yoksa otelin kasasında patlamış olurdu.

Miami. Evet. Ve o sola yatık elyazısı. Soluk benizli işinsanının çalışma masasında çerçevesi bir fotoğraf vardı. Fotoğrafta daha da soluk benizli, başına eşarp bağlamış yaşlı bir kadın görünüyordu. Altında sola yatık bir elyazısıyla şunlar yazılıydı: "Bir-numaralı fikir kızından, sevgiler –Annen."

Nasıl bir bir-numaralı fikir bu, anne? Kendin-yap tarzı bir imha kiti mi?

Bütün dikkatini vererek paketi inceledi; ellerini kavuşturmuştu, hiç kımıldamıyordu. Morris'in bir-numaralı fikir kızı adresini nasıl bulmuş olabilir, gibi ikincil sorular hiç aklına gelmedi. Bunu daha sonra Cal Bates'le hallederdi. Şu anda önemi yoktu.

Cüzdanından küçük, tek sayfalık, plastik bir takvim çıkardı ve bunu usulca kahverengi ambalaj kâğıdını çaprazlama bağlayan kalın sicimin altına soktu. Bunu kulaklardan birini tutan yapışkan bandın altına kaydırdı. Kulak banttan kurtulunca ipe dayandı.

Renshaw bir süre durdu, incelemeye devam etti, iyice yaklaşmış kokladı. Karton, kâğıt, ip. Başka bir şey kokmuyordu. Paketin etrafında yürüdü, dizlerinin üstüne çömelip aynı şeyi bir daha yaptı. Alacakaranlık gri gölgelerle dairesinin içini kaplamaya başlamıştı.

Kulaklardan biri gerilen ipten kurtulunca altında mat yeşil renkli bir kutu gözüksü. Metaldi. Menteşeliydi. Renshaw çakısını çıkarıp sicimi kesti. Çakının ucuyla iplerden kurtulduktan sonra kutunun tamamı görüldü.

Yeşildi, üstünde siyah işaretler ve ön tarafında şablonla yazılmış bir yazı vardı: AMERİKAN ASKERİ VIETNAM SANDIĞI. Bunun altında: *20 piyade askeri, 10 helikopter, 2 makineli tüfekli adam, 2 bazukalı adam, 2 sıhhiyeci, 4 jip.* Bunun altında bir bayrak çıkartması vardı. Bunun da altında, köşede şöyle yazıyordu: *Morris Oyuncak Şirketi, Miami, Florida.*

Renshaw dokunmak için elini uzattı, sonra geri çekti. Sandığın içinde bir şey kımlıyordu.

Ayağa kalktı, acele etmeden koridora doğru yürüyüp ışığı açtı.

Vietnam sandığı sallanıyor, altındaki ambalaj kâğıdını hışırdatıyordu. Aniden dengesi bozulunca yumuşak bir şekilde halının üstüne düştü. Mentşeli kapağı beş santim kadar aralandı.

Dört santim büyüklüğünde minik piyade askerleri sandıktan çıkmaya başladılar. Renshaw gözünü kırpmadan onları seyretti. Zihni gördüğü şeyin gerçek olup olmadığına karar vermek için bir çaba göstermiyordu, sadece nasıl hayatta kalabileceğine odaklanmıştı.

Askerlerin üstünde minyatür eğitim kıyafetleri, miğferler ve sırt çantaları vardı. Omuzlarına minik tüfekler asılıydı. İki asker odanın karşısındaki Renshaw'a baktı. Kurşun kalem ucu büyüklüğündeki gözleri parladı.

Beş, on, on iki, sonra yirmi askerin tamamı ortaya çıktı. İçlerinden biri el kol hareketleriyle emirler veriyordu. Düşme sonucu sandıkta açılan aralığa dizildiler ve kapağı itmeye başladılar. Aralık genişledi.

Renshaw kanepedeki büyük yastıklardan birini alıp onlara doğru yürüdü. Komutan dönüp bir işaret çakınca askerler tüfeklerini ellerine aldılar. Çok minik, puflamaya benzer sesler çıktı ve Renshaw sanki arılar tarafından sokulmuş gibi hissetti.

Yastığı fırlattı. Yastık askerlere isabet edip onları savurdu ve sandığa çarparak tamamen açılmasına neden oldu. Kutudan böcek vızıltılarına benzeyen seslerle bulut halinde helikopterler çıkmaya başladı. Asker yeşiline boyanmışlardı.

Renshaw minik *put! put!* sesleri duydu; helikopterlerin açık kapısındaki iğne büyüklüğündeki namlulardan alevlerin çıktığını gördü. Makineli tüfeklerdi bunlar. Karnına, sağ koluna ve boyununun yanına iğneler battı. Elini savurup helikopterlerden birini yakaladı. Parmaklarında ani bir acı duydu ve kanı her yana fışkırdı. Helikopterin dönen pervaneleri parmaklarını çaprazlamasına, kemiğine kadar kesmiş, kan içinde bırakmıştı. Diğer helikopterlerin onun yakalama mesafesinden çıkıp at sinekleri gibi etrafında dönmeye başladılar. Renshaw'ın yakaladığı helikopter yerde hareketsiz duruyordu.

Birden ayağında müthiş bir acı duyup inledi. Piyadelerden biri ayakkabısının üstüne çıkmış, ayak bileğini süngülüyordu. Minik suratını kaldırıp ona baktı, ağzı kulaklarındaydı.

Renshaw ona bir tekme atınca minik asker uçup duvara yapıştı. Duvarda kan değil, yapışkan, mor renkli bir leke bıraktı.

Öksürüğe benzer minik bir patlama sesinin ardından bacağına korkunç bir acı hissetti. Bazukacılardan biri sandıktan çıkmıştı. Silahından küçük bir duman yükseliyordu. Renshaw bacağına bakınca pantolonunda yirmi beş sent büyüklüğünde karamış, tüten bir delik gördü. Kumaşın altındaki eti alazlanmıştı.

Küçük puşt beni vurdu!

Renshaw dönüp koridora, sonra da yatak odasına koştu. Helikopterlerden biri yanağını sıyırıp geçerken makineli tüfeğin taktığı duyuldu.

Yastığının altındaki tabanca bir .44'lük Magnum'du; isabet ettiği herhangi bir şeyde iki yumruk büyüklüğünde bir delik açardı. Renshaw silahını iki eliyle tutarak döndü. Bir ampul büyüklüğündeki, uçan, hareketli bir hedefe ateş etmesi gerekecekti.

İki helikopter vızıldayarak yatak odasına girdi. Yatağın üstünde oturan Renshaw bir el ateş etti. Helikopterlerden biri patladı, geride hiçbir şey kalmadı. *Etti iki*, dedi içinden. İkincisine nişan aldı... tetiği çekti.

Tetik tutukluk yaptı! Lanet olsun!

Helikopter aniden bir yay çizerek ölümcül bir saldırıya geçti. Helikopterin pervaneleri kör edici bir hızla dönüyordu. Renshaw

bir an makineli tüfek başındaki askerin kısa aralıklarla ateş ettiğini gördü ve hemen kendini yere atıp yuvarlandı.

Adi herif gözlerime nişan alıyordu!

Karşı taraftaki duvara kadar yuvarlandıktan sonra, tabancasını göğüs hizasında tuttu. Ama helikopter geri çekiliyordu. Renshaw'ın üstün ateş gücünü anlamış gibiydi. Tekrar oturma odasına döndü.

Renshaw ayağa kalkarken ağırlığını yaralı bacağına verince yüzünü buruşturdu. Bacağı çok kötü kanıyordu. Nasıl kanamasındı ki? Kaç kişi burnunun dibinden bir bazuka mermisi yiyip de hayatta kalmıştı?

Demek Morris'in bir-numaralı fikir kızı annesiydi, öyle mi? Kadın bundan da fazlasıydı.

Renshaw bir yastığın kılıfını çıkarıp bacağına sardıktan sonra tıraş aynasını aldı ve koridor kapısına gitti. Dizleri üstüne çöküp aynayı belli bir açıyla halıya koydu ve içeriyi gözetledi.

Sandığın yanına kamp kuruyorlardı. Oradan oraya koşuşan minyatür askerler çadırlar kurmaktaydılar. Beş santim yüksekliğindeki cipler ciddi bir faaliyet halindeydi. Sıhhiyecilerden biri Renshaw'ın tekmelediği askerin tedavisiyle meşguldü. Kalan sekiz helikopter sehpanın hizasında koruma amaçlı dolanıyordu.

Birden aynanın farkına vardılar ve piyadelerden üçü dizlerinin üstüne çöküp ateş etmeye başladılar. Birkaç saniye sora ayna tuzla buz oldu. *Tamam, sakın olun.*

Renshaw şifonyere gidip Linda'nın ona Noel'de hediye ettiği maun ıvır-zıvır kutusunu aldı. Ağırlığını şöyle bir yokladıktan sonra kapı eşiğine gitti ve içeriye daldı. Beyzbolda atıcının topu atışı gibi, kutuyu fırlattı. Kutu büyük bir hızla ilerleyip küçük askerleri yerle bir etti. Ciplerden biri iki takla attı. Renshaw oturma odasının kapısına ilerledi, yerde debelenen bir asker gördü ve onu ezdi.

Yere savrulan askerlerden birkaçı doğrulmuş, ateş etmeye başlamışlardı. Bazıları siper almıştı, bazılarıysa tekrar sandığın içine dönmüşlerdi.

Arı sokmaları Renshaw'ın bacaklarına ve gövdesine kadar çıkıyordu, ama mermileri göğüs kafesinin üstüne erişemiyordu. Belki de menzil dışında kalıyordu. Önemli değildi; Renshaw'ın kaçmaya niyeti yoktu. Haklarından gelecekti.

İkinci atışında ıskaladı, herifler o kadar küçüktü ki... Ama sonraki atışı başka bir askeri duman etti.

Helikopterler ona doğru saldırıya geçti. Minik mermiler artık yüzüne, gözlerinin altına ve üstüne isabet etmeye başlamıştı. Önce en öndeki, sonra da ikinci helikopteri etkisiz hale getirdi. Yüzündeki acı nedeniyle görüşü bozulmuştu.

Kalan altı helikopter iki yana ayrılıp geri çekildiler. Renshaw yüzündeki kanları koluyla sildi. Tam yine ateş edecekken durdu. Kutuya giren askerler dışarıya bir şey çıkarıyorlardı. Bu şey...

Çok parlak sarı bir ateş çıktı, ardından Renshaw'ın sol yanındaki duvar patladı ve etrafa tahta ve alçılar saçıldı.

...bir roketatar!

Renshaw ona bir el ateş etti ama ıskaladı, hemen koridorun sonundaki banyoya koştu. Kapıyı kapatıp kilitledi. Banyo aynasında gördüğü yüz, suratı kırmızı savaş boyasıyla kaplı bir kızıl-deriliye aitti. O kırmızı boya, karabiber taneleri kadar küçük deliklerden çıkıyordu. Bir yanağından aşağıya deri parçası sarkmıştı. Boynunda bir oyuk vardı.

Kaybediyorum!

Titreyen elini saçlarından geçirdi. Ön kapıya gidiş yoktu. Salondaki telefona ve mutfaktaki paralel telefona gidişi de kapalıydı. Ellerinde bir roketatar vardı ve isabet ettirdikleri takdirde kafasını uçururlardı.

Lanet olsun, sandıktaki listede bu yoktu!

Renshaw derin bir nefes alıp verdi; bu sırada kapının yumruk büyüklüğündeki bir kısmı kömürleşmiş bir tahta parçası olarak içeriye doğru uçtu. Bir an deliğin tırtıklı kenarlarında minik alevler çıktı. Bir roket daha atılırken Renshaw yine parlak bir alev gördü. Kapının bir kısmı daha içeriye düştü ve banyo halısının üstüne yanan kıymıklar serpildi. Bunları ayağıyla ezerek söndürürken delikten içeriye iki helikopter girdi. Minik makineli tüfek mermileri dikiş diker gibi göğsünü deldi.

Renshaw büyük bir öfkeyle helikopterlerden birini çıplak elle parçaladı, ama avucunda derin kesikler oluştu. Çaresizlik içinde aklına gelen ilk şeyi yaptı; kalın bir havluyu diğer helikopterin üstüne attı. Yere düşünce ayağıyla ezerek parçaladı. Soluk soluğaydı. Alnından gözüne kan aktı, sıcaktı, yakıyordu; kanı eliyle sildi.

Alın işte. Hadi şimdi bir daha düşünün.

Askerler gerçekten de düşünüyor gibiydiler. On beş dakika boyunca hiçbir hareket olmadı. Renshaw küvetin kenarına oturmuş, ne yapacağını kestirmeye çalışıyordu. Bu çıkmaz sokaktan çıkmanın bir yolu olmalıydı. Olmak zorundaydı. Onların arkasına geçmenin bir yolunu bulabilseydi...

Aniden dönüp küvetin üstündeki küçük pencereye baktı. Bir yol vardı. Tabii ya, vardı.

Gözleri ilaç dolabının üstündeki çakmak benzinine gitti. Tam buna uzanmışken bir hışırtı duydu.

Magnum'u doğrultarak o sese doğru döndü... ama kapının altındaki aralıktan sürülen şey bir kâğıt parçasıydı. Bu aralık askerlerin geçemeyeceği kadar dardı.

Kâğıda minik harflerle iki kelime yazılmıştı:

Teslim ol

Renshaw buruk bir gülümsemeyle çakmak benzinini göğüs cebine soktu. Kâğıdın yanında küçük bir kurşun kalem ucu vardı. Renshaw kâğıda şunu yazdıktan sonra kapının altından itti:

ASLA

Birden roket mermileri yağmur gibi yağmaya başladı, Renshaw geri çekildi. Bu mermiler kapıdaki delikten girip havlu rafının üstündeki mavi karolarda patlayarak o zarif duvarı ay yüzeyine çevirdi. Alçı parçaları üzerine yağarken Renshaw eliyle gözlerini korudu. Yanan parçalar gömleğini delmiş, sırtına yapışmıştı.

Yaylım ateşi kesilince, Renshaw harekete geçti. Küvetin üstüne çıkıp pencereyi açtı. Buz gibi yıldızlar ona bakıyordu. Dar bir

pencereydi ve çok dar bir pervazı vardı. Ama o anda bunu düşünecek zamanı yoktu.

Kendini yukarıya çekip başını pencereden çıkarınca soğuk hava kesiklerle dolu yüzüne ve boynuna tokat gibi çarptı. Elleriy-le dengesini bulmaya çalışarak aşağıya baktı. Kırk kat yükseklikteydi. Bu yükseklikten bakınca sokak bir oyuncak tren hattı gibi görünüyordu. Şehrin parlak, titreşen ışıkları etrafa saçılmış mücevherler gibiydi.

Renshaw bir jimnastikçi rahatlığıyla dizlerini çekip pencerenin kenarına dayadı. O eşekarısı büyüklüğündeki helikopterlerden biri şimdi kapıdaki delikten geçse tek atışta onu kışından vurup aşağıya uçururdu.

Neyse ki öyle bir şey olmadı.

Dönüp bir bacağını dışarı uzatırken bir eliyle üstteki saçağa tutundu. Bir dakika sonra artık pencerenin dışındaki pervazın üstünde duruyordu.

Ayaklarının altındaki boşluğa düşmeyi, helikopterlerden birinin oraya gelmesini aklına getirmeden binanın köşesine doğru ilerledi.

Beş metre... üç metre... Oraya varmıştı. Durdu; göğsü duvara yapışmış, elleri iki yana açılmış bir halde bekledi. Göğüs cebindeki çakmak benzinini ve kemerine sıkıştırılmış Magnum'un güven verici ağırlığını hissedebiliyordu.

Şimdi sıra o lanet köşeyi dönmeye gelmişti.

Yavaşça bir ayağını köşenin diğer tarafına uzattı ve ağırlığını bu ayağının üzerine verdi. Duvarın köşesi göğsüne ve karnına jilet gibi bir baskı yapıyordu. Gözünün tam önündeki yere kuş kakası bulaşmıştı. *Şu işe bak, dedi içinden. Bu kadar yükseklere uçabildiklerini bilmiyordum.*

Sol ayağı kaydı.

Hiç geçmeyecekmiş gibi gelen bir an kenarda sallandı, sağ koluyla deli gibi tutunacak bir yer aradı ve sonra binanın iki yanına sevgilisine sarılır gibi sarıldı. Yüzü sert köşeye dayanmış halde kesik soluklar alıyordu.

Çok yavaşça diğer ayağını da öbür tarafa geçirdi.

On metre ötesinde oturma odasının terası görünüyordu.

Yavaş yavaş oraya doğru ilerledi. İki kere patlayan ani rüzgâr az kalsın onu aşağıya düşürecekti.

Nihayet terasa varıp demir korkuluğa tutunabildi.

Sessizce kendini yukarıya çekti. Camlı bölmenin önündeki perdeyi aralık bıraktığı için şimdi içerisini görebiliyordu. Askerler tam onun olmalarını istediği yerdeydi.

Dört asker ve bir helikopter sandığı korumak için orada bırakılmıştı. Diğerleri roketatarla banyo kapısında olmalıydılar.

Pekâlâ. Suçüstü baskını yapar gibi içeriye dalacaktı. Sandık başındakileri hakladıktan sonra kapıdan dışarıya çıkacak, hemen bir taksiye atlayıp havaalanına gidecekti. Miami'ye uçup Morris'in bir-numaralı fikir kızını bulacaktı. Kadının suratını alev püskürtücüyle yakma fikri hoşuna gidiyordu. O zaman ilahi adalet yerini bulurdu.

Gömleğini çıkarıp bir kolundan uzun bir parça söktükten sonra gömlekten geri kalanı yere bıraktı. Çakmak benzininin metal kutusunun plastik kapağını dişleriyle söktü. Kopardığı kumaşın bir ucunu kutunun içine sokup çıkardı, sonra on beş santimlik ıslanmış kısmı dışarıda kalacak şekilde diğer ucunu kutuya soktu.

Çakmağını çıkardı, derin bir nefes aldıktan sonra çakıp ıslak ucunu tutuşturdu; yanmaya başlayınca cam bölmeyi açıp içeriye daldı.

Yanan sıvıyı yere damlatarak halının karşısına koşarken, helikopter hemen tepki gösterip ona doğru bir kamikaze dalışı yaptı. Renshaw kolunu uzatıp onu yakaladı; dönen pervaneler etini yararken duyduğu acıya aldırmadı.

Minik piyadeler hızla sandığın içine kaçtılar.

Bundan sonra her şey çok hızlı oldu.

Renshaw çakmak benzinini attı. Yanan benzin kutusu patlayarak sandığı bir ateş topuna çevirdi. Renshaw hemen kapıya koştu.

Renshaw ona ne olduğunu hiçbir zaman bilemeyecekti.

Çelik bir kasanın iyice yüksek bir yerden düşünce çıkardığı sese benzer bir gümbürtü çıktı. Ne var ki, bu gümbürtü bütün binayı sardı ve yapının çelik iskelesini sarstı.

Dairenin kapısı menteşelerinden kopup karşı duvara çarparak parçalandı.

Aşağıda el ele yürümekte olan bir çift başlarını kaldırınca muazzam bir beyaz ışık gördüler. Sanki yüz tane ışıldak aynı anda yakılmış gibiydi.

“Birisi sigortayı attırdı herhalde,” dedi adam.

“Şu ne?” diye sordu kız arkadaşı.

Yukarıdan aşağıya dalgalanarak düşen bir şey vardı; adam elini uzatıp onu yakaladı. “Bu bir erkek gömleği. Küçük deliklerle kaplı. Ve kanlı.”

“Çok korkunç,” dedi kız. “Bir taksi çağırırsana, Ralph. Yukarıda bir şey olmuşsa, polislerle konuşmak zorunda kalırız; seninle beraber olduğum öğrenilmesin.”

“Tamam, haklısın.”

Adam bakınırken bir taksi gördü ve ıslık çaldı. Taksi durunca hemen ona doğru koştular.

Arkalarında, kimsenin görmediği bir kâğıt parçası süzülerek aşağıya indi ve John Renshaw’ın gömleğinden kalan parçanın yanına düştü. Sola yatık elyazısıyla şunlar yazılıydı:

Selam, Çocuklar! Bu Vietnam Sandığımda Özel Bir Şey Var!

(Sadece sınırlı bir süre için)

1 Roketatar.

20 Karadan-Havaya “Twister” Füzesi.

1 Tam Ölçekli Termonükleer Silah Maketi.

KAMYONLAR

Adamın adı Snodgrass'tı ve onun çılğınca bir şey yapmaya hazırlandığının farkındaydım. Gözleri daha da irileşmiş, akları iyice ortaya çıkmıştı. Kavgaya hazırlanan bir köpeğin gözleri gibiydi. Eski Fury'yle kayarak park yerine giren iki genç onunla konuşmaya çalışıyorlardı. Ama Snodgrass başka sesler duyuyormuş gibi başını yana eğmişti. Güzel takım elbisesinden küçücük göbeği belli oluyordu, pantolonunun arkası eskilikten parlamaya başlamıştı. Snodgrass bir satışıydı, çantasını, uykuya dalan köpeğini tutar gibi göğsüne bastırmıştı.

Tezgâhın önündeki kamyon sürücüsü, "Radyoyu tekrar dene," dedi.

Büfe müşterilerine kolay yemekler hazırlayan aşçı omzunu silkti. Radyoyu açıp ibreyi kadranda dolaştırdı ama parazitten başka ses duyulmuyordu.

Kamyoncu, "Çok çabuk çevirdin," diye itiraz etti. "Belki de istasyonu kaçırdın."

Aşçı, "Kahretsin," dedi. Altın dişli, yaşlı bir siyahi olan adam kamyon şoförüne bakmıyordu. Gözlerini büyük camekânın ötesine, araba parkına dikmişti.

Orada yedi sekiz ağır kamyon vardı. Motorları rölantide çalışıyor, çıkan sesler iri kedilerin mırıltılarını andırıyordu. Eyaletler arası yük taşıyan kamyonlardı bunlar. Tırlar. Dizi dizi plakaları ve arkalarında da telsiz antenleri vardı.

Gençlerin Fury arabası park yerindeki mıcırların üzerinde tepeüstü yatıyordu. Geride halkalar halinde, uzun tekerlek izle-

ri bırakmıştı. Taşıt iyice ezilip parçalanmış, hurdaya dönmüştü. Kamyonların dönüş yerinin girişinde hurda olmuş bir Cadillac duruyordu. Arabanın sahibi yıldız yıldız çatlamış ön camından dışarı bakıyordu. Bağırsakları çıkarılmış bir balık gibi görünüyordu. Kaplumbağa kabuğu desenli gözlüğü bir kulağından sarkmıştı.

Cadillac'tan biraz ileride yerde pembe elbiseli bir kız yatıyordu. Cadillac'ın kurtulamayacağını anladığı zaman arabadan fırlamış, koşmaya başlamıştı. Aslında kurtulması imkânsızdı. Yüzükoyun yatıyordu ve en feci durumda olan da oydu. Etrafında sinek bulutları uçuşuyordu.

Yolun ötesinde eski bir Ford steysin bariyerlere çarpmıştı. Bir saat önce olmuştu bu. O zamandan beri gelen giden olmamıştı. Pencereden karayolu gözükmüyordu. Telefon da kesilmişti.

Kamyoncu hâlâ itiraz ediyordu. "Çok çabuk taradın--"

Tam o sırada Snodgrass yerinden fırladı ve masayı devirdi. Kahve fincanları kırıldı, şekerler etrafa saçıldı. Bakışları daha da çılgınlaşmıştı. Karmakarışık bir şeyler söylüyordu. "Buradan gitmeliyiz buradangitmeliyiz buradangitmeliyizburadangitmeliyiz--"

Delikanlı bağırdı. Sevgilisi bir çığlık attı.

Ben kapıya en yakın olan taburede oturuyordum. Snodgrass'ı gömleğinden yakaladım ama elimden kurtuldu, iyice kaçmıştı. Bir bankanın kasa kapısını bile delip geçmeye kalkabilirdi.

Snodgrass kapıdan fırladı. Çakılların üzerinden soldaki su hendeğine doğru koşmaya başladı. Kamyonlardan ikisi hemen ona doğru ilerlediler. Bacalarından koyu kahve dizel egzozu gökyüzüne doğru yükseliyordu. Dev arka tekerlekleri dönerken etrafa makineli tüfek gibi çakıl saçıyordu.

Snodgrass'ın dümdüz uzanan araba parkının kenarına ulaşmasına beş altı adım kalmıştı ki omzunun üzerinden arkasına baktı ve yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. Ayakları birbirine dolaştı ve sendeledi. Az kalsın yuvarlanıyordu. Dengesini buldu ama artık çok geç kalmıştı.

Kamyonlardan biri diğere yol verdi. O da hızla ilerledi. Ön tarafındaki ızgara güneşte vahşice parlıyordu. Snodgrass tiz bir sesle haykırdı. Sesi ağır kamyonun dizellere özgü gürültüsünün altında ancak duyuldu.

Kamyon Snodgrass'ı tekerleklerinin altına çekmedi. Belki öyle yapsaydı daha iyi olacaktı. Onun yerine Snodgrass'ı havaya savurdu. Bir futbolcunun topu havalandırmasına benziyordu bu. Öğleden sonra saatlerinin sıcak gökyüzünde bir an Snodgrass'ın silüetini gördük. Sonra hendeğe düşüp gözden kayboldu.

Dev kamyonun frenlerinden çıkan ses bir ejderhanın solukları gibiydi. Ön tekerlekleri kilitlenmişti. Arsaya dökülmüş çakıllarda oyuklar açıyorlardı. Kamyon tam zamanında durdu.

Bölmedeki kız haykırdı. İki eliyle yanaklarını tutmuş, etlerini aşağıya çekiyordu. Suratı, bir cadı maskesine dönüşmüştü.

Bir cam kırıldı. Döndüm. Kamyoncu bardağını iyice sıkmış, sonunda kırmıştı. Ama henüz bunun farkında değildi. Süt ve birkaç damla kan tezgâhın üzerine sıçramıştı.

Siyahi aşçı radyonun önünde donmuş gibi duruyordu. Yüzünde hayret dolu bir ifade, elinde de kurulama bezi vardı. Dışleri ışıldıyordu. Bir an arkadaşlarının yanına dönen kamyonun homurtusundan başka bir şey duyulmadı. Sonra kız ağlamaya başladı. Böylesi iyiydi. Hiç olmazsa daha iyiydi.

Benim arabam yan taraftaydı. O da ezilip hurdaya dönmüştü. 1971 model bir Camaro'ydu ve taksitlerini hâlâ ödüyordum. Ama tabii artık böyle şeylerin önemi kalmamıştı.

Kamyonların içinde sürücüler yoktu.

Güneş boş koltukların ön camlarını ışılatıyordu. Tekerlekler kendi kendilerine dönüyorlardı. Bu olayı fazla düşünemiyordunuz. Çünkü çok düşününce delirebilirdiniz. Snodgrass gibi.

İki saat geçti... Güneş ufka doğru alçalmaya başladı. Dışarıda kamyonlar ağır ağır daireler ve sekizler çizerek devriye gezer gibi dolaşıyordu. Stop ve park lambalarını yakmışlardı.

Bacaklarımdaki uyuşukluğun geçmesi için tezgâhın önünde iki kez gidip geldim. Sonra da ön camın yanındaki bölmelerden birine oturdum. Kamyonların uğradığı sıradan bir yerdi burası.

Karayoluna yakındı. Arkada benzin istasyonu vardı. Oradan hem benzin hem de dizel yakıtı alınabiliyordu. Kamyon sürücüleri büfede kahve içiyor, çörek yiyorlardı.

"Bayım?" Ses tereddütlüydü.

Döndüm. Karşımda Fury'yle gelen o iki genç duruyordu. Delikanlı on dokuzunda kadardı. Saçları uzundu. Sakalları yeni yeni şeikle girmeye başlamıştı. Sevgilisi daha küçük duruyordu.

"Evet?"

"Size ne oldu?"

Omzumu silktim. "Eyaletlerarası karayoldan Pelson'a doğru gidiyordum. Arkamdan bir kamyon geldi. Onu dikiz aynasından görebiliyordum. Çok süratli ilerliyordu. Daha bir buçuk kilometre öteden homurtusu duyuluyordu. Bir Volkswagen'in yanından geçti ve onu römorkuyla bir vuruşta yoldan fırlattı. Kâğıttan bir topu bir fiskede masadan aşağı fırlatıverdiğimiz gibi. Kamyonun da devrileceğini sandım. Römork öyle hızla sağa sola yalpalarken hiçbir sürücü kamyonu yolda tutamazdı. Ama öyle bir şey olmadı. Volkswagen altı yedi defa takla attı, sonra da patladı. Kamyon ondan sonra rastladığı arabayı da aynı biçimde yoldan uçurdu. Artık bana yaklaşıyordu. Telaşla ilk rastladığım çıkış rampasına saptım." Güldüm ama içten bir gülüş değildi bu. "Ve gele gele bu kamyon durağına geldim. Yağmurdan kaçarken doluya tutuldum yani."

Kız yutkundu. "Güney şeridinde bir yolcu otobüsünün kuzeye doğru gittiğini gördük. O... arabaları... yarıp geçiyordu... Sonunda patlayarak yandı... Ama ondan önce... resmen katliam yaptım..."

Bir yolcu otobüsü. Bu yeni bir şeydi. Ve tabii kötüydü de.

Dışarıda bütün farlar aynı anda yandı. Arsayı acayip, derinliği olmayan bir ışıkla aydınlattılar. Kamyonlar hâlâ homurdanarak dolaşıyordu. Farları gözlere benziyordu. Alacakaranlıkta koyu renk römorkları tarih öncesi çağlarda yaşamış olan devleri andırıyordu. Köşeli omuzlu, kambur devleri.

Aşçı, "Işıkları yakmanın bir sakıncası olur mu?" diye sordu.

"Yak bakalım," dedim. "Ne olacak görelim."

Aşçı birkaç düğmeyi çevirdi. Tavandaki sinek pisliği içinde kalmış lambalar aydınlandı. Aynı anda kapının önündeki neon levha da göz kırparak canlandı. CONANT'IN KAMYON DURAĞI VE BÜFESİ - NEFİS YİYECEKLER. Işıkların yanması kötü bir şeye neden olmadı. Kamyonlar dışarıda hâlâ devriye geziyorlardı.

Kamyoncu, "Anlayamıyorum," diye homurdandı. Tabureden kalkmıştı. Etrafta dolaşp duruyordu. Eline tren makinistlerinin kullandıkları türden kırmızı bir mendil sarmıştı. "Benim kamyonumla hiçbir derdim yok. İyi bir kızdır o. Biri biraz geç buraya geldim. Makarna yiyecektim. Sonra bunlar oldu." Elini sallarken kırmızı mendil dalgalandı. "Benim kamyonum da şimdi dışarıda. Şu sol stop lambası sönükçe olan. Altı yıldan beri sürüyorum onu. Ama kapıdan adımımı attığım takdirde--"

Aşçı, "Bu iş yeni başlıyor," dedi. Gözleri gölgeli ve cam gibiydi. "Radyo istasyonlarının çekmemesine bakılırsa durum kötü olmalı. Her şey yeni başlıyor."

Kızın yüzü süt gibi bembeyaz oldu. Aşçı hemen ekledi. "Endişelenme. Daha vakit var."

"Buna ne sebep olabilir?" Kamyoncu endişeliydi. "Atmosferdeki elektrik fırtınaları mı? Nükleer deneyler mi? Ne?"

Ben, "Belki de çıldırdılar," dedim.

Saat yediye doğru aşçının yanına gittim. "Erzak durumumuz nasıl? Yani bir süre burada kalmamız gerekebilir."

Adam kaşlarını kaldırdı. "Kötü sayılmaz. Dün malzeme teslim günüydü. Şimdi elimizde iki yüz, üç yüz hamburger, konserve sebze ve meyve, mısır gevreği ve yumurta var... Buzdolabından başka süt yok. Ama su kuyudan geliyor. Gerekirse beşimiz burada bir ay yaşayabiliriz. Hatta daha uzun bir süre."

Kamyoncu bize yaklaşp gözlerini kırıştırdı. "Sigaram bitti... Şimdi şu sigara makinesi--"

Aşçı, "O makine benim değil," dedi. "Hayır, efendim."

Kamyoncu arkadaki depodan çelik bir çubuk almıştı. Sigara makinesinin üzerine eğildi.

Delikanlı ise ışıldayıp pırıldayan pikaba giderek bir yirmi beşlik attı. John Fogarty bataklıkta doğmasıyla ilgili bir şarkıya başladı.

Oturup camdan dışarıya bakmaya koyuldum. Ve daha ilk bakışta hiç hoşuma gitmeyen bir şeyi fark ettim. Küçük bir Chevrolet kamyonet devriyeye katılmıştı. Aygırların arasında dolaşan bir midilliye benziyordu. Kamyoneti Cadillac'tan fırlayan kızın cesedinin üzerinden geçinceye kadar seyrettim. Sonra başımı çevirdim.

Kız birden, "Bu makineleri biz yaptık!" diye bağırdı. "Kendi kendilerine hareket edemezler!"

Sevgilisi ona susmasını söyledi. Kamyoncu sigara makinesini açmıştı. Altı ya da sekiz paket sigara aldı, hepsini ceplerine yerleştirdi. Sonra bir paketi açtı. Yüzünde heyecanlı bir ifade vardı. Sigaraları içecek miydi, yoksa yiyecek miydi pek anlaşılmıyordu.

Pikapta başka bir plak çalmaya başladı. Saat sekiz olmuştu. Sekiz buçukta elektrik kesildi.

İçerisi karanlığa gömülürken genç kız bağırdı. Sonra da birdenbire sustu. Galiba sevgilisi eliyle ağzını kapatmıştı. Pikabın sesi kalınlaştı ve bir hırıltıyla sona erdi.

Kamyoncu, "Tanrım!" diye bağırdı. "Ne oluyor!"

Ben, "Aşçı," diye seslendim. "Mum var mı?"

"Var sanırım. Bir dakika... Evet... Burada birkaç mum var."

Yerimden kalkıp mumları aldım. Aşçıyla onları yakarak şuraya buraya diktik. "Dikkatli ol," dedim. "Burayı yakarsak başımız daha da kötü belaya girer."

Adam sıkıntıyla güldü. "Hem de nasıl."

Biz mumları yerleştirdikten sonra, delikanlıyla sevgilisi birbirlerine sokularak oturdular. Kamyoncu arka kapıya gitmiş, pompaların durduğu beton adacıkların arasında dolaşan altı ağır kamyonu seyrediyordu.

"Bu durumu değiştiriyor, değil mi?" diye mırıldandım.

"Tabii ya. Eğer elektrik geri gelmezse..."

"Ne olur?"

“Hamburgerler üç günde bozulur. Geri kalan etler ve yumurtalar da öyle. Konservelere bir şey olmaz. Kuru yiyeceklere de. Ama en kötüsü bu değil. Tulumba çalışmazsa kuyudan su alamayız.”

“Ne kadar dayanabiliriz?”

“Su almadan mı? Bir hafta.”

“Ne kadar boş sürahin varsa hepsini doldur. Depo boşalınca kadar. Tuvaletler nerede? Rezervuarlardaki sular temizdir.”

“Çalışanların kullandıkları tuvaletler arkada. Ama kadın ve erkekler tuvaletine gitmek için dışarı çıkman gerekir.”

“Yani binanın karşı tarafına mı geçeceğim?” Henüz buna hazır değildim.

“Hayır. Yan kapıdan çıkıp biraz yürüyeceksin.”

“Bana bir iki kova ver.”

Aşçı iki kova buldu. Delikanlı kalkıp bana yaklaştı.

“Ne yapıyorsunuz?”

“Su almalıyız. Bulabildiğimiz kadarını. Hepsini.”

“O halde kovalardan birini bana verin.”

İstedğini yaptım.

Kız, “Jerry!” diye bağırdı. “Sen—”

Delikanlı ona bakınca kız sustu. Ama bir peçete alıp köşelerini yırtmaya başladı. Kamyoncu bir sigara daha içiyordu. Gözlerini yere dikmiş sırtıyor ve hiç konuşmuyordu.

O gün öğleden sonra içeriye girdiğim yan kapıya gittik. Bir saniye orada durduk. Kamyonlar ileri geri giderken büyüyüp küçülen gölgelerini seyrettik.

Delikanlı, “Şimdi?” dedi. Kolu benimkine süründü. Kasları seğiriyordu. Neredeyse yüklü teller gibi mırıltıyı andıran sesler çıkaracaklardı. Biri ona çarptığı takdirde gökyüzüne kadar uçacaktı.

“Gevşe biraz,” dedim.

Hafifçe gülümsedi. Hastalıklı bir gülümsemeydi. Ama hiç gülümsememesinden daha iyiydi.

“Tamam.”

Usulca dışarı süzüldük.

Gece havası serindi. Otların arasında ağustosböcekleri cırlıyor, su hendeğinde kurbağalar sıçrayarak vaklıyorlardı. Dışarıda kamyonların gürültüsü daha çok duyuluyordu. Tehdit doluydu bu homurtular. Sanki kamyon değil de vahşi hayvanlardı. İçeriden sahne insana bir filmin bölümüymüş gibi geliyordu. Ama dışarıda olay gerçektir. İnsan burada ölebilirdi.

Fayans kaplı dış duvarın önünden süzülerek ilerledik. Yukarıdaki hafif çıkıntı gölgelerin arasından yürümemizi sağlıyordu. Camaro arabam karşıdaki tel örgüye sokulup kalmıştı. Yolun kenarındaki tabelanın hafif ışığı parçalanmış metal parçalarını, benzin ve yağ gölcüklerini ışılatıyordu.

Delikanlıya, "Sen kadınlar tuvaletine gir," diye fısıldadım. "Rezervuardaki suyu kovaya doldur ve bekle."

Motorların düzenli homurtusu insanı aldatıyordu. Taşıtların yaklaştığını sanıyordunuz. Oysa ses sadece binanın kuytularında yankılanıyordu. Tuvalet altı metre ötedeydi ama bize daha uzaktaymış gibi geliyordu.

Delikanlı kadınlar tuvaletinin kapısını açarak içeri girdi. Ben kapının önünden geçtim ve kendimi erkekler tuvaletine attım. O zaman kaslarım gevşedi ve rahat bir nefes aldım. Bir ara gözüm aynadaki yansımama ilişti. Suratım bembeyazdı. Yüz hatlarım gerilmişti. Gözlerim koyulaşmıştı.

Rezervuarın porselen kapağını açıp kovayı içine batırdım. Kova iyice dolunca suyun etrafa dökülmemesi için birazını boşalttım.

Kapıya gittim. "Hey?"

Delikanlı, "Efendim?" diye fısıldadı.

"Hazır mısınız?"

"Evet."

Tekrar dışarı çıktık. Altı adım attık atmadık farlar yüzümüzü aydınlatıverdi. Kamyon çakılların üzerinde kocaman tekerleklerini fazla çevirmeden usulca yaklaşmıştı. Pusuda bekliyordu. Birdenbire bize doğru atılmıştı. Farları vahşi bakışlı yuvarlak gözler

gibiymi. Ön tarafındaki dev krom ızgarası dişlere benziyordu. Sanki vahşi bir hayvan dudaklarını germiş, bize dişlerini gösteriyordu.

Delikanlı dondu kaldı. Yüzünde dehşet vardı. Boş boş bakıyordu şimdi. Gözbebekleri iyice ufalmış, birer iğne deliği kadar olmuştu. Onu ittim. Tabii elindeki kova sallandı ve içindeki suyun yarısı döküldü.

“Koş!”

Motorun gürültüsü tizleşerek bir çığlığa dönüştü. Kapıyı çabucak açmak için delikanlının omzunun üzerinden uzandım. Ama aynı anda kapıyı içeriden açtılar. Delikanlı içeri daldı. Ben de onu izledim. Bir an omzumun üzerinden baktım. O koskocaman kamyon fayans kaplı duvara çarpıp iri parçaların dökülmesine neden oldu. Kulakları tırmalayan bir ses duyuldu. Sanki dev tırnaklar karatahtaya sürtünmüştü. Sonra sağ çamurluk ve ızgaranın sağ köşesi hâlâ açık olan kapıya vurdu. Cam parçaları kristal bir yağmur halinde etrafa saçıldı. Kapının çelik menteşeleri kâğıt gibi yırtıldı. Kapının kanadı karanlık gecede uçtu. Uçarken Dali tablolarından fırlamış gibi bir hali vardı. Kamyon hızlanarak öndeki park yerine doğru gitti. Egzoz borusundan makineli tüfeğin takırtısını andıran sesler yükseliyordu. Düş kırıklığı ve öfke gizliydi bu seste.

Delikanlı kovayı yere bırakarak kendini kızın kollarına attı. Titriyordu.

Benimse kalbim göğsümü yaracakmış gibi çarpıyordu. Bacaklarım sıvıya dönüşmüştü sanki. Sıvı dedim de... Delikanlıyla ancak bir kova dolusu su getirebilmiştik. Bir de dörtte bir kova kadar. Bu su o müthiş tehlikeyi göze almaya değmemişti.

Aşçıya, “O kapıyı kapatmak istiyorum,” dedim. “Bunu nasıl yapabilirim?”

“Şey—”

Kamyoncu söze karıştı. “Neden? O büyük kamyonlardan birinin tekerleği bile o kapıdan geçemez.”

“Beni endişelendiren o dev kamyonlar değil.”

Kamyoncu sigara paketini aramaya başladı.

Aşçı, "Depoda metal levhalar olacak," dedi. "Patron bütün gazı tüplerini koydurmak için bir baraka yaptırmayı düşünüyor-
du."

"Levhalarından birini kapıya dayar, bölmelerdeki oturma yer-
lerinden birkaçıyla da destekleriz."

Kamyoncu, "Çok yararı olur," dedi.

Bu iş için bir saat uğraştık. Herkes yardım etti. O genç kız bile. Kapıyı oldukça sağlam bir hale soktuk. Ama tabii bir taşıt kapıya hızla çarparsa levhanın sağlamlığı bir işe yaramayacaktı, o da ayrı mesele. Galiba herkes de bunu biliyordu.

Büyük camın önünde hâlâ oturma yerleri duran üç bölme vardı. Onlardan birine girip oturdum. Tezgâhın ardındaki saat se-
kizi otuz iki geçe durmuştu. Ama bana saat on olmuş gibi geliyor-
du. Dışarıda kamyonlar homurdanıyor ve dolaşıyorlardı. Bazıları düzlükten çıkıp gidiyorlardı. Kim bilir ne yapacaklardı? Onların yerini başka taşıtlar alıyordu. Şimdi dışarıda üç kamyonet vardı. Daha iri abilerinin arasında azametle dolaşıyorlardı.

Uyuklamaya başlıyor, koyun yerine kamyonları sayıyordum. Eyalette kaç kamyon var? Bütün Amerika'da? Tırlar. Pikaplar. Açık yük kamyonları. Tonluklar. Ordu nakliye kamyonları. On binlerce kamyon. Ve otobüsler... Gözlerimin önünde kâbuslara yakışan bir sahne canlanıyordu. Bir kent otobüsü iki tekerleği yolda, ikisi de kaldırımında, homurdanarak ilerliyor, çığlıklar atan yayaları eziyordu.

Bu sahneyi aklımdan kovdum ve huzursuz, hafif bir uykuya daldım.

Snodgrass haykırmaya başladığı zaman sabah olmak üzereydi sanırım. Yeni, ince hilal biçimli bir ay ufuktan yükselmişti, bulutların arasından buz gibi bir ışıltıyla parlıyordu. O büyük kamyonların boğuk homurtularına yeni bir takırtı eklenmişti. Bunun ne olduğunu anlamak için camdan baktım. Bir saman balyalama aracı karanlık levhanın etrafında dönüyordu. Ay ışığı sıkıştırma bölümünün sivri döner çubuklarını ışılatıyordu.

Çığılığı tekrar duydum. Su hendeğinden geldiğı kesindi.
"Bana... yardım... ediiin..."

"Nedir bu?" Soruyu soran kızdı. Gölğelerin arasında gözleri irileşmişti. Yüzünden çok korktuğı anlaşılıyordu.

"Hiç," dedim.

"Yardım... ediiin..."

Kız, "O yaşıyor..." diye fısıldadı. "Ah, Tanrım. Yaşıyor."

Snodgrass'ı görmeme gerek yoktu. Her şeyi pekâlâ hayal edebiliyordum. Vücudunun yarısı hendeğın içindeydi, yarısı da dışarıda. Yerde yatıyordu. Belkemiğı ve bacakları kırılmıştı. Dikkatle ütülenmiş kıyafetleri çamur içindeydi. Durmadan inleyen adam bembeyaz yüzünü aya doğru çevirmişti.

"Ben bir şey duymuyorum," dedim. "Ya sen?"

Kız bana baktı. "Nasıl böyle konuşabiliyorsunuz? Nasıl?"

"Onu uyandırırın..." Başparmağımla delikanlıyı işaret ettim. "Belki o bir şeyler duyabilir. Hatta dışarı da çıkar. Bu hoşuna gider mi?"

Kızın yüzü seğirip gerilmeye başladı. Sanki görünmeyen işneler suratını dikiyordu. "Hiç..." diye fısıldadı. "Dışarıda hiçbir şey yok..."

Sevgilisinin yanına dönüp başını onun göğsüne dayadı. Delikanlı ona uykusu arasında sarıldı.

Başka kimse uyanmadı. Snodgrass uzun bir süre ağlayıp inledi, ığılıklar attı. Sonra da sustu.

Şafak...

Başka bir kamyon daha geldi. Açık bir kamyondu. Arabaları taşımak için dev rafları vardı. Ona bir buldozer katıldı. Bu beni korkutmuştu işte.

Kamyoncu yanıma gelip kolumu çekiştirdi. Heyecanla, "Arkaya gel," diye fısıldadı. Diğlerleri hâlâ uyuyordu. "Gel de şuna bir bak."

Onun peşinden depoya gittim. Arkada on kadar kamyon devriye geziyordu. Önce yeni bir şey göremedim. Kamyoncu, "Bak işte," diyerek işaret etti. "Şurada."

Sonra neyi kastettiğini anladım. Kamyonetlerden biri durmuştu. Şimdi sadece bir metal yığınınına benziyordu. O tehlikeli hali kalmamıştı.

“Benzini mi bitmiş?”

“Evet, öyle, ahbab. Pompadan kendi kendilerine benzin almaları imkânsız. Artık bize düşen sadece beklemek.” Gülümseyerek paketinden bir sigara aldı.

Saat dokuzda kahvaltılık olarak bir gün öncesinden kalma pastayı yiyordumki birdenbire bir havalı korna çalmaya başladı. Uzun uzun çalıyor, kafamın içinde yankılanıyordu. Camekânlara gidip dışarı baktık. Kamyonlar duruyorlardı ama motorları çalışmıyordu. Kırmızı dev bir tır büfeyle park yerinin arasındaki dar çim alana iyice yaklaşmıştı. Uzaktan dikkörtgen ızgarası dev gibi duruyordu. Sanki insanı öldürmeye hazırlanıyordu. Tekerlekleri çok büyüktü. Göğüs hizasına kadar geliyordu.

Korna yeniden zırlamaya başladı. Açgözlü, cırtlak ses çizgiler halinde ilerliyor, duvarlara çarparak yankılanıyordu. Korna belirli aralıklarla çalıyor. Bir tür tempoya uyarak kısıklı uzunlu duyuluyordu.

Jerry adlı delikanlı birdenbire, “Bu Mors alfabesi!” diye bağırdı.

Kamyoncu ona baktı. “Sen nereden biliyorsun?”

Çocuk biraz kızardı. “İzciyken öğrendim.”

Kamyoncu, “Sen?” dedi. “Sen? Vay vay vay.” Başını iki yana salladı.

Araya girdim. “Bırakın şimdi bunları. Mors alfabesini şu gü-rültüyü anlayacak kadar hatırlıyor musun?”

“Tabii. Dinleyeyim. Kalem var mı?”

Aşçı ona bir kurşun kalem verdi. Jerry kâğıt peçetenin üzerine harfleri yazdı. Bir süre sonra durdu. “Sürekli, ‘Dikkat,’ diyor o kadar. Bir dakika.”

Bekledik. Korna sakın sabah havasında kısıklı uzunlu çalmaya devam etti. Sonra sürekli tekrar eden ritim değişti ve delikanlı tekrar yazmaya koyuldu. Omzunun üzerinden bakıyor ve mesajın oluşmasını seyrediyorduk.

“Biri benzin vermeli. Ona zarar verilmeyecek. Bütün yakıt pompalanmalı. Bu iş şimdi yapılacak. Şimdi biri benzin verecek.”

Korna hâlâ çalıyordu ama delikanlı yazmıyordu artık. “Yine, ‘Dikkat, dikkat,’ diye tekrarlıyor.”

Kamyon mesajı arka arkaya tekrarlayıp durdu. Jerry’nin basılmış gibi görünen harflerle peçeteye yazdığı mesaj hiç hoşuma gitmedi. Makinelere uygun, duygusuz ve acımasız bir yazıydı bu. Uzlaşma götürmeyecek bir emir. İstediklerini ya yapacaktınız ya da yapmayacaktınız.

Jerry, “Eee?” diye sordu. “Şimdi ne yapacağız?”

Kamyoncu, “Hiçbir şey yapmayacağız,” dedi. Yüzünde heyecanlı bir ifade vardı, kasları seğirip duruyordu. “Beklememiz yeterli, biri durdu bile. Bize düşen sadece—”

Korna sesi kesildi. Öndeki kamyon gerileyerek diğerlerinin yanına gitti. Şimdi yarım daire biçiminde dizilmiş bekliyordardı. Farlarını bize doğrultmuşlardı.

“Dışarıda bir buldozer var,” diye hatırlattım.

Jerry bana baktı. “Yani burayı yıkarlar mı?”

“Evet.”

Delikanlı aşçıya döndü. “Bunu yapamazlar, öyle değil mi?”

Adam omzunu silkti.

Kamyoncu, “Oylama yapmalıyız,” dedi. “Kahretsin! Şantaja boyun eğmek zorunda değiliz. Beklememiz yeterli olacak.” Bu son cümleyi sanki sihirli bir duaymış gibi üç kez tekrarladı.

“Pekâlâ,” diyerek başımı salladım. “Oylama yapalım.”

Kamyoncu hemen atıldı. “Bekleyelim!”

Ben, “Bence onlara yakıt vermemiz gerek,” dedim. “Ondan sonra buradan kaçmak için daha uygun bir fırsat kollarız. Aşçı?”

“Burada bekleyelim,” diye cevap verdi. “Onların esiri mi olmak istiyorsun? Eninde sonunda böyle olacak. Hayatının sonuna kadar o... o şeyler kornalarını çaldıkları zaman yağ filtrelerini mi değiştireceksin? Ben bu işte yokum!” Öfkeyle camdan baktı. “Bırakalım da açlıktan gebersinler.”

Delikanlıyla kıza baktım.

Jerry, "Bence tezgâhtar haklı," dedi. "Onları ancak bu yolla durdurabiliriz. Birileri bizi kurtaracak olsa bunu çoktan yapardı. Başka yerlerde neler olduğunu Tanrı bilir." Gözlerinde Snodgrass'ın hayali olan genç kız başını sallayarak delikanlıya sokuldu.

"Karar verildi o zaman," dedim.

Sigara makinesine gidip markasına bakmadan bir paket aldım. Bir yıl önce sigarayı bırakmıştım. Ama bana sigaraya yeniden başlamanın tam zamanıymış gibi geliyordu. Dumanlar ciğerlerimi sızlattı.

Yirmi dakika ağır ağır, sürüne sürüne geçti. Ön taraftaki kamyonlar hâlâ bekliyorlardı. Arkada ise taşıtlar pompaların önünde sıraya diziliyordu.

Kamyoncu, "Bence bu bir blöftü," dedi. "Onlar--"

Birdenbire daha yüksek, kulak tırmalayıcı, düzensiz bir ses duyuldu. Bir motor çalışıyor, duraklıyor, sonra yeniden başlıyordu. Buldozerin gürültüsüydü bu.

Araç güneşte iri bir eşekarısı gibi pırıldıyordu. Takırdayan çelik paletleri olan bir modeldi. Buldozer bize doğru dönerken kısa bacasından kara dumanlar fışkırdı.

Kamyoncu, "Bize saldıracak," diye fısıldadı. Yüzünde hayret dolu bir ifade vardı. "Saldıracak!"

"Gerileyin," dedim. "Tezgâhın arkasına girin."

Buldozerin motoru hâlâ ısınıyordu. Vites kolları kendi kendine hareket ediyordu. Dumanlar çıkararak bacasının üstünde hava sıcaklık yüzünden parlıyordu. Birdenbire öndeki kepçesi havaya kalktı. Ağır, kavisli, çelik kepçenin üzerine kurumuş topraklar yapışmıştı. Buldozer önce çığığa benzer güçlü bir ses çıkardı. Sonra da kükreyerek doğruca bize geldi.

"Tezgâhın arkasına!" Kamyoncuyla ittim. O zaman diğerleri de harekete geçtiler.

Park yeriyle çim alan arasında beton dökülmüş küçük bir yer vardı. Buldozer bir an kepçesini kaldırarak bunun üzerinden geçti. Sonra da olanca hızıyla ön duvara bindirdi. Cam öksürüğe ben-

zeyen boğuk bir gürültüyle içeriye doğru patladı. Ahşap çerçeve paramparça oldu. Tavandaki lambalardan biri yere düşüp kırıldı. Raflardan tabaklar, bardaklar yuvarlandı. Genç kız çığlıklar atıyordu ama buldozerin kükremesi onun sesini boğuyordu.

Buldozer vites değiştirdi. Şangırdayarak çimleri ezilmiş alanda geri geri gitti. Sonra tekrar saldırıya geçti. Geri kalan oturma yerleri de devrildi. Tezgâhın üzerindeki cam kapaklı pasta tabağı yere düştü. Pasta dilimleri yerde kaydılar.

Aşçı çömelmiş, gözlerini yummuştu. Delikanlı sevgilisine sı-kıca sarılmıştı. Kamyoncunun gözleri korkusundan yuvalarından uğramıştı.

"Onları durdurmalıyız," diye mırıldanıyordu. "Onlara istediklerini yapacağımızı söylemeliyiz... İstedikleri her şeyi--"

"Bunun için biraz geç değil mi?"

Buldozer yine gerileyerek yeni bir saldırıya hazırlandı. Kep-çesindeki yeni çentikler güneşte ışıldıyor, göz kamaştırıyordu. Araç böğürmeyi andıran bir sesle sarsılarak atıldı ve pencerelerin solundaki ana desteği götürdü. Bir çatırtı duyuldu, çatının o bölü-mü gürültüyle çöktü. Sıva tozları bulutlar halinde yükseldi.

Buldozer kendini molozlardan kurtardı. Arkasında bir grup kamyonun beklediğini görebiliyordum.

Aşçıyı yakaladım. "Yakıt bidonları nerede?" Yemek fırınında bütan gazı kullanılıyordu. Ama fırın için açılmış hava deliklerini görmüştüm.

"Arkada, depoda," dedi.

Delikanlıyı kolundan çektim. "Haydi, gel."

Ayağa kalkıp depoya koştuk. Buldozer yeniden vurdu. Bütün bina zangırdadı. Bir iki defa daha vurduğu takdirde tezgâha yak-laşıp bir fincan kahve içebilecekti.

Depoda ellişer galonluk musluklu iki bidon vardı. Arka kapı-nın yanında ise boş ketçap şişeleri doldurulmuş mukavva bir kutu duruyordu. "Onları kap, Jerry."

O bu işi yaparken ben de gömleğimi çıkarıp şerit şerit yırttım. Buldozer duvara vuruyor, vuruyor ve her seferinde şangırtılar, gümbürtüler duyuluyordu.

Dört ketçap şişesine bidondan yakıt doldurdum. Ağzlarına gömlek parçalarını tıktım. Jerry'ye, "Sen hiç Amerikan futbolu oynadın mı?" diye sordum.

"Lisedeyken oynadım."

"Tamam. Şimdi beş çizgisinden saldırıya geçtiğini hayal et."

Ön tarafa gittik. Bütün ön duvar yıkılmıştı. Cam kırıkları pırlantalar gibi ışıltıyordu. Kalın bir kiriş çaprazlamasına açıklığa yuvarlanmıştı. Buldozer onu dışarı çekmek için geri geri gidiyordu. *Ondan sonra içeri girecek, diye düşündüm. Tabureleri koparacak. Tezgâhı parçalayacak.*

Yere diz çökerek şişeleri öne doğru uzattım. Kamyoncuya, "Tutuştur," dedim.

Kibrit kutusunu çıkardı ama elleri öylesine titriyordu ki kibritleri düşürdü. Aşçı kutuyu kaparak bir kibrit çaktı. Gömlek parçaları tutuştu.

"Çabuk," diye bağırdım.

Koşmaya başladık. Jerry biraz öndeydi. Cam parçaları ayaklarımızın altında çatırdıyordu. Etrafa sıcak, yağlı bir koku yayılmıştı. Sesler çok yüksekti, her şey çok parlaktı.

Buldozer saldırdı.

Delikanlı aracın kolunun altından geçti. Şimdi o ağır çelik kepçenin önünde silüetini görüyordum. Ben sağa doğru sıçradım. Delikanlının attığı ilk şişe hedefi bulamadı. İkincisi kepçeye çarptı ve alevler bir an ışıldadı ama buldozere zarar veremediler.

Jerry dönmeye çalıştı ama buldozer ona saldırdı. Tekerlekli, kocaman bir şeydi. Dört ton ağırlığında bir çelik yığınıydı. Jerry ellerini havaya kaldırdı. Sonra ortadan kayboldu. Buldozer onu paletlerinin altında çiğnemişti.

Döndüm ve şişelerden birini açık sürücü yerine attım. İkinci şişeyi ise motorun içine. İkisi birden patladı, alevler yukarıya doğru yükseldi.

Bir an buldozerin motorundan insan sesine benzeyen, acı ve öfke dolu bir feryat yükseldi. Araç deli gibi yarım bir daire çizdi. O arada binanın sol köşesini yıktı. Sonra sarhoş gibi yalpalayarak hendeğe doğru gitti.

Çelik paletlere kanlar çizgi çizgi sürülmüştü. Delikanlının olduğu yerde şimdi buruşuk havluya benzeyen bir şey vardı.

Buldozer neredeyse hendeğe erişmişti. Sürücü yerinden ve motor kapağından alevler yükseliyordu. Sonra patladı ve parçalar dört bir yana saçıldı.

Sendeleyerek geriledim. Az kalsın bir moloz yığınının üzerine devriliyordum. Havada yakıtla ilgisi olmayan sıcak bir koku vardı. Yanan saç kokusuydu bu. Saçlarım tutuşmuştu.

Bir masa örtüsünü kaparak başıma sardım. Tezgâhın arkasına koşup başımı lavaboya soktum. Telaşımdan kafamı lavabonun dibine vurdum. Kız avaz avaz bağırıyor, Jerry'nin adını tekrarlıyordu. Sanki çılgınca bir dua okuyordu.

Döndüm ve araç taşıma tırının büfenin savunmasız ön tarafına doğru geldiğini gördüm.

Kamyoncu haykırarak yan kapıya doğru koştu.

Aşçı, "Yapma!" diye bağırды. "Sakın buna kalkışma--"

Ama kamyoncu dışarı fırlamıştı bile. Su hendeğine ve onun gerisindeki kırlara doğru koşuyordu.

Anlaşılan bir kamyon yan kapının yakınında, bize gözükmeden nöbet bekliyordu. Yan tarafında "Wong'un Çamaşırhanesi" yazan küçük bir kamyondu. Biz daha olanları anlayamadan kamyoncu ezdi geçti. Sonra da hızla uzaklaştı. Geride kamyoncu kaldı. Vücudu çarpılmıştı, çakılların üzerinde yatıyordu. Ezilirken ayakkabıları ayaklarından fırlamıştı.

Araç taşıma tırı ağır ağır beton dökülü yerden geçti. Çim alandan ve Jerry'nin kalıntılarının üzerinden de. Koskocaman burnunu büfeye sokarak durdu.

Havalı kornası etrafta yankılandı. Tekrar tekrar çaldı.

Genç kız, "Yeter!" diye inledi. "Yeter. Sus artık. Lütfen--"

Ama korna sesi uzun süre devam etti. Bir dakika sonra ses-teki aralıkları fark ettik. Eskisi gibiydi bu. Kamyon birinin onu ve diğerlerini beslemesini istiyordu.

"Ben giderim," dedim. "Pompalar açık mı? Kilitli değil ya?"

Aşçı, "Açık," diyerek başını salladı. Elli yıl daha yaşlanmıştı.

Kız, "Olmaz!" diye bağırarak üzerime atıldı. "Onları durdurmalısın! Onları yen, yak, parçala..." Sesi titredi. Kayıp duygusu ve ıstırapla uzun uzun inledi.

Aşçı kızı tuttu. Tezgâhın köşesinden dolaştım. Yıkıntıların arasından dikkatle ilerleyerek depodan geçtim. Sıcak güneşe çıktığım sırada kalbim hızla çarpıyordu. Bir sigara daha istiyordu canım. Ama yakıt pompalarının yanında sigara içilmezdi.

Kamyonlar hâlâ sırada bekliyordular. Çamaşırhanenin küçük kamyonu karşıda, çakılların üzerinde bekliyordu. Homurdanıyor, hırliyordu. Bir tazı gibi. Yanlış bir tek hareket yaptığım an beni çiğneyecekti. Güneş boş direksiyonun önündeki camı ışıltıyordu. Titredim. Bu tıpkı bir budalanın suratına bakmaya benziyordu.

Pompayı çalıştırarak hortumu aldım. İlk taşıtın deposunun kapağını açtım ve yakıt vermeye başladım.

İlk tanktaki yakıt yarım saat sonra tükendi. Ben de ikinci pompaye geçtim. Kâh benzin veriyordum, kâh dizel yakıtı. Kamyon sırası sonsuza kadar uzanıyordu sanki. Artık durumu anlamaya başlıyordum. Kavramaya. Ülkenin her yerinde insanlar bunu yapıyor ya da botları ayaklarından fırlamış halde, karınlarında tekerlek izleriyle kamyoncu gibi yerde yatıyorlardı.

İkinci tanktaki yakıt bitince üçüncüsüne gittim. Güneş bir çekiç gibiydi. Başım, benzin kokusu yüzünden ağrımaya başlıyordu. Baş ve işaretparmaklarımın arasındaki yumuşak kısım su toplamıştı. Ama bu taşıtlar böyle bir şeyi anlayamazlardı. Yakıt sızdıran boruları, kötü contaları ve donmuş birleşme yerlerini bilirlerdi onlar. Su toplaması, güneş çarpması ya da haykırma ihtiyacını anlayamazlardı. Eski efendileri konusunda bilmeleri gereken bir tek şey vardı. Onlar da bunu öğrenmişlerdi. Kanımızın aktığını.

Son tanktaki yakıt da tükendi ve hortumu yere attım. Ama kamyon kuyruğu uzuyor, köşeyi dönüyordu. Boynumun ağrısını geçirmek için başımı sağa sola çevirdim. Sonra hayretle baka kaldım. Kuyruk öndeki park yerinden yolun yukarısına kadar

uzanıyor, sonra gözden kayboluyordu. Taşıtlar iki üç sıra halinde dizilmişlerdi hem de. En kalabalık saatte Los Angeles otoyolunda karşılaşabileceğiniz bir kâbusa benziyordu bu. Egzozları yüzünden ufuk ışıldayıp dalgalanıyordu. Hava egzoz dumanı kokuyordu.

“Hayır,” dedim. “Yakıt bitti. Hepsi bu kadar, çocuklar.”

O zaman daha boğuk bir kükreme duyuldu. İnsanın dişlerini zangırdatan bas bir homurtu. Gümüş rengi dev bir taşıt yaklaşıyordu. Bir tankerdi bu. Yanında “Phillips 66 Kullanın” yazılıydı. “Jet Yakıtı.”

Tankerin arkasından enli bir hortum uzandı.

Tankere yaklaşıp hortumu yakaladım. İlk tankın doldurma kapağını açıp hortumu taktım. Tanker yakıt vermeye başladı. Benzin kokusu genzime doldu. Sanki etlerime sızdı. Dinozorlar da zift kuyularına batarak ölüirken burunlarına herhalde aynı pis koku gelmişti. Diğer iki tankı da doldurdum ve çalışmaya devam ettim.

Yarı kendimden geçmiş gibiydim. Artık zamanın da, kamyonların da farkında değildim. Kapağı açıyor, hortumu sokuyor ve yakıt basıyordum. Sıcak, ağır sıvı taşıncaya kadar. Sonra tekrar kapağı kapatıyordum. Ellerimdeki kabarcıklar patlamıştı. Cerahat bileklerime doğru akıyordu. Başım çürük bir diş gibi zonkluyordu. Koku yüzünden midem bulanıyordu.

Bayılmak üzereydim. Evet, kendimden geçecektim ve böylece her şey sona erecekti. Yere yığılıncaya kadar yakıt pompalayacaktım.

Sonra biri omuzlarımı yakaladı. Aşçının siyah elleriydi beni tutan. “İçeri gir,” dedi. “Biraz dinlen. Ben karanlık basıncaya kadar devam ederim. Uyumaya çalış.”

Pompayı ona verdim.

Ama uyuyamıyorum.

Kız daldı gitti. Bir köşeye uzanıp başını bir masa örtüsüne dayamış. Ama uykusu arasında bile yüzü hâlâ gergin. Zamanın

etki etmediği, yaşı olmayan, savaş görmüş birinin yüzü bu. Akşam oluyor. Aşçı beş saatten beri dışarıda.

Ama kamyonlar hâlâ geliyor. Parçalanmış pencereden bakıyorum. Farları bir buçuk, iki kilometre boyunca uzanıyor. Alacakaranlıkta sarı safirler gibi parlıyorlar. Herhalde kuyruk anayola kadar uzanıyor. Hatta daha uzaklara...

Kızın da üzerine düşeni yapması gerekiyor. Ona taşıtlara nasıl yakıt verileceğini göstereceğim. Tabii, "Ben yapamam," diyecek. Ama yapacak. Çünkü o da yaşamak istiyor.

Aşçı gündüz, "Onların esiri mi olmak istiyorsun?" demişti. "Eninde sonunda böyle olacak. Hayatının sonuna kadar o şeyler kornalarını çaldıkları zaman yağ filtrelerini mi değiştireceksin?"

Kaçabiliriz belki. Artık hendeğe erişmek daha kolay çünkü taşıtlar sıradalar. Koşarak kırlardan geçeriz. Kamyonların birer mamut gibi çamurlara batacakları bataklıklardan ve-

-mağaralara geri döneriz.

Duvarlara kömürle resimler çizeriz. "İşte bir ay tanrısı. Bu bir ağaç. Bu da bir avcıyı ezen bir kamyonet."

Hayır, biz bunu bile yapamayız. Dünyanın çoğu yerine yol var artık. Çocukların oyun parklarına bile. Ayrıca kırlar, bataklıklar ve sık ağaçlı ormanlar için de tanklar, yarım paletli taşıtlar, açık kamyonlar var. Hepsi de lazer ve ısıya duyarlı radarlarla donatılmış. Yavaş yavaş dünyayı istedikleri biçime sokacaklar.

Kamyonlardan oluşan büyük bir konvoyun Okefenokee Bataklığı'nı kumla doldurduğunu görür gibi oluyorum. Buldozeler ulusal parklara ve vahşi topraklara giriyorlar. Ağaçları söküyor, toprağı dümdüz ediyorlar. Toprakları vura vura sıkıştırıyorlar ve her tarafı tek bir düzlük haline getiriyorlar. Sonra diğer kamyonlar geliyorlar.

Ama onlar birer makine. Bu taşıtlara ne olduysa oldu. Birdenbire bilinçlendiler. Ama yine de üremeleri imkânsız. Elli, altmış yıl sonra hiç de tehlikeli gözükmeyen paslı birer metal yığını halini alacaklar. Özgür insanların taşlayıp üzerlerine tükürecekleri hareketsiz enkazlar olacaklar.

Yine de gözlerimi kapadığım zaman Detroit, Dearborn, Youngstown ve Mackinac'taki araba fabrikalarını görür gibi oluyorum. Fabrikaların üretim bölümlerini. İşçiler parçaları bir araya getirerek yeni kamyonlar yapıyorlar. Artık paydos saatinde çıkıp gitmelerine de gerek yok. Sadece biri yere yığıldığı zaman bir başkası geliyor ve onun yerini alıyor.

Aşçı biraz sendelemeye başladı. Ne de olsa genç değil. Kızı uyandırmak zorundayım.

İki uçak kararmaya başlayan doğu ufkunda arkalarında gümüş izler bırakarak ilerliyorlar.

Keşke o uçakların içinde insan olduğuna inanabilsem...

HAYALETİN GARİP HUYLARI

Jim Norman'ın karısı Sally saat ikiden beri kocasını bekliyordu. Genç adamın arabası apartmanın önünde durduğu zaman onu karşılamak için dışarı çıktı. Olayı kutlamak için gidip iki biftek, bir şişe şarap, marul ve salata sosu almıştı. Şimdi Jim'in arabadan inmesini seyrederken çaresizce, *umarım kutlanacak bir şey vardır*, diye düşünüyordu.

Jim elinde yeni çantası ve dört ders kitabıyla bahçe yolunda ilerledi. Genç kadın en üstteki kitabın adını gördü. *Dilbilgisine Giriş*. Ellerini kocasının omuzlarına koyarak, "Nasıl gitti?" diye sordu.

Ve Jim gülümsedi.

Ama genç adam o gece yine o eski düşü gördü. Çok uzun bir süreden beri ilk kez oluyordu bu. Jim ter içinde uyandı. Kapalı dudaklarının ardında bir çığlık yankılanıyordu.

Jim Norman hem Harold Davis Lisesi'nin müdürüyle hem de İngilizce bölümünün başkanıyla görüşmüştü. Geçirdiği sinir krizinin konusu açılmıştı. Jim açılacağını tahmin etmişti zaten.

Cesede benzeyen, kabak kafalı bir adam olan müdür Fenton arkasına yaslanıp gözlerini tavana dikmişti. İngilizce bölümü başkanı Simmons ise piposunu yakmıştı.

"O sırada müthiş bir baskı altındaydım." Jim Norman kucağına bıraktığı ellerini birbirine kenetlemek istiyordu ama kendini tuttu.

Fenton, "Sanırım o hissi biz de biliyoruz," dedi gülümseyerek. "Üzerimize vazife olmayan şeylere burnumuzu sokmak istemeyiz ama hepimiz öğretmenliğin insan üzerinde baskı yaratan bir meslek olduğunu biliyoruz sanırım. Özellikle lise düzeyinde. Yedi dersten beşinde sahneye çıkıyorsunuz ve karşınızda da dünyanın en amansız seyircileri oluyor." Bir an durdu, sonra da gururla ekledi. "İşte bu yüzden ülser, meslek grupları arasında en fazla öğretmenlerde görülür. Hava trafik kontrolörleri dışında tabii."

Jim, "Sinir krizi geçirdiğim sırada üzerimde hissettiğim baskı..." dedi, "çok ağırdı."

Fenton'la Simmons kayıtsızca ama onu teşvik edermiş gibi başlarını salladılar. Simmons piposunu yeniden yakmak için çakmağını çaktı. Birdenbire Jim'e oda pek havasız ve boğucu bir yermiş gibi geldi. Sanki biri ensesine sıcak bir lamba tutuyordu. Kucığında, parmakları bükülüp açılıyordu. Onlara zorla engel oldu.

"Son sınıf öğrencisiydim, stajyer öğretmen adayıydım. Bir yaz önce annem ölmüştü. Kanserden. Onunla yaptığım son konuşma sırasında annem benden eğitimime devam ederek okuldan mezun olmamı istemişti. Abim, ikimiz de daha çocukken ölmüştü. O da öğretmen olmak istemişti. Annem bu yüzden..."

Jim adamların gözlerindeki ifadeden sözü uzattığını anladı. *Tanrım*, diye düşündü. *İşi berbat ediyorum.*

Annesi, abisi Wayne.. öldürülen zavallı Wayne ve kendisi arasındaki karmaşık ilişkiyi bir yana bırakarak, "Annemin dileğini yerine getirdim," dedi. "Staja başladıktan iki hafta sonra nişanlım bir araba kazası geçirdi. Bir araba ona çarpıp kaçtı. Arabayı kullanan delikanlıyı hiçbir zaman yakalayamadılar."

Simmons devam etmesini söylemek istiyormuş gibi hafif, yumuşak bir ses çıkardı.

"Eğitimime devam ettim. Başka yol yok gibiydi. Nişanlım müthiş acı çekiyordu. Bacağı kötü kırılmış, dört kaburgası çatlamıştı. Ama sağlığı tehlikede değildi. Galiba o sırada nasıl bir baskı altında olduğumun farkında değildim."

Jim kendi kendini, *şimdi dikkatli ol*, diye uyardı. *Bu noktadan sonra iş çetinleşiyor...*

Sonra, "Stajımı Center Sokağı Meslek Lisesi'nde yaptım," dedi.

Fenton başını salladı. "Kentin en harika köşesi. Sustalılar, motosikletçi botları, dolaplarda tabancalar, haraç kesenler... Üstelik her üç öğrenciden biri diğer ikisine uyuşturucu satıyor."

Jim, "Okulda Mack Zimmerman adında bir çocuk vardı," diye açıklamasını sürdürdü. "Duygusal bir çocuktur. Gitar çalıyordu. Benim kompozisyon derslerime giriyordu. Bayağı yetenekliydi. Bir sabah sınıfa girdiğim zaman kötü bir sahneye karşılaştım. İki çocuk Zimmerman'ı tutuyordu. Bir üçüncüsü ise gitarını kalorifere vura vura kırıyordu. Zimmerman haykırmıyordu. Ben de bağırıp durmalarını ve gitarı bana vermelerini söyledim. Çocuklara doğru gidecek oldum, biri bir vuruşta beni devirdi." Omzunu silkti. "Bu olay yeterli oldu. Sınır krizi geçirdim. Ama avaz avaz haykırmıyor ya da bir köşeye sinmiyordum. Sadece okula gide miyordum. Liseye yaklaştığım zaman göğsüm sıkışıyordu. Doğru dürüst nefes alamıyor, soğuk terler döküyordum--"

Fenton dostça bir tavırla, "Bu bana da oluyor," dedi.

"Tedaviye başladım. Semtteki yardımlaşma merkezinde. Bir psikiyatriste verecek param yoktu. Ama bu tedavi bana iyi geldi. Sally'yle evlendik. Karım hafifçe topallıyor, yara izi de kaldı. Ama diğer bakımlardan gayet sağlıklı." Jim iki adama baktı. "Benim için de aynı şeyi söyleyebiliriz."

Fenton, "Yanılmıyorsam zorunlu stajınızı Korteiz Lisesi'nde tamamlamışsınız," dedi.

Simmons da atıldı. "Orasının da rahat bir okul olduğu söyle nemez."

Jim, "Zor bir okula gitmek istedim," diye cevap verdi. "Korteiz'e girebilmek için başka biriyle yer değiştirdim."

Fenton, "Denetçiniz ve müfettiş öğretmeniniz size en yüksek notu vermişler," dedi. "A."

"Evet."

"Ve dört yıllık ortalamanız da 3.88. Neredeyse her şeyden tam puan alacakmışsınız."

“Üniversite benim için zevkli bir dönemdi.”

Fenton’la Simmons bakıştılar, sonra ayağa kalktılar. Jim de ayağa kalktı.

Müdür Fenton, “Size kararımızı bildireceğiz, Bay Norman,” dedi. “Görüşmemiz gereken birkaç aday daha var--”

“Evet. Tabii.”

“--ama kendi adıma şunu söyleyebilirim: Akademik başarınız ve açıklıslılığünüz beni çok etkiledi.”

“Çok nazıksınız.”

“Sim, belki Bay Norman gitmeden önce bir kahve içmek ister.”

El sıkıştılar.

Koridora çıktıkları zaman Simmons, “İstiyorsanız iş sizin,” dedi. “Tabii bu aramızda kalsın.”

Jim başını salladı. Bazı şeyleri gizlemeye alışmıştı zaten.

Davis Lisesi ürkütücü bir kaya yığınınına benziyordu. Ama içerişi şaşılacak kadar moderndi. Bir yıl önce yapılan bilim bölümü bir buçuk milyon dolara mal olmuştu. İçlerinde hâlâ binayı yapan işçilerin ve savaş sonrası ilk kez burada okuyan öğrencilerin hayaletlerinin dolaştığı sınıflara, modern masalar ve güzelce aydınlatılmış tahtalar konmuştu. Öğrenciler temiz, iyi giyimli, neşeli ve paralıydılar. Son sınıf öğrencilerinden her on kişide altısının kendi arabası vardı. Kısacası genel olarak iyi bir okuldu. Hastalıklı 1970’lerde ders vermek için harika bir liseydi. Davis’e kıyasla Center Sokağı Meslek Lisesi Afrika’nın en karanlık köşesi gibiydi.

Ancak öğrenciler gittikten sonra koridorlara eski ve kasvetli bir şey çöküyor ve fısıltıları boş sınıflarda yankılanıyordu. Asla görülmeyen, pis kokulu kara bir hayvandı bu şey sanki. Jim Norman bazen elinde yeni çantasıyla 4 numaralı kanadın koridorundan araba parkına doğru giderken hayvanın soluk alıp verişini duyar gibi oluyordu.

Ekimin sonlarına doğru Jim yine aynı rüyayı gördü ve bu sefer haykırdı. Kendini zorlayarak gerçek dünyaya uyandı. Sally yanında yatakta doğrulup oturmuş, omzunu tutuyordu. Jim'in kalbi göğsünü yaracakmış gibi çarpıyordu.

"Tanrım..." diye mırıldanarak yüzünü sıvazladı.

"İyi misin?"

"Evet, evet. Bağırardım, değil mi?"

"Hem de nasıl! Kâbus mu gördün?"

"Evet."

"O çocuğun gitarını kıran öğrencilerle mi ilgiliydi?"

Jim, "Hayır," dedi. "Ondan daha öncesiyle ilgiliydi. Bazen görüyorum bu kâbusu. Önemli bir şey değil."

"Emin misin?"

"Evet."

"Bir bardak süt içer misin?" Genç kadının gözleri endişesi yüzünden daha koyu renk duruyordu.

Jim karısının omzunu öptü. "Hayır. Haydi uyu artık."

Sally ışığı söndürdü. Jim orada öylece yatarak gözünü karanlığa dikti.

Jim yeni bir öğretmen olmasına rağmen programı çok rahattı. İlk dersi boştu. İkinci ve üçüncü saatler birinci sınıf öğrencilerinin kompozisyon dersine ayrılmıştı. Bir grup sıkıcıydı, bir grup da eğlenceli. Ama Jim'in en sevdiği dördüncü dersti: Amerikan Edebiyatı. Üniversiteye gidecek olan son sınıf öğrencileri her gün bir ders eski ustaları yerden yere vurmaktan zevk alıyordu. Beşinci saat "görüşme"ye ayrılmıştı. Jim'in bu sürede kişisel ya da akademik sorunları olan öğrencilerle konuşması gerekiyordu. Ama bu tür dertleri olan pek az öğrenci vardı. Ya da bu sorunlarını Jim'e açmak isteyen. Bu yüzden bu derste roman okuyordu. Altıncı ders dilbilgisiydi. Tebeşir tozu gibi kupkuru geçiyordu.

Jim'in zorlandığı tek ders yedinci dersti. Adı "Edebiyatla Yaşamak"tı. Ders üçüncü kattaki küçük, kutu gibi bir odada yapılıyordu. Sonbaharın başlarında çok sıcaktı oda. Kış yaklaşırken

de iyice soğuk oluyordu. Ders seçmeliydi. Okul kataloğunun utanarak "ağır öğrenen öğrenciler" diye tanımladığı çocuklar için konmuştu.

Jim'in sınıfında yirmi yedi "ağır öğrenen" öğrenci vardı. Bunların çoğu okulun sporcularıydı. Bu çocuklar en merhametli biçimde "ilgisiz" olarak tanımlanabilirdi. Bazılarının bayağı hain yanları vardı. Jim bir gün sınıfa girdiğinde, tahtaya müstehcen ve ona fazlasıyla benzeyen bir karikatürünün yapıldığını gördü. Bunun altına gereksiz yere, "Bay Norman" yazılmıştı. Hiçbir şey söylemeden tahtayı sildi ve hafif alaylı gülüşlere rağmen dersini sürdürdü.

Jim ilginç ders programları hazırladı. İlgi uyandıracak ders kitapları ve görseller getirtti. Ama boşuna. Öğrenciler ya somurtkan bir sessizliğe bürünüyor, ya asi tavırlarla, gürültüyle gülüyorlardı. Kasımın başlarında *Fareler ve İnsanlar*'la ilgili tartışma sırasında iki çocuk arasında kavga çıktı. Jim öğrencilerin ikisini de müdüre yolladı. Sonra da kaldığı yerden devam etmek için kitabı açtı. O sayfaya "Geber" yazılmıştı.

Jim sorunu Simmons'a açtı. Simmons omzunu silkip piposunu yaktı. "Bu sorunun gerçek bir çözümü yok, Jim. Son ders her zaman çetin geçiyor. Bazıları için senin dersinden D almak futbol ya da basketbol oynayamayacakları anlamına geliyor. Diğer İngilizce derslerini geçemediklerinden senin dersine devam etmekten başka çareleri de yok."

Jim sıkıntıyla, "Benim de başka çarem yok," diye mırıldandı.

Simmon başını salladı. "Onlara çok ciddi olduğunu göster. O zaman hizaya girerler. Hiç olmazsa sporun yasaklanmaması için."

Ama yedinci ders Jim'in huzurunu kaçırmaya devam etti.

Edebiyatla Yaşamak dersinin en büyük sorunlarından biri ağır hareket eden, iriyarı, fil gibi bir çocuktur. Adı Chip Osway'di. Hem basketbol hem de futbol oynuyordu. Jim aralığın başlarında, futbol ve basketbol maçlarının arasında bir gün Osway'i kopya çekerken yakaladı ve sınıftan attı.

Osway üçüncü katın loş koridorunda, "Beni sınıfta bırakırsan hesabını görürüz, orospu çocuğu!" diye bağırdı. "Duydun mu?"

Jim, "Git, haydi," dedi. "Boşuna nefesini tüketme."

"İcabına bakacağız, eziko!"

Jim sınıfa döndü. Öğrenciler başlarını kaldırıp kayıtsızca ona baktılar. Suratlarından hiçbir şey anlaşılmıyordu. Bir an bütün gerçeklikle ilgisi kesilmiş gibi bir duyguya kapıldı... Daha önce de olduğu gibi... Daha önce...

İcabına bakacağız, eziko.

Jim kürsüsünden not defterini aldı. Edebiyatla Yaşamak dersinin sayfasını açtı. Chip Osway'in adının yanındaki sınav sütununa özenle F yazdı.

Jim o gece yine o rüyayı gördü.

Düşte olaylar hep çok yavaş geliyordu. Her şeyi görecektense hissedecek zaman buluyordu insan. Bilinen bir sonuca doğru gelişen olayları yeniden yaşamak da dehşeti arttırıyordu. Kendini uçuruma yuvarlanmak üzere olan bir arabaya bağlanmış gibi çaresiz hissediyordu.

Jim rüyasında dokuz yaşındaydı. Abisi Wayne ise on iki. Connecticut'taki Stratford kentinde Broad Sokağı'ndan aşağıya iniyorlardı. Stratford Kütüphanesi'ne gidiyorlardı. Jim kitapları geri götürmekte iki gün gecikmişti. Para cezasını ödemek için dolaptaki kavanozdan dört sent almıştı. Yaz tatilindeydiler. Burnuna taze biçilmiş çimlerin kokusu geliyordu. İkinci kattaki bir dairenin penceresinden gelen seslerden radyoda beyzbol maçı verildiği anlaşıyordu. Akşam hava karardıkça Burrets inşaat şirketi binasının yola düşen gölgesi de uzuyordu.

Teddy'nin Marketi ve Burrets binasının ilerisinde bir demiryolu geçidi vardı. Geçidin diğer tarafındaki kapalı benzin istasyonunda kent serserileri toplanırdı. Deri ceketler ve dar paçalı kotlar giyen beş altı çocuk. Jim onların önünden geçmekten hiç hoşlanmazdı. Serseriler, "Hey dört göz!" diye bağırlardı. "Hey, et kafalı! Hey, bir yirmi beşliğiniz var mı?" Bir keresinde iki kardeşi sokağın ortasına kadar kovalamışlardı. Ama Wayne öbür uzun yoldan dolaşmak istemiyordu. Korkaklık sayıyordu bunu.

Jim'in rüyasında geçit heyula gibiydi. Yaklaştıkça yaklaşıyordu. Jim korkunun boğazında iri, kara bir kuş gibi çırpındığını hissediyordu. Her şeyi görebiliyordu: Burrets'in neon ışıkları yeni yanıp sönmeye başlamıştı. Yeşil geçidin direklerinde pul pul pas vardı. Demiryoluna dökülmüş cürufkların aralarında cam parçaları ışıldıyordu. Bir kenara tekerleksiz bir bisiklet atılmıştı.

Jim, Wayne'e bu olayı daha önce de yaşadığını söylemeye çalışıyordu. Yüzlerce kez yaşadığını. Serseriler bu sefer benzin istasyonunda değillerdi. Geçidin gölgesine saklanmışlardı. Ama Jim'in sesi çıkmıyordu. Çaresiz durumdaydı.

Sonra iki kardeş geçidin altına giriyorlardı ve duvarın önünden gölgeler süzülüyordu. Sarı saçları kısa kesilmiş, burnu kırılmış uzun boylu bir çocuk Wayne'i isli duvara itiyordu. *Bize para ver.*

Bırak bizi.

Jim koşmaya çalışıyordu ama siyah saçları yağlanmış şişman bir çocuk onu yakaladığı gibi duvara, abisinin yanına itiyordu. Çocuğun sol gözü durmadan seğiriyordu. *Haydi, ufaklık, kaç paran var?*

Dört sent.

Seni aşağılık yalancı!

Wayne kurtulmak için çabalıyordu. Ama acayip, turuncu saçlı bir delikanlı sarışın çocuğun onu tutmasına yardım ediyordu. Gözü seğiren delikanlı birdenbire Jim'in ağzına vuruyordu. Jim kasıklarında bir ıslaklık hissediyor ve kotunda koyu renk bir leke belirliyordu.

Vinnie, bak, altına işedi!

Wayne gitgide daha fazla çırpınıyor ve sonunda kurtulur gibi oluyordu. Ama siyah pantolon ve beyaz tişört giymiş başka bir delikanlı onu duvara çarpıyordu. Çocuğun çenesinde küçük pembe bir doğum lekesi vardı. Geçidin taş kemerleri sarsılmaya başlıyordu. Metal kirişler de titreşiyordu. Tren geliyordu.

Biri, bir vuruşta Jim'in elindeki kitapları düşürüyordu. Çenesi lekeli çocuk bir tekmede onları yolun kenarına atıyordu. Wayne

birdenbire sağ ayağıyla bir tekme savuruyordu. Gözü seğiren çocuğun kasığına geliyordu ayağı. Delikanlı haykırıyordu.

Vinnie, kaçıyor!

Gözü seğiren çocuk canı yandığı için bağıriyordu ama yaklaşan trenin uğultusu onun sesini boğuyordu. Geçit sarsılıyordu. Sonra tren tam üstlerinden geçiyor ve bütün dünya onun gürültüsüyle doluyordu.

Işıkları sustalıları pırıldatıyordu. Sarışın çocuğun elinde bir bıçak vardı. Bir de çenesi lekelide. Jim, Wayne'in sesini duyamıyordu ama dudaklarını kıpırdatışından onun ne dediğini anlıyordu.

Kaç, Jimmy! Kaç!

Jim dizüstü çöküyor, onu tutan ellerden kurtuluyordu. Bir çift bacağından bir kurbağa gibi sıçrayarak geçiyordu. Biri sırtına vuruyor, onu yakalamaya çalışıyor ama başaramıyordu. Jim rüyalara özgü o korkunç ağırlıkla koşarak geldikleri yoldan geri dönüyordu. Omzunun üzerinden bakıyor ve olanları görüyordu-

Jim karanlıkta uyandı. Sally yanında huzurla uyuyordu. Genç adam çılglık atmamak için kendini zorladı. Bu işi başarınca da kendisini yastıkların üzerine bıraktı.

O gün kaçarken arkasına, karanlık geçide baktığı zaman sarı saçlı çocukla çenesi lekeli delikanlının bıçaklarını abisine sapladıklarını görmüştü. Sarışın bıçağı Wayne'in göğsüne saplamıştı. Çenesi lekeli genç de kasığına.

Jim karanlıkta yatıp derin soluklar alarak dokuz yaşındaki hayaletin ortadan kaybolmasını ve uykunun ona her şeyi unutturmasını bekledi.

Bir süre sonra daldı.

Kentin okullarında Noel ve yarıyıl tatili bir arada yapılıyordu. Yani Jim nerdeyse bir ay boyunca tatil yaptı. O sürede o rüyayı iki defa gördü. Tatilin başlarındaydı bu. Daha sonra kâbus tekrarlanmadı. Sally'yle onun Vermont'taki ablasına gittiler ve bol bol kayak yaptılar. Mutluydular.

Açık, kristal gibi berrak havada Jim'in Edebiyatla Yaşamak dersinde karşılaştığı sorunlar önemini kaybetti. Hatta budalaca şeylermiş gibi gözükmeye başladı.

Okula döndüğü zaman kardan iyice yanmıştı. Kendini çok sakin ve rahat hissediyordu.

Jim ikinci dersine gireceği sırada Simmons onu yakalayıp bir dosya verdi. "Yeni öğrenci. Yedinci ders için. Adı Robert Lawson. Başka okuldan nakil."

"Ama sınıfımda zaten yirmi yedi öğrenci var, Sim. Fazla kalabalığız."

"Sınıfında yine yirmi yedi öğrenci olacak. Bill Stearns Noel'den sonraki salı günü öldü. Bir araba kazasında. Şoför çarpıp kaçmış."

"Billy?"

Genç adamın gözlerinin önünde siyah beyaz bir fotoğraf belirdi sanki. William Stearns. Anahtar Kulübü. Futbol takımı. Edebiyatla Yaşamak dersine giren birkaç iyi öğrenciden biriydi. Sessiz bir çocuktü. Jim'in yaptığı sınavlarda devamlı A ya da B alıyordu. Çoğu zaman atılgan davranmıyordu ama soru sorulduğu zaman doğru cevabı veriyordu. Hoş ve ince bir espri anlayışı vardı. Şimdi ölmüş müydü? Henüz on beş yaşındayken. Kendisinin de ölümlü olduğu fikri Jim'in kemiklerinin içinde soğuk bir rüzgâr gibi gezindi.

"Tanrım! Bu korkunç! Kaza nasıl olmuş, biliyor musun?"

"Polisler olayı inceliyorlar. Billy çarşıdaymış. Noel'de aldığı bir hediyeyi değiştirmeye çalışıyormuş. Tam Rampart Sokağı'nda karşıdan karşıya geçerken ona eski bir Ford çarpmış. Kimse plaka numarasını alamamış. Ama arabanın kapısının üzerinde 'Yılan Göz' yazılıymış... Hani şu çocukların yazdıkları yazılardan."

Jim, "Tanrım," diye tekrarladı.

Simmons, "Zil çalıyor," diyerek hızla uzaklaştı. Musluğun önündeki çocukları dağıtmak için bir an durakladı. Jim de sınıfına doğru gitti. Ona sanki içi boşalmış gibi geliyordu.

Boş ders sırasında Robert Lawson'ın dosyasını açtı. En başta Milford Lisesi'nden gönderilen yeşil bir dosya vardı. Jim bu okulun adını bile duymamıştı. İkinci sayfada öğrenciyle ilgili inceleme bulunuyordu. "IQ'su 78. Elişleri konusunda biraz yeteneği var. Barnett Hudson kişilik testine topluma düşmanlık duyduğunu belirten cevaplar verdi. Derslerde başarısız." Jim yüzünü ekşiterek, *tipik bir Edebiyatla Yaşamak öğrencisi*, diye düşündü.

Bir sonraki sayfada çocuğun disiplin tarihçesi vardı. Nedense siyah çerçeveli beyaz bir kâğıda yazılmıştı. Sayfa can sıkarcasına doluydu. Lawson'ın başının bin türlü derde girdiği anlaşılıyordu.

Jim sayfayı çevirdi ve Robert Lawson'ın okul fotoğrafına bir göz attı. Sonra resme tekrar baktı. Dehşet birdenbire midesine süzüldü sanki. Orada bir yılan gibi çöreklenip ona tısladı.

Lawson düşmanca bir tavırla objektife bakıyordu. Sanki karşısında okul fotoğrafçısı değil de bir polis duruyordu. Çenesinde küçük pembe bir leke vardı.

Jim yedinci derse kadar bütün mantık gücünü kullandı. Kendi kendine, *çenesinde pembe leke olan binlerce çocuk vardır*, dedi. *On altı yıl önce abimi bıçaklayan zorba bugün en aşağı otuz ikisinde olmalı.*

Ama üçüncü kata çıkarken endişeleri hâlâ geçmemişti. Şimdi başka bir korku daha duyuyordu. *Sinir krizi geçirmeden önce de kendini böyle hissediyordun. Ağzında paniğin çeliğimsi tadı vardı.*

Her zamanki grup 33 numaralı sınıfın kapısında itişip kakışıyor. İçlerinden bazıları Jim'i gördükleri zaman içeri girdiler. Ama birkaçı yerlerinden kıvıldamadı. Alçak sesle konuşuyor ve sırtıyorlardı. Jim yeni öğrencinin Chip Osway'in yanında durduğunu gördü. Robert Lawson ağır, sarı botlardan ve kot giymişti, o yılın modası böyleydi.

"Chip, içeri gir."

"Bu bir emir mi?" Osway, Jim'in başının üzerindeki bir noktaya bakarak aptal aptal güldü.

"Tabii."

"Bana o sınavda sıfır mı verdiniz?"

“Tabii.”

“Evet. Tabii ya...” Osway cümlesini hafif bir mırıltıyla sona erdirdi.

Jim, Robert Lawson’a döndü. “Sen yenisin. Sana burada işle-
rin nasıl yürüdüğünü anlatayım.”

“Tabii, Bay Norman.” Lawson’ın sağ kaşı bir yara yüzünden
ikiye ayrılmıştı. Jim bu yara izini tanıyordu. Yanılması imkânsızdı.
Delilikti bu. Kaçıklıktı... ama yine de gerçektir. Bu çocuk on altı yıl
önce bıçağını Jim’in abisine saplamıştı.

Dersin kurallarını saymaya başladı. Ama sesi sanki çok uzak-
lardan geliyordu. Robert Lawson başparmaklarını belindeki ke-
mere sokmuş onu dinliyordu. Sonra başını salladı. Hem de Jim’le
eskiden beri dostlarmış gibi gülümseyerek.

“Jim?”

“Hımmm?”

“Kötü bir şey mi oldu?”

“Hayır.”

“Şu Edebiyatla Yaşamak dersindeki çocuklar sana hâlâ zorluk
çıkıyorlar mı?”

Jim cevap vermedi.

“Jim?”

“Hayır.”

“Neden bu gece erken yatmıyorsun?”

Ama Jim erken yatmadı.

O gece gördüğü kâbus korkunçtu. Çenesinde pembe leke olan
çocuk Wayne’i bıçakladıktan sonra Jim’in arkasından bağırdı.

“Sıra sende, ufaklık! Seni de geberteceğiz!”

Jim çığlıklar atarak uyandı.

O hafta *Sineklerin Tanrısı*’nı işliyordu. Sembolizmden söz ettiği
sırada Lawson elini kaldırdı.

Jim sakin sakin, "Robert?" dedi.

"Neden durmadan bana bakıyorsunuz?" Jim gözlerini kırptırttı, ağzı kurumuştü.

Delikanlı ekledi. "Burnumda sümük mü var? Yoksa pantolonumun fermuarı açık mı kalmış?"

Sınıftan gergin bir kıkırdama yükseldi.

Jim yine sakin bir tavırla, "Sana bakmıyordum, Bay Lawson," diye cevap verdi. "Şimdi bize Ralph'le Jack'in neden anlaşamadıklarını söyleye--"

"Dik dik bana bakıyordunuz!"

"Bu konuyu Müdür Bay Fenton'la konuşmak ister misin?"

Lawson bir an düşündü. "I-ıh."

"İyi. Şimdi bize Ralph'le Jack'in--"

"Kitabı okumadım. Aptal bir roman."

Jim öfkeyle gülümsedi. "Öyle mi dersin? Şunu unutma; bir kitabı eleştiriyorsan o kitap da seni eleştiriyor demektir. Şimdi bana o iki çocuğun canavarın varlığı konusunda neden anlaşamadıklarını söyleyebilecek biri var mı?"

Kathy Slavin çekine çekine elini kaldırdı. Lawson kızı alayla süzdü. Sonra da Chip Osway'e bir şeyler söyledi. Dudaklarına bakılırsa galiba, "Memeleri güzel," demişti. Chip başını salladı.

"Kathy?"

"Bunun nedeni Jack'in canavarı avlamak istemesi, değil mi?"

"Güzel." Jim arkasını dönüp tahtaya yazmaya başladı. Aynı anda tahtaya, kafasının hemen yanına bir greyfurt çarptı.

Jim irkilerek döndü. Bazı öğrenciler güldüler. Ama Osway'le Lawson sadece masum masum baktılar.

Jim eğilip greyfurtu yerden aldı. Sınıfın arka tarafına doğru bakarak, "Bunu birinin kahrolasınca gırtlığına tıkmalı," diye homurdandı.

Kathy Slavin nefesini tuttu.

Jim greyfurtu çöpe atıp tekrar tahtaya döndü.

Jim kahvesini yudumlayarak sabah gazetesini açtı. Haberin başlığını görünce, "Tanrım!" diye bağırdı. Neşeyle konuşan karı-

sı birdenbire sustu. Genç adama karnına kıymıklar doldurulmuş gibi geliyordu.

“Genç kız damdan düşerek öldü. Harold Davis Lisesi’nde okuyan, on yedi yaşındaki Katherine Slavin dün akşama doğru oturduğu apartmanın damından ya düştü ya da itildi. Annesinin açıklamasına göre, damda güvercinliği olan kız kuşlara yem vermeye çıkmıştı. Polis adını açıklamadığı bir komşunun 18:45’te, damda koşan üç delikanlı gördüğünü bildirdi. Yani kızın cesedinin bulunmasından hemen birkaç dakika– (Devamı 3’üncü sayfada)

“Jim, öğrencilerinden biri miydi?”

Ama genç adam karısına sadece sessizce bakabili.

Aradan iki hafta geçti. Bir gün öğle yemeği zilinden hemen sonra Simmons koridorda Jim’in karşısına çıktı. Elinde bir dosya vardı. Jim’in karnına bir ağrı girdi.

İfadesiz bir sesle, “Yeni öğrenci,” dedi Simmons’a. “Edebiyatla Yaşamak dersine.”

Sim kaşlarını kaldırdı. “Nereden bildin?”

Jim omzunu silkererek dosyayı almak için elini uzattı.

Simmons, “Hemen gitmem gerekiyor,” dedi. “Bölüm başkanlarının değerlendirme toplantısı var. Biraz yorgun gibisin, iyisin ya?”

Evet, iyiyim, diye düşündü. Billy Stearns gibi...

Başını salladı. “Evet, iyiyim.”

Simmons onun sırtına vurdu. “Aferin.”

O gittikten sonra Jim yeni öğrencinin resmine bakmak için dosyayı açtı. Ona vurulmasını bekleyen bir insan gibi yüzünü buruşturmuştu.

Ama resimdeki genci hemen tanıyamadı. Bu suratı belki daha önce görmüştü, belki de görmemişti. Delikanlının adı David Garcia’ydı. İriyarı, siyah saçlı, siyahiler gibi kalın dudaklı bir çocuktü. Uykulu gibi duran siyah gözleri vardı. Disiplinle ilgili

kâğıtta onun da Milford Lisesi'nden olduğu ve iki yıl Granville İslahevi'nde kaldığı yazılıydı. Araba çalmaktan içeri alınmıştı.

Jim dosyayı kapatırken elleri hafifçe titriyordu.

"Sally?"

Ütü yapan Sally başını kaldırdı. Jim gözlerini televizyona dikmişti. Ama basketbol maçını izlediği yoktu.

"Yok bir şey..." diye mırıldandı. "Ne söyleyeceğimi unuttum."

"Herhalde bir yalan uyduracaktın."

Jim mekanik bir şekilde gülümseyerek tekrar ekrana baktı. Karısına her şeyi anlatmasına ramak kalmıştı. Ama bunu nasıl yapabiliyordu? Çıldırıktan da kötü bir şeydi bu. Söze nereden başlayacaktı? Kâbustan mı? Sınır krizinden mi? Yoksa Robert Lawson'ın ortaya çıkmasından mı?

Hayır, söze Wayne'den başla. Abinden.

Ama Jim o olaydan kimseye söz etmemişti. Psikanaliz sırasını da bile. David Garcia'yı ve koridorda delikanlıyla birbirlerine baktıkları zaman kapıldığı o garip, rüyadaymış gibi dehşeti düşündü. Tabii fotoğrafı Jim'e biraz tanıdık gelmişti ama sonuçta resimler hareket etmezdi... Gözleri seğirmezdi.

Garcia, Lawson ve Chip Osway'le kapıda duruyordu. Başını kaldırmış ve Jim'i gördüğü zaman gülümsemişti. Gözkapağı seğirmeye başlamıştı ve Jim'in kafasında birtakım sesler doğaüstü bir berraklıkla yankılanmıştı.

Haydi, ufaklık, kaç paran var?

Dört sent.

Seni aşşğılık yalancı... Vinnie, bak, altına işedi!

"Jim? Bir şey mi söyledin?"

"Hayır." Ama genç adam söyleyip söylemediğinden emin değildi. Gitgide daha fazla korkmaya başlıyordu.

Şubatın başlarında bir akşamüzeri okul bittikten sonra öğretmenler odasının kapısı vuruldu. Jim kapıyı açtı. Chip Osway dışarıda bekliyordu. Korkmuş gibi bir hali vardı. Jim yalnızdı. Dördü

on geçiyordu ve bütün öğretmenler bir saat kadar önce gitmişti. Jim Amerikan Edebiyatı ödevlerini kontrol ediyordu.

Sakin sakın, "Chip?" dedi.

Çocuk olduğu yerde kıpırdandı. "Sizinle bir dakika konuşabilir miyim, Bay Norman?"

"Tabii. Ama sınav hakkında konuşacaksan boşuna—"

"Onunla ilgili değil. Şey... burada sigara içebilir miyim?"

"İç bakalım."

Osway bir sigara yaktı. Elleri hafifçe titriyordu. Belki bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Konuşacak halde değilmiş gibiydi. Dudağı seğirdi, ellerini birbirine kenetleyerek gözlerini kıstı. Sanki içinde bir parçası kendini ifade etmenin yollarını arıyordu.

Sonra birdenbire, "Bunu yaparlarsa benim bu işle bir ilgim olmadığını bilmenizi istiyorum!" diye bağırdı. "O çocuklardan hoşlanmıyorum! Korkunç yaratıklar onlar!"

"Hangi çocuklar, Chip?"

"Lawson ve Garcia denen sürüngenler."

"Bana bir şey yapmaya mı hazırlanıyorlar?" Jim yine rüyadaymış gibi o dehşeti duyuyor ve bu sorunun cevabını zaten biliyordu.

Chip, "Önce onlardan hoşlandım," dedi. "Birlikte gidip birkaç bira içtik. Ben sizden ve o sınavdan yakınmaya başladım. Sizi pişman edeceğimi söyledim. Ama benimki sadece laftı! Yemin ederim!"

"Sonra ne oldu?"

"Beni hemen ciddiye aldılar. Bana okuldan kaçta çıktığınızı, arabanızın hangi model olduğunu sordular. Buna benzer şeyler. Onlara, 'Siz ona neden düşmansınız?' diye sordum. Garcia, 'Onunla uzun yıllar önce tanıştık,' dedi... Ah, iyi misiniz, Bay Norman?"

Jim boğuk boğuk, "Sigara..." diye mırıldandı. "Bir türlü alışamadım."

Chip sigarasını söndürdü. "Ben de meraklandım. Onlara sizinle ne zaman tanıştıklarını sordum. Bob Lawson, 'Sen o sıralar hâlâ bebektin, altına ediyordun,' dedi. Ama onlar benimle yaşlılar. On yedi yaşındalar."

“Sonra ne oldu?”

“Garcia masanın üzerinden eğilip, ‘Daha adamın okuldan kaçta çıktığını bile bilmiyorsun,’ diye homurdandı. ‘Demek ki ona bir şey yapmak istediğin falan yok! Anlat bakalım, o herife ne yapmayı düşünüyordun?’ dedi. Ben de, ‘Arabasının lastiklerini kesecektim,’ dedim. ‘Lastiksiz kalakalacaktı.’” Chip, Jim’e yalvarırcasına baktı. “Ama ben bunu bile yapacak değildim. Yine de öyle söyledim. Çünkü—”

Jim usulca, “Çünkü korkmuştun, değil mi?” diye sordu.

“Evet. Hâlâ da korkuyorum.”

“Bu fikrini beğendiler mi?”

Delikanlı titredi. “Robert Lawson, ‘Bütün yapacağın bu muydu, geri zekâlı pislik?’ diye bağırdı. Ben de sert bir tavır takınmaya çalışarak, ‘Ya siz ne yapacaksınız?’ dedim. ‘Onu temizleyecek misiniz?’ O zaman... Garcia’nın gözü hızla seğirmeye başladı. Cebinden bir şey çıkarıp açtı. Bir sustalıydı bu. İşte o zaman kaçtım.”

“Bu ne zaman oldu, Chip?”

“Dün. Artık sınıfta o çocukların yanına oturmaya bile korkuyorum, Bay Norman.”

Jim, “Pekâlâ,” dedi. “Pekâlâ.” Görmeyen gözlerle kontrol ettiği kâğıda baktı.

“Ne yapacaksınız?”

“Bilmiyorum,” dedi Jim. “Gerçekten bilmiyorum.”

Jim pazartesi sabahı hâlâ bu sorunun cevabını bilmiyordu, önce Sally’ye her şeyi anlatmayı düşünmüştü. Abisinin on altı yıl önce öldürülmesiyle başlayacaktı. Ama bunu yapması imkânsızdı. Karısı ona şefkât gösterecek fakat sözlerine inanamayacaktı. Korkacaktı da.

Simmons? Jim’in onunla konuşması da olanaksızdı. Simmons onun çıldırdığını sanardı. Belki de gerçekten çıldırmıştı. Jim’in katıldığı grup tedavisi seanslarından birinde bir adam, “Sinir krizi geçirmek,” demişti, “bir vazoyu kırmaya, sonra da parçaları yapıştırmaya benziyor. O vazoyu bir daha eline rahatça alamıyor-

sun. İçine çiçek de koyamıyorsun çünkü çiçekler için su gerekli ve su zamkı eritebilir.”

Gerçekten delirdim mi yani?

Eğer ben deliysem, Chip Osway de deli demektir. Jim arabasına binerken böyle düşünüyordu. Birden heyecanla sarsıldı. Tabii ya! Lawson’la Garcia, Chip Osway’in önünde benimle ilgili tehditler savurmuşlar. Belki bunlar mahkemece kabul edilmez. Ama Chip’in hikâyesini Fenton’a anlatmasını sağlayabilirsem o iki serseriye okuldan atarlar. Chip’in bunu yapmasını sağlayabileceğimden hemen hemen eminim. O da o ikisinden kurtulmak istiyor.

Jim araba parkına girdiği sırada Billy Stearns ve Kathy Slavin’in başına gelenleri hatırladı.

Boş derste müdürlüğe gidip sekreterin masasına yanaştı. Kadın o gün okula gelmeyen öğrencilerin listesini çıkarıyordu.

Jim öylesine konuşuyormuş gibi, “Chip Osway okulda mı?” diye sordu.

“Chip mi?” Kadın ona şaşkın şaşkın baktı.

Jim düzeltti. “Charles Osway. Chip, lakabı.”

Sekreter önündeki kâğıt destesini karıştırıp birini aldı. “Bugün okula gelmemiş, Bay Norman.”

“Bana telefon numarasını verebilir misiniz?”

Kadın kalemini saçlarının arasına sokarak, “Tabii,” dedi. “O” harfinin dosyasını açıp numarayı buldu, Jim’e verdi.

Jim köşedeki telefonlardan birine gidip numarayı çevirdi. Telefon uzun uzun çaldı. Tam kapatacağı sırada uykudan boğuklaşmış, kaba bir ses duydu. “Evet?”

“Bay Osway?”

“Barry Osway öleli altı yıl oldu. Ben Gary Denkinger’ım.”

“Siz Chip Osway’in üvey babası mısınız?”

“Ne yaptı yine?”

“Efendim?”

“Chip evden kaçtı. Okulda ne işler karıştırdığını öğrenmek istedim.”

“Bildiğim kadarıyla okulda hiçbir şey yapmadı. Ben sadece onunla konuşmak istiyordum. Nerede olduğuna dair bir fikriniz var mı?”

“Hayır. Ben geceleri çalışıyorum. Chip’in arkadaşlarının hiç birini de tanımıyorum.”

“Hiçbir fikriniz–”

“Yok! Chip eski bir bavulla biriktirdiği elli doları alıp kaçtı. Artık o parayı nasıl biriktirdi bilmem? Otomobil parçaları mı çaldı? Yoksa uyuşturucu mu sattı? Belki de hippie olmak için San Francisco’ya gitmiştir.”

“Ondan haber alırsanız, okula, bana telefon eder misiniz? Adım Jim Norman, İngilizce öğretmeniyim.”

“Tabii.”

Jim telefonu yerine bıraktı. Sekreter başını kaldırıp ona küçük, anlamsız bir gülümseme gönderdi. Genç adam ona karşılık vermedi.

İki gün sonra öğrenci listesinde Chip Osway’in adının yanına “terk” yazıldı. Jim, Simmons’ın elinde yeni bir dosyayla gelmesini beklemeye başladı. Bir hafta sonra beklediği oldu.

Jim sersem sersem dosyadaki resme baktı. Bu seferki kuşku götürcek gibi değildi. Delikanlı kısa saçlarını uzatmıştı. Ama yine de sarıydı bu saçlar. Surat da aynıydı. Arkadaşları ve yakınlarının Vinnie diye çağırdıkları Vincent Corey. Delikanlı fotoğraftan Jim’e bakıyor ve küstahça gülümsüyordu.

Jim yedinci dersin yapıldığı sınıfa yaklaşırken kalbi göğsünde hızla çarpıyordu. Lawson, Garcia ve Vinnie kapının yanındaki bülten tahtasının önünde duruyorlardı. Jim onlara yaklaşırken üçü de dikleştiler.

Vinnie o küstah gülümsemesini takındı ama gözleri buz parçaları kadar soğuk ve cansızdı. “Siz Bay Norman olmalısınız. Selam, Norm!”

Lawson’la Garcia alaylı alaylı güldüler.

“Ben Bay Norman.” Jim, Vinnie’nin uzattığı eli görmezden geldi. “Bunu aklında tutabilir misin?”

“Tabii tutarım. Eee, abin nasıl bakalım?”

Jim dondu kaldı. Mesanesinin gevşeyiverdiğini hissetti. Kafasının içindeki uzun bir koridordan sesler yankılandı. *Vinnie, bak, altına işedi!*

Boğuk bir sesle, "Abim hakkında ne biliyorsun sen?" diye sordu.

Vinnie, "Hiiiç..." dedi. "Pek bir şey bilmiyorum." Üç delikanlı ona boş gözlerle bakıp tehlikeli bir tavırla gülümsediler.

Zil çaldı. Çocuklar ağır ağır sınıfa girdiler.

Jim o gece saat onda bir eczanenin telefon kulübesindeydi.

"Santral, Connecticut'taki Stratford karakoluna telefon etmek istiyorum. Hayır, numarayı bilmiyorum."

Tıkırtılar ve konuşmalar...

Polis memurunun adı Nell'di. O günlerde ak saçlı bir adamdı. Belki de ellilerindeydi. Çocukken büyüklerin yaşını kolay tahmin edemiyordu insan. Jim'le Wayne'in babaları ölmüştü. Nell her nasılsa anlamıştı bunu.

Bana Bay Nell diyebilirsiniz çocuklar.

Jim'le abisi her gün öğle zamanı buluşur ve sefertesindeki yemeklerini yemek için Stratford büfesine giderlerdi. Anneleri süt almaları için onlara birer onluk verirdi. O günlerde okullar süt vermeye henüz başlamamıştı. Bazen Bay Nell de oraya gelirdi. Deri kemeri göbeğinin ve .38'liğinin yüzünden hafifçe gıcırdardı. Karşılaşınca iki kardeşe birer elmalı turta alırdı.

Abimi bıçakladıkları zaman neredeydin, Bay Nell?

Santral numarayı bağlamıştı. Telefon bir kez çaldı.

"Stratford Polisi."

"Merhaba. Adım James Norman, memur bey. Şehir dışından arıyorum." Jim kentin adını verdi. "Size 1957'de polislik yapan birini soracaktım. Ona ulaşmamı sağlayabilir misiniz?"

"Bir dakika, Bay Norman."

Bir sessizlik oldu.

Sonra karşıdan başka biri, "Ben Komiser Morton Livingston, Bay Norman," dedi. "Kimi bulmaya çalışıyorsunuz?"

Jim, "Şey..." diye mırıldandı. "Çocukken ona Bay Nell derdik. Acaba bu--"

"Ah, evet! Ama Don Nell çoktan emekli oldu. Şimdi yetmiş üç, yetmiş dört yaşında."

"Hâlâ Stratford'da mı oturuyor?"

"Evet. Barnum Caddesi'nde. Adresini ister misiniz?"

"Evet. Varsa telefon numarasını da."

"Pekâlâ. Don'u tanır mıydınız?"

"Abimle bana Stratford büfesinden elmalı turta alırdı."

"Tanrım! Büfe kapanalı on yıl oldu. Bir dakika." Livingston birkaç dakika sonra tekrar telefona dönüp Jim'e bir adresle bir telefon numarası verdi. Genç adam bunları yazdı. Teşekkür edip telefonu kapattı.

Tekrar 0'ı çevirdi. Numarayı verip bekledi. Telefon karşıda çalmaya başladığı zaman Jim'i müthiş bir sıcak bastı ve bütün sinirleri gerildi. Farkına varmadan eczanenin tezgâhına arkasını döndü. Oysa orada sadece dergi okuyan tombul bir kız vardı.

Telefon açıldı ve kalın bir erkek sesi duyuldu. Hiç de yaşlı değildi bu ses. "Alo?" Bu tek sözcüğün tozlu anılar ve duygulardan oluşan zincirleme bir etkisi oldu. Radyoda eski bir şarkıyı duyduğunuz zaman gösterdiğiniz Pavlov türü tepki kadar şaşırtıcıydı.

"Bay Nell? Donald Nell?"

"Evet."

"Ben James Norman, Bay Nell. Acaba beni hatırlıyor musunuz?"

Karşıdaki adam hemen, "Evet," diye cevap verdi. "Elmalı turta. Abin öldürülmüştü... Bıçaklanarak... Üzücü bir olaydı. İyi bir çocuktuk."

Jim telefon kulübesinin camlı duvarlarından birine yaslanıp kaldı. Sinirleri birdenbire gevşemiş, bütün gücü kesilmişti. Az kalsın Bay Nell'e her şeyi anlatıverecekti. Kendini zor tuttu.

"Bay Nell, o çocuklar hiçbir zaman yakalanmadılar."

“Doğru. Őüphelendiđimiz bazı kimseler vardı. Yanlış hatırlamıyorsam, onları Bridgeport karakolunda seninle de yüzleőtirdik.”

“O gün bana o Őüphelilerin adlarını söylediniz mi, Bay Nell?”

“Hayır. Bu işlem sırasında Őüphelilere birer numara verilir ve onlardan numaralarıyla bahsedilir. Neden Şimdi bu olayla ilgili niyorsun, Norman?”

Jim, “Size birkaç isim verebilir miyim?” diye sordu. “O olayla ilgili olarak bu isimleri hatırlayıp hatırlamadığınızı öğrenmek istiyorum.”

“Oğlum, bunca yıl sonra—”

“Belki hatırlarsınız.” Jim umutsuzluğa kapılmaya başlıyordu. “Robert Lawson, David Garcia, Vincent Corey. Bu adlardan herhangi biri—”

Bay Nell hemen, “Corey,” dedi. “Onu hatırlıyorum. Yılan Vinnie. Evet, o gün karakola getirdiğimiz Őüphelilerin arasında o da vardı. Ama annesi onun lehinde tanıklık etti. Olay sırasında evde olduğunu söyledi. Robert Lawson adını hatırlamıyorum. Çok duyulan bir isim. Ama Garcia... Bunu anımsar gibiyim. Nereden olduğunu ıkaramıyorum. Ah, ık yaşlandım.” Sesinde fke vardı.

“Bay Nell, o ıkukları araőtırmanızın bir yolu var mı?”

“Eh, artık ıkuk değiller.”

Öyle mi dersin?

“Jimmy. O ıkuklardan biri karşına mı ıkıktı? Seni rahatsız mı ediyor?”

“Bilmiyorum. Son zamanlarda ık acayıp Şeyler oluyor. Abimin bıaklanmasıyla ilgili Şeyler.”

“Nasıl Şeyler?”

“Bunu size aıkılayamam, Bay Nell. Aklımı kaırdığımı sanabilirsiniz.”

Bay Nell hemen, ilgi ve merakla, “Kaırdın mı?” diye sordu.

Jim bir an duraksadı. Sonra da, “Hayır,” dedi.

“Pekâlâ. O isimleri araőtıracađım. Seni nereden arayayım?”

Jim ev telefonunun numarasını verdi. "Salı geceleri kesinlikle evde oluyorum." Aslında çoğu gece evdeydi. Ama salı akşamları Sally seramik kursuna gidiyordu.

"Ne iş yapıyorsun, Jimmy?"

"Öğretmenim."

"Güzel! Bu iş birkaç gün sürebilir. Artık emekliyim."

"Ama sesiniz eskisi gibi."

"Ah, beni bir görsen!" Bay Nell güldü. "Hâlâ elmalı turta seviyor musun, Jimmy?"

Genç adam, "Tabii," dedi ama aslında yalandı, elmalı turtadan nefret ediyordu.

"Buna sevindim. Başka bir şey yoksa—"

"Bir tek şey daha sormak istiyorum. Stratford'da Milford Lisesi diye bir okul var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok."

"Ben de öyle—"

"Burada Milford adlı bir tek yer var. O da Milford Mezarlığı. Ash Heights Yolu'nda. Ve oradan hiç kimse mezun olmuyor." Bay Nell bir kahkaha attı. Jim bu sesi bir çukurda birbirine çarpan kemiklerin çıtırtısına benzetti.

Dalgın dalgın, "Çok teşekkür ederim," dedi. "Görüşürüz."

Karşıda telefon kapandı. Santral memuru Jim'den kutuya almış sent atmasını istedi. Genç adam yine dalgın dalgın isteneni yaptı. Arkasını dönünce cama yapışmış korkunç, yamyassı bir suratla karşılaştı. Suratı parmakları açılmış iki el çerçevesiyordu. Parmaklar cama iyice dayandıkları için beyazlaşmışlardı. Burun da öyle.

Vinnie'ydi bu. Jim'e sırtıyordu.

Jim haykırdı.

Jim yine sınıftaydı.

Edebiyatla Yaşamak dersi öğrencileri kompozisyon yazıyordu. Çoğu odun kırıyormuş gibi kan ter içinde sıraların üzerine eğilmiş, düşüncelerini kâğıda dökmeye çalışıyordu. Üç öğrenci

dışında. Billy Stearns'ün yerinde oturan Robert Lawson, Kathy Slavin'in yerine geçen David Garcia ve Chip Osway'in iskemlesine yerleşmiş olan Vinnie Corey. Üçü önlerinde boş kâğıtlarla öylece oturuyor ve Jim'e bakıyorlardı.

Genç adam zil çalmasına bir dakika kala usulca, "Dersten sonra seninle biraz konuşmak istiyorum, Bay Corey," dedi.

"Olur, konuşuruz, Norm."

Lawson'la Garcia kıkır kıkır güldüler. Ama geri kalan öğrenciler hiç seslerini çıkarmadılar. Zil çalınca da kâğıtlarını verip telaşla sınıftan fırladılar. Lawson'la Garcia kapıda durdular. Jim midesinin büzülüverdiğini hissetti.

Bana şimdi mi saldıracaklar?

Sonra Lawson, Vinnie'ye bakıp başını salladı. "Görüşürüz."

"Tamam."

İki delikanlı dışarı çıktılar. Lawson kapıyı kapattı. David Garcia buzlu camın arkasından birdenbire boğuk bir sesle bağırdı. "Norm'un ödü patladı!"

Vinnie bir kapıya baktı, bir Jim'e. Sonra da sırtıttı. "Konuyu açıp açmayacağını merak ediyordum."

Jim, "Öyle mi?" dedi.

"Geçen gece telefon kulübesindeyken seni çok korkuttum, değil mi, babalık?"

"Artık kimse 'babalık' demiyor, Vinnie. Böyle lafların modası çoktan geçti."

Vinnie, "Canım nasıl isterse öyle konuşurum," dedi.

"Dördüncünüz nerede? Şu acayıp, turuncu saçlı çocuk?"

"Bastı gitti o, ahbap." Vinnie umursamaz bir tavır takındı ama Jim onun ihtiyatlı davranmaya çalıştığını sezmişti.

"O yaşıyor, değil mi? O yüzden burada değil. O sağ ve şimdi otuz iki, otuz üç yaşında. Sen de öyle olacaktın. Eğer—"

"Portakal canımızı sıkardı. Bir hiçti o." Vinnie doğruldu ve avuçlarını sıranın üzerindeki eski öğrencilerden kalma çizimlere koydu. Gözleri garip garip parlıyordu. "Karakolda karşına çıkarıldığımız o günü hatırlıyorum, ahbap. Neredeyse o eski fitilli kadife

pantolonun içine edecektin. Bana ve Davie'ye nasıl baktığını gördüm ve seni lanetledim."

Jim, "Gerçekten lanetledin sanırım," dedi. "Senin yüzünden on altı yıl kâbus gördüm. Bu yetmedi mi? Neden şimdi? Niçin ben?"

Vinnie şaşkın şaşkın baktı, sonra yine gülümsedi. "Çünkü sen yarım kalan bir işsin, ahbap. Temizlenmen gerekiyor."

Jim, "Üçünüz neredeydiniz?" diye sordu. "Daha önce?"

Vinnie'nin dudakları inceliverdi. "Bu konuda konuşmayacağız. Tamam mı?"

"Senin için bir çukur kazdılar, değil mi, Vinnie? Derin bir çukur. Milford Mezarlığı'nda--"

"Kes sesini!" Vinnie ayağa fırlayınca küçük sıra devrildi.

Jim, "Düşündüğün kadar kolay olmayacak," dedi. "İşinizi kolaylaştırmayacağım."

"Seni öldüreceğiz, babalık. O zaman çukuru yakından göreceksin."

"Defol git!"

"Belki o küçücük karıcığın da görecektir!"

"Seni aşağılık it! Eğer ona dokunursanız--" Jim kör olmuş gibi birkaç adım attı. Vinnie, Sally'den söz ettiği zaman dehşete düşmüş, kutsallığı saldırıya uğramış gibi bir duyguya kapılmıştı.

Vinnie sırtarak kapıya doğru ilerledi. "Sakin ol bi. Bir ahmak gibi." Bir kahkaha attı.

"Karıma dokunursan seni öldürürüm."

Vinnie'nin gülümsemesi suratına yayıldı. "Öldürür müsün? Bunu bildiğini sanıyordum, ahbap. Ben çoktan öldüm."

Sınıftan çıktı. Ayak sesleri uzun bir süre boyunca koridorda yankılandı.

"Ne okuyorsun, hayatım?"

Jim karısı adını okuyabilsin diye kitabı kaldırdı. Kapakta *İblisleri Çağırarak* yazıyordu.

"İy!" Genç kadın saçlarını düzeltmek için tekrar aynaya döndü.

Jim, "Eve gelirken lütfen bir taksiye bin," dedi.

"Sadece dört sokak ötede olacağım. Ayrıca yürüyüş vücuduma da iyi gelir."

Jim, "Biri Summer Sokağı'nda kız öğrencilerimden birine saldırmaya kalkmış," diye yalan söyledi. "Kız adamın ona tecavüz etmek niyetinde olduğunu düşünüyor."

"Sahi mi? Kim bu kız?"

Jim bir isim uydurdu. "Dianne Snow. Akli başında bir kızdır. Lütfen taksiye bin. Tamam mı?"

"Pekâlâ." Sally, Jim'in koltuğuna yaklaştı. Yere diz çökerek kocasının yüzünü avuçlarının arasına aldı, gözlerinin içine baktı. "Neyin var, Jim?"

"Bir şeyim yok."

"Hayır. Bir şeyin var."

"Halledemeyeceğim bir sorun değil."

"Peki... abinle mi ilgili?"

Dehşet Jim'in içinde soğuk bir rüzgâr gibi dolaştı. Sanki derinlerinde yeni bir kapı açılmıştı. "Neden bunu sordun?"

"Dün gece uykunda inleyip durdun. 'Wayne, Wayne...' dedin. 'Kaç, Wayne.'"

"Önemli bir şey değil."

Ama önemliydi, ikisi de bunu biliyordu. Sally kapıdan çıkarırken Jim onun arkasından baktı.

Bay Nell sekizi çeyrek geçe aradı. "O delikanlılar için endişelenmene hiç gerek yok. Üçü de ölmüş."

"Öyle mi?" Jim *İblisleri Çağırma*'ta okuduğu sayfayı kaybetmemek için parmağını araya soktu.

"Araba kazası. Abin öldükten altı ay sonra. Peşlerinde bir polis varmış. Frank Simon adında bir memur. Şimdi bir uçak firmasında çalışıyor. Herhalde çok daha fazla para kazanıyordu."

"Ve çocuklar araba kazası geçirmişler, öyle mi?"

"Evet. Araba saatte yüz altmış kilometre hızla giderken yoldan çıkıp bir elektrik direğine çarpmış. Yüksek gerilim hattı direklerinden birine. Sonunda elektriği kestiklerinde çocukları arabadan adeta kazımışlar. Hepsi de kavrulmuş."

Jim gözlerini yumdu. "Raporu gördünüz mü?"

"Evet. Kendi gözlerimle."

"Araba hakkında bilgi var mıydı?"

"Motoru çok hız yapacak biçimde yenilenmiş."

"Tarifi var mıydı?"

"1954 model siyah bir Ford. Yanında 'Yılan Göz' yazılıymış. Tam onlara göre bir ad. Ama dediğim gibi, üçü de ortadan kalkmış."

"Onların bir arkadaşı daha vardı, Bay Nell. Adını bilmiyorum. Ama ondan 'Portakal' diye söz ediyorlardı."

Bay Nell hiç duraksamadan, "Charlie Sponder olacak," dedi. "Bir ara çamaşır suyuyla saçlarının rengini açmaya kalkmıştı. Bunu hatırlıyorum. Saçları tutam tutam bembeyaz oldu. Sonra saçlarını eski rengine boyamaya çalıştı. O zaman da tutamlar tuncu oldu."

"Şimdi ne yaptığını biliyor musunuz?"

"Asker oldu sanırım. Elli sekiz, elli dokuzda. Burada bir kızı hamile bıraktıktan sonra."

"Onu bulmam mümkün mü?"

"Annesi Stratford'da oturuyor. O, oğlunun adresini bilir herhalde."

"Bana adresini verebilir misiniz?"

"Vermeyeceğim, Jimmy. Bana derdinin ne olduğunu açıklamadıkça vermeyeceğim."

"Bunu yapamam, Bay Nell. Çıldırıldığımı düşünürsünüz."

"Bir anlat bakalım."

"Anlatamam."

"Pekâlâ, oğlum."

"Acaba—" Ama hat kesilmişti.

Jim, "Kahretsin," diyerek telefonu yerine bıraktı.

Telefon elinin altında çalmaya başladı. Birden parmakları yanmış gibi elini hızla çekti. Telefona bakarken kesik kesik soluyordu. Telefon üç kez çaldı, Jim alıcıyı kaldırdı. Söylenenleri dinledi ve gözlerini yumdu.

Jim hastaneye giderken bir polis onu durdurdu. Durumu öğrenince önüne geçip sirenini açtı. Acil serviste bıyıklı, genç bir doktor bekliyordu. Duygusuz, siyah gözleriyle Jim'e baktı.

"Affedersiniz. Ben James Norman--"

"Çok üzgünüm, Bay Norman. Karınız dokuzu dört geç öldü."

Genç adam neredeyse bayılacaktı. Dünya bulanıklaştı ve sanki kayarak ondan uzaklaştı. Kulakları uğuldamaya başladı. Bakışları etrafta boş boş dolaştı. Yeşil fayans kaplı duvarlarda, floresan lambaların altında parlayan tekerlekli sedyede, kepi yamulan hemşirenin üzerinde gezindi. *Kendine çeki düzen vermenin zamanı gelmiş, tatlım.* Bir hademe acil servis odasının dışında duvara dayanmış duruyordu. Kirli beyaz gömleğinin önüne kurumaya yüz tutmuş kanlar sıçramıştı. Bir bıçakla tırnaklarını temizliyordu. Başını kaldırdı ve Jim'in gözlerinin içine bakarak sırttı. Hademe David Garcia'ydı.

Jim bayıldı.

Cenaze töreni üç perdelik bir baleye benziyordu. Ev. Cenazeevi. Mezarlık. Karanlıkların arasından bazı yüzler döne döne çıkıyor, sonra yine dönerek gözden kayboluyorlardı. Taktığı siyah tülün ardında ağlayan Sally'nin annesinin yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Babası şokun etkisinden kurtulamamış gibi ve çok yaşlı görünüyordu. Simmons. Diğerleri. İnsanlar kendilerini tanıtıp Jim'in elini sıkıyordu. O da başını sallıyor, sonra onların adlarını unutuyordu. Bazı kadınlar yiyecek getirdiler. Kadınlardan biri elmalı turta yapmıştı. Biri bundan bir dilim yedi. Jim sonrasında mutfağa gittiği zaman pastanın tezgâhın üzerinde durduğunu

gördü. Elmanın şekerli suyu kehribar rengi kan gibi pasta tabağına akıyordu. Jim, *tam tepesine bol bol vanilyalı dondurma koymak lazım*, diye düşündü.

Elleri ve bacakları titriyordu, mutfak tezgâhına gitmek ve turtayı duvara fırlatmak istiyordu.

Sonra taziyeye gelenler evden ayrılmaya başladılar. Jim sanki kendini dışardan seyrediyordu. Evde çektiğın bir filmde kendini seyretmek gibi bir şeydi bu. Jim konukların ellerini sıkıyor, başını sallıyor ve "Teşekkür ederim," diyordu. "Evet, öyle yapacağım... Teşekkürler... Bundan eminim... Sağ olun..."

Hepsi gittiler ve ev tekrar Jim'e kaldı. Şöminenin rafına doğru gitti. Evliliklerine dair hatıralarla doluydu bu raf. Sally'nin balayında Coney Island'daki lunaparkta kazandığı elmas taş gözlü köpek. İki deri dosya; birinin içinde Jim'in üniversite diploması vardı, diğesinde de Sally'ninki. Strafordan yapılmış iki dev zar: Jim bir yıl kadar önce pokerde on altı dolar kaybettiği zaman Sally bu zarları ona şaka olsun diye hediye etmişti. Sally'nin geçen yıl bir eskicide bulduğu incecik porselen çay fincanı. Ve rafın tam ortasında düğün fotoğrafları. Jim resmin arkasını çevirdi. Sonra koltuğuna oturup kapalı televizyon ekranına baktı. Gözlerinden aklına bir fikir geldiği anlaşılıyordu.

Bir saat sonra telefon çaldı, hafif bir uykuya dalmış olan Jim sıçrayarak kendine geldi. Sersem sersem telefona uzandı.

"Sıra sende, Norm."

"Vinnie?"

"Ah, ahbap, karın atış poligonlarında fırlatılan şu disklerden farksızdı. Güm! Şırrakk!"

"Bu gece okulda olacağım, Vinnie. 33 numaralı sınıfta. Işıkları yakmayacağım. Her şey o gün geçitteki gibi olacak. Treni bile bulabileceğimi sanıyorum."

"Artık her şeyi sona erdirmek istiyorsun, öyle mi?"

Jim, "Evet, öyle," dedi. "Orada ol."

"Belki olurum."

Jim, "Geleceğini biliyorum," diye homurdanarak telefonu kapattı.

Okula vardığı sırada karanlık çökmek üzereydi. Arabasını her zamanki yerine bıraktı. Arka kapıyı maymuncuğuyla açıp önce ikinci kattaki İngilizce ofisine gitti. İçeriye süzülüp plak dolabını açtı. Plakları inceledi, sonunda üzerinde "Hi-Fi Ses Efektleri" yazılı olanı buldu. Birinci yüzdeki üçüncü şarkı "Yük Treni" adını taşıyordu. Plağı bölümün portatif pikabına koydu. Paltosunun cebinden *İblisleri Çağırarak* kitabını çıkardı, işaretlediği bölüme bir göz atıp başını salladı. Işıkları söndürdü.

-----

33 numaralı sınıf.

Jim ses sistemini kurdu. Hoparlörlerin aralarını mümkün olduğu kadar açtı. Sonra da plaktan yük treni şarkısını çalmaya başladı. Başta hafif olan ses gitgide yükseldi ve sonunda odayı doldurdu. Şimdi dizel motorların homurtusu ve çeliğe çarpan çeliğin sesi duyuluyordu.

Jim gözlerini yumdu. Neredeyse dizlerinin üstüne düşmüş halde Broad Sokağı'ndaki geçitte olduğuna inanacaktı. O vahşi olayın kaçınılmaz sonucuna erişmesini seyrediyordu.

Gözlerini açtı. Şarkıyı başa sardı. Sonra kürsüsüne geçip *İblisleri Çağırarak* kitabının "Kötü Ruhlar ve Onları Çağırmanın Yolları" bölümünü açtı. Yazıları okurken dudaklarını kıpırdatıyordu. Zaman zaman da duruyor ve cebinden çıkardığı bazı şeyleri kürsüye diziyordu.

Bir: Abisi Wayne'le onun Broad Sokağı'nda oturdukları apartmanın önündeki çim alanda çekilmiş eski ve buruşuk bir fotoğrafı. İki kardeşin saçları aynı biçimde kısacık kesilmişti. İkisi de utangaç utangaç objektife gülümsüyordu. İki: Küçük bir kavanoz kan. Jim bir sokak kedisini yakalamış ve çakısıyla hayvanın gırtlaklarını kesmişti. Üç: O çakı. Ve son olarak da eski bir beyzbol kepinin astarından koparılmış ter bandı. Wayne'in kepiydi bu. Jim ileride bir gün Sally'yle bir oğullarının olacağını ve çocuğun bu kepi takacağını ummuştu.

Ayağa kalkıp pencereye gitti. Dışarıya baktı. Araba parkı boştu.

Sıraları duvarlara doğru itmeye başladı. Sonunda ortada dairesi bir boşluk açtı. Kürsüsünün çekmecesinden bir tebeşir aldı. Cetvelinin yardımıyla kitaptaki tarife uyarak yere beş köşeli bir yıldız çizdi.

Artık kesik kesik solumaya başlamıştı. Işıkları söndürdü. Kürsüdeki şeyleri eline alıp kitaptaki sözleri tekrarlamaya başladı. "Karanlıkların hâkimi, ruhum uğruna beni dinle. Kurban vaat eden benim. Kurban karşılığında kara bir lütuf isteyen de ben. Sol elin intikamını arayan da benim. Kurban vaadi olarak kan getirdim."

Önceden içinde fıstıkezmesi olan kavanozu açıp kanı yıldızın içine döktü.

Karanlık sınıfta bir şeyler oldu. Ne olduğunu tam olarak söylemek mümkün değildi. Ama odanın havası ağırlaşmıştı. Bir tür yoğunluk vardı bu havada. İnsanın genzini ve karnını adeta kurşunla dolduruyordu. Sessizlik gitgide daha da derinleşti. Görülmeyen bir şeyle kabarıp yayıldı.

Jim o eski ayinin talimatlarına uydu.

Şimdi havada, bir sınıfını geziye götürdüğü dev elektrik santralini hatırlatan bir şeyler vardı. Sanki hava elektrik doluydu ve titreşiyordu. Sonra bir ses Jim'le konuşmaya başladı. Fazlasıyla kısık ve rahatsız edici bir sestti bu.

"İstediğin nedir?"

Jim, bu sesi gerçekten duydu mu, yoksa duyduğunu mu sandı, bilmiyordu. İki cümleyle cevap verdi.

"Küçük bir lütuf bu. Karşılığında ne vereceksin?"

Jim iki sözcük söyledi.

O ses, "İkisi de," diye fısıldadı. "Sağ ve sol. Kabul mü?"

"Evet."

"O halde benim olanı bana ver."

Genç adam çakısını açıp kürsüye döndü. Sağ elini kürsüye koydu ve çakıyla dört vuruşta sağ işaretparmağını kesti. Kan, ka-

yıt defterine doğru akarak çeşitli garip biçimler oluşturdu. Jim'in canı hiç yanmadı. Parmağını bir kenara itip çakısını bu kez de sağ eline aldı. Sol parmağını kesmesi daha zor oldu. Eksik parmağı yüzünden sağ eli ona yabancı ve beceriksiz geliyordu. Çakı avucundan kayıp duruyordu. Jim sonunda sabırsızca homurdanarak çakıyı fırlatıp attı. Kemiği kırıp parmağı kopardı. Sonra iki parmağını da birer krakermiş gibi aldı ve yıldızın ortasına doğru attı. Parlak bir ışık çaktı. Eski tarz bir fotoğrafçı flaşı gibiydi. Jim hiç duman çıkmadığını fark etti. Burnuna kükürt kokusu da gelmemişti.

"Neler getirdin?"

"Bir fotoğraf. Onun terini emen bir parça kumaş."

O ses, "Ter değerlidir," diye mırıldandı. Sesindeki buz gibi açgözlülük Jim'in ürpermesine neden oldu. "Onları bana ver."

Jim bantla fotoğrafı da yıldızın içine fırlattı. Yine bir ışık çaktı.

O ses, "İyi," dedi.

Jim, "Eğer gelirlerse," diyerek başını salladı.

Ona cevap veren olmadı. O ses duyulmuyordu artık. Jim, *tabii yanılmadıysam*, diye düşündü. *Daha önce öyle bir ses duyduysam...* Yerdeki yıldızla doğru eğildi. Fotoğraf hâlâ oradaydı. Ama karar-mış ve yanları yanmıştı. Ter bandı ise kaybolmuştu.

Sokaktan bir ses geldi. Önce hafifti, sonra yükseldi. Egzoz borusuna susturucu takılı, motoru hızlandırılmış bir araba Davis Sokağı'na saparak yaklaştı. Jim dikkatle dışarıyı dinledi. Araba okulun önünden geçip gidecek miydi, yoksa park yerine girecek miydi?

Otomobil park yerine girdi.

Merdivende ayak sesleri yankılandı.

Sonra Robert Lawson'ın tiz kahkahası duyuldu. Kıkır kıkır gülüyordu. Biri, "Şşş..." dedi. Lawson bir kahkaha daha attı. Ayak sesleri yaklaştı, yaklaştı. Yankılar kesildi. Sonra merdivenin başındaki camlı kapı gürültüyle açıldı.

David Garcia sesini incelterek, "Hu hu, Normie!" diye seslendi.

Lawson fisıldadı. "Orada mısın, Normie?" Sonra kıkırdadı. "Orada mısın, bebek?"

Vinnie konuşmuyordu. Ama koridorda yaklaşırlarken Jim onların gölgelerini gördü. En uzun boyluları Vinnie'ydi ve elinde uzun bir şey vardı. Hafif bir şıkırtı duyuldu ve o uzun şey daha da uzadı.

Şimdi üç delikanlı kapıda duruyorlardı. Vinnie ortadaydı. Üçünün elinde de sustalılar vardı.

Vinnie usulca, "Geldik, ahbab," dedi. "Seni gebertmeye geldik."

Jim pikabı çalıştırdı.

Garcia irkilerek, "Tanrım!" diye bağırdı. "Bu da ne?"

Yük treni gitgide yaklaşıyordu sanki. Neredeyse duvarların sarsıldığını hissedeceklerdi.

Sanki ses hoparlörlerden değil de koridorun dibinde bir yerden, hem zaman hem de mekân olarak çok uzaklarda olan tren raylarından geliyordu.

Lawson, "Bu hoşuma gitmedi, ahbab," dedi.

Vinnie, "Artık çok geç," diyerek öne çıktı ve bıçağını Jim'e uzattı. "Bize para ver, babalık."

... bırakın bizi...

Garcia irkildi. "Neler oluyor--"

Ama Vinnie hiç duraklamadı. Diğerlerine iki yana gitmelerini işaret etti. Gözlerinde rahatlamış gibi bir ifade vardı.

Garcia birdenbire, "Haydi, ufaklık, kaç paran var?" diye bağırdı.

Jim, "Dört sent," dedi. Bu doğrudu. Dolaptaki para atıkları kavanozdan almıştı. En son basılmış olan paranın üzerinde 1956 tarihi vardı.

"Seni aşağılık yalancı!"

...bırakın onu...

Lawson omzunun üzerinden baktı ve gözleri irileşti. Duvarlar kaybolmuş, yerlerini yoğun bir sise bırakmışlardı. Yük treni inler gibi düdük çalıyordu. Araba parkından süzülen ışık kızışmıştı.

Burrets inşaat şirketinin gökyüzüne doğru çakıp sönen neonları gibi görünüyordu.

Yerdeki yıldızın içinden bir şey çıkıyordu. Suratı bir çocuğunkine benziyordu. On iki yaşında kadar bir çocuğunkine. Çocuk erkekti ve saçları kısacık kesilmişti.

Garcia öne doğru atılarak yumruğunu Jim'in ağzına indirdi. Genç adam delikanlının nefesinin sarmısak ve sucuk koktuğunu fark etti. Her şey ağır ağır, acı vermeden oluyordu.

Jim kasıklarında ani bir ıslaklık hissetti ve mesanesi gevşeyiverdi. Başını eğince pantolonunda koyu renk bir lekenin belirdiğini gördü. Gitgide yayılıyordu.

Lawson, "Vinnie, bak, altına işedi!" diye haykırdı. Ses tonu doğrudu ama suratında dehşet dolu bir ifade vardı. Birdenbire canlanan ama iplere bağlı olduğunu anlayan bir kuklanın surattıydı bu.

Wayne'e-benzeyen-şey, "Bırakın onu," dedi. Ama ses Wayne'inki gibi değildi. Duydukları beş köşeli yıldızın içinden çıkan şeyin açgözlü ve soğuk sesiydi. "Kaç, Jimmy! Kaç! Kaç! Kaç!"

Jim dizüstü çöktü. Biri sırtına vurdu. Onu yakalamaya çalışıyordu ama başaramadı.

Genç adam başını kaldırdı ve Vinnie'yi gördü. Delikanlının yüzünü kin ve nefret bürümüştü. Bıçağını Wayne'e-benzeyen-şeyin göğsüne sapladı... Sonra bir çığlık attı. Yüzü içine göçtü, kavruldu, karardı, korkunç bir hal aldı.

Ve sonra Vinnie ortadan kayboldu.

Garcia'yla Lawson bir an sonra karşılardaki şeyi bıçaklamaya kalktılar. Kıvrandılar, yandılar ve onlar da gözden kayboldular.

Jim yere yığılmış hırıltılı hırıltılı soluyordu. Yük treninin homurtusu hafifleyerek kesildi.

Abisi orada durmuş Jim'e bakıyordu.

Jim, "Wayne?" diye fısıldadı.

O zaman abisinin suratı değişti. Sanki eriyip aktı. Gözleri sapsarı kesildi. Jim'e dikili bu gözlerde dehşet verici bir alay ve habislik vardı.

O soğuk ses bir fısıltı halini aldı. "Geri geleceğim, Jim."
Sonra ortadan kayboldu.

Jim ağır ağır ayağa kalkıp sakat elleriyle pikabı kapattı. Dudağına dokundu. Garcia'nın yumruğu yüzünden dudağı kanıyordu. Gidip ışıkları yaktı. Oda boştu. Pencereye gidip araba parkına bir göz attı. Orada da hiçbir şey yoktu. Sadece bir cant kapağı beceriksizce ayın ışıklarını yansıtıyordu. Odanın havası bayattı, mezarlık gibi kokuyordu. Yıldızı silip sıraları yerlerine çekmeye başladı. Ertesi gün derse onun yerine yedek öğretmen girecekti herhalde. Parmakları çok sancıyordu. *Hangi parmaklar?* Bir doktora gitmesi şarttı. Kapıyı kapatıp ağır ağır merdivenden indi. Ellerini göğsüne dayamıştı. Merdivenlerin yarısına gelmişti ki bir şey hızla arkasına bakmasına neden oldu. Belki bir gölge... belki bir önseziydi.

Jim'in göremediği bir şey arkasına doğru sıçramıştı sanki.

Genç adam *İblisleri Çağırarak* kitabındaki uyarıyı hatırladı. "Onları çağırmayı başarabilirsiniz. İşinizi gördürebilirsiniz belki. Hatta onları başınızdan atabilirsiniz bile.

"Ama bu iblisler bazen geri gelirler."

Jim tekrar merdivenden inmeye başladı. *Acaba kâbus gerçekten sona erdi mi,* diye düşünüyordu.

ÇİLEK BAHARI

Vurkaç Jack...

Bu sabah gazetede bu iki kelimeyi gördüğüm anda geçmişe dönüverdim. Neredeyse günü gününe, tam sekiz yıl öncesine. Bir keresinde, bu iş hâlâ sürerken, ulusal bir televizyon kanalına çıkmıştım, Walter Cronkite'ın programıydı. Muhabirin arkasında koşturan telaşlı bir surattan ibarettim, ama ailem beni hemen tanıdı. Beni şehirlerarası telefonla aradılar. Babam benden durumun bir tahlilini istedi; açıksözlü ve sevecen bir adamdı. Annem sadece eve dönmemi istiyordu. Ama eve gitmek istemiyordum. Büyülenmiş gibiydim.

O sisli çilek baharı ve sekiz yıl önce hunharca işlenen cinayetin gölgesi beni büyülemişti. Vurkaç Jack'in gölgesi.

New England'da buna çilek baharı diyorlar. Nedenini kimse bilmiyor; sadece şehrin yaşlı sakinlerinin kullandığı bir ifade. Sekiz veya on yılda bir olurmuş. O özel çilek baharında New Sharon Öğretmen Yüksekokulu'nda olanlar... belki o olaylar da bir döngü içindedir. Ama döngüyü anlayan olduysa bile, şu güne kadar kimse açıklamadı.

New Sharon'da çilek baharı 16 Mart 1968'de başladı. O gün son yirmi yılın en soğuk kışı yaşandı. Yağmur yağıyordu ve otuz kilometre uzaktaki denizin kokusu duyulabiliyordu. Bazı yerlerde yetmiş santimi bulan karlar erimeye başlamıştı ve kampüsün içindeki yollar sulu karla kaplıydı. Kış Karnavalı'nda kardan yapılan heykeller iki ay boyunca sıfırın altı soğuklarda sapasağlam

kalmışlardı, onlar da nihayet gevşemeye ve sarkmaya başlıyorlardı. Öğrenci derneği önündeki Lyndon Johnson'ın karikatür heykeli gözyaşları dökerek eriyordu. Prashner binasının önündeki güvercin heykelinin donmuş tüyleri dökülünce, çeşitli yerlerinden kontrplak iskeleti açığa çıkmıştı.

Geceyle birlikte bastıran sis sessizce kampüsün yollarında ilerliyordu. Ağaçlıklı yoldaki çamlar bu sis bulutunun üstünde sayı sayan parmaklar gibi yükselmişti. Sis bir sigara dumanı gibi yavaşça, İç Savaş toplarının yanındaki küçük köprünün altından süzülüyordu. Manzara tuhaf bir şekilde büyüleyiciydi. Buraya yabancı olan biri Değirmen'in müzik sesiyle gümbürdeyen aydınlığından çıkınca diri kış havasını hissetmeyi ve yıldızları görmeyi umardı, ama birden kendini sis bulutunun sessizliği içinde bulur, sadece ayak seslerini ve yol kenarındaki oluklardan damlayan su şıptısını duyardı. İnsan burada Gollum ya da Frodo'yla Sam'in yanından hızla geçeceğini düşünüyordu. Arkasını döndüğünde de Değirmen kaybolacak, yerini bozkır ve porsuk ağaçları, belki parlayan bir yüzük alacaktı.

O yıl her yerde "Love Is Blue" çalardı. "Hey, Jude" ve "Scarborough Fair" şarkılarının çalınmadığı an yoktu.

O gece saat on biri on geçte John Dancey adındaki bir birinci sınıf öğrencisi sis bulutu içinde yatakhane sine giderken çığlık attı, elindeki kitapları Hayvan Bilimleri otoparkının gölgede kalan bir köşesinde yatan ölü bir kızın bacakları arasına düşürdü. Kızın boğazı bir kulağından diğerine kadar kesilmişti, ama gözleri açıktı ve sanki hayatının esprisini yapmış gibi parlıyordu. Ana dalı eğitim, yan dalı hitap becerisi olan Dancey art arda çığlıkları bastı.

Ertesi gün bulutlu ve kasvetliydi, sınıflara giderken hepimiz aynı soruyu soruyorduk: Kim? Neden? Acaba katili ne zaman yakalarlar? O kızı tanıyor muyduk?

Evet, onunla resim dersine giriyordum.

Evet, geçen dönem sınıf arkadaşlarımdan biri onunla çıkıyordu.

Evet, bir gün Değirmen'de benden ateş istemişti. Bitişik masadaydı.

Evet,

Evet... evet... tabii.

Onu hepimiz tanıyorduk. Adı Gale Cerman'dı (Kermin diye okunuyordu) ve ana dalı resimdi. Nine gözlüğü takardı ve güzel bir vücudu vardı. Sevilen bir kızdı ama oda arkadaşları ondan nefret ederdi. Her ne kadar önüne gelenle yatan bir kız olsa da dışarılarda pek görünmezdi. Çirkin ama şirindi. Ender gülümsese ve az konuşsa da hayat dolu bir kızdı. Hamileydi, lösemi atlatmıştı. Erkek sevgilisi tarafından öldürülen bir lezbiyendi. Çilek baharıydı, 17 Mart sabahıydı ve hepimiz Gale Cerman'ı tanıyorduk.

Altı eyalet polisi arabası kampüse girmiş, çoğu Cerman'ın kaldığı Judith Franklin binasının önüne park etmişti. Saat ondaki dersime gitmek için oradan geçerken benden öğrenci kimliğimi göstermemi istediler. Uyanıklık yaptım. Onlara köpekdişlerimin görünmediği kimliğimi gösterdim.

"Bıçak taşıyor musunuz?" diye sordu polis memuru.

Üstümdeki en öldürücü şeyin tavşanayağı anahtarlığım olduğunu söyledikten sonra, "Gale Cerman'la mı ilgili?" diye sordum.

"Bunu neden sordunuz?" dedi polis memuru.

Böylece derse beş dakika geç kaldım.

Mevsim çilek baharıydı, o gece hiç kimse yarı-akademik, yarı-fantastik kampüste tek başına dolaşmadı. Sis yine bastırmıştı, deniz kokuyordu, sessizdi ve yoğundu.

Akşam dokuz sularında, yediden beri Milton'la ilgili yazdığım bir ödev üstünde kafa patlatırken, oda arkadaşım heyecanla içeriye girdi. "Onu yakaladılar," dedi. "Değirmen'deyken duydum."

"Kimden?"

"Bilmiyorum. Birinden işte. Sevgilisi öldürmüş. Oğlanın adı Carl Amalara."

Arkama yaslandım, hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştım. Böyle bir isim, haberin doğru olduğunu gösteriyordu. Menfur bir tutku cinayeti.

"Pekâlâ," dedim. "İyi olmuş."

Oda arkadaşım haberi koridordaki herkese yaymak için dışarıya çıktı. Milton yazımı bir kere daha okudum, ne anlatmaya çalıştığımı kestiremeyince sayfayı yırtıp baştan başladım.

Ertesi gün gazetelerde bu haber vardı. Amalara'nın bir fotoğrafını basmışlardı; muhtemelen liseden mezun olurken çekilen bu resim esmer, kara gözlü, burnu çiçek bozuğu olan üzgün bakışlı bir oğlanı gösteriyordu. Henüz itiraf etmemişti ama aleyhinde çok sağlam deliller vardı. O ve Gale Cerman son bir ay içinde çok sık atışmışlar ve bir hafta önce ayrılmışlardı. Amalara'nın oda arkadaşı onun çok mutsuz olduğunu söylemişti. Yatağının altındaki bir sandıkta polisler on beş santim uzunluğunda bir bıçakla, kızın makasla doğranmış resmini bulmuşlardı.

Gazetede Amalara'nınkinin yanında bir de Gale Cerman'ın resmi vardı. Bu silik fotoğrafta, bir köpek, bir bahçe süsü flamingo ve soluk sarı saçlı, gözlüklü bir kız görünüyordu. Kızın yüzünde huzursuz bir gülümseme vardı ve gözlerini kısmıştı. Bir eli köpeğin başındaydı. Demek ki doğruydum. Doğru olmalıydı.

O gece sis yine bastırdı ve sessizce her yana yayıldı. Yürüyüşe çıktım. Başım ağrıyordu, biraz temiz hava almak istemiştim. Yavaş yavaş karları eriterek geçmiş yılın çimlerini parçalar halinde yüzeye çıkaran ilkbaharın ıslak, sisli havasını soluyordum.

Benim hatırladığım en güzel gecelerden biriydi. Sokak lambalarının haleli ışığı altında yanından geçtiğim insanlar mırıldanan gölgelerden ibaretti, hepsi de el ele tutuşmuş sevgililere benziyordu. Eriyen karlar akıp gidiyor, her karanlık rögardan denizin sesi yükseliyordu; artık geri çekilen karanlık kış denizinin sesi.

Yürüyüşüm gece yarısına kadar sürdü, o süre içinde pek çok gölgenin yanından geçtim, ayak sesleri işittim. O gölgelerden birinin daha sonra Vurkaç Jack olarak tanınacak adama ait olmadığını kim söyleyebilirdi ki? Ben söyleyemedim, çünkü pek çok gölgenin yanından geçtim, ama o sis içinde hiçbir yüz görmedim.

Ertesi sabah beni koridordaki yaygara uyandırdı. Ellerimle saçlarımı düzeltip kurumuş dilimi damağıma sürerek kimi asker alıyorlar diye öğrenmek için odadan çıktım.

“Birini daha bulmuş,” dedi öğrencilerden biri heyecan içinde. “Onu bırakmak zorunda kaldılar.”

“Kimi?”

“Amalara’yı!” dedi başka biri. “O sırada hapisanedeydi.”

“Hangi sırada?” diye sordum sabırla. Er geç ne olduğunu öğrenecektim. Bundan şüphem yoktu.

“O herif dün gece başka birini öldürmüş. Şimdi deli gibi o şeyi arıyorlar.”

“Neyi arıyorlar?”

“Kızın kafasını. Onu öldüren kişi kızın kafasını götürmüş.”

New Sharon büyük bir okul değil, o zamanlar daha da küçüktü. Halkla ilişkiler çalışanlarının sempatiyle “mahalle mektebi” diye söz ettikleri kuruluşlardan biriydi. O günlerde okuldaki gerçekten de küçük bir topluluktü; herkesi az biraz tanır, hiç değilse bir baş selamı verirdin. Gale Cerman o tip bir kızdı, onu tanıdık bulup bir baş selamı verirdin o kadar.

Ama Ann Bray’i hepimiz tanırdık. Önceki yıl New England Güzeli yarışmasının yetenek ayağında ucu alevli bir asayı “Hey, Look Me Over” parçasının melodisine uygun bir şekilde çevirerek ikincilik ödülünü kazanmıştı. Kafalıydı da; öldüğü güne kadar okul gazetesinin (siyasi karikatürler ve ağdalı mektuplarla dolu haftalık bir şeydi) editörlüğünü yapmış, öğrenci tiyatro kolunda çalışmıştı ve Vatani Görev Kızlar Birliği, New Sharon şubesi başkanıydı. Birinci sınıftayken, içimin fokur fokur kaynadığı sıralarda gazeteye bir yazı göndermiş ve Ann’e çıkma teklif etmiştim. Her iki başvurum da reddedilmişti.

Ve şimdi Ann ölmüştü... başına gelen ölümden de beterdi.

Herkes gibi öğleden sonra derslerime giderken tanıdığım insanlara başımla selam verip yüzlerini dikkatle inceleyişimi affettirmek için abartılı bir şekilde “Merhaba!” dedim. Onlar da benim yüzümü inceliyorlardı. Aramızda karanlık biri vardı, ağaçlık yolda, jimnastik salonunun arkasındaki bahçede, yüz yıllık meşe ağaçlarının etrafında dolanan kampüs yolları kadar karanlıktı. İnce sisin ardından görünen kocaman İç Savaş topları kadar karanlıktı. Birbirimizin yüzüne bakıyor, bunlardan birinin ardındaki karanlığı tespit etmeye çalışıyorduk.

Bu defa polis kimseyi tutuklamadı. Sisli ilkbaharın on sekizinci, on dokuzuncu ve yirminci gecelerinde mavi üniformalı polisler kampüste devriye gezdiler, projektörlerle karanlıkta kalmış köşeleri aydınlattılar. Okul yönetimi saat dokuzdan sonra dışarıya çıkma yasağı getirdi. Tate Mezunlar Binası'nın kuzeyindeki çalışıklarda sevişen şapşal bir çift polis tarafından yakalanıp karakola götürüldü ve üç saat boyunca acımasızca sorguya çekildi.

Ayın yirmisinde Gale Cerman'ın cesedinin bulunduğu otoparkta baygın halde bir oğlan bulununca yersiz bir telaşa kapıldılar. Kampüs polislerinden biri onu devriye arabasının arkasına yatırmış, nabızı atıyor mu diye kontrol etmeden yüzünü bir şehir haritasıyla örtüp delice inleyen sirenlerini açarak çocuğu ıssız kampüsten yerel hastaneye götürmüş.

Yolun yarısındaiken arka koltuktaki ceset doğrulup, "Ben neredeyim?" diye sorunca, polis bir çığlık atıp yoldan çıkmış. Meğer o ceset Donald Morris adındaki bir öğrenciymiş. Oğlan son iki gününü şiddetli bir gripale yatakta geçirmiş. O yıl Asya gribi vardı sanırım. Hatırlamıyorum. Her neyse, bir kâse çorba içmek için Değirmen'e giderken yolda bayılıp kalmış.

Havalar ısınmaya devam etti, ama bulutluydu. Öğrenciler çok çabuk dağılan ve hemen yine oluşan küçük gruplar halinde toplanıyorlardı. Çok uzun süre aynı yüzlere bakınca insan onlar hakkında tuhaf şeyler düşünmeye başlıyordu. Ve kampüsün bir ucundan diğerine yayılan dedikodular neredeyse ışık hızına yaklaşmıştı: Çok sevilen bir tarih öğretmenin küçük köprüünün altında kahkahalar atıp ağladığı duyulmuştu. Gale Cerman Hayvan Bilimleri otoparkına kendi kanıyla iki kelimeleli şifreleli bir mesaj bırakmıştı. Her iki cinayet de siyasi cinayetlerdi ve savaş karşıtı öğrenci örgütünün bir dalı tarafından savaşı protesto etmek için işlenmişlerdi. Bu gerçekten gülünç bir iddiaydı. New Sharon savaş karşıtı öğrenci örgütünün sadece yedi üyesi vardı ve ne kadar küçük olursa olsun, bunun bir dalı olsaydı, bütün örgüt çökerdi. Bu dedikodu kampüsün sağcılarının daha da fena bir yorumda bulunmasına neden oldu: dış mihraklar. Böylece, o tuhaf sıcak günlerde hepimiz gözümüzü dört açtık.

Daima kaypak davranan basın katilimizin Karındeşen Jack'e olan benzerliğini göz ardı etti ve ta 1819'daki bir olayla benzerliğini öne çıkardı. Ann Bray en yakın kaldırıma dört metre uzaklıktaki ıslak bir toprak patikada bulunmuştu, ama hiç ayak izi yoktu. Kendisinin bile. Esrarengiz olaylara tutkuyla yaklaşan bir muhabir, katil Vurkaç Jack'e "Bristol'lü Dr. John Hawkins" adını taktı. Bu doktor beş karısını tuhaf ilaç karışımlarıyla öldürmüştü. Muhtemelen o ıslak patikada hiç iz kalmadığı için bu isim tuttu.

Ayın yirmi birinde yine yağmur yağdı ve hem ağaçlıklı yol hem de avlu bataklık haline geldi. Polisler aramıza sivil kıyafetli dedektifler getireceklerini bildirip devriye arabalarının yarısını götürdüler.

Kampüs gazetesi biraz tutarsızlık içerse de son derece öfkeli bir yazıyla bu durumu protesto etti. Öne sürdükleri iddiaya göre, öğrenci kılığında onca polis olunca dışarıdan sızan tehlikeli birini polislerden ayırmak mümkün olmayacaktı.

Alacakaranlıkla birlikte sis de indi, ağaçlıklı yolları ve binaları neredeyse saygılı bir şekilde örttü. Sis yumuşaktı, hayal gibiydi, ama aynı zamanda amansız ve korkutucuydu. Vurkaç Jack erkekti, bundan kimsenin kuşkusu yoktu, ama sis onun suç ortağıydı ve dişiydi... ya da bana öyle geliyordu. Sanki küçük okulumuz onların arasında kalmış, çılgın âşıklar kucaklaşırken araya sıkışmış, kanla sulanmış evliliklerinin bir parçası olmuştu. Bastıran karanlıkta ışıklar bir bir yanarken oturup bir sigara içtim. Aca-ba cinayetler artık bitmiş miydi? Oda arkadaşım içeri girip kapıyı sessizce kapadı.

"Yakında kar yağacak," dedi.

Dönüp ona baktım. "Radyoda mı duydun?"

"Hayır," dedi. "Hava raporlarına ne gerek var ki? Çilek baharını hiç duymadın mı?"

"Belki duymuşumdur," dedim. "Çok eskiden. Bunu ninelerimiz söylerdi, değil mi?"

Yanıma gelip dikildi ve dışarıdaki karanlığa baktı.

"Çilek baharı pastırma yazı gibi bir şeydir," dedi, "ama çok daha ender görülür. Ülkenin bu taraflarında iki üç yılda bir sağ-

lam bir pastırma yazı olur. Oysa Őu anda hųkųm sųren hava sadece sekiz on yılda bir gųrųlųr. Tıpkı pastırma yazının sahte bir yazoluŐu gibi, bu da sahte bir ilkbahardır. Benim anneannem ilek baharının çok Őiddetli bir kışın habercisi olduĐunu sųylerdi; bu sahte ilkbahar ne kadar uzun sųrerse, kış da o kadar Őiddetli olurmuŐ.”

“Halk masalları,” dedim. “Tek kelimesine bile inanma.” Ona dųndųm. “Ama çok gerginim. Ya sen?”

Bana gųlųmseyerek baktı ve pencere kenarında duran açık paketimden bir sigara arakladı. “Sen ve benden baŐka herkesten kuŐkulanıyorum,” dedi, sonra gųlųmsemesi biraz soldu. “Bazen senden bile. Kantine gidip bilardo oynamaya var mısınız? Birasına?”

“Gelecek hafta trigonometri sınavım var. Burada kalıp ders çalıŐacaĐım.”

ArkadaŐım gittikten sonra uzun bir sųre sadece pencereden dıŐarıya bakabildim. Kitabımı açıp çalıŐmaya baŐladıktan sonra bile bir yanım hųlų dıŐarıdaydı, karanlık bir Őeyin hųkųm sųrdųĐų gųlgelerin içinde yųrųyordu.

O gece Adelle Parkins ųldųrųldų. Altı polis arabası ve on yedi ųĐrenci gųrųnųmlų sivil polis (bunlardan sekizi kadındı ve ta Boston’dan gelmiŐlerdi) kampųste devriye geziyordu. Ama Vurkaç Jack yine de onu ųldųrmųŐtų iŐte. Ve o sahte, yalancı ilkbahar ona yardım etmiŐti. Adelle’i ųldųrdųkten sonra 1964 model Dodge marka otomobilinin direksiyonuna oturtmuŐtu. Ertesi sabah kadının bir parçası arka koltukta, bir parçası baĐajda bulunmuŐtu. Ve otomobilin ųn camına kanla yazılmıŐ (bu defa sųylenti deĐil, gerçekti) iki kelime vardı: HA! HA!

Bunun ųzerine kampų hafiften delirir gibi oldu; hepimiz Adelle Parkins’i tanıyorduk, hiçbirimiz onu tanıımıyorduk. DeĐirmen’in en iŐlek saatleri olan altıyla on bir arası çalıŐan bezgin gųrųnųmlų, isimsiz kadınlardan biriydi. DeĐirmen o saatlerde yolun karŐısındaki kųtųphanede çalıŐmalarına ara veren hamburger manyaĐı ųĐrencilerle dolup taŐardı. Hayatının son ų sisli gecesini speten kolay geçmiŐ olmalıydı. DıŐarı ıkma yasaĐı kesin bir Őekilde uygulandıĐından saat dokuzdan sonra DeĐirmen’de sadece

acıkmış polislerle neşeli hizmetliler kalıyordu. Binaların boş oluşu devamlı huysuzluk çıkararak hizmetlileri de bayağı yatıştırmıştı.

Anlatacak pek bir şey kalmadı. Çileden çıkmış, eli kolu bağlı haldeki polisler Hanson Gray adındaki masum bir eşcinsel olan sosyoloji öğrencisini tutukladılar. Oğlan cinayetlerin işlendiği geceleri nerede geçirdiğini hatırlamıyordu. Onu suçladılar, ön duruşmaya çıkardılar, ama çilek baharının o son korkunç gecesinde Marsha Curran öldürüldükten sonra alelacele memleketi olan New Hampshire'a postaladılar.

Marsha'nın neden tek başına dışarıda olduğuna kimse akıl sır erdiremedi. Üç kızla birlikte şehirdeki bir dairede kalan şişman, hazin bir şirinliği olan bir kızdı. Kampüse, Vurkaç Jack gibi sessizce ve kolayca girebilmişti. Onu oraya getiren şey neydi? Belki de ihtiyaç duyduğu şey tıpkı katilininki gibi bastırılmayan ve anlaması imkânsız bir şeydi. Belki de o sıcak geceyle, sıcak sisle, deniz kokusuyla ve buz gibi bıçakla tutkulu bir aşk yaşamak istemişti.

Bu olay yirmi üçündeydi. Yirmi dördünde okul rektörü ilkbahar tatilinin bir hafta öne alındığını duyurunca bizler neşe içinde değil, fırtına öncesi ürkmüş bir koyun sürüsü gibi dağıldık. Kampüsü polislere ve karanlık bir hayalete bıraktık.

Benim kendi arabam vardı, yanıma şehre giden altı kişiyi aldım; valizlerini zor sığdırdık. Hoş bir yolculuk değildi. Vurkaç Jack pekâlâ aramızdan biri olabilirdi.

O gece sıcaklık on beş derece birden düştü ve bütün kuzey New England bölgesi önce sulu karla başlayıp, sonra kar fırtınasına dönüşen sert bir kuzey rüzgârına maruz kaldı. Her zaman ki gibi kar kürerken kalp krizi geçirenler oldu. Sonra sihirli bir değnek değmiş gibi nisan ayı geldi. Temiz sağanak yağmurlar ve yıldızlı geceler.

O döneme çilek baharı dediler. Kim bilir nedendi, ama sadece sekiz on yılda bir görülen sahte ve habis bir zamandı. Vurkaç Jack sisle beraber kampüsten ayrıldı. Haziran başı geldiğinde artık

kampüs sohbetleri askere alınmayı protestoyla ilgiliydi, tanınmış bir napalm imalatçısı işe alacağı kimselerle görüşürken kapısının önünde yapılan gösteri gündemdeydi. Haziran olduğunda artık Vurkaç Jack konusuna hiç kimse girmiyordu, en azından yüksek sesle. Sanırım, bunu devamlı düşünüp gizemi çözmek için kafa yoranlar da olmuştur.

Ben o yıl mezun oldum ve ertesi yıl evlendim. Yerel bir yayınevinde işe girdim. 1971'de oğlum doğdu, şimdi neredeyse okula başlayacak yaşta. Benim gözlerimi, karımın ağzını almış. İyi, sorgulayan bir çocuk.

Derken, bugünün gazetesini okudum.

Tabii, zamanın geldiğini biliyordum. Dün sabah kalktığımda eriyen karların oluklardan akarken çıkardığı esrarengiz sesi duyup en yakın sahile on beş kilometre uzaktaki ön verandamda tuzlu deniz kokusunu aldığım anda anlamıştım. Dün gece işten eve dönerken her yanı sarmaya başlayan siste farlarımı açmak zorunda kaldığımda, çilek baharının bir kez daha geldiğini biliyordum.

Bu sabah gazetede New Sharon kampüsünde, İç Savaş toplarının yakınında bir yerde bir kızın öldürüldüğü yazıyordu. Dün gece erimekte olan bir kar yığnında bulunmuştu. Kızın... bütün bedeni orada değildi.

Karım çok üzgün. Dün gece nerede olduğumu sordu. Söyleyemem çünkü hatırlamıyorum. İşten eve gelmek için yola çıktığımı, bastıran sis içinde önümü görebilmek için farlarımı yaktığımı hatırlıyorum, ama hepsi bu kadar.

Başım ağrıdığı için temiz hava almaya yürüyüşe çıktığım o sisli geceyi ve hiçbir şekli olmayan o hoş gölgelerin içinden geçişimi düşünüyorum. Ve arabamın bagajını düşünüyorum. Neden bagaj kapağını açmaya korktuğumu merak ediyorum.

Ben bunu yazdığım sırada karımın bitişik odada ağladığını duyabiliyorum. Dün geceyi başka bir kadınla geçirdiğimi sanıyor.

Of, Tanrım, ben de öyle sanıyorum.

ÇIKINTI

“Hadi,” dedi Cressner yine. “Torbanın içine bak.”

Onun kırk üçüncü kattaki lüks çatı katı dairesindeydik. Yanık turuncu renkli, yün bir halı vardı. Cressner’ın oturduğu sallanan koltukla hiç kimsenin oturmadığı hakiki deri kanepenin arasında kahverengi bir alışveriş torbası duruyordu.

“Eğer bu bir rüşvetse, istemem,” dedim. “Onu seviyorum.”

“İçinde para var, ama rüşvet değil. Hadi, bak.” Oniksten bir ağızlıkla sigara içiyordu. Havalandırma sistemi dumanı hemen dağıtmadan önce biraz olsun kokusunu alabildim. Üstüne bir ejderha resmi işli, ipek bir robdöşambr giymişti. Gözlük camlarının ardındaki gözleri rahat ve kurnaz bir ifadeyle bakıyordu. Tam gördüğümü gibi bir adamdı: Bir numara, 500 karatlık, su katılmamış bir orospu çocuğu. Onun karısını seviyordum, karısı da beni. Sorun çıkaracağını tahmin etmiştim ve haklıydım, ama ne çeşit bir sorun olduğuna emin değildim.

Torbanın yanına gidip ters çevirdim. Banknotlar desteler halinde halıya döküldü. Hepsi yirmilikti. Destelerden birini alıp saydım. Her destede on tane yirmilik vardı. Bir hayli de deste vardı.

“Yirmi bin dolar,” dedi Cressner sigarasından bir nefes çekecek.

Ayağa kalktım. “Peki.”

“Senin için.”

“İstemiyorum.”

“Bunun yanında karımı da alacaksın.”

Bir şey söylemedim. Marcia bu işin nasıl gideceğini anlatmıştı. *O bir kedi gibidir*, demişti. Her gözeneğinden alçaklık akan bir kedi. Seni fare yapmaya çalışacaktır.

“Demek profesyonel tenisçisin,” dedi Cressner. “Daha önce hiç profesyonel tenisçi görmemiştin.”

“Dedektiflerin hiç fotoğraf çekmemişler mi?”

“Çektiler tabii.” Sigarasını önemsemez bir edayla salladı. “Hatta ikinizin Bayside Motel’de bir videosunu bile çektiler. Aynanın arkasında bir kamera vardı. Ama gerçekte görüntü bir olmuyor, değil mi?”

“Öyle diyorsan, öyledir.”

Devamlı taktik değiştirir, demişti Marcia. *Bu yolla insanları kendilerini savunmak zorunda bırakıyor. Çok geçmeden onun olacağını sandığın yere hamle yaparsın, ama o seni başka bir yerinden vurur. Mümkün olduğunca az şey söyle, Stan. Ve unutma, seni seviyorum.*

“Seni buraya davet etmemin nedeni, erkek erkeğe sohbet edebileceğimizi sanmamdı, Bay Norris. Biri diğerinin karısını ayartmış olan iki medeni erkek arasında tatlı bir sohbet.”

Tam cevap verecekken vazgeçtim.

“San Quentin hapisanesinde mutlu muydun?” diye sordu Cressner dumanını üfleyerek.

“Pek sayılmaz.”

“Galiba orada üç yılını geçirmişsin. Yanılmıyorsam, haneye tecavüz suçundan.”

“Marcia bunu biliyor,” dedim ve daha o anda pişman oldum. Marcia’nın uyarısını unutup onun istediği oyunu oynamıştım. Tenis maçında rakibe, smacı patlat, dercesine yumuşak bir top atmıştım.

“Otomobilini bıraktığın yerden başka bir yere taşıttım,” dedi Cressner odanın ucundaki pencereden dışarıya bakarak. Aslında bu bir pencere sayılmazdı. Bütün duvar camdandı. Tam ortasında sürgülü bir cam kapı vardı. Bunun ardındaysa küçücük bir balkon ve onun ötesinde boşluk. O kapıda bir tuhafılık vardı, ama tam adını koyamıyordum.

“Bu çok güzel bir binadır,” dedi Cressner. “Kusursuz güvenlik. Güvenlik kameraları falan. Senin lobide olduğunu öğrenince bir telefon görüşmesi yaptım. Elemanlarımdan biri otomobilini düz kontakla çalıştırıp buradaki park yerinden çıkardı ve birkaç sokak ötedeki otoparka götürdü.” Başını kaldırıp kanepenin üstündeki süslü duvar saatine baktı. 08:05’ti. “Sekizi yirmi geçe aynı elemanım bir telefon kulübesinden otomobilinle ilgili bir ihbarda bulunmak için polisi arayacak. Saat en geç 08:30 olduğunda emniyet kuvvetleri bagajındaki yedek lastiğin içine gizlenmiş 250 gram eroin bulmuş olacaklar. Bunun üzerine hemen peşine düşeceklerdir, Bay Norris.”

Bana kumpas kurmuştu. Elimden geldiğince kendimi korumaya çalışmıştım ama onun için ben sadece bir çocuk oyuncaydım.

“Elemanımı arayıp telefon etmemesini söylemezsem, bunlar aynen olacak.”

“Ve bunun karşılığında yapmam gereken tek şey sana Marcia’nın nerede olduğunu söylemek,” dedim. “Ama hayır, Cressner, yerini bilmiyorum. Sırf sen öğreneme diye bilmiyorum.”

“Adamlarım onu takip ettiler.”

“İşe yaramadı. Onları havaalanında atlattık.”

Cressner iç geçirip sigarasını ağızlıktan çıkardı ve kapaklı bir kül tablasına bıraktı. Sigara ortadan kaybolmuştu. O kadar kolaydı işte. Bitmiş sigara ve Stan Norris aynı kolaylıkla saf dışı bırakılmıştı.

“Doğrusu, haklısın,” dedi Cressner. “Klasik kadınlar tuvaleti numarası. Adamlarım bu kadar eski bir hileyi yuttukları için kahroldular. Galiba o kadar eski bir numara olduğu için hiç beklemiyorlardı.”

Bir şey söylemedim. Marcia, Cressner’ın adamlarını havaalanında atlattıktan sonra servisle şehre, sonra da otopara gitmişti. Planımız böyleydi. Yanında iki yüz dolar vardı; hesabımdaki bütün para. İki yüz dolar ve bir otobüs insanı ülkenin herhangi bir yerine götürebilirdi.

“Her zaman bu kadar ketum musundur?” diye sordu Cressner. Sesinde gerçek bir merak vardı.

“Marcia’nın tavsiyesi.”

Biraz daha sert bir sesle, “O halde, “dedi, “polisler seni içeriye attıklarında da aynı suskunluğu sürdüreceksin. Karımı bir daha ki görüşünde o, sallanan koltuğunda oturan yaşlı bir nine olacak. Bunu anlıyor musun? Bildiğim kadarıyla 250 gram eroin bulundurmanın cezası kırk yıl.”

“Bu sana Marcia’yı geri getirmez.”

Zoraki bir gülümseme takındı. “Ve bu da işin özü, öyle değil mi? Karım ve sen birbirinize âşık oldunuz. Bir ilişkiniz vardı; tabii, ucuz motellerde bir gecelik sevişmelere ilişki denirse... Karım beni terk etti. Ne var ki, sen elimdesin. Ve tam bir çıkmaz içindesin. Durumu yeterince iyi özetleyebildim mi?”

“Senden neden bıktığını anlayabiliyorum,” dedim.

Bu lafımın üstüne başını geri atıp bir kahkaha patlatınca şaşırmadım değil. “Biliyor musun, seni sevdim, Bay Norris. Bayağı birisin, kaçak oynuyorsun ama yürekli gibisin. Marcia öyle olduğunu söylemişti. Onun karakter tahlili biraz zayıf olduğu için buna pek inanmamıştım. Ama sende bir çeşit... enerji var. İşte bu yüzden bu yolu seçtim. Eminim Marcia sana benim bahse girmekten hoşlandığımı söylemiştir.”

“Evet.” Artık cam duvarın ortasındaki kapının neden tuhaf geldiğini anlıyordum. Kış ortasındaydık ve kimse kırk üç kat yükseklikteki bir balkonda oturup çay içecek değildi. Balkonda hiç mobilya yoktu ama soğuğu engellemek için konan ikinci kapı çırkarılmıştı. Cressner bunu neden yapmış olabilirdi?

“Karımdan pek hoşlanmam,” dedi Cressner, ağızlığına bir sigara daha iliştirerek. “Bu bir sır değil. Eminim bunu da söylemiştir. Ve eminim, senin gibi... tecrübeli bir erkek, halinden memnun kadınların raketi elinden attığı gibi tenis kulübünden bir tenisçiyle mercimeği fırına vermeyeceğini bilir. Bence Marcia iffetli geçinen, ikiyüzlü, dırdırcı ve dedikoducu bir—”

“Bu kadarı yeter,” dedim.

Soğuk bir tavırla gülümsedi. "Kusura bakma. Senin âşık olduğun kadın hakkında konuştuğumuzu unutuyorum. Saat 08:16. Gergin misin?"

Omuz silktim.

"Sonuna kadar sertsin, ha," dedi sigarasını yakarken. "Her neyse, belki Marcia'dan hoşlanmıyorsam neden ona özgürlüğünü vermediğimi merak--"

"Hayır, hiç merak etmiyorum."

Kaşları çatıldı.

"Sen bencil, açgözlü puştun tekisin. Nedeni bu işte. Kimse sana ait olan bir şeyi alamaz. Sen artık onu istemesen bile."

Önce yüzü kızardı, sonra güldü. "Sana buradan bir puan, Bay Norris. Çok iyiydi."

Yine omuz silktim.

"Seninle bir bahse girelim. Eğer kazanırsan, buradan o parayla, o kadınla özgür olarak gidersin. Ama kaybedersen, hayatını kaybedersin."

Saate baktım. Elimde değildi. 08:19 olmuştu.

"Pekâlâ," dedim. Ne yapabiliyordim ki? Hiç değilse zaman kazanmış olacaktım. Parayla veya para olmadan, buradan çıkışın bir yolunu düşünecek kadar zamanım olacaktı.

Cressner telefonu alıp bir numara çevirdi.

"Tony? İkinci plan. Evet." Sonra telefonu kapadı.

"İkinci plan nedir?" diye sordum.

"On beş dakika sonra Tony'yi arayacağım, o da... bagajındaki o zararlı maddeyi alıp otomobilini tekrar buraya getirecek. Eğer aramazsam, polise ihbarda bulunacak."

"Kimseye güvenmiyorsun, değil mi?"

"Mantıklı ol, Bay Norris. Şu halinin üstünde tam yirmi bin dolar var. Bu şehirde yirmi sent için bile adam öldürülüyor."

"İddia ne?"

Bu kelimeye bozulmuş gibiydi. "Bahis diyelim, Bay Norris."

"Nasıl istersen."

"Harika. Balkonuma baktığımı fark ettim."

"İkinci kapı çıkarılmış."

"Evet. Bu öğleden sonra çıkarttım. Teklifim şu: Çatı katı seviyesinin hemen altındaki çıkıntıda yürüyerek binamın etrafında bir tur atacaksın. Eğer binanın etrafını başarıyla dolaşırsan, büyük ikramiye senindir."

"Sen delirmişsin."

"Hiç de bile. Bu binada geçirdiğim on iki yıl içinde bu bahsi altı farklı insana teklif ettim. Bunlardan üçü senin gibi profesyonel sporculardı. Biri futbolculuğundan çok televizyon reklamlarıyla tanınan bir forvet, biri bir beyzbol oyuncusu, biri de muazzam bir yıllık geliri olan, ama aynı muazzamlıkta nafaka borcu ödeyen ünlü bir jockeydi. Diğer üçü farklı mesleklere sahip, sıradan insanlardı ama hepsinin iki ortak özelliği vardı: paraya olan ihtiyaçları ve bedensel yatkınlıkları." O günleri hatırlar gibi, dalgın bir ifadeyle sigarasından bir nefes çekti. "Beşi bahis teklifini derhal reddetti. Biri kabul etti. Koşullar şöyleydi: Ya yirmi bin doları alacak ya da altı ay boyunca bana hizmet edecekti. Ben kazandım. Kabul eden kişinin balkonun kenarından şöyle bir bakması yetti, az kalsın bayılacaktı." Cressner hem eğlenmiş hem de iğrenmiş görünüyordu. "Aşağıdaki her şey o kadar küçük görünüyor ki," dedi. Gördükleri bütün cesaretini yok etti."

"Neden benim kabul edeceğimi düşünüyor--"

Sıkkın bir el hareketiyle sözümü kesti. "Canımı sıkma, Bay Norris. Bence başka seçeneğin olmadığı için bunu kabul edeceksin. Ya bahsi kabul edersin ya da San Quentin'de kırk yıl yatarsın. Para ve karım iyi niyetimi gösteren teşvik ikramları."

"Sözünü tutacağına nasıl emin olabilirim? Belki ben bunu yaparken sen Tony'yi arayıp ihbarda bulunmasını söylersin."

Cressner iç geçirdi. "Yürüyen bir paranoya vakası gibisin, Bay Norris. Karımı sevmiyorum. Yanımda olması egoma dokunuyor. Yirmi bin dolar benim için para değil. Her hafta bunun dört katını polislere dağıtıyorum. Bahse gelince..." Gözleri ışıldadı. "Ona paha biçilemez."

Ben düşünürken sessiz kaldı. Sanırım, bu teklifi kabul edecek kişilerin daima kendi kendilerini ikna ettiklerini biliyordu. Otuz

altı yaşında beş para etmez bir tenisçiydim ve Marcia biraz baskı yapmasa kulüp beni şutlayacaktı. Tenis bildiğim tek meslekti ve bunun dışında kapıcı olarak bile bir iş bulmam çok zordu. Özellikle de sabıkam olduğu için. Çocuk suçuydu, ama işverenlerin umurunda değildi.

İşin tuhaf yanı, Marcia Cressner'ı gerçekten seviyordum. İki kere tenis dersi verdikten sonra ona âşık olmuşum, o da aynı tutkuyla bana âşık olmuştu. Tipik bir Stan Norris şansıydı işte. Otuz altı yıl mutlu bir bekâr hayatı yaşadıktan sonra bula bula bir mafya patronunun karısını bulmuşum.

Karşımda oturup sigarasını tütüren yaşlı puşt bütün bunları biliyordu tabii. Bir şey daha vardı. İddiayı kazansam bile beni ihbar etmeyeceğinin bir garantisi yoktu, ama teklifi kabul etmezsem, saat on olmadan hapse gireceğimi çok iyi biliyordum. Özgürlüğümü tekrar elde ettiğimde yeni bir yüzyılı yaşıyor olacaktık.

"Bilmek istediğim bir şey var," dedim.

"Nedir o, Bay Norris?"

"Yüzüme bak ve bana sözünü tutan biri olup olmadığını söyle."

Gözlerini yüzüme dikti. "Bay Norris," dedi alçak sesle. "Asla sözümden dönmem."

"Pekâlâ, o zaman," dedim. Başka seçeneğim mi vardı?

Yüzü ışıldayarak ayağa kalktı. "Harika! Gerçekten harika! Benimle balkona gel, Bay Norris."

Birlikte balkona doğru yürüdük. Yüzünde bu sahnenin hayalini yüzlerce kez kurmuş ve ilk defa gerçekleştiğini görmenin zevkini yaşayan bir adamın ifadesi vardı.

"Çıkıntının genişliği on üç santim," dedi. "Kendim ölçtüm. Dahası, bunun üstüne çıkıp durdum, ama tabii, balkona tutunarak. Yapman gereken tek şey kendini demir korkuluktan aşağıya sarkıtmak. Balkonun yeri göğüs hizanda kalacak. Tabii, balkondan sonra tutunacağın bir şey yok. Dengeni kaybetmemek için çok dikkatli davranıp küçük küçük ilerlemek zorunda kalacaksın."

Gözlerim pencerenin dışındaki başka bir şeye takılmıştı; kanımı donduran bir şeye... Bu bir rüzgâr ölçerdi. Cressner'ın binası

göle çok yakındı ve çok yüksek olduğu için yakınında rüzgârı ke-
secek başka bir bina yoktu. Rüzgâr soğuk olacak ve bıçak gibi ke-
secekti. Şu anda ibre onu gösteriyordu, ama aniden şiddeti artarsa
ibreyi yirmi beşe kadar çıkarabilirdi.

“Bakıyorum rüzgâr ölçerimi fark etmişsin,” dedi Cressner gülerek. “Aslında asıl rüzgâr binanın öbür tarafına vuruyor; yani o tarafta biraz daha sert olabilir. Ama bu gece hava gayet sakin. Rüzgârın ibreyi seksen beşe çıkardığı akşamlar bilirim... binanın hafifçe sallandığını hissedebilirsin. Gemilerde ana direğin tepe-
sindeki gözcü yerine benzer. Ama şimdi yılın bu zamanına göre oldukça ılık bir hava var.”

İşaret ettiği yere bakınca sol tarafta bulunan bir gökdelenin üstündeki panoda parlayan ışıklı sayıları gördüm. Sıcaklık 7 de-
recedeydi. Ama rüzgârla birlikte hissedilen sıcaklık sıfırın altında üç falan olmalıydı.

“Palton var mı?” diye sordum. Üstümde ince bir ceket vardı.

“Maalesef yok.” Gökdelendeki göstergede şimdi saat görünüyordu. 08:32 olmuştu. “Bence bir an evvel başlasan iyi olur, Bay Norris. Başla ki ben de Tony’yı arayıp üç numaralı planı uygulamasını söyleyeyim. İyi çocuktur, ama bazen fevri hareket eder. Anlarsın.”

Anlamasına anlıyordum. Hem de çok iyi.

Marcia’yla birlikte olmak, Cressner’in dokunaçlarından kurtulmak ve yeni bir hayata başlayacak kadar para edinmek düşüncesiyle sürgülü cam kapıyı açıp balkona çıktım. Hava soğuk ve nemliydi; saçlarım rüzgârla gözlerime girdi.

“*Bon soir,*”¹ dedi Cressner arkamdan, ama dönüp bakmadım. Parmaklığa yaklaştım, ama aşağıya bakmadım. Zamanı değildi. Derin nefesler almaya başladım.

Aslında bu bir egzersiz değildi, sadece kendi kendini hipnotize etmene yarar. Her bir nefes alış verişinde dikkatini dağıtan bir şeyi aklından kovarsın; aklında önündeki maçtan başka hiçbir şey kalmayana dek... Bir solukta parayı, ikincisinde Cressner’ı aklım-

1 Fr. İyi akşamlar.

dan çıkardım. Marcia daha uzun sürdü, yüzü devamlı gözümün önüne geliyor, bana bu aptalca oyunu oynamamamı söylüyordu. Ama onu dinlemedim. Yapamazdım. Bu maçı kaybedersem sadece rakibe bira ısmarlayıp dalga geçmesini dinlemek zorunda kalmayacaktım. Kaybedersem, aşağıdaki sokakta kanlı bir leke olarak kalacaktım.

Zamanı geldiğine karar verip aşağıya baktım.

Bina çok düzgün bir uçurum gibi aşağıdaki sokağa kadar iniyordu. Yola park etmiş otomobiller, minik oyuncaklar gibi görünüyordu. Yoldan geçen araçlar ise sadece hareket eden ışıklı noktalarlardı. Eğer bu kadar yüksekte düşersen, ne olduğunu, rüzgârın kıyafetlerini nasıl uçurduğunu ve yerin seni giderek artan bir hızla nasıl kendine çektiğini anlayacak kadar zamanın olurdu. Çok uzun bir çığlık atacak zamanın olurdu. Ve yere çarptığın anda çıkan ses günü geçmiş bir karpuzun çıkaracağı sese benzerdi.

Öbür adamın neden korkup vazgeçtiğini anlayabiliyordum. Ama o sadece altı ay sıkıntı çekecekti. Bense Marcia'sız kırk uzun yıla bakıyordum.

Çıkıntıya baktım. Çok küçük görünüyordu, hiç bu kadar beş santime benzeyen bir on üç santim görmemiştim. Hiç değilse bina yeniydi ve çıkıntının çökme ihtimali yoktu.

Korkuluğun üstünden aşip çıkıntıya basana kadar dikkatle aşağıya sarktım. Topuklarım çıkıntının dışına taşmıştı. Balkonun zemini göğsümün hizasındaydı ve Cressner'ın dairesine korkuluğun arasından bakıyordum. Kapının iç tarafında duruyor, sigarasını tütürerek bir biliminsanın son yaptığı işin kobaydaki etkisini incelemesi gibi beni seyrediyordu.

"Ara," dedim, korkuluğa tutunarak.

"Ne?"

"Tony'yi ara. Sen onu arayana kadar kımıldamayacağım."

Oturma odasına döndü. Oda o kadar sıcak ve güvenli görünüyordu ki... Telefonu eline aldı. Görmem hiçbir şey ifade etmiyordu. O rüzgârda ne dediğini işitemiyordum. Telefonu kapatıp geri geldi. "O iş halloldü, Bay Norris."

“Umarım.”

“Hoşça kal, Bay Norris. Birazdan görüşürüz... belki.”

Konuşma faslı bitmiş, işe başlama zamanı gelmişti. Son kez Marcia’yı düşündüm; onun açık kahverengi saçlarını, iri gri gözlerini, muhteşem vücudunu düşündüm. Sonra da hemen onu aklımdan çıkardım. Artık aşağıya bakmak da yoktu. İnsanın o boşluğa bakınca donup kalması işten bile değildi. Donup kalırsan, dengeni kaybetmen veya korkudan bayılman çok kolay olurdu. Artık olaya böyle bakmak gerekiyordu. Sol ayak, sağ ayak, odaklanmam gereken tek şey buydu.

Balkon korkuluğuna mümkün olduğunca uzun bir süre tutunarak sağa doğru ilerlemeye başladım. Ayak bileklerimdeki, tenis geliştirdiği kaslara ne çok ihtiyacım olacağını anlamam uzun sürmedi. Topuklarım çıkıntının dışındayken bütün ağırlığımı o tendonlar taşıyacaktı.

Balkonun bittiği yere gelince bir an o güvenli korkuluğu bırakamayacağımı sandım, ama kendimi zorladım. Ne on üç santimi... dünya kadar yer vardı. *Bu çıkıntı yüz elli metre yerine, yerden bir karış yükseklikte olsaydı, bu turu en fazla dört dakikada tamamlardım,* diye kendime gaz verdim. *Öyleymiş gibi davran...*

Evet, ama yerden bir karış yükseklikteki bir çıkıntıdan düşersen, tüh be, deyip bir daha denerdin. Oysa burada sadece bir deneme hakkım vardı.

Sağ ayağımı biraz daha ileriye kaydırıp, sol ayağımı yanına getirdim. Korkuluğu bıraktım. Ellerimi açıp yukarıya kaldırdım ve avuçlarımı binanın pürüzlü yüzeyine dayadım. Taşı okşadım. Neredeyse öpecektim.

Ani bir rüzgâr ceketimin yakasını yüzüme çarptı ve çıkıntıda sallanmama neden oldu. Yüreğim ağzıma geldi ve rüzgâr geçene kadar orada kaldı. Biraz daha kuvvetli bir rüzgâr beni kolayca olduğum yerden söker uçururdu. Üstelik binanın öbür tarafında rüzgâr daha şiddetli olacaktı.

Yüzümü taşaya dayayarak başımı sola çevirdim. Cressner balkondan eğilmiş beni seyrediyordu.

“Eğleniyor musun?” diye sordu.

Üstünde devetüyü bir palto vardı.

“Palton yok sanıyordum,” dedim.

“Yalan söyledim,” dedi. “Birçok konuda yalan söylerim.”

“Bu ne demek oluyor?”

“Hiç... hiçbir şey. Ya da bir şey demek oluyordur. Biraz psikolojik savaş işte, Bay Norris. Fazla oyalanmamamı tavsiye ederim. Ayak bileklerin çok yorulur ve seni taşıyamaz hale gelirse...” Cebinden bir elma çıkardı, bir ısırık aldıktan sonra balkondan aşağıya attı. Uzun bir süre ses çıkmadı. Sonra da belli belirsiz *puf* diye bir ses duyuldu. Cressner kıkırdadı.

Dikkatimi dağıtmıştı, paniğin çelik dişlerinin aklımın köşelerini kemirdiğini hissedebiliyordum. Sel gibi taşan bir dehşet beni içine alıp boğmak istiyordu. Başımı diğer yana çevirdim ve derin nefesler alarak paniği bastırmaya çalıştım. Gökdelendeki ışıklı göstergeye baktım. Saat 08:46 olmuştu.

Işıklar saatin 08:49 olduğunu gösterdiğinde önceki kontrolümü sağlamıştım. Galiba Cressner benim donup kaldığımı sanmıştı, çünkü bir kez daha binanın köşesine doğru adım atınca içeriden alaycı bir alkış sesi duydum.

Artık soğuğu hissetmeye başlıyordum. Göl yüzünden nemli olan rüzgâr içime işliyordu. Ben küçük adımlarla ilerlerken incecik ceketim arkamda yelken gibi kabarıyordu. Soğuk moğuk, yavaşça ilerledim. Eğer bu işi başaracaksam, yavaş yavaş ve kararlılıkla ilerleyerek yapabiliirdim. Acele edersem düşerdim.

Köşeye vardığımda gökdelendeki saat 08:52’ydi. Bir sorun olacağına benzemiyordu, çıkıntı sağa dönüyordu ve kare şeklinde bir köşeydi. Ama sağ elim bana o tarafta rüzgârın başka yönden estiğini söylüyordu. Rüzgâra ters bir açıda yakalanırsam, ayvayı yerdim.

Rüzgârın dinmesini bekledim, ama rüzgâr Cressner’in müttefikiymiş gibi, dinmek nedir bilmiyordu. Görünmez parmaklarla suratımı tokatlıyor, dürtüyor ve gıdıklıyordu. Nihayet, sert bir

esinti yüzünden ayakparmaklarımla üstünde sallandıktan sonra ömür boyu beklesem de bu rüzgârın dinmeyeceğini anladım.

Bu yüzden esinti bir nebze hafifleyince sağ ayağımı diğer tarafa kaydurdum, duvara iki elimle tutunarak köşeyi döndüm. Ters esen rüzgâr beni aynı anda iki ayrı yöne itince sendeledim. Bir an için Cressner'ın bu iddiayı kazanacağından şüphem kalmadı. Sonra gövdemi duvara iyice yaslayarak bir adım daha ilerledim. Tuttuğum nefesi bıraktım.

İşte o anda kulağımın dibinde bir borazan sesi duydum.

İrkildim, az kalsın dengemi kaybediyordum. Ellerim duvardan ayrıldılar ve dengeyi sağlamak için deli gibi çırpındılar. Bana sonsuzluk gibi gelen bir andan sonra yerçekimi beni kırk üç kat aşağıya göndermek yerine duvarda bırakmaya karar verdi.

Ciğerlerimden tıslar gibi soluklar çıkıyordu. Bacaklarım pelteleşmişti. Ayak bileklerimdeki tendonlar yüksek voltajlı kablolar gibi titreşmeye başlamıştı. Kendimi hiç bu kadar ölümlü hissetmemiştim. Azrail bana omzumun üstünden elimdekini okuyacak kadar yakındı.

Boynumu çevirip yukarı bakınca, bir metre üstümdeki yatak odası penceresinden bakan Cressner'ı gördüm. Elinde bir yılbaşı düdüğüyle sırtıyordu.

“Dikkatini toplaman içindi,” dedi.

Nefesimi boşa harcamadım. Zaten ağızımdan sadece bir hırıltı çıkacaktı. Kalbim patlayacakmış gibi atıyordu. Belki uzanıp beni itmeye kalkar diye iki metre kadar daha ilerledim. Sonra durdum, toparlanmak için gözlerimi kapatıp derin nefesler aldım.

Binanın kısa tarafına gelmiştim. Sağ tarafımda sadece şehrin en yüksek kuleleri benden yukarda görünüyordu. Sol yanımda üstünde nokta gibi ışıklar olan karanlık göl vardı. Rüzgâr uğulduyordu.

İkinci köşeyi rüzgâr o kadar sert olmadığı için sorun yaşamadan dönebildim. Derken bir şey beni ısırdı.

O an soluğum kesildi ve irkildim. Dengemi kaybetmemek için duvara yapıştım. Bir kez daha ısırıldım. Hayır, bu ısırık değil, gagalamaydı. Başımı eğip baktım.

Çıkıntının üstünde bana nefret saçan, parlak gözlerle bakan bir güvercin vardı.

İnsan şehirde güvercinlere alışıyor; taksi sürücüleri kadar sık görülüyorlar. Uçmayı sevmiyorlar ve kaldırımlar tapulu mallarıymış gibi yolunuzdan çekilmiyorlar. Tabii, otomobilinizin üstüne kartvizitlerini bırakmayı da çok seviyorlar. Normalde onları pek umursamıyor insan. Ara sıra sinir bozucu olsalar da dünyamızın bir parçası güvercinler.

Ama o anda ben onun dünyasındaydım, çaresiz bir durumdaydım ve o bunun farkında gibiydi. Sağ ayak bileğimi bir daha gagaladı ve canımı fena halde yaktı.

“Git,” dedim. “Defol git be!”

Güvercin bir daha gagaladı. Belli ki onun yuvası saydığı bir yerdeydim. Çıkıntının bu kısmı eski ve yeni güvercin kakalarıyla kaplıydı.

Üstümde bir cıvıltı duydum.

Başımı kaldırıp baktım. Yüzüme bir gaga atıldı, az kalsın geri çekilecektim. Bunu yapsaydım, herhalde şehrin ilk güvercin kurbanı olurdu. Bu anne güvercindi, çatıdaki hafif çıkıntının altında duran bebek güvercinlerini koruyordu. Çok şükür, kafamı galayamayacak kadar üstteydi.

Kocası beni bir kez daha galayınca kanım akmaya başladı. Hissedebiliyordum. Güvercini ürkütüp çıkıntıdan kaçırabilirim ümidiyle yine ilerlemeye başladım. Ama mümkün değildi. Güvercinler, özellikle de şehir güvercinleri korku bilmezler. Üstlerine gelen bir kamyon sadece biraz daha hızlı yürümelerini sağlıyorsa, bir çıkıntı üstünde çaresiz kalmış bir adamı iplayecek değiller.

Ben öne doğru ilerleyince güvercin gözlerini benden ayırmadan geriledi, ama sonra sivri gagasını ayak bileğime sapladı. Artık canım çok fena yanıyordu; kuş açık etimi galalıyordu ve... anladığımı kadarıyla yiyordu.

Sağ ayağımla ona bir tekme attım. Zayıf bir tekme idi, ama dengemi kaybetmeden daha kuvvetlisini atamazdım. Güvercin sadece kanatlarını çırptıktan sonra tekrar saldırıya geçti. Oysa ben az kalsın aşağıya düşecektim.

Güvercin art arda beni gagalamaya devam etti. Soğuk bir rüzgârla sarsılınca dengem bozuldu; parmaklarımın ucuyla duvara tutunmaya çalıştım. Sonunda sol yanağımı duvara dayayıp durdum, nefes nefeseydim.

Cressner on yıl düşünse, aklına bundan daha korkunç bir işkence gelmezdi. Bir kerelik gagalanma o kadar kötü değildi. İki üç kere de öyle... Ama ben Cressner'ın karşı dairesinin balkon korkuluğuna ulaşana kadar o lanet kuş beni herhalde altmış kere falan gagalamıştı.

O korkuluğa ulaşabilmek cennetin kapısına varmak gibiydi. Parmaklarım büyük bir zevkle soğuk demire dolandı ve derin bir oh çektim.

Gaga.

Güvercin başını kaldırmış, benim yetersizliğimden ve kendisinin gücünden emin bir şekilde bana bakıyordu. Binanın öbür tarafında beni balkona çıkarırken Cressner'ın yüzündeki ifade de aynen böyleydi.

Korkuluğa daha da sıkı tutunup sıkı bir tekme attım, tekme güvercinin tam gövdesine isabet etti. Kuş beni tatmin eden bir çığlık atıp kanatlarını çırparak uzağa savruldu. Gri birkaç tüy havada asılı kaldıktan sonra sağa sola sallanarak karanlığın içinde kayboldu.

Soluk soluğa balkona çıkıp kendimi yere bıraktım. Soğuğa rağmen ter içinde kalmıştım. Kendime gelmek için o vaziyette ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Gökdelendeki gösterge buradan gözüküyordu ve ben saat takmamıştım.

Kaslarım tutulmaya başlamadan doğruldum ve yavaşça çorabımı sıyırdım. Sağ ayak bileğim kesiklerle doluydu ve kanıyordu, ama yara yüzeyseldi. Yine de yarayla ilgilenmek gerekiyordu; tabii, bu işten sağ çıkarsam... Güvercinler kim bilir ne tip mikroplar taşıyordu. Yarayı sarmayı düşündüm, ama sonra vazgeçtim. Sargının ucuna takılabılırdim. Daha sonra vaktim olacaktı. O zaman yirmi bin dolarlık sargı bezi satın alabilirdim.

Ayağa kalkıp özlemle Cressner'ın karşısındaki dairenin içine baktım. Bomboştur, burada kimse yaşamıyordu. İçeriye girebilir-

dim, ama o zaman bahsi kaybetmiş olurdum. Ve kaybedeceğim şey paradan ibaret olmazdı.

Daha fazla erteleyemezdim; korkuluğu aşip tekrar çıkıntının üstüne bastım. Birkaç tüyü eksilmiş olan güvercin, dışkılarının en yoğun olduğu yerde, eşinin yuvası altında durmuş nefretle bana bakıyordu. Ama artık beni rahatsız edeceğini sanmıyordum, ne de olsa oradan uzaklaştığımı görüyordu.

O balkondan ayrılmak çok zor geldi. Cressner'ın balkonundan ayrılmaktan çok daha zordu. Aklım buna mecbur olduğumu söylüyordu, ama vücudum, özellikle de ayak bileklerim böyle güvenli bir yerden ayrılmanın çılgınlık olduğunu haykırıyordu. Marcia'nın gözümün önüne gelen hayali bana, *hadi, durma*, der gibiydi. Bu yüzden oradan ayrıldım.

İkinci kısa tarafa gelip köşeyi döndüm ve bina boyunca yavaşça ilerledim. Artık yaklaştığım için, içimde acele edip beni bu işi bir an önce bitirmeye zorlayan, bastıramadığım bir dürtü vardı. Ama acele edersem ölecektim. Bu nedenle kendimi yavaş ilerletmeye zorladım.

Dördüncü köşeye geldiğimde rüzgâr beni yine çarptı ve düşmekten tamamen şans eseri kurtuldum. Duvara dayanıp dinlendim. Ama ilk kez bu işi başaracağımı, iddiayı kazanacağımı anlıyordum. Ellerim yarı donmuş et parçaları gibiydi, ayak bileklerim (özellikle de güvercinin gagaladığı sağ ayak bileğim) yanmış gibi acıyordu ve ter gözlerimin içine akıyordu, ama başaracağımı biliyordum. Yolun yarısına vardığımda Cressner'ın balkonuna vuran sarı ışığı gördüm. Onun ötesindeki ışıklı gökdelen göstergesi bana hoş geldin pankartı gibi göründü. Saat 10:48'i gösteriyordu, ama ben o on üç santimlik çıkıntı üstünde bütün ömrümü geçirmiş gibi hissediyordum.

Sözünden dönerse, Cressner'ın canına okuyacaktım. Acele etme dürtüsü geçmişti. Neredeyse ağırdan alıyordum. Önce sağ, sonra sol elimle balkon korkuluğuna tutunduğum anda saat 11:09 olmuştu. Kendimi yukarıya çekip korkuluğun üstünden aştım ve halime şükrederek yere çöktüm... o anda şakağıma dayanan .45'liğin soğuk namlusunu hissettim.

Başımı kaldırıp bakınca, dünya çirkinini bir haydudun sırttan yüzünü gördüm.

“Harika!” dedi Cressner içeriden. “Seni alkışlarım, Bay Norris.” Gerçekten de alkışladı. “Onu içeriye getir, Tony.”

Tony beni yerden öyle sert kaldırıp ayaklarımın üstüne bıraktı ki ayak bileklerim neredeyse burkulacaktı. İçeriye girerken sendeleyip balkon kapısına çarptım.

Cressner şöminenin önünde duruyor, bombeli bir kadehten konyak yudumluyordu. Para tekrar torbaya sokulmuştu. Torba hâlâ yanık turuncu renkli halının üstündeydi.

Bir an odanın karşı tarafındaki aynada yüzümü gördüm. Saçlarım dağılmıştı, yanaklarımdaki iki kırmızı nokta dışında yüzüm sapsarıydı ve gözlerim aklımı kaçırmışım gibi görünüyordu.

Görüntüme çok kısa bir an bakabildim, çünkü bir an sonra kendimi odanın karşı tarafına uçarken buldum. Sallanan koltuğa çarpıp onun üstünden aştım ve düşerken onu da kendimle beraber çekince altında kaldım. Soluğum kesilmişti.

Tekrar nefes alabilir hale gelince doğrudum. “Sözünü tutmadın. Bunu en başından planlamıştın.”

“Tabii planladım,” dedi Cressner kadehini özenle şömine rafına yerleştirerek. “Ama sözümünden dönmedim, Bay Norris. Kaybetmeyi sindiren bir adam değilim, o kadar. Tony sadece sizin uygunsuz bir şey yapmamanızı garantiye almak için burada.” Parmaklarını çenesinin altına götürüp bir an düşündü. Hiç de kaybetmeyi sindirememiş biri gibi görünmüyordu. Daha ziyade dişlerinin arasından kanarya tüyleri fıskıran bir kedi gibiydi. Ayağa kalktım, çıkıntıda korktuğumdan daha çok korkuyordum.

“Hile yaptın,” dedim. “Bir şekilde hile yaptın.”

“Hayır, yapmadım. Eroin otomobilinden çıkarıldı. Otomobilin yine buradaki otoparka getirildi. Para burada. Alıp gidebilirsin.”

“Pekâlâ,” dedim.

Tony artık yemeğe benzeyen suratıyla balkon kapısının yanında duruyordu. 45’lik hâlâ elindeydi. Torbayı yerden aldım ve

titrek ayak bileklerimle kapıya doğru yürüdüm. Her an sırtıma bir kurşun yemeyi bekliyordum. Ama kapıyı açtığım anda, çıkıntıda-ki dördüncü köşeyi döndüğüm zaman hissettiğim şeyi hissettim: Başaracaktım.

Cressner'ın tembel, alaycı sesini duyunca durdum.

"O eski kadınlar tuvaleti numarasıyla kimseyi kandırdığını düşünmüyorsun, değil mi?"

Torba kollarımın arasında, yavaşça ona döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana sözümden asla dönmem, demiştim, hiçbir zaman da dönmem. Üç şey kazandın, Bay Norris. Parayı, özgürlüğünü ve karımı. İlk ikisini aldın. Üçüncüsünü de ilçe morgundan alabilirsin."

Ona bakakaldım, kımıldayamıyordum, şokun sessiz gök gü-rültüleri arasında resmen donakalmıştım.

"Onu sana bırakacağımı gerçekten düşünmedin, değil mi?" dedi bana acımış gibi bakarak. "Hayır. Para, tamam. Özgürlüğün, tamam. Ama Marcia olmaz. Yine de sözümden dönmüş değilim. Onu toprağa verdikten sonra sen de—"

Yanına yaklaşmadım. O anda değil. O işi sonraya bıraktım. Tony'ye doğru yürüdüm. Cressner'ın bıkkın bir sesle, "Vur onu," dediği ana kadar afallamış bir halde bana bakıyordu.

Para torbasını fırlattım. Tam tabancayı tutan eline sertçe isabet etti. Kolları ve el bilekleri bir tenisçinin en kuvvetli yerleridir ve ben çıkıntıda yürürken onları hiç kullanmamıştım. Tony ateş etti ama kurşunu halıya geldi. O anda üstüne çullandım.

Suratı onun en sert yeri idi. Tabancayı elinden kapıp namlu-sunu var gücümle burun kemiğine indirdim. Bir hırıltı çıkararak yere düştü. Rondo Hatton'a benziyordu.

Cressner tam kapıdan sıvışacakken omzunun üstüne ateş edip, "Olduğun yerde kal, yoksa ölürsün," dedim.

Bir an düşündükten sonra durdu. Bana döndüğü zaman yüzündeki o güngörmüş ifade bulutlanmış gibiydi. Tony'yi yerde, kendi kanıyla boğulurken görünce, o ifade daha da bulutlandı.

“Marcia ölmedi,” dedi hemen. “Elimde bir şey olsun kalma-
lıydı, değil mi?” Pis bir gülümseme takındı.

“Pek akıllı sayılmam, ama o kadar da salak değilim,” dedim.
Sesim ölü sesi gibiydi, cansızdı. Nasıl olmasındı ki? Marcia benim
hayatımdı ve bu adam onu öldürmüştü.

Cressner hafifçe titreyen parmağıyla Tony’nin ayaklarının ya-
nında duran para torbasını işaret etti. “Bu çok az bir para,” dedi.
“Sana yüz bin dolar verebilirim. Ya da beş yüz bin. Hepsi bir İs-
viçre bankası hesabından gelecek bir milyona ne dersin? Bir de—”

“Seninle bir iddiaya gireceğiz,” dedim.

Gözleri tabancanın namlusundan yüzüme çevrildi. “İd—
“İddia,” diye tekrarladım. “Bahis değil. Klasik bir iddia. İddi-
aya varım, dışarıdaki çıkıntının üstünde yürüyerek binanın etra-
fını dolaşamazsın.”

Yüzü bembeyaz oldu. Bir an bayılacağını sandım. “Sen...”
diye fısıldadı.

“Koşullar şöyle,” dedim ölü sesimle. “Başarırsan, gitmene
izin vereceğim. Ne dersin?”

“Hayır,” diye fısıldadı. Gözleri fincan gibi olmuş, bana bakı-
yordu.

“Pekâlâ,” deyip tabancanın horozunu kaldırdım.

“Hayır!” dedi ellerini öne uzatarak. “Hayır! Yapma! Ben...
pekâlâ.” Dudaklarını yaladı.

Tabancayla işaret edince balkona doğru yürüdü. “Titriyor-
sun,” dedim. “Bu işini zorlaştırır.”

“İki milyon,” dedi iyice kısık bir sesle. “Kaydı olmayan iki
milyon.”

“Hayır,” dedim. “On milyon da versen, hayır. Ama başarır-
san, serbest kalacaksın. Ciddiyim.”

Bir dakika sonra çıkıntının üstünde duruyordu. Boyu benden
kısa olduğu için sadece yalvarırcasına bakan kocaman gözlerini
ve korkuluk demirlerini sımsıkı tutan ellerini görebiliyordum.

“Lütfen,” dedi. “Ne istersen.”

“Zaman kaybediyorsun,” dedim. “Bedelini ayak bileklerin
öder.”

Ama tabancanın namlusunu alnına dayayana kadar yerinden kıpırdamadı. Sonra da inleye inleye sağa doğru ilerlemeye başladı. Gökdelendeki saate baktım. 11:29'du.

İlk köşeye kadar bile gidebileceğini sanmıyordum. Hiç kımıldamak istemiyordu, kımıldadığı zaman da hareketleri tutuktu, robdöşambırı dengesini bozmaya çalışırcasına dalgalanıyordu.

Saat 12:01 olduğunda köşeyi döndü ve görüş alanımdan çıktı. Bu neredeyse kırk dakika önceydi. Dönerken rüzgâra yakalandığı an ağzından çıkacak çığlığı bekledim, ama öyle olmadı. Belki de rüzgâr hafiflemişti. Ben oradayken rüzgârın onun safında olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Belki sadece şanslıdır. Belki de şu anda öbür balkona ulaşmış, iki büklüm halde bir adım daha atmaya korkuyordur.

Ama öbür daireye girip de onu orada yakalarsam, onu bir köpekmiş gibi hemen vuracağımı herhalde biliyordur. Binanın öbür tarafı demişken, acaba güvercinlerle arası nasıl?

Bu bir çığlık mıydı? Bilmiyorum. Rüzgâr da olabilir. Fark etmez. Gökdelen saati 12:44'ü gösteriyor. Birazdan diğer daireye girip durumu kontrol edeceğim, ama şimdilik elimde Tony'nin .45'liği, Cressner'ın balkonunda oturuyorum. Binde bir ihtimalle arkasında dalgalanan robdöşambırıyla son köşeyi dönerse diye...

Cressner hiçbir zaman sözünden dönmediğini söylemişti.

Oysa benim öyle bir iddiam yoktur.

ÇİMLER BİÇİLECEK

Geçmiş yıllarda Harold Parkette çimenliğiyle hep gurur duyardı. Gümüş renkli büyük bir çim biçme makinesi vardı ve sokağın karşısındaki oğlana bu makineyle çimleri biçmesi için her seferinde beş dolar verirdi. O günlerde Harold Parkette elinde birası, radyoda Boston Red Sox maçlarını dinler, cennetteki Tanrı'nın dünyayı ve onun bahçesini kolladığını düşünürdü. Ama geçen yıl kader Harold Parkette'e kötü bir oyun oynadı. Oğlan o mevsimin son çim biçme işini yaparken, Castonmeyer'ların köpeği Smith'lerin kedisini biçme makinesinin altına kovaladı.

Harold'ın kızı içtiği vişne suyunun tamamını yeni kazağına kusmuş, karısıysa bunu izleyen bir hafta boyunca kâbuslar görmüştü. Aslında oraya olaydan sonra gelmişti ama yine de Harold'ı ve sapsarı olmuş oğlanı makinenin bıçaklarını temizlerken görmüştü. Kızları Alicia ve Bayan Smith ağlayarak onları seyrediyordu. Alicia kusmuklu tulumunu çıkarıp kot ve şu dar ve kısacık kazaklardan giyecek zamanı bulmuştu. Çimleri biçen oğlandan çok hoşlanıyordu.

Bir hafta boyunca bitişik yataktaki karısının sızlanmalarını dinledikten sonra, Harold o çim biçme makinesini elden çıkarmaya karar verdi. *Aslında böyle bir makineye ihtiyacım yok*, diye düşündü. Bu yıl bu iş için bir çocuk tutmuştu; gelecek yıl çocukla beraber makine de tutabilirdi. Hem belki Carla artık uykusunda sızlanmayı bırakırdı. Belki yine sevişebilirlerdi.

Böylece gümüş renkli makinesini Phil'in dükkânına götürdü ve sıkı bir pazarlığa girişti. Sonunda Harold gıcır gıcır bir otomobil

lastiği ve bir bidon motor yağı aldı, Phil de makineyi dükkânının önüne koyup üstüne elle yazılmış bir SATILIK levhası yerleştirdi.

Ve bu yıl Harold çimleri için adam tutma işini erteleyip durdu. Geçen yıl çalıştırdığı oğlanı aradığı zaman, çocuğun annesi Frank'in üniversiteye gittiğini söyledi. Harold hayretler içinde başını iki yana salladıktan sonra bir bira almak için buzdolabına gitti. Zaman ne çabuk geçiyordu...

Mayıs ve haziran geçerken de yeni birini tutmayı ertelemişti. Red Sox takımı hâlâ dördüncü sıradaydı. Hafta sonlarında arka verandasında oturup daha önce hiç görmediği genç erkeklerin ona çabucak bir merhaba dedikten sonra balıketli kızını alıp götürüşlerini seyretti. Çimler muhteşem bir şekilde hızla büyüyordu. Çimler için çok güzel bir yazdı; güneşli üç günün ardından hafif bir yağmur yağıyordu.

Temmuz ortasına gelindiğinde çimleri artık bir banliyö evinin arka bahçesi olmaktan çok, bir çayırılık haline gelmişti. Jack Castonmeyer çoğu saman ve yonca fiyatlarıyla ilgili olan nahoş espriler yapıyor, Don Smith'in dört yaşındaki kızı Jenny kahvaltıda yulaf ezmesi, akşam yemeğinde ıspanak olduğu zamanlarda, bu otların arasına saklanıyordu.

Temmuz ayında bir gün, Harold maçın devre arasında arka verandaya gitti ve pişkince otların arasına tünemiş bir dağ sıçanı gördü. Eh, artık zamanı gelmişti. Radyoyu kapatıp gazeteyi aldı ve ilanlar sayfasını açtı. Yarı zamanlı işler sütununun yarısına geldiğinde şu ilanı buldu: *Bahçe çimleri biçilir. Makul ücretler. 776-2390.*

Harold bu numarayı aradı; bir ev kadınının elektrik süpürgesiyle temizlik yaparken dışarıdaki oğluna sesleneceğini tahmin ediyordu. Bunun yerine son derece profesyonel bir ses, "Yeşillik ve Açık Hava Hizmetleri... nasıl yardımcı olabilirim?" dedi.

Harold bu sesin sahibine nasıl bir yardım istediğini söyledi. Demek ki iş bu hale gelmişti. Çim biçenler şirket kurup bunun için ofis mi kiralıyorlardı? Sesin sahibine ücretin ne olacağını sordu; ses ona makul bir fiyat verdi.

Harold içinde bir huzursuzluk hissederek telefonu kapatıp yine verandaya döndü. Oturup radyoyu açtı, çayırılık haline gel-

miş bahçesini ve cumartesi gökyüzünde yavaşça ilerleyen cumartesi bulutlarını seyretti. Carla ve Alicia, kayınvalidesine gitmişlerdi, ev ona kalmıştı. Onlar dönmeden çimler biçilmiş olursa, hoş bir sürprizle karşılaşılırdı.

Bir bira açtı, Dick Drago topu kaçırınca derin bir iç çekti. Hafif bir rüzgâr esiyor, uzun otların içinde cırcır böceklerinin sesleri duyuluyordu. Harold, Dick Drago'ya pek hoş olmayan bir çift laf ettikten sonra uyuyakaldı.

Yarım saat sonra kapı zilinın çalmasıyla uyandı. Oturduğu yerden kalkarken birasını devirdi.

Ön kapıda ağzında bir kürdan olan, kot kumaşından tulumu yeşil çim lekeleriyle kaplı bir adam duruyordu. Şişmandı. Tulumunu patlatacak gibi geren göbeğini görünce, Harold adamın basketbol topu falan yuttuğunu düşündü.

"Evet?" dedi Harold Parkette, hâlâ uyku mahmuru bir halde.

Adam sırttı, kürdanı ağzının bir ucundan diğerine geçirdi, tulumunun arkasını çekiştirdi ve başındaki yeşil beyzbol şapkasını bir santim yukarıya itti. Şapkada motor yağı lekesi vardı. Ve işte çimen, toprak ve motor yağı kokan bu adam Harold Parkette'e sırtıyordu.

"Beni Yeşillik şirketinden gönderdiler, ahbap," dedi neşeyle, bir yandan apış arasını kaşıyarak. "Aramışsın, değil mi? Değil mi, ahbap?" Sırtması hiç bitmeyecek gibiydi.

"Ah. Çimler için. Sen mi?" Harold bön bön bakıyordu.

"Evet, ben." Çim biçmeye gelen adam gülerek Harold'ın mahmur yüzüne baktı.

Harold yana çekilince adam onun önünden yürüyüp koridoru, oturma odasını ve mutfağı geçerek arka verandaya çıktı. Harold artık iyice uyanmış ve adamın neden buraya geldiğini anlamıştı. Bunun gibi tipleri daha önce de görmüştü; belediye temizlik hizmetlerinde veya karayolu onarım işlerinde çalışılırdı. Daima işten kaytarmak ve bir sigara içmek için zaman ayırır, sana boka bakar gibi bakar, istedikleri anda karınla yatacaklarını düşünürlerdi. Harold bu gibi adamlardan hep çekinmişti. Hepsi esmerdi,

daima göz kenarlarında çizgiler olurdu ve her zaman ne yapacaklarını bilirlerdi.

“Arka bahçe bayağı kötü durumda,” dedi adama, farkında olmadan sesini kalınlaştırmıştı. “Kare şeklinde ve üstünde ekili, engel yaratacak bir şey yok, ama çimler çok büyüdü.” Sesi tekrar eski tonuna döndü ve özür diler gibi, “Korkarım, çok ihmal ettim,” dedi.

“Sıkıntı yok, ahbab. Hiç dert etme. Harika.” Adam ona satıcılara özgü şakacı gözlerle baktı. “Çimlerin uzamış olması iyi bir şey. Toprağın çok sağlıklı olduğunu gösterir. Kirke aşkına, ben hep böyle söylerim.”

Kirke aşkına mı?

Adam başıyla radyoyu işaret etti. O sırada Yastrzemski sayı kaçırmıştı. “Red Sox taraftarı mısın? Ben Yankeeleri tutarım.” Tekrar evin içine girip koridorda gözden kayboldu. Harold çaresiz gözlerle arkasından baktı.

Oturup masanın altındaki bira birikintisine suçlarcasına bir göz attı. Bira kutusu da birikintinin ortasında duruyordu. Bir an mutfaktan bir bez alıp bunu silmeyi düşündüyse de vazgeçti.

Sıkıntı yok. Hiç dert etme.

Gazetesini açtı, finans kısmına bakıp borsadaki gelişmelere bir göz attı. Sadık bir cumhuriyetçi olarak Wall Street yöneticilerinin yarı tanrı olduklarını düşünürdü-

Kirke aşkına mı?

-ve kullandıkları dili daha iyi anlamayı isterdi. Onlar için basitleştirdikleri halini değil de şu anlaşılmaz kısaltmaları. Bir keresinde Midwest Bisonburgers Inc. adlı bir şirketin üç hissesini almış, şirket 1968 yılında iflas edince yetmiş beş dolarlık yatırımının tamamını kaybetmişti. Harold artık bu gibi şirketlerin gelecekte çok parlayacağını anlıyordu. Bunu Goldfish Bowl'daki barmen Sony'yle sık sık tartışmıştı. Sony onun en büyük sorununun zamanının beş yıl ötesinde düşünmesi olduğunu söylemiş ve...

Aniden kükremeyi andıran bir gürültüyle yerinden sıçradı.

Ayağa kalkarken koltuğunu devirdi ve şaşkın gözlerle etrafına bakındı.

“Bu bir çim biçme makinesi mi?” diye sordu mutfağa doğru.
“Tanrım, bu bir çim biçme makinesi mi?”

Koşarak ön kapıya gidip dışarıya baktı. Orada, yan tarafına YEŞİLLİK VE AÇIK HAVA HİZMETLERİ yazan yeşil bir minibüsten başka bir şey yoktu. O kükreme sesi şimdi arka taraftan geliyordu. Harold tekrar evine dalıp koşarak kendini arka verandaya attı ve donup kaldı.

İğrençti.

Rezillikti.

Şişman adamın minibüsünden getirdiği kırmızı çim biçme makinesi kendi kendine çalışıyordu. Onu iten, dahası, bir metre yakınında bile duran kimse yoktu. Kontrolden çıkmış gibi delice çalışıyor, cehennemden çıkmış kırmızı bir şeytan gibi Harold Parkette’in arka bahçesindeki çimleri biçiyordu. Mekanik bir delirme halinde çığlığa benzer sesler çıkarıyor, arkasından mavi bir duman püskürtüyordu. Harold dehşet içindeydi. Havayı ekşimiş şarabı andıran biçilmiş çimen kokusu kaplamıştı.

Ama asıl iğrenç olan adamdı.

Üstündeki her şeyi çıkarmış, düzgün bir şekilde katlayıp bahçenin tam ortasındaki içi boş kuş banyosuna bırakmıştı. Çimen lekeleriyle kaplı çıplak vücuduyla makinenin bir buçuk metre arkasından sürünüyor, kesilmiş çimleri yiyordu. Çenesinden aşağıya akan yeşil sıvı muazzam göbeğine damlıyordu. Ve makinenin her köşeyi dönüşünde o da ayağa kalkıp tuhaf bir şekilde sığıyor ve yeniden yere kapaklanıyordu.

“Dur!” diye bağırdı Harold. “Durdur o makineyi!”

Ama adam tınmadı bile, kızıl şeytan da hiç yavaşlamadı. Dahası, hızını arttırmış gibiydi. Yanından çığlıklar atarak geçerken ön tarafındaki çelik ızgarasıyla adeta ona sırtıyormuş gibi göründü.

O sırada Harold köstebeği gördü. Makinenin hemen önünde, birazdan biçilecek olan otların arasında saklanmış olmalıydı. Dehşet içindeki hayvan çimleri kesilmiş alanı kat edip verandanın altına doğru koşmaya başladı. Panik içindeydi.

Çim biçme makinesi döndü.

Ulur gibi sesler çıkararak köstebeğin üstünden geçti ve hayvanın tüyleriyle iç organlarını tükürdü; bu sahne Harold'a Smithler'in kedisini hatırlatmıştı. Köstebek bertaraf edildikten sonra çim biçme makinesi esas işine döndü.

Adam hızla makinenin arkasından sürünüyor, çimleri yiyordu. Harold donup kalmış, borsa haberleri, tahviller, batan şirketler tamamen aklından çıkmıştı. Adamın zaten çok büyük olan göbeğinin daha da şiştiğini gözüyle görebiliyordu. *Adam dönüp köstebeği yedi.*

İşte o zaman Harold Parkette verandanın kapısından dışarıya uzandı ve çiçeklerinin üstüne kustu. Dünya gri bir renk almıştı, bayılmak üzere olduğunu anladı ve bayıldı. Sırtüstü verandaya düştü, gözlerini kapadı ve...

Birisi onu sarsıyordu. Carla onu sarsıyordu. Bulaşıkları yıkamamış, çöpü boşaltmamıştı ve Carla ona çok kızacaktı, ama sorun değildi. Yeter ki onu bu korkunç rüyadan uyandırısın, normal dünyaya, korse takan, tavşan dişli Carla'sına geri getirsin-

Tavşan dişler, tamam. Ama bunlar Carla'nın tavşan dişleri değildi. Carla'nın küçük, sincap gibi tavşan dişleri vardı. Bu dişlerse- Kılıydı.

Bu dişlerin üstünde yeşil kıllar vardı. Neredeyse-

Çimen gibi miydi?

"Of, Tanrım," dedi Harold.

"Bayıldın galiba, ahbab, değil mi?" Adam üzerine eğilmiş, kıllı dişleriyle sırtıyordu. Dudakları ve çenesi de kılıydı. Her şey kılıydı. Ve yeşildi. Bahçe çimen ve benzin kokuyordu, tamamen sessizdi.

Harold doğrulup oturma pozisyonuna geçti ve hareketsiz duran çim biçme makinesine baktı. Bütün çimler düzgün bir şekilde kesilmişti. *Kesilen çimleri tırmıkla temizlemeye de gerek kalmamış,* diye düşündü Harold midesi bulanarak. Adamın gözünden kaçan tek

bir çimen sapı vardysa bile, Harold bunu göremiyordu. Gözlerini kısıp adama bakınca irkildi. Adam hâlâ çıplaktı, hâlâ şişmandı ve hâlâ ürkütücüydü. Ağzının kenarlarından yeşil salyalar akıyordu.

“Bu da ne böyle?” diye sordu Harold.

Adam kolunu açarak bahçeyi işaret etti. “Bu mu? Eh, bu patronun denediği yeni bir şey. Çok işe yarıyor. Gerçekten çok iyi, ahbap. Bir taşla iki kuş vuruyoruz. Son aşamaya doğru ilerliyor, diğer operasyonlarımızı destekleyecek parayı kazanıyoruz. Anlatıldım mi? Tabii, arada bir bunu anlamayan müşterilerle karşılaşıyoruz; bazı insanlar aldığımız verimi takdir etmiyorlar. Ama patron arada bir kurban gitmesine bir şey demiyor. Deyim yerindeyse, kurban dişlilerin yağlı kalmasını sağlıyor.”

Harold bir şey demedi. Aklında dönüp dolaşan tek bir kelime vardı, o da “kurban”dı. Kırmızı çim biçme makinesinin altından püsküren köstebeği düşündü.

Yavaşça ayağa kalktı. “Tabii,” dedi, sonra da aklına sadece kızının plaklarından duyduğu bir söz geldi. “Tanrı çimleri kutsasın.”

Adam heyecanla elini elma renkli bacağına vurdu. “Bu çok güzeldi, ahbap. Çok güzel. Bizimle aynı kafada olduğunu görebiliyorum. Ofise döndüğümde bu lafı bir yere not etsem, sakıncası var mı? Belki terfi etmemi sağlar.”

“Elbette,” dedi Harold. Yüzündeki zoraki tebessümü korumaya çalışarak arka kapıya doğru yürüdü. “Sen devam et, işini bitir. Ben biraz kestirmek istiyo—”

“Tabii, ahbap,” dedi adam ağır ağır ayağa kalkarak. Harold onun birinci ve ikinci ayak parmaklarının arasında anormal bir şekilde derin bir yarık olduğunu fark etti, ayakları neredeyse... keçi ayağı gibiydi.

“İlk başta herkes biraz sarsılır,” dedi adam. “Zamanla alışır-sın.” Harold’ın iri vücuduna alıcı gözle baktı. “Dahası, belki kendin denemek istersin. Patron yeni yetenekler bulmayı sever.”

“Patron,” diye tekrarladı Harold.

Adam merdivenin başında durup Harold Parkette'e hoşgörülü bir bakış attı. "Ahbap, tahmin ettiğini sanıyordum... Tanrı çimleri kutsasın gibi laflar edince."

Harold yavaşça başını iki yana sallayınca adam güldü.

"Pan.¹ Patronum Pan." Yeni biçilmiş çimlerin üstünde sıçrayınca çim biçme makinesi gümbürdeyerek hayat buldu ve evin etrafında dönmeye başladı.

"Komşular—" diye başladı Harold, ama adam ona gülerek el salladı ve kayboldu.

Ön tarafta çim biçme makinesi gümbürdemeye devam ediyordu. Harold ona bakmak istemedi. Castonmeyer'lar ve Smith'ler (lanet olası demokratlar) muhtemelen korku içinde seyredip, böyle olacağı belliydi, diye düşünüyorlardı.

Harold makineye bakmaktansa telefona gitti ve polisi aradı.

"Komiser Hall," dedi hattın karşısındaki ses.

Harold bir parmağını diğer kulağına tıkayıp, "Adım Harold Parkette," dedi. "Adresim, 1421 Doğu Endicott Sokağı. Size bir ihbarda bulunmak—" Ne? Neyi ihbar edecekti? Pan adında birinin emrinde çalışan ve keçi ayakları olan bir adam bahçemi katlediyor mu diyecekti?

"Evet, Bay Parkette?"

Aniden aklına bir fikir geldi. "Bir teşhir vakasını ihbar etmek istiyorum."

"Teşhir," diye tekrarladı Komiser Hall.

"Evet. Bahçemde çimleri biçen bir adam var. Adam... tamamen..."

"Çıplak mı demek istiyorsunuz?" diye sordu Komiser Hall kibarca.

"Çıplak!" dedi Harold, aklını kaçırmamaya çalışıyordu. "Çırılçıplak. Üstünde hiçbir şey yok. Kıçı açık. Ön bahçemde. Şimdi lütfen, buraya birini gönderir misiniz?"

---

¹ Pan: Yunan mitolojisinde kırları ve doğayı temsil eden yarı keçi, yarı insan tanrı.

“Adres 1421, Batı Endicott muydu?” diye sordu Komiser Hall dalgın bir biçimde.

“Doğu!” diye bağırdı Harold. “Yahu, lütfen–”

“Adamın tamamen çıplak olduğunu mu söylüyorsunuz? Onun şeyini... üreme organını falan gördünüz mü?”

Harold konuşmaya çalıştı, ama sesi çıkmıyordu. O çılgın çim biçme makinesinin gürültüsü her an daha da artıyor, başka her sesi bastırıyordu. Öğürdü.

“Daha yüksek sesle konuşur musunuz?” dedi Komiser Hall. “Bulduğunuz yerde çok gürültü var–”

Ön kapı kırılarak açıldı.

Harold o tarafa bakınca çim biçme makinesinin kapıdan içeriye girmekte olduğunu gördü. Arkasında adam vardı, hâlâ çıplaktı. Tam anlamıyla delirmek üzere olan Harold onun cinsel organının etrafındaki kılların yeşil olduğunu gördü. Adam beyzbol şapkasını parmağında döndürüyordu.

“Hata ettin, ahbap,” dedi adam gücenmiş bir ifadeyle. “Tanrı çimleri kutsasın fikrinde kalmalıydın.”

“Alo? Alo, Bay Parkette–”

Çim biçme makinesi ona doğru yaklaşırken telefon Harold’ın uyuşmuş parmaklarından kayıp yere düştü. Makine Carla’nın yeni halısını parçalayıp kahverengi iplikler tükürdü.

Makine sehpayaya gelene kadar Harold ona bir kuşun yılanı baktığı gibi büyülenmiş halde baktı. Makine sehpayı aşarken bir bacağı kesmiş, talaş ve kıymık haline getirmişti. Harold sandalyesinin arkasına geçip onu önünde tutarak mutfağa doğru kaçmaya başladı.

“Bu bir işine yaramaz, ahbap,” dedi adam dostça. “Üstelik her tarafı kirletiriz. İyisi mi, sen bana en keskin bıçağını getir, bu kurban işini hiç acı vermeden aradan çıkaralım... sanırım, kuş banyosu uygun olur... sonra da–”

Harold sandalyeyle çim biçme makinesine vurup kapıya koştu, adam dikkatini çekerken makine sinsice ona yaklaşmıştı. Ma-

kine sandalyenin etrafından dolanıp peşinden geldi. Harold veranda kapısını bir tekmede açıp uçarcasına basamaklardan indi. Topuklarının hemen yanında makinenin gümbürtüsünü işitiyor, kokusunu alıyor ve hissediyordu.

Çim biçme makinesi üst basamaktan, kayak yapan bir sporcu gibi atladı. Harold yeni biçilmiş arka bahçesini kat etmek için depar attı ama geçmişinde çok fazla bira, çok fazla öğlen uykusu vardı. Makinenin iyice yaklaştığını hissedince omzunun üzerinden arkasına bakmak istedi ve o anda ayakları birbirine dolaştı.

Harold Parkette'in gördüğü son şey, üstüne çullanan çim biçme makinesinin yeşil lekelerle kaplı bıçakları ve bunun üstünde, adamın hayıflanır bir ifadeyle başını iki yana sallayışı oldu.

"Ne boktan iş," dedi Başkomiser Goodwin son fotoğraflar çekilirken. Başıyla beyaz önlüklü iki adama işaret etti ve onlar da bahçeyi taramaya başladılar. "İki saat önce bahçesinde çıplak bir adam olduğuna dair bir ihbarda bulunmuştu."

"Öyle mi?" dedi devriye polisi Cooley.

"Evet. Komşularından biri de aradı. Castonmeyer adında bir adam. Çıplak adamın Parkette olduğunu sanmış. Belki de öyleydi, Cooley. Belki de öyleydi."

"Efendim?"

"Sıcaktan kafayı yemiş olabilir," dedi Başkomiser Goodwin. "Şizofreni belası olabilir."

"Evet, efendim," dedi Cooley saygılı bir ifadeyle.

"Adamın geri kalanı nerede?" diye sordu beyaz önlüklü adamlardan biri.

"Kuş banyosunda," dedi Goodwin. Başını kaldırmış göğesini bakiyordu.

"Kuş banyosu mu dediniz?" diye sordu beyaz önlüklü adam.

"Evet, öyle dedim," dedi Goodwin. Devriye polisi Cooley kuş banyosuna bakınca beti benzi attı.

“Seks manyağı,” dedi Başkomiser Goodwin. “Öyle olmalı.”

“Herhangi bir iz var mı?” diye sordu Cooley.

“Ayak izi var mı diye sorsaydın,” dedi Goodwin yeni biçilmiş çimleri işaret ederek.

Devriye polisi Cooley boğulur gibi bir ses çıkardı.

Başkomiser Goodwin ellerini ceplerine sokup topukları üstünde sallandı. “Dünya kaçıklarla dolu,” dedi vaaz verir gibi. “Bunu hiçbir zaman unutma, Cooley. Şizofrenlerle dolu. Laboratuvar teknisyenleri birisinin Parkette’i oturma odasından buraya çim biçme makinesiyle kovaladığını söylüyorlar. Böyle bir şeyi düşünebiliyor musun?”

“Hayır, efendim,” dedi Cooley.

Goodwin bir kez daha yeni biçilmiş çim bahçesine baktı. “Adam sapığın tekiydi muhakkak.”

Goodwin evin etrafını dolaştı ve Cooley de onun peşinden gitti. Havada yeni biçilmiş çimlerin hoş kokusu vardı.

BIRAKANLAR ŞİRKETİ

Morrison, Kennedy Havaalanı'nın üstündeki trafik kargaşası nedeniyle uçağı bir türlü inemeyen birini beklerken barın ucundaki tanıdık yüzü fark etti. O tarafa doğru gitti.

"Jimmy? Jimmy McCann?"

Gerçekten de Jimmy'ydi. Morrison onu en son bir yıl önce Atlanta Fuarı'nda görmüştü. McCann o arada biraz kilo almıştı, ama yine de gayet formda görünüyordu. Üniversitedeyken bağı çerçevesi kocaman gözlükler takan, soluk yüzlü, sıska, sigara tiryakisi bir gençti. Belli ki artık lens takmaya başlamıştı.

"Dick Morrison?"

"Evet. Harika görünüyorsun." Morrison elini uzattı. El sıkıştılar.

McCann, "Sen de öyle," dedi ama Morrison bunun yalan olduğunu biliyordu. Fazla yemek yiyor ve çok sigara içiyordu. Haddinden fazla çalışıyordu. McCann ekledi. "Ne içersin?"

Morrison, "Viski," diye cevap vererek bir tabureye yerleşti. Bir sigara yaktı. "Biriyle mi buluşacaksın, Jimmy?"

"Hayır. Bir görüşme yapmak için Miami'ye gidiyorum. Önemli bir müşteri. Bize altı milyon ödüyor. Onu teselli etmem gerekiyor. Gelecek bahar yapılacak bir kampanya aksadı da."

"Hâlâ Crager ve Barton'da mısınız?"

"Müdür oldum."

"Harika! Kutlarım! Ne zaman oldu bütün bunlar?" Morrison kendini midesindeki o kıskançlık kurdunun aslında hazımsızlık

ve yanma olduğuna ikna etmeye çalıştı. Asit giderici tabletlerden birini ağzına atıp çiğnemeye başladı.

“Geçen ağustosta. Bir şey oldu ve bütün hayatım değişti.” Düşünceli bir tavırla Morrison’ı süzerek içkisini yudumladı. “Belki senin de ilgini çeker.”

Morrison için için yüzünü buruşturarak, *Tanrım*, diye düşündü. *Jimmy McCann dindar olmuş.*

Sonra, “Tabii,” diyerek barmenin önüne koyduğu içkiyi yudumladı.

McCann, “O sırada hiç de iyi bir durumda değildim,” diye başladı. “Sharon’la aramızda sorunlar vardı. Babam ölmüştü. Kalp krizi yüzünden. Ve durmadan öksürüyordum. Bir gün Bobby Crager odama girip bana babacan bir tavırla nasihat verdi. Onun nasıl konuştuğunu bilirsin.”

“Evet.” Morrison da Morton Ajans’a girmeden önce on sekiz ay Crager ve Barton’da çalışmıştı. “Ya hizaya girersin ya da tekme-yi yersin!”

McCann güldü. “İyi bildin. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi doktor da bana, ‘Ülser olmak üzeresin,’ dedi. Sigarayı bırakmamı söyledi.” Yüzünü buruşturdu. “Bana soluk almaktan vazgeçmemi söylemekten farksızdı bu.”

Morrison büyük bir anlayışla başını salladı. Sigara içmeyenler bu konuda kendini beğenmiş davranabilirdi. Ama Morrison sigarasına tiksintiyle bakarak tablada söndürdü. Beş dakika sonra bir sigara daha yakacağını biliyordu.

“Sigarayı bıraktın mı?” diye sordu.

“Evet. Bıraktım. Önce bunu başaramayacağımı düşündüm. Kendi kendime verdiğim sözü tutamıyordum. Ama sonra biriyle karşılaştım. Bana 46. Sokak’taki bir gruptan söz etti. Alanlarında uzmanlarmış. Ne kaybederim ki diye düşünerek onlara gittim. O zamandan beri bir tek sigara bile içmedim.”

Morrison’ın gözleri irileşti. “Ne yaptılar? Sana bol bol ilaç mı verdiler?”

“Hayır.” McCann cüzdanını çıkarmış karıştırıyordu. “Hah, işte. Cüzdanımda olduğunu biliyordum...” Beyaz bir iş kartını tezgâha, arkadaşıyla arasına bıraktı.

BIRAKANLAR ŞİRKETİ

Duman Olup Uçmaktan Vazgeçin!

Doğu 46. Sokak No: 237

Randevuyla Tedavi

McCann, "İstersen kart sende kalsın," dedi. "Bu adamlar seni iyileştirirler. Kesin."

"Nasıl?"

McCann, "Bunu açıklayamam," diye cevap verdi.

"Ha? Neden?"

"İmzalattıkları anlaşmada böyle yazıyor. Zaten seninle görüş-tükleri zaman yöntemi açıklıyorlar."

"Sen onlarla bir anlaşma mı imzaladın?"

McCann başını yukarı aşağı salladı.

"Ve sen o sayede—"

"Evet." McCann arkadaşına gülümsedi. Morrison, *olan olmuş*, diye düşündü. *Jimmy McCann de o kendini beğenmiş ukalalara katıl-mış.*

"Madem bu grup o kadar harika neden her şeyi gizliyorlar? Neden onların televizyonda hiç reklamını görmedim? Afişlerini, dergilerde ilanlarını—"

"Ünleri kulaktan kulağa yayılıyor. İlgilenebilecekleri kadar müşteri buluyorlar."

"Sen reklamcısın, Jimmy. Buna inanamazsın."

McCann, "Aksine," dedi. "İnanıyorum. Yüzde doksan sekiz başarılı oluyorlar."

"Bir dakika!" Morrison barmene bir içki daha getirmesini işa-ret ederek bir sigara yaktı. "Bu adamlar seni masaya bağlıyor ve kusuncaya kadar sigara mı içiriyorlar?"

"Hayır."

"Bir ilaç mı veriyorlar? Her sigara yakışında öğürmene neden olan bir şey?"

"Hayır, hayır. Öyle bir şey yok. Git, kendi gözlerinle gör." McCann arkadaşının sigarasını işaret etti. "Aslında onu sevdiğin yok, değil mi?"

“Öyle ama–”

McCann, “Sigarayı bırakmak benim için her şeyi değiştirdi,” dedi. “Herhalde herkes için aynı şey söylenemez. Ama benim için sanki bir anda bütün engeller yıkıldı. Kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Sharon’la aramız düzeldi. Enerjim arttı. İşte daha başarılı olmaya başladım.”

“Tamam, beni iyice meraklandırdın. Şu işi bana–”

“Çok üzgünüm, Dick. Tedaviden söz etmem gerçekten imkânsız.” McCann kesin bir tavırla konuşmuştu.

“Tedavi yüzünden kilo aldın mı?”

Morrison’a, Jimmy McCann’in yüzünde bir an sert bir ifade belirmiş gibi geldi. “Evet,” diye cevap verdi. “Hatta biraz fazla kilo aldım. Ama sonra verdim. Şu ara hemen hemen uygun kilodayım. Daha önce çok sıskaydım.”

Hoparlörden bir ses yükseldi. “206 numaralı sefer yolcularının 9. kapıya gelmeleri rica olunur.”

“Bu benim uçağım.” McCann ayağa kalkıp bara bir beş dolar attı. “İstersen bir içki daha iç. Sonra da söylediklerimi düşün, Dick. Gerçekten.” Sonra kalabalığın arasından yürüyen merdivene doğru giderek gözden kayboldu. Morrison kartı alıp düşünceli düşünceli baktı. Sonra cüzdanına koydu ve onu tümüyle unuttu.

Kart bir ay sonra cüzdanından başka bir barın üzerine düştü. Morrison işten erken çıkmış ve öğleden sonrasını içki içerek geçirmek için bu bara girmişti. Morton Ajans’ta işler hiç de iyi gitmiyordu. Hatta berbattı.

Morrison barmen Henry’ye içkiler için bir on dolar verdi. Sonra da küçük kartı alarak tekrar tekrar okudu. Doğu 46. Sokak No: 237. İki sokak ötedeydi. Serin ve güneşli bir ekim günüydü. *Belki biraz eğlenirim,* diye düşündü.

Henry paranın üstünü getirdiği zaman Morrison da içkisini bitirdi ve bardan çıktı.

Birakanlar Şirketi yeni bir binadaydı. Herhalde buradaki büroların aylık kirası Morrison'ın yıllık kazancına yakındı. Lobideki tabeladan şirketin bütün bir katı kiralandığı anlaşılıyordu. Bu da para demekti. Çok para.

Morrison asansörle yukarı çıktı ve kendini güzel bir halıyla kaplanmış antrede buldu. Sonra zarif eşyalarla döşenmiş bir bekleme salonuna girdi. Geniş pencereden, aşağıdan geçen ve böceklerle benzeyen arabalar gözüküyordu. Duvarların önündeki koltuklarda üç erkek ve bir kadın oturmuş, dergi okuyorlardı. Hepsisi de işinsanlarına benziyordu. Morrison masaya gitti.

Kartı danışmadaki kıza uzatarak, "Bana bunu bir arkadaşım verdi," dedi. "Onun buranın mezunlarından olduğunu söyleyebiliriz."

Kız gülümseyerek daktilosuna bir form yerleştirdi. "Adınız nedir, efendim?"

"Richard Morrison."

Şık-şık-şık. Ama ses çok hafifti. Daktilo elektrikliydi.

"Adresiniz?"

"Maple Yolu, No: 29. Clinton, New York."

"Evli misiniz?"

"Evet."

"Çocuğunuz var mı?"

"Bir tane." Morrison, Alvin'i düşününce kaşlarını çattı. "Bir" değil de "yarım" daha doğru bir kelime olurdu. Oğlunda zekâ geriliği vardı. New Jersey'deki özel bir okulda kalıyordu.

"Bizi size kim önerdi, Bay Morrison?"

"Eski bir okul arkadaşım. James McCann."

"Çok güzel. Biraz oturur musunuz? Bugün yoğun bir gündedir."

"Pekâlâ."

Morrison, ciddi lacivert bir takım elbise giyen kadınla genç bir adamın arasına yerleşti. Adamın balıksırtı bir ceketi ve moda-ya uygun uzun favorileri vardı. Morrison cebinden sigara paketini çıkardı. Sonra etrafına bakındı. Salonunda bir tek kül tablası bile yoktu.

Paketi tekrar cebine soktu. Önemi yoktu. Bu küçük oyunu sonuna kadar oynayacaktı. Sonra tam oradan ayrılacağı sırada mahsus bir sigara yakacaktı. Hatta kendisini çok bekletirlerse külleri uzun tüylü bordo halının üzerine silkecekti. *Time*'ı alıp göz gezdirmeye başladı.

Onu on beş dakika sonra çağırdılar. Lacivert takım elbiseli kadından sonra. O sırada Morrison'ın nikotin ihtiyacı iyice artmış, avaz avaz şikâyete başlamıştı. Ondan sonra gelen bir adam sigara tabakasını çıkarıp açtı. Salonunda tabla olmadığını görünce tabakayı tekrar cebine koydu. Morrison onun suç işlemiş gibi bir tavır takındığını görünce kendini daha iyi hissetti.

Sonunda danışmadaki kız ona neşeyle gülümsedi. "İçeri girebilirsiniz, Bay Morrison."

Morrison kızın masasının ardındaki kapıdan içeri girdi. Kendini dolaylı ışıklandırma yöntemiyle aydınlatılmış bir koridorda buldu. Beyaz saçları peruğa benzeyen tıknaz bir adam onu karşılayıp elini sıktı. Nazik nazik gülümseyerek, "Beni izleyin, Bay Morrison," dedi.

Onu üzerlerinde hiçbir tabela olmayan kapalı kapıların önünden geçirdi. Sonra bir anahtarla koridorun ortalarındaki bir kapıyı açtı. Çok sade, küçük bir odaya girdiler. Duvarlar beyaz mantardan panolarla kaplanmıştı. İçeride sadece bir yazı masası ve onun iki yanında duran birer koltuk vardı. Yazı masasının arkasına düşen duvarda küçük, dikdörtgen bir pencere görünüyordu ama kısa yeşil perdesi kapalıydı. Morrison'ın solundaki duvara bir resim asılmıştı. Kırçıl saçlı, uzun boylu bir adamın portresi. Adam bir elinde bir kâğıt tutuyordu. Suratı Morrison'a pek yabancı gelmiyordu.

Tıknaz adam, "Ben Vic Donatti," diye açıkladı. "Programımızı uygulamaya karar verdiğiniz takdirde sizinle ben ilgileneceğim."

Morrison, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. Sigara içmeyi öylesine istiyordu ki.

"Lütfen oturun."

Donatti danışmadaki kızın doldurduğu formu masaya koydu. Sonra çekmecedeki bir form daha çıkardı. Morrison'ın gözlerinin içine bakarak, "Sigarayı bırakmayı istiyor musunuz?" diye sordu.

Morrison boğazını temizledi. Bacak bacak üstüne attı. Kaçmaklı bir cevap arıyordu ama bulamadı. Sonunda, "Evet," demek zorunda kaldı.

"Lütfen bunu imzalar mısınız?" Formu Morrison'a uzattı. Morrison buna çabucak göz gezdirdi. Aşağıda imzası olan kimse uygulanan yöntem ve teknikleri açıklamamayı kabul eder vb. vb.

Morrison, "Tabii," dedi. Donatti dolma kalem eline tutuşturdu. Morrison formu imzaladı. Donatti de daha alta kendi imzasını attı ve kâğıdı hemen çekmecesine kaldırdı. Morrison alayla, *eh*, diye düşündü. *Artık yemin etmiş sayılırım. Ama bunu daha önce de yaptım. Ve bir keresinde tam iki gün dayandım.*

Donatti, "İyi," dedi. "Biz propaganda peşinde değiliz, Bay Morrison. Sağlık, masraf ya da toplumsal nezaket kuralları bizi ilgilendirmiyor. Sigarayı bırakmak istemenizin nedenleri de bizi ilgilendirmiyor. Bizler pragmatik insanlarız."

Morrison anlamsızca, "Güzel..." diye mırıldandı.

"Programı uygularken kesinlikle ilaç kullanmıyoruz. Size Dale Carnegie usulü vaaz verecek kimseler de tutmuyoruz. Özel bir diyet uygulamıyoruz. Ücreti ancak müşteri bir yıl sigara içmediği takdirde alıyoruz."

Morrison, "Tanrım..." dedi.

"Bay McCann size bunu söylemedi mi?"

"Hayır."

"Sahi, Bay McCann nasıl? İyi mi?"

"Çok iyi."

"Harika. Şimdi... size birkaç soru soracağım, Bay Morrison. Bunlar biraz kişisel sorular. Ama emin olun cevaplarınız kimseye açıklanmayacak."

Morrison kayıtsızca, "Öyle mi?" diye sordu.

"Eşinizin adı nedir?"

"Lucinda Morrison. Kızlık soyadı Ramsey'ydi."

"Onu seviyor musunuz?"

Morrison çabucak başını kaldırdı. Ama Donatti ona nazik nazik bakıyordu. "Evet," dedi. "Tabii ki."

“Evlilikle ilgili sorunlarınız oldu mu hiç? Bir süre ayrı yaşamak gibi?”

“Bunun sigara alışkanlığından kurtulmakla ne ilgisi var?” diye sordu Morrison. Sesi istediğinden daha öfkeli çıkmıştı. Bir sigara içmek istiyordu. Kahretsin. Bir sigaraya ihtiyacı vardı!

Donatti, “Çok ilgisi var,” dedi. “Sadece biraz sabırlı olun.”

“Hayır. Karımla aramda öyle bir şey olmadı.” Ama aslında son zamanlarda aralarında bir gerilim başlamıştı.

“Bir tek çocuğunuz mu var?”

“Evet. Alvin. Özel bir okulda.”

“Hangi okul bu?”

Morrison sertçe, “İşte bunu size açıklamayacağım,” dedi.

Donatti uysal bir tavırla başını salladı. “Pekâlâ.” Candan bir ifadeyle Morrison’a gülümsüyordu. “Sizin bütün sorularınızı yarın, ilk tedaviniz sırasında cevaplayacağız.”

“Çok güzel.” Morrison ayağa kalktı.

Donatti, “Son bir soru,” dedi. “Bir saatten daha uzun bir süreden beri sigara içmediniz. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?”

Morrison, “İyi,” diye yalan söyledi. “Gayet iyi.”

Donatti, “Bravo!” diye bağırды. Masanın yanından çıkıp kapıyı açtı. “Bu gece sigaranın tadını çıkarın. Yarından sonra bir daha sigara içmeyeceksiniz.”

“Öyle mi?”

Donatti ciddi ciddi, “Bay Morrison, bunu garanti ediyoruz,” diye cevap verdi.

Morrison ertesi gün saat tam üçte Birakanlar Şirketi'nin bekleme salonunda oturuyordu. Hemen hemen bütün günü kararsızlık içinde geçirmişti. Bir gün önce dışarı çıkarken danışmadaki kızın verdiği randevuya gitmeyecekti. Hayır, gidecekti. O uzmanlarla inatla işbirliği yapacaktı. *Elinizden geleni aradınıza koymayın bakalım!*

Sonunda Jimmy McCann'in söylediği bir söz yüzünden randevuya gitmeye karar verdi. Arkadaşı, bütün hayatının değiştiğini söylemişti. Tanrı biliyordu ya, onun yaşamının da değişmesi iyi

olacaktı. Sonra merakı da uyanmıştı. Asansörle yukarı çıkmadan önce bir sigarayı ta filtresine kadar içti. *Eğer bu sonuncu sigaramsa çok yazık*, diye düşündü. Tadı pek kötüydü.

Morrison'ı bu kez dış salonda daha az beklettiler. Danışmadaki kız içeri girmesini söylediği zaman Donatti onu bekliyordu. Gülümseyerek elini uzattı. Morrison bu gülümseyişte yırtıcı hayvanları andıran bir şey olduğunu düşündü. Sinirleri gerilmeye başlıyor, bu yüzden de sigara içmek istiyordu.

Donatti, "Benimle gelin," diyerek onu yine o küçük odaya götürdü. Masasının başına geçip oturdu. Morrison da diğer koltuğa yerleşti.

Donatti, "Geldiğinize çok sevindim," dedi. "Müşteri adaylarımızdan pek çoğu ilk görüşmeden sonra bir daha gözüküyor. Sigarayı bırakmayı sandıkları kadar fazla istemediklerini anlıyorlar. Sizinle çalışmak bir zevk olacak."

"Tedavi ne zaman başlayacak?" Morrison, *hipnoz*, diye düşünüyordu. *Hipnoz* olmalı.

"Ah, tedavi başladı bile. Koridorda sizinle el sıkışır sıkışmaz başlamış oldu. Yanınızda sigara var mı, Bay Morrison?"

"Evet."

"Alabilir miyim, lütfen?"

Morrison omzunu silkerek Donatti'ye paketini uzattı. Zaten içinde ya iki ya üç sigara kalmıştı.

Donatti paketi masaya koydu. Sonra Morrison'ın gözlerinin içine bakarak gülümsedi ve sağ yumruğunu sıktı. Pakete vurdu, vurdu, vurdu. Sonunda paket ezilip yassılaştı. Bir sigaranın kopmuş ucu yana fırladı. Etrafa tütünler saçıldı. Donatti'nin yumruğundan müthiş bir ses çıkıyor, kapalı odayı dolduruyordu. Yumruğunu olanca gücüyle indirmesine rağmen hâlâ gülümsüyordu. Morrison bu yüzden adeta dondu. Sonra da kendi kendine, *herhalde bırakmak istedikleri etki de bu*, dedi.

Sonunda Donatti yumruğunu masaya indirmekten vazgeçti. Ezilmiş, yassılaşmış sigara paketini aldı. "Bunun bana verdiği zevki bilemezsiniz." Paketi çöp kutusuna attı. "Üç yıldır bu işi yapmama rağmen hâlâ bana zevk veriyor."

Morrison sakin sakin, "Bir tedavi yöntemi olarak fazla etkili sayılmaz," dedi. "Bu binanın lobisinde bile bir tütüncü var, her tür sigara satılıyor."

"Öyle..." Donatti ellerini kavuşturdu. "Oğlunuz Alvin Dawes Morrison özürülü çocuklar için açılmış olan Paterson Okulu'nda. Doğum sırasında beyni zarar görmüş. IQ'su 46. Eğitilebilir çocuklar kategorisinde sayılmaz. Karınız--"

Morrison, "Bunu nasıl öğrendiniz?" diye bağırdı. Hem şaşır-mış hem de öfkelenmişti. "Kahretsin! Burnunuzu özel hayatıma sokmaya hiç hakkınız--"

Donatti sakin bir tavırla onun sözünü kesti. "Hakkınızda çok fazla şey biliyoruz. Ama dün de söylediğim gibi, bu bilgileri kimseye açıklamayacağız."

Morrison hiddetle, "Ben gidiyorum," diyerek ayağa kalktı.

"Biraz daha kalın."

Morrison, Donatti'ye dikkatle baktı. Adam hiç sarsılmamıştı. Hatta eğleniyormuş gibi bir hali bile vardı. Bu tür tepkilerle çok karşılaştığı anlaşılıyordu. Yüzlerce defa hem de.

"Pekâlâ. Umarım önemli bir şeyler söylersiniz."

"Tabii, tabii." Donatti arkasına yaslandı. "Size bizim pragmatik olduğumuzu söyledim. Pragmatik olduğumuz için de işe sigara tiryakilerini tedavi etmenin zor bir şey olduğunu kabul ederek başlamak zorundayız. Sigarayı bırakanların neredeyse yüzde seksen beşi tekrar başlıyor. Eroin alışkanlığı olanlarda bu oran daha düşük. Bu olağanüstü bir sorun. *Olağanüstü.*"

Morrison çöp kutusuna baktı. Sigaralardan biri ezilmiş olmasına rağmen içilecek gibiydi. Donatti uysalca güldü. Çöpe uzandı ve sigarayı bükerek kırdı.

"Bazen eyalet meclisinden hapisanelere haftada bir sigara dağıtılmasının sona erdirilmesi isteniyor. Tabii bu tür öneriler her zaman reddediliyor. Bir iki yerde bu yöntemi uygulamaya kalktılar ve hapisanelerde şiddetli ayaklanmalar oldu. *Ayaklanmalar*, Bay Morrison."

"Doğrusu buna hiç şaşırmadım."

“Ama bunun ne anlama geldiğini düşünün. Bir adamı hapse attığınız zaman onun seks hayatını da sona erdirmiş oluyorsunuz. İçkisini, siyasetini, hareket etme özgürlüğünü elinden alıyorsunuz. Ama bu yüzden ayaklanma olmuyor. Olsa bile böyle şeyler nispeten az görülüyor. Ama mahkûmun sigarasını elinden aldınız mı... Güüm! Paat!” Donatti sözlerini vurgulamak için yumruğunu masaya indirdi.

“Birinci Dünya Savaşı sırasında Alman cephesinde kimseye sigara gönderilemedi. Alman soylularının yerden sigara izmaritlerini toplamaları sık rastlanan bir manzaraydı. İkinci Dünya Savaşı sırasında Amerikan kadınları sigara bulamayınca pipo içmeye başladılar. Gerçek bir pragmatik için çok ilginç bir şey bu, Bay Morrison.”

“Artık tedaviye gelebilir miyiz?”

“Bir dakika sonra. Lütfen şu tarafa gelir misiniz?” Donatti ayağa kalkmıştı, Morrison’ın bir gün önce fark ettiği yeşil perdenin yanında duruyordu. Perdeyi açtı. Buradaki dikdörtgen pencere bomboş bir odaya bakıyordu. Hayır, bomboş değildi oda. Yerde bir tavşan vardı. Bir tabaktan bir şeyler yiyordu.

Morrison mırıldandı. “Sevimli bir tavşancık.”

“Öyle. Şimdi ona dikkat edin.” Donatti pencere çerçevesinin yanındaki bir düğmeye bastı. Tavşan yemekten vazgeçerek deli gibi zıplamaya başladı. Ayağı yere her çarpışında daha yükseğe sıçırıyordu. Tüyleri dimdik olmuştu. Gözlerinde çılginca bir ifade vardı.

“Durun! Çarpılacak!”

Donatti düğmeden elini çekti “Ne münasebet. Zemine pek hafif bir elektrik veriliyor. Tavşanı izleyin, Bay Morrison!”

Hayvan yiyecek tabağından üç metre kadar geride yere çökmüştü. Burnu oynayıp duruyordu. Sonra birdenbire bir köşeye sıçradı.

Donatti, “Tavşana yemek yediği sırada sık sık elektrik verilirse,” dedi, “aradaki bağı hemen kuruyor. Yemek canının yanmasına neden oluyor. O halde yemek yememeli. Böyle birkaç şoktan

sonra hayvan yemek kabının önünde açlıktan ölebilir. Buna tiksinti eğitimi deniyor.”

Morrison’ın kafasında bir şimşek çaktı.

“Ah, hayır. Teşekkür ederim.” Kapıya doğru gitti.

“Lütfen bekleyin, Bay Morrison.”

Morrison duraklamadı. Kapının tokmağını kavradı... ve avucundan kaydığını hissetti. “Kapıyı açın.”

“Bay Morrison, lütfen oturun—”

“Kapıyı açın. Yoksa daha Marlboro diyemeden polisleri karşınızda görürsünüz!”

“Oturun!” Donatti’nin sesi buz gibi soğuktu.

Morrison ona baktı. Donatti’nin bulanık, kahverengi gözleri insanı korkutuyordu. *Tanrım*, diye düşündü. *Bu odada bir deliyle kapalı kaldım.* Dudaklarını yaladı. Hayatında sigara içmeyi hiç bu kadar istememişti.

Donatti, “İzin verin de size tedaviyi daha ayrıntılı bir biçimde anlatayım,” dedi.

Morrison zoraki bir sabırla, “Anlamıyorsunuz,” diye cevap verdi. “Ben tedavi olmak istemiyorum. Vazgeçtim.”

“Hayır, Bay Morrison. Asıl siz anlamıyorsunuz. Artık hiçbir seçeneğiniz yok. Size tedavinin başladığını söylediğim zaman doğruyu söylüyordum. Şimdiye dek bunu anlamış olmanız gerekirdi.”

Morrison hayretle mırıldandı. “Siz çıldırmışsınız.”

“Hayır. Ben sadece pragmatik bir adamım. Şimdi izin verin de size tedavimizi anlatayım.”

Morrison, “Olur,” dedi. “Yalnız şunu da bilmelisiniz: Buradan çıkar çıkmaz ilk iş beş paket sigara alacak ve polis karakoluna giderken yol boyunca onları içeceğim.” Birdenbire başparmağının tırnağını yediğini fark etti. Kendini zorlayarak bundan vazgeçti.

“Nasil isterseniz. Ama her şeyi kavradığınız zaman fikrinizi değiştireceğinizi sanıyorum.”

Morrison sesini çıkarmadan tekrar koltuğa oturdu ve kollarını kavuşturdu.

Donatti, "Tedavinin birinci ayı ajanlarımız sizi devamlı göz hapsinde tutacaklar," diye açıkladı. "İçlerinden bazılarını fark edeceksiniz. Ama hepsini değil. Onlar her zaman yakınınızda olacaklar. *Daima*. Sigara içtiğinizi gördükleri an bana telefon edecekler."

"Herhalde o zaman beni buraya getirecek ve şu tavşan numarasını yapacaksınız." Morrison soğuk ve alaycı bir tavırla konuşmaya çalışmıştı ama birdenbire müthiş bir korkuya kapılmıştı aslında. Bir kâbustu bu.

Donatti, "Ah, hayır," dedi. "Tavşan numarasını karınıza yapacağız, size değil."

Morrison dili tutulmuş gibi ona baktı.

Donatti gülümsedi. "Siz," dedi, "karınızı seyredeceksiniz."

Donatti, Morrison'ı dışarı çıkardıktan sonra adam iki saat sersem sersem dolaştı. Hava güzeldi ama fark etmedi bile. Donatti'nin dehşet uyandıran güleç yüzünün hayali etrafını görmesini engelliyordu.

"Pragmatik bir sorun yine pragmatik bir çözüm gerektirir," demişti. "Sizin iyiliğinizi istediğimizi anlamalısınız."

Donatti'ye göre Bırakanlar Şirketi bir tür vakıftı. Kâr amacı gütmeyen bu örgütü duvarda resmi asılı olan adam kurmuştu. Bu bey birkaç aile içinde çok başarılı olmuştu. Bunların arasında kumar makineleri, masaj salonları ve New York'la Türkiye arasında canlı (ama el altından yürütülen) ticaret işleri vardı. Kurucu Mort "Üç Parmak" Minelli müthiş bir sigara tiryakisiydi. Günde hemen hemen üç paket sigara içiyordu. Tabloda elinde tuttuğu kâğıt doktorun teşhisiydi: Akciğer kanseri. Mort 1970'te ölmüştü. Ama ondan önce ailenin bütün parasını Bırakanlar Şirketi'ne vermişti.

Donatti, "Gelir ve gideri mümkün olduğu kadar birbirine eşit tutmaya çalışıyoruz," diye açıklamıştı. "Ama bizi daha çok dostlarımızımıza yardım etmek ilgilendiriyor. Tabii bu durum vergi açısından da işimize çok yarıyor."

Tedavi insanın kanını donduracak kadar basitti. Morrison'ın ilk sigara içişinde karısı Cindy'yi, Donatti'nin "tavşan odası" dediği yere sokacaklardı. İkinci seferinde Morrison'a da aynı ceza uygulanacaktı. Üçüncüdeyse karı koca beraber odaya kapatılacaklardı. Dördüncü suç ortada ciddi bir işbirliği yapamama sorunu olduğunu ortaya koyacağı için daha ciddi cezalar gerektiriyordu. Bir ajan Alvin'i elden geçirmek için çocuğun okuluna gönderilecekti.

"Düşünün bu çocuk için ne feci olur." Donatti gülümsüyordu. "Biri ona durumu açıklasa bile yine de anlayamayacak. Sadece babası kötü davrandığı için birinin canını yaktığını kavrayabilecek. Çok da korkacak."

Morrison çaresizce, "Seni acımasız köpek," diye bağırdı. Neredeyse ağlayacaktı. "Seni aşâğılık, iğrenç köpek!"

"Beni yanlış anlamayın." Donatti anlayışlı bir tavırla gülümsüyordu. "Böyle bir şeyin olmayacağından eminim. Müşterilerimizden yüzde kırkını hiçbir zaman disipline sokmak zorunda kalmadık. Yalnızca yüzde onu üç defadan fazla iradesizlik ettiler. Bu rakamlar içinizi rahatlatmıştır, değil mi?"

Morrison'ın içi hiç de rahatlamamış, aksine dehşete kapılmıştı.

"Tabii beşinci kez zayıflık gösterdiğiniz takdirde--"

"Ne demek istiyorsunuz?"

Donatti neşeyle güldü. "Karınızla sizi odaya sokarız. Oğlunuzu ikinci defa dövürürüz ve karınız da dayak yer."

İyice çileden çıkan Morrison masanın üzerinden Donatti'ye doğru atıldı. Tıknaz adam görünüşte rahatça oturmasına rağmen şaşılacak bir hızla hareket etti. Koltuğunu geriye iterek iki ayağını da kaldırdı ve Morrison'ın karnına tekmeyle indirdi. Morrison öğürüp öksürerek geri geri sendeledi.

Donatti merhametle, "Oturun, Bay Morrison," dedi. "Bu tedaviyi mantıklı iki insan gibi konuşalım."

Morrison doğru dürüst soluk almaya başladığı zaman söyleneni yaptı. Bir an gelir, kâbuslar da sona ererdi. Öyle değil mi?

Donatti, "Bırakanlar Şirketi on adımlı bir ceza planına göre çalışır," diye açıklamıştı. Müşteri altıncı, yedinci ve sekizinci hatalarından sonra yine tavşan odasına sokuluyordu. Ama verilen elektriğin voltajı arttırılıyor, dayak daha sert oluyordu. Dokuzuncu seferde oğlunun kolunu kıracaklardı.

"Ya onuncuda?" Morrison'ın ağzı kurumuştı. Donatti kederle başını salladı. "O zaman uğraşmaktan vazgeçeriz, Bay Morrison. O durumda bırakamayan yüzde ikilik gruba katılmış olursunuz."

"Yani peşimi bırakır mısınız?"

"Bir bakıma..." Donatti masanın çekmecelerinden birini açtı, içinden susturucu takılmış bir .45'lik çıkarıp masaya koydu. Morrison'ın gözlerinin içine bakarak gülümsedi.

"Ama bırakamayan o yüzde ikilik grup bile bir daha sigara içemez. Bunu garantileriz."

Televizyonda, cuma gecesi film kuşağında *Bullitt* oynuyordu. Cindy'nin çok sevdiği filmlerdendi. Ama Morrison bir saat boyunca kıpırdanıp homurdandığı için sonunda dikkatini ekrana veremez oldu.

Reklamlar sırasında kocasına, "Neyin var senin?" diye sordu. Morrison, "Hiçbir şeyim yok..." diye homurdandı. "Sigarayı bıraktım."

Cindy güldü. "Ne zaman? Beş dakika önce mi?"

"Öğleden sonra üçte."

"Yani o zamandan beri hiç sigara içmedin mi?"

"İçmedim." Morrison başparmağını dişlemeye başladı. Tırnaklarını etine kadar kemirmişti.

"Harika! Neden sigarayı bırakmaya karar verdin?"

"Senin için," dedi. "Bir de... Alvin için."

Cindy'nin gözleri irileşti. Film tekrar başladığı zaman fark etmedi bile. Dick oğullarından pek ender söz ederdi. Ayağa kalkıp kocasına yaklaştı. Morrison'ın sağ elinin yanında duran boş tablaya, sonra da gözlerinin içine baktı. "Gerçekten sigarayı bırakmaya mı çalışıyorsun, Dick?"

“Evet. Gerçekten.” Morrison için için ekledi. Polise gitmeye kalkarsam kiralık katiller hemen buraya gelir ve senin yüzünü gözünü dağıtır.

“Buna çok sevindim. Başaramasan bile ikimiz de sana teşekkür ederiz, Dick. Bunu düşündüğün için.”

Morrison, “Ah, sanırım başaracağım,” diye mırıldandı. Aklına Donatti karnını tekmelediği zaman adamın bulanık kahverengi gözlerinde beliren ifade gelmişti. Cinayet işlemeye hazır birinin ifadesiydi bu.

Morrison o gece pek rahatsız uyudu. Dalıyor, sonra tekrar uyanıyordu. Saat üçe doğru uykusu tümüyle kaçtı. Sigara ihtiyacı hafif bir ateşe benziyordu. Aşağıya, çalışma odasına indi. Oda evin tam ortasındaydı. Pencereleri yoktu. Yazı masasının üst çekmecesini açıp baktı. Sigara kutusu onu büyülüyordu sanki. Morrison etrafına bakıp dudaklarını yaladı.

Donatti, ilk ay boyunca devamlı göz hapsinde bulundurulacağını söylemişti. Ondan sonraki iki ay da günde on sekiz saat... Ama hangi saatlerde takip edildiğini bilmeyecekti. Dördüncü ay, müşterilerin çoğu bu ayda kurallara uymaktan vazgeçtiğinden yine yirmi dört saatlik gözlem başlayacaktı. Yılın geri kalan bölümünde de her gün aralıklı olarak on iki saat gözetlenecekti. Ondan sonra? Ömrünün sonuna kadar zaman zaman kontrol edilecekti.

Ömrünün sonuna kadar.

Donatti, “Sizi iki ayda bir kontrol edebiliriz,” diye açıklamıştı. “Ya da iki günde bir. Veya bugünden itibaren iki yıl sonra bir hafta süreyle. Önemli nokta şu: Ne zaman izlendiğinizi hiçbir zaman bilemeyeceksiniz. Sigara içerseniz bu, hileli zarlarla kumar oynamak gibi bir şey olacak. ‘Beni gözetliyorlar mı?’ diyeceksiniz. ‘Eve gidip karımı mı aldılar? Yoksa oğlumu dövmesi için birini mi yolladılar?’ Ne güzel değil mi? Ve gizlice bir sigara içtiğiniz zaman tadı size çok kötü gelecek. Tadı oğlunuzun kanına benzeyecek.”

Morrison, *ama herhalde şu anda beni gözetlemiyorlar,* diye düşündü. Gece yarısını geçmişti. Kendi çalışma odasındaydı. Ev bir mezar kadar sessizdi.

Kutudaki sigaralara nerdeyse iki dakika boyunca baktı, gözlerini onlardan alamıyordu. Sonra kapıya gidip boş koridora bir göz attı. Geri dönüp yine bir süre sigaraları seyretti. Gözünün önünde korkunç bir sahne belirdi: Yaşamı önünde uzanıyor ama bir tek sigara bile bulamıyordu. Tanrı aşkına! Sigara içmeden tiz bir müşteriye bir fikri nasıl satacaktı? Parmaklarının arasında kayıtsızca yanan bir sigara olmadan ona reklam resimlerini ve grafikleri nasıl gösterecekti? Cindy'nin o sonsuz bahçe partilerine sigarasız nasıl katlanacaktı? Sabahları kahvesini içip gazetesini okurken sigara içmezse güne nasıl başlayacaktı?

Bu işe giriştiği için kendine küfretti. Özellikle Jimmy McCann'e sövdü saydı. Bunu ona nasıl yapabilmişti? O aşağılık köpek tedavinin içyüzünü biliyordu. O alçak hain Jimmy McCann'i bir eline geçirseydi... Elleri titremeye başlamıştı.

Çalışma odasında tekrar usulca etrafına baktı. Çekmeceye uzanıp bir sigara aldı. Okşadı, parmaklarının arasında yuvarladı. O eski reklam nasıldı? *Ne yuvarlak, ne dolgun ve içi ne kadar da çok tütün dolu!* Bu sözlerden daha doğrusu olamazdı. Sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırdı. Sonra duraklayarak başını yana eğdi.

Dolaptan hafif bir ses mi gelmişti? Sanki biri duruşunu değiştirmiş gibi... Yanlış duymuştu herhalde. Ama-

Gözlerinin önünde başka bir sahne canlandı bu kez. Elektrik yüzünden deli gibi sıçrayan tavşan. Cindy'yi o odaya soktuklarını düşününce bile-

Etrafı dikkatle dinledi ama bir şey duymadı. *Gidip dolabı açmam yeterli olur*, dedi kendi kendine. Ama dolapta biriyle karşılaşma ihtimali onu çok korkutuyordu. Tekrar yukarıya çıkıp yattı ama uzun süre uyuyamadı.

Sabah kendini çok kötü hissediyordu ama kahvaltı ona yine de lezzetli geldi. Kısa bir kararsızlıktan sonra her zamanki mısır gevreğinin üzerine çırpılmış yumurta yedi. Somurtkan bir halde tavayı yıkarken Cindy de aşağıya indi. Sabahlığını giymişti.

"Richard Morrison! En son kahvaltıda yumurta yediğinden beri kaç gömlek eskittin?"

Morrison homurdandı. "Kaç gömlek eskittin" lafını karısının en budalaca sözlerinden biri sayardı. "Yok devenin nalı" lafı kadar saçmaydı bu da.

Cindy bardağa portakal suyu doldururken sordu. "Sigara içtin mi?"

"Hayır."

Cindy kayıtsızca fikrini açıkladı. "Öğlene kadar sigaraya tekrar başlarsın."

Morrison öfkeyle karısına döndü. "Sen de insana çok yardımcı oluyorsun. Sen ve sigara içmeyen diğerleri, hepiniz... Neyse, boşver."

Cindy'nin kızacağını sanmıştı. Ama karısı ona hayretle bakıyordu. "Sen gerçekten ciddisin. Gerçekten."

"Tabii ciddiyim ya." Morrison için için ekledi. *Durumun ne kadar ciddi olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyeceksin. Daha doğrusu, umarım öğrenmezsin.*

Genç kadın ona yaklaştı. "Zavallı bebeğim. Son nefesini vermek üzereymişsin gibi bir halin var. Ama seninle gurur duyuyorum."

Morrison karısına sıkıca sarıldı.

Ekim ve kasım aylarında Richard Morrison'ın günlük hayatından sahneler:

Morrison ve Larkin Stüdyosu'ndan bir arkadaşı Jack Dempsey'nin barındaydılar. Arkadaşı ona sigara paketini uzattı. Morrison kadehini daha da sıkıca kavrayarak, "Sigarayı bıraktım," dedi. Arkadaşı güldü. "Sana bir hafta veriyorum."

Morrison işe gitmek için sabah trenini bekliyor, *Times* dergisinin üzerinden lacivert takım elbiseli genç bir adama bakıyordu. Bu genci artık hemen her sabah görüyordu. Çoğu zaman istasyonda, bazen başka yerlerde de. Bir müşterisiyle buluştuğu Onde'da. Morrison'ın Sam Cooke'un bir albümünü aradığı plakçıda. Hatta bir keresinde golf sahasında.

Morrison bir gece bir partide sarhoş oldu ve canı sigara istedi. Ama sigara içecek kadar da sarhoş sayılmazdı.

Morrison oğlunu görmeye gitti. Çocuk için sıkıldığında cırtlak bir ses çıkaran bir top almıştı. Oğlu salyalarını akıtarak onu sevinçle öptü. Nedense bu ona eskisi kadar tiksinti verici gelmedi. Genç adam oğlunu sıkıca göğsüne bastırırken bir şeyi kavradı. Donatti ve iş arkadaşları bunu çok önceden fark etmişlerdi: Sevgi uyuşturucuların en tehlikelisiydi. Romantikler var olup olmadığını tartışadursun, pragmatikler sevgiyi kabul ediyor ve ondan yararlanıyorlardı.

Morrison yavaş yavaş sigara içme isteğinden kurtulmaya başlıyordu. Ama o psikolojik özlem bir türlü geçmiyordu. Ya da ağzında bir şeyler olması ihtiyacı. Öksürük pastilleri, şeker, kürdan. Bunların hiçbiri sigaranın yerini tutmuyordu.

Sonunda bir gün Morrison trafik yüzünden Midtown Tüneli'nde kalakaldı. Tünel çok karanlıktı. Arabalar durmadan korna çalıyordu. Hava pis kokuyordu. Trafiğin düzelmesi imkânsızmış gibi görünüyordu. Morrison birdenbire arabanın torpido gözünü açtı. İçinde yarı açılmış bir sigara paketi vardı. Bir an pakete baktı. Sonra bir sigara kapıp bunu araba çakmağıyla yaktı. Kendi kendine meydan okurcasına, *bir şey olursa suç Cindy'de*, dedi. *Ona bütün lanet olasıca sigaraları atmasını söyledim.*

İlk nefeste fena halde öksürmeye başladı. İkinci nefes gözlerini yaşarttı. Üçüncüsü ise başını döndürdü. Kendini sarhoş gibi hissetmesine yol açtı. *Tadı çok kötü*, diye düşündü.

Bunu hemen başka bir düşünce izledi: *Ah, Tanrım, ben ne yapıyorum!*

Arkasında sürücüler sabırsızca korna çalıyorlardı. İleride otomobiller hareket etmeye başlamıştı. Sigarayı tablaya bastırarak söndürdü. Ön camların ikisini de açtı. Kelebek camlarını da. Sonra ilk sigarasını tuvalete atıp sifonu çekmiş bir çocuk gibi çaresizce elini sallayarak dumanları dağıtmaya çalıştı.

Sonra trafik seline karıştı ve evine doğru gitti.

Morrison, "Cindy," diye seslendi. "Ben geldim."
Ama ona cevap veren olmadı.

“Cindy? Neredesin, hayatım?”

Telefon çalıyordu. Morrison adeta üzerine atıldı. “Alo? Cindy?”

“Merhaba, Bay Morrison,” dedi Donatti. Sesi nazik ama ciddi-ydi. “Halletmemiz gereken bir mesele var sanırım. Saat beş uygun mu?”

“Karım elinizde mi?”

“Evet, tabii.” Donatti hoşgörüy-le kıkırdadı.

Morrison telaşla, “Onu bırakın,” diye bağırdı. “Bir daha olmayacak. Anlık bir zayıflıktı bu. Anlık bir zayıflık, hepsi o kadar. Sigaradan sadece üç nefes çektim. Tanrı aşkına! Tadı güzel bile de-ğildi!”

“Çok yazık. Tam beşte burada olacaksınız, değil mi?”

Morrison neredeyse ağlayacaktı. “Lütfen. Lütfen...”

Ama Donatti telefonu kapatmıştı bile.

Saat beşte bekleme odası boştu. Sadece danışmadaki kız var-dı. Morrison’ın uçmuş rengine ve karışmış saçlarına aldırmadan ona neşeyle gülümsedi. Telefona, “Bay Donatti?” dedi. “Bay Mor-rison geldi.” Başıyla Morrison’a işaret etti. “Girebilirsiniz.”

Donatti yine kapısında hiç yazı olmayan o küçük odanın önünde bekliyordu. Yanında elinde .38’lik olan bir adam vardı. Adam goril gibiydi. Üstündeki tişörtte SMILE¹ yazıyordu.

Morrison, Donatti’ye, “Dinleyin,” dedi. “Bu işi halledebiliriz sanırım. Size para veririm. Ve--”

Tişörtlü goril, “Kes sesini,” diye homurdandı.

Donatti, “Sizi gördüğüme sevindim,” dedi. “Böyle kötü şart-lar altında karşılaştığımız için üzgünüm. Benimle gelir misiniz? Bu işi mümkün olduğu kadar çabuk sona erdireceğiz. İnanın bana, karınız zarar görmeyecek... Yani bu sefer.”

Morrison kaslarını gererek Donatti’ye saldırmaya hazırlandı.

Donatti bıkkın bir tavırla, “Haydi, haydi. Buna kalkışırsanız, bizim Junk da tabancasının kabzasıyla size bir tane patlatır ve ka-rınız yine de o odaya sokulur. Şimdi söyleyin, böyle davranmanızın ne yararı olur?” dedi.

---

1 İng. Gülümse.

Morrison, "Geber," dedi.

Donatti içini çekti. "Bana bu tür duyguları her açıklayışlarında bir on sent verselerdi, zengin olur ve emekliye ayrılırdım. Bu size ders olsun, Bay Morrison. Romantik bir kimse bir iş yapmaya kalktığı ve bunu başaramadığı zaman ona madalya verirler. Pragmatik biri başarılı olduğu zaman ona gebermesini söylerler. Evet, gidelim mi?"

Junk tabancasıyla yolu gösterdi.

Morrison iki adamın önünden odaya girdi. Uyuşmuş gibiydi. Kısa yeşil perde açılmıştı. Junk onu tabancasıyla dürttü. Morrison, *gaz odasında idam edilen birini seyretmek böyle olmalı*, diye düşündü.

Pencereden içeriye bir göz attı. Cindy oradaydı. Şaşkın şaşkın etrafına bakınıyordu.

"Cindy!" diye bağırdı Morrison çaresizce. "Cindy, onlar--"

"Sizi göremez ve duyamaz," dedi Donatti. "Tek taraflı cam. Hadi halledelim şu işi. Gerçekten anlık bir zayıflıktı. Otuz saniye yeter herhalde. Junk?"

Junk bir eliyle düğmeye bastı. Diğer elinde tuttuğu tabancayı Morrison'ın sırtına dayamıştı.

Bu, Morrison'ın hayatının en uzun otuz saniyesi oldu.

Her şey sona erdikten sonra Donatti elini Morrison'ın omzuna koydu. "Kusacak mısınız?"

"Hayır," dedi Morrison zayıf bir sesle. Başını cama dayamıştı. Bacakları pelteye dönmüştü sanki. "Sanmıyorum." Döndü. Junk gitmişti.

Donatti, "Benimle gelin," dedi.

Morrison cansız bir sesle, "Nereye?" diye sordu.

"Bazı şeyleri karınıza açıklamanız gerekmiyor mu?"

"Onun yüzüne nasıl bakarım? Cindy'ye bu olayı benim... benim..."

Donatti, "Bence çok şaşıracaksınız," dedi.

Odada sadece bir kanepede vardı. Cindy oraya yığılmış çaresizce ağlıyordu.

Morrison usulca, "Cindy?" dedi.

Cindy başını kaldırdı. Yaşlar yüzünden gözleri daha iri duruyordu. "Dick?" diye fısıldadı. "Dick? Ah... Ah, Tanrım..." Morrison karısına sıkıca sarıldı. Cindy yüzünü onun göğsüne gömdü. "İki adam... Evdelerdi... Önce onları hırsız sandım... Sonra bana saldıracaklarını... Gözlerimi bağlayıp beni bir yere götürdüler... ve... ve... Ah, korkunçtu!"

Morrison, "Şşş..." dedi. "Şşş..."

Cindy başını kaldırıp ona baktı. "Ama neden?.. Onlar niçin--"

Morrison, "Benim yüzümden," diye açıkladı. "Sana bir şey anlatmam gerekiyor, Cindy..."

Anlatacakları sona erdiği zaman bir an sustu. Sonra da, "Herhalde benden nefret ediyorsun," diye mırıldandı. "Eğer öyleyse seni suçlayamam."

Gözlerini yere dikmişti. Cindy onun yüzünü avuçlarının arasına alıp kendine çevirdi. "Hayır. Senden nefret etmiyorum."

Morrison sessiz bir hayretle karısına baktı.

Cindy, "Buna değerdi," dedi. "Tanrı bu insanlardan razı olsun. Onlar seni bir hapishaneden kurtardılar."

"Ciddi misin?"

"Evet." Cindy onu öptü. "Artık eve gidebilir miyiz? Kendimi şimdi çok daha iyi hissediyorum. Çok çok çok daha iyi."

Bir hafta sonra bir akşam telefon çaldı. Morrison, Donatti'nin sesini tanıır tanımaz, "Sizin çocuklar herhalde yanıldılar," dedi. "Değil sigara içmek, bir pakete bile yaklaşmadım."

"Bunu biliyoruz. Ama görüşmemiz gereken son bir konu var. Yarın öğleden sonra uğrayabilir misiniz?"

"Bu--"

"Hayır, hayır. Ciddi bir mesele yok. Aslında muhasebeyle ilgili denebilir. Ha, aklıma gelmişken, terfi etmişsiniz. Sizi kutlarım."

"Bunu nasıl öğrendiniz?"

Donatti kayıtsızca, "Sizi yakından takip ediyoruz," diyerek telefonu kapattı.

Küçük odaya girdikleri zaman Donatti, "O kadar endişelenmeyin," diyerek gülümsedi. "Kimse sizi ısıracak değil. Lütfen şu tarafa gelin."

Morrison orada sıradan bir tartının durduğunu gördü. "Dinleyin. Biraz kilo aldım ama--"

"Evet. Müşterilerimizden yüzde yetmiş üçü kilo alıyor. Lütfen tartıya çıkın."

Morrison çıktı. Yetmiş dokuz kilo olmuştu.

"Tamam. Artık inebilirsiniz. Boyunuz kaç, Bay Morrison?"

"Bir seksen."

"Pekâlâ. Şimdi bakalım." Donatti göğüs cebinden plastik kaplı bir kart çıkardı. "Eh, o kadar fena sayılmaz. Size bir reçete vereceğim. Yasaklı rejim hapları için. Onlardan azar azar alın. Kullanım talimatlarına uyun. Şimdi en fazla kaç kilo olabileceğinizi söyleyeceğim... Bakalım..." Tekrar karta bir göz gezdirdi. "En fazla seksen iki kilo olabilirsiniz. Eee, ne dersiniz buna? Bugün aralık ayının biri. Her ayın birinde gelip tartılmanızı istiyorum. Bir engel çıkar da gelemeszeniz önemli değil. Ama tabii bunu bize önceden haber vermelisiniz."

"Kilom seksen ikiyi aşarsa ne olur?"

Donatti gülümsedi. "Birini karınızın küçük parmağını kesmesi için evinize yollarız. Şu kapıdan çıkabilirsiniz, Bay Morrison. İyi günler."

Sekiz ay sonra:

Morrison, Larkin Stüdyosu'ndan arkadaşıyla Dempsey'nin barında karşılaştı. Morrison zayıflamıştı. Cindy kilosundan gururla, "Orta sıklet," diye söz ediyordu: Morrison yetmiş altı kiloydu. Haftada üç gün spor salonunda çalışıyordu. Son derecede sağlıklı ve sağlamdı. Buna karşılık arkadaşı ona kıyasla pek berbat görünüyordu.

Adam bir ara Morrison'a, "Tanrım," dedi. "Sigarayı nasıl bırakabildin? Bu alışkanlıktan yakamı kurtaramıyorum." Sigarasını gerçek bir tiksintiyle söndürerek viskisini başına dikti.

Morrison düşünceli bir tavırla onu süzdü. Sonra da cüzdanından küçük beyaz bir kart çıkardı. Barın üzerine, arkadaşıyla aralarına koydu. "Biliyor musun," dedi, "bu adamlar bütün hayatımı değiştirdi."

On iki ay sonra:

Morrison'a postayla bir fatura geldi. Üzerinde şöyle yazıyordu:

BIRAKANLAR ŞİRKETİ

Doğu 46. Sokak No. 237

New York, N.Y. 10017

1 Tedavi	2500.00 \$
Danışmanlık ücreti (Victor Donatti)	2500.00 \$
Elektrik	0.50 \$
Toplam (Lütfen bu miktarı ödeyin.)	5000.50 \$

Morrison patladı. "Şu köpeklerin yaptıklarına bak! Kullandıkları elektriğin parasını da benden istiyorlar! Şey için... Şey..."

Cindy, "Parayı ver gitsin," diyerek onu öptü.

Yirmi ay sonra:

Morrison'la karısı, Helen Hayes Tiyatrosu'nda Jimmy McCann'lerle karşılaştılar. Tanışma faslından sonra Morrison arkadaşını inceledi. Jimmy artık çok gerilerde kalan havaalanında karşılaştıkları o güne göre daha da iyi görünüyordu. Morrison o güne kadar arkadaşının karısını hiç görmemişti. Bayan McCann'in sıradan bir tipi vardı ama çok mutlu olan kadınlara özgü o ıslık ıslık güzelliği taşıyordu.

Kadın Morrison'a elini uzattı. O da elini sıktı. Bayan McCann'in elini tutuşunda bir gariplik vardı. Morrison ancak ikinci perdenin ortalarında bunun nedenini anladı.

Kadının sağ elinin küçük parmağı yoktu.

NE İSTEDİĞİNİ BİLİYORUM

“Ne istediğini biliyorum.”

Elizabeth irkilerek sosyoloji kitabından başını kaldırdı. Yeşil asker ceketi giymiş, sıradan bir delikanlı duruyordu karşısında. Bir an onu tanır gibi oldu. Sanki bu genci daha önce de görmüştü. Dejavuya yakındı bu duygu. Sonra kayboldu. Delikanlı Elizabeth’in boylarında ve sıskaydı... bir de gergindi. Kıpır kıpırdı. Evet, uygun sözcük buydu. Kıpır kıpır. Aslında hiç kıılmıyordu. Ama sanki cildinin altında gözle görülmeyen bir şeyler seğiriyor ve titreşiyordu. Delikanlının saçları siyah ve bakımsızdı. Kalın camlı bağa bir gözlük takmıştı. Camlar kahverengi gözlerini irileştiriyordu. Pislerdi. Hayır. Elizabeth onu daha önce hiç görmemişti. Bundan emindi.

“Bildiğini sanmıyorum,” dedi.

“Büyük bir külahta çilekli dondurma istiyorsun. Öyle değil mi?”

Genç kız şaşırarak gözlerini kırıştırdı. Gerçekten de aklının derinliklerinde bir yerde böyle bir fikir vardı. Çalışmaya ara verip dondurma yemeyi düşünmüştü. Öğrenci Birliği’nin üçüncü katındaki küçük çalışma odalarından birinde sınavlara hazırlanıyordu ve daha çalışması gereken birçok şey vardı.

Delikanlı, “Öyle değil mi?” diye ısrar etti. Sonra da gülümsedi. Bu gülümseme fazla gergin ve çirkin denebilecek yüzünü değiştirdi. Delikanlıya garip, çekici bir hava verdi. Kız “sevimli” demek istedi ama bu, gülümsediğinde öyle olsa bile, çocuğa söy-

leyebileceği bir şey değildi. Yine de kendini tutamadan çocuğun gülümsemesine karşılık verdi. Ama şu ara böyle bir şeye hiç gerek yoktu. Onu etkilemek için yılın en uygunsuz zamanını seçen bu tuhaf genci başından atmaya çalışarak zaman kaybedemezdi. Daha *Sosyolojiye Giriş*'in on altı bölümünü okuması gerekiyordu.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi.

"Haydi... Kendini daha fazla zorlarsan başın ağrır. İki saatten beri hiç durmadan çalışıyorsun."

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

Delikanlı hemen, "Seni seyrediyordum," diye cevap verdi ama bu kez gülümsemesi genç kıızı etkilemedi. Zaten başı ağrıyordu.

İstediklerinden fazla sert bir sesle, "Beni seyretmeyi kes," dedi. "İnsanların bana bakmasından hoşlanmam."

"Özür dilerim." Çocuğa acımişti. Bazen sokak köpeklerine acıdığı gibi. Delikanlının eski yeşil ceketi üzerinden dökülüyordu ve... evet, çorapları tek tekti. Biri siyah, biri kahverengi. Elizabeth tekrar gülümsemek üzere olduğunu fark ederek kendini tuttu.

Usulca, "Finallerim var," dedi.

Delikanlı başını salladı. "Evet. Tabii."

Elizabeth bir an düşünceli düşünceli onun arkasından baktı. Sonra gözlerini kitabına dikti. Ama bu karşılaşmadan geriye bir iz kalmıştı: *büyük bir külah çilekli dondurma*.

Elizabeth yatakhaneye döndüğü sırada saat on biri çeyrek geçiyordu. Oda arkadaşı Alice yatağına uzanmış *O'nun Hikâyesi*'ni okuyor ve Neil Diamond'ın şarkılarını dinliyordu.

Elizabeth, "E-17 sınıfında bu kitabın okunmasını istediklerini bilmiyordum," dedi.

Alice doğrulup oturdu. "Ufkumu genişletiyorum, hayatım. Zihnimin kanatlarını açıyor, uçuyorum ve kendi... Liz?"

"Hı?"

"Ne dediğimi duydun mu?"

"Hayır. Affedersin. Ben--"

"Biri kafana vurmuş gibi bir halin var, kızım."

“Bu akşam bir çocukla karşılaştım. Garip bir tip.”

“Ya? Ulu Elizabeth Rogan’ı ders kitaplarından ayırabildiğine göre harika biri olmalı.”

“Adı Edward Jackson Hamner. Junior’ı da var. Kısa boylu, sıska. Saçlarını en son Washington’ın doğum gününde yıkamış gibi bir hali var. Ah, evet, tek çoraplar giyiyor. Biri siyah, biri kahve-rengi.”

“Daha çok sporcu gençlerden hoşlandığını sanıyordum.”

“Bu öyle bir şey değil, Alice. Üçüncü katta çalışıyordum. Beni dondurma yemeye Değirmen’e davet etti. ‘Hayır,’ dedim. O da sessizce gitti. Ama dondurma fikri aklıma takılmıştı bir kere. Kendime engel olamıyordum. Çalışmayı yarıda kesmeye karar verdim. Tam o sırada çocuk karşımda belirdi. İki elinde de birer külah çilekli dondurma vardı.”

“Sonra ne oldu çok merak ediyorum.”

Elizabeth burnundan güldü. “Ona hayır demem imkânsızdı. Karşıma geçip oturdu. Meğerse geçen yıl Profesör Branner’ın sosyoloji dersini almış.”

“Ah, Tanrım, mucizeler birbirini izliyor! Acaba--”

“Dinle! Şimdi işin en şaşılacak yanına geldik. O ders için ne kadar çabaladığımı biliyorsun.”

“Tabii. Uyurken bile o dersten söz ediyorsun.”

“Sosyolojiden ortalamam yetmiş sekiz. Bursumu kaybetmek için bu ortalama notu seksene çıkarmam gerekiyor. Her neyse... Ed Hamner bana Branner’ın her yıl finallerde hemen hemen aynı soruları sorduğunu söyledi. Ve Ed bir eidetik.”

“Yani onun... fotografik hafızası mı var?”

“Evet. Şuna bak.” Elizabeth sosyoloji kitabını açıp yazılarla dolu üç defter sayfası çıkardı.

Alice kâğıtları aldı. “Çoktan seçmeli bir sınav bu.”

“Öyle. Ed, Branner’ın geçen yılki sınavda bu soruları sorduğunu söyledi. Kelimesi kelimesine.”

Alice kesin bir tavırla, “Buna inanmıyorum,” dedi.

“Ama kitaptaki her konu var.”

“Yine de inanmıyorum.” Alice kâğıtları geri verdi. “Bu acayip yaratık–”

“O acayip bir yaratık değil. Ed’den öyle söz etme.”

“Pekâlâ. O küçük adam hiç çalışmaman ve sadece bunları ezberlemen için seni kandırdı, öyle mi?”

Elizabeth huzursuzca, “Tabii ki hayır,” diye mırıldandı.

“Ayrıca... diyelim ki sınavda bunlar sorulacak. Sence bu dürüst bir yol mu?”

Elizabeth birdenbire öfkelendiği için dilini tutamadı. “Senin için hava hoş! Her yıl onur listesindesin. Okul ücretlerini annenle baban ödüyor. Sen benim gibi... Şey, özür dilerim. Böyle sözlere hiç gerek yoktu.” Dediklerine kendi de şaşırmişti.

Alice omzunu silkerek tekrar O’yu açtı. Yüzü tümüyle ifade-sizdi. “Hayır, haklısın. Benim üzerime vazife değil. Ama neden kitaba da çalışmıyorsun? Riske atmamak için yani...”

“Öyle yapacağım tabii.”

Ama Elizabeth daha çok Edward Jackson Hamner, Jr.’ın verdiği sınav notlarıyla ilgilendi.

Elizabeth sınavdan sonra salondan çıktığı zaman Ed lobide oturuyordu. Yine o eski yeşil asker ceketinin içinde kaybolmuştu. Kıza çekine çekine gülümseyerek ayağa kalktı. “Nasıl gitti?”

Elizabeth içinden gelen sese uyararak delikanlıyı yanağından öptü. Ömrü boyunca kendini hiç böylesine rahat hissetmemişti. “Başardım sanırım.”

“Sahi mi? Harika. Hamburger ister misin?”

Elizabeth dalgın dalgın, “Çok isterim,” diye mırıldandı. Aklı fikri hâlâ sınavdaydı. Profesör, Ed’in verdiği soruları sormuştu. Hem de adeta kelimesi kelimesine. O da cevapları kolaylıkla vermişti.

Hamburgerlerini yerken Elizabeth, Ed’e onun sınavlarının nasıl geçtiğini sordu.

“Benim sınavım yok. Ben özel bir gruptayım. Sınavlara istersen giriyorsun. Durumum iyiydi, onun için sınavlara girmemeye karar verdim.”

“O halde neden hâlâ buradasın?”

“Senin durumunu öğrenmem gerekiyordu, değil mi?”

“Ed, sahi mi? Benim yüzümden mi kaldın? Çok tatlısın ama—” Delikanlının gözlerindeki o savunmasız ifade onu endişelendiriyordu. Bu ifadeyi daha önce de görmüştü. Elizabeth güzel bir kızdı.

Ed usulca, “Evet...” diye mırıldandı. “Sahi.”

“Ed, sana minnettarım. Senin sayende bursumu kaybetme tehlikesinden kurtuldum. Ama bir erkek arkadaşım var.”

“Ciddi bir ilişki mi?” Delikanlı önemsemiyormuş gibi konuşmaya çalışmış ama başaramamıştı.

Elizabeth de aynı tavırla konuştu. “Çok ciddi. Nişanlanacağız.”

“Şanslı olduğunu biliyor mu? Ne kadar şanslı olduğunu biliyor mu?”

Elizabeth, Tony Lombard’ı düşündü. “Ben de şanslıyım,” dedi.

Ed birdenbire, “Beth,” dedi.

Kız şaşırıldı. “Ne?”

“Sana kimse Beth demiyor, değil mi?”

“Şey... Hayır. Hayır, demiyor.”

“O çocuk bile mi?”

“Evet...” Tony ona Liz diyordu. Bazen de Lizzie. Bu daha da kötüydü.

Ed öne doğru eğildi. “Ama en çok Beth hoşuna gidiyor, değil mi?”

Elizabeth şaşkınlığını gizlemek için güldü. “Bu da nereden aklına—”

“Boşver.” Ed o şirin gülümsemesiyle ona baktı. “Ben sana Beth diyeceğim. Bence daha iyi. Haydi artık hamburgerini ye.”

Böylece Elizabeth’in üniversitedeki üçüncü yılı da sona erdi. Alice’le vedalaştılar. Aralarına biraz soğukluk girmişti. Böyle olması Elizabeth’i üzüyor, suçun kendisinde olduğunu düşünüyor-

du. Sosyoloji sınavının notları açıklandığı zaman resmen havalara uçmuş, fazla gürültü çıkarmıştı. Sınavdan doksan yedi almıştı. O bölümün en yüksek notuydu bu.

Elizabeth uçağa binmek için havaalanında beklerken kendi kendine, *eh*, dedi. *Üçüncü kattaki çalışma odasında kafama bilgi tıkmaya çalışmaktan daha yanlış bir şey sayılmaz bu yaptığım. Zaten kitabı ezberlemek de doğru dürüst çalışmak anlamına gelmiyor. Sınavlar biter bitmez insan bütün ezberlediklerini unutuyor.*

Çantasından ucu çıkan zarfı yokladı. Son yılı için verilen bursla ilgili mektuptu bu. İki bin dolar alacaktı. Bu yaz Tony'yle birlikte Maine'de, Boothbay'de çalışacaklardı. Orada kazanacağı parayla son yılını rahatlıkla geçirecekti. Ed Hamner sayesinde harika bir yaz geçireceğini de biliyordu. Her şey yolundaydı.

Ama Elizabeth ömrünün en kötü yazını geçirdi.

Haziran yağmurluydu. Benzin kıtlığı turizmi etkiliyordu. Genç kıza Boothbay'de pek az bahşiş veriyorlardı. Daha da kötüsü, Tony evlenmeleri için ısrar edip duruyordu. "Üniversitenin yakınında bir iş bulurum," diyordu. "Sen de öğrencilere yardım fonu sayesinde son seneni rahat geçirirsin." Elizabeth bu fikir onu sevindirmekten çok korkuttuğu için şaşırılmıştı.

Bir terslik vardı.

Bunun ne olduğunu bilmiyordu. Ama bir şey eksikti. Tersti. Yanlıştı. Elizabeth temmuzun sonlarında evinde sinir krizi geçirerek ağlamaya başladı. Bu hali kendisini de korkutmuştu. Bu işin tek iyi yanı, evde birlikte oturduğu Sandra Ackerman adlı sessiz sedasız kızın sevgilisiyle gezmeye gitmiş olmasıydı.

Elizabeth ağustosun başında gördü o kâbusu. Açık bir mezarın dibinde yatıyor, ellerini ayaklarını oynatamıyordu. Yağmur bembeyaz bir gökyüzünden suratına yağıyordu. Sonra Tony başında inşaat işçilerinin giydiklerine benzeyen sarı kaskıyla onun tepesine dikiliyordu.

İfadesiz bir suratla kıza bakarak, "Benimle evlen, Liz," diyordu. "Ya benimle evlenirsin ya da olacaklara katlanırsın."

Elizabeth konuşmaya, onunla evleneceğini söylemeye çalışıyordu. Tony'nin onu bu korkunç, çamurlu çukurdan çıkarması için her şeyi yapmaya hazır olduğunu açıklamak istiyordu. Ama felce uğramış gibiydi.

Tony o zaman, "Pekâlâ," diye homurdanıyordu. "Sen bilirsin."

Sonra uzaklaşıyordu. Elizabeth uyuşukluktan kurtulmaya çabılıyor ama başaramıyordu.

Derken buldozerin gürültüsünü duyuyordu.

Az sonra da onu görüyordu. Uzun, sapsarı, canavar gibi bir şeydi. Öndeki kürek bölümüyle ıslak toprak yığınlarını itiyordu. Tony buldozerin üstünde durmuş Elizabeth'e bakıyordu. Yüzünde acımasız bir ifade vardı.

Elizabeth'i diri diri gömecekti.

Kız sesi çıkmayan, hareket edemeyen vücudunun içine hap solmuştu. Dilsiz bir dehşetle buldozere bakıyordu. Çukurun yanlarından toprak parçaları düşmeye başlıyordu...

Sonra Elizabeth tanıdık bir ses duyuyordu. "Git! Kızı bırak! Defol!"

Tony sendeleyerek buldozerden iniyor ve koşarak kaçıyor.

Elizabeth müthiş bir rahatlık duyuyordu. Başarabilseydi ağlayacaktı. Sonra kurtarıcısı gözüküyordu. Açık mezarın ayak ucunda duruyordu. Ed Hamner'dı bu. Yine eski yeşil asker ceketinin içinde kaybolmuştu. Saçları karışık. Gözlüğü burnunun ucundaki yumruya kadar kaymıştı. Elini kıza uzatıyordu.

Şefkatle, "Kalk," diyordu. "Ben senin ne istediğini biliyorum. Kalk, Beth."

Ve Elizabeth o zaman ayağa kalkmayı başarıyordu. Ağlayarak Ed'e teşekkür etmeye çalışıyor, sözcükleri birbirine karışıyor. Ed sadece şefkatle gülümseyerek başını sallıyordu. Elizabeth onun elini tutuyor ve nereye bastığını görmek için yere bakıyordu. Başını tekrar kaldırdığı zaman salyaları akan dev bir kurtun pençesini tuttuğunu fark ediyordu. Havyanın gözleri kırmızı lambalara benziyordu. Isırmak için ağzını açmıştı, iri sivri dişlerini görebiliyordu.

Elizabeth kâbustan sıçrayarak uyandı. Geceliği terden sırlıklam olmuştu. Vücudu şiddetle titriyordu. Sıcak bir duş aldıktan ve bir bardak süt içtikten sonra bile karanlığa dayanamadı. Işığı açık bırakarak uyudu.

Bir hafta sonra Tony öldü.

Elizabeth kapıyı üstünde sabahlığıyla açtı. Tony'nin geldiğini sanmıştı. Ama dışarda Tony'yle birlikte çalışan gençlerden Danny Kilmer duruyordu. Danny eğlenceli biriydi. Elizabeth'le Tony, Danny ve sevgilisiyle birkaç kez birlikte gezmeye gitmişlerdi. Ama şimdi ikinci kattaki dairesinin kapısının önünde duran Danny hem ciddiymi hem de hasta gibi görünüyordu.

Elizabeth, "Danny?" dedi. "Ne--"

Delikanlı, "Liz," dedi. "Liz, kendine hâkim olmalısın. Sen... Ah, Tanrım!" İri kemikli, kirli elini kapının çerçevesine indirdi. Elizabeth o anda Danny'nin ağladığını fark etti.

"Danny, yoksa Tony'ye bir şey mi oldu? Ne--"

Danny, "Tony öldü," dedi. "O..." Ama boşuna konuşuyordu. Elizabeth bayılmıştı.

Ondan sonraki hafta rüyada gibi geçti. Elizabeth olanları gazetedeki dokunaklı kısa bir haberden ve Harbor'da Danny'yle bira içerken delikanlının anlattıklarından öğrendi.

On altı numaralı karayolunda kanalizasyon borularını tamir ediyorlardı. Yolun bir bölümü kazılmıştı. Tony yaklaşan arabalara işaret ediyordu. Kırmızı bir Fiat süren çocuk yokuştan aşağı iniyordu. Tony ona da durmasını işaret etmişti ama çocuk yavaşlamamıştı bile. Tony toprakları taşıyan bir kamyonun önünde duruyordu. Kaçabileceği bir yer yoktu. Fiat'taki çocuk başından yaralanmıştı. Bir de kolu kırılmıştı. Ağzına bir damla içki koymadığı belliydi. Kazadan sonra sinir krizi geçirmişti. Polis, arabanın fren astarlarında birkaç delik bulmuştu. Sanki bu noktalar çok ısınmış, sonra da erimişti. Elizabeth'in Tony'si nadir görülen bir kazaya kurban gitmişti. Gerçek bir araba kazasına.

Elizabeth'in geçirdiği Şoku ve duyduğu üzüntüyü o gizli suç-
luluk duygusu da arttırıyordu. Tony konusunda karar vermeye
alışırken kader onun yerine bu sorunu zmlemişti. Hastalıklı
bir parçası böyle olmasına gizli gizli seviniyordu. Çünkü Eliza-
beth Tony'yle evlenmek istemiyordu. O kâbusu gördükten sonra
isteyemezdi.

Elizabeth evine dönmeden bir gün önce bir sinir krizi geçirdi.
Yalnız başına bir kayanın üzerinde oturuyordu. Bir saat kadar
sonra ağlamaya başladı. Gözyaşlarının şiddeti kendisini de şaşırt-
mıştı. Elizabeth midesi sancıyınca, başı ağrıyınca kadar ağla-
dı, ağladı. Gözyaşları dindiği zaman kendini daha iyi hissetmedi.
Ama hiç olmazsa içini boşaltmıştı.

Tam o anda Ed Hamner, "Beth?" dedi.

Elizabeth telaşla döndü. Ağzında korkunun o bakırımsı tadı
vardı. Rüyasında gördüğü, dişlerini gösteren kurtla karşılaşaca-
đını sanıyordu. Ama karşısında sadece Ed Hamner vardı. Güneş-
ten yanmıştı. stnde eski yeşil ceket ve kot olmadığı için tuhaf
bir şekilde savunmasız görünüyordu. Kemikli sıska dizlerine
kadar inen kırmızı bir şort ve zayıf göğsünün üzerinde okyanus
rzgriyle şişen bir yelken gibi kabaran beyaz bir tişort giymişti.
Ayağında parmak arası terlik vardı. Glmsemiyordu. Kavurucu
güneş, gözlüğünün camlarını parlattığı için gözlerindeki ifadeyi
görmek imkânsızdı.

Elizabeth ekine ekine, "Ed?" dedi. İstırabı yüzünden hayal
gördüğüne inanmak üzereydi. "Gerçekten sen--"

"Evet, benim."

"Nasıl--"

"Skowhegan'daki Lakewood Tiyatrosu'nda çalışıyordum.
Orada oda arkadaşınla karşılaştım... Adı Alice'ti, değil mi?"

"Evet."

"Bana olanları anlattı. Ben de hemen buraya koştum. Zavallı
Beth." Ed başını salladı. Artık güneşin ışıkları gözlüğünün cam-
larını parlatmıyordu. Elizabeth onun yüzünü görebiliyordu ve

yüzünde kurtları andıran yırtıcı bir ifade yoktu. Sadece sakin ve sıcak bir merhamet vardı.

Elizabeth yine ağlamaya başladı. Gözyaşlarının şiddeti yüzünden hafifçe sarsıldı. Ed ona sarıldı ve her şey yoluna girdi.

Waterville'deki Sessiz Kadın lokantasında yemek yediler. Bu lokanta şehirden kırk kilometre ötedeydi. Belki Elizabeth için gerekli olan da şehirden tam olarak bu kadar uzaklaşmaktı. Yolculuğu Ed'in arabasıyla yaptılar. Yeni bir Corvette'ti arabası. Ed iyi bir sürücüydü, arabayı gösterişli bir tavırla ya da fazla dikkatli sürmüyordu. Elizabeth konuşmak da, neşelendirilmek de istemiyordu. Ed bunu biliyormuş gibiydi. Radyodan hafif bir müzik açtı.

Lokantada yemekleri kızın fikrini almadan söyledi. Deniz ürünleri istemişti. Elizabeth hiç acıkmadığını sanıyordu. Ama yemekler geldiği zaman iştahla yemeye başladı.

Başını ancak tabağı boşaldığı zaman kaldırdı. Sinirli sinirli güldü. Ed sigara içiyor ve onu seyrediyordu.

Elizabeth, "Yas tutan kız iştahla yemek yedi," diye mırıldandı. "Herhalde benim korkunç bir yaratık olduğumu düşünüyorsun."

Ed, "Hayır," diye cevap verdi. "Çok acı çektin. Yeniden gücüne kavuşman gerekiyor. Hastalanmaya benziyor, değil mi?"

"Evet. Tıpkı ona benziyor."

Ed uzanıp onun elini tuttu. Parmaklarını sıktı, sonra elini bıraktı. "Ama artık iyileşme zamanı geldi, Beth."

"Öyle mi? Gerçekten öyle mi?"

Ed, "Evet," dedi. "Şimdi anlat bakalım. Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Yarın eve dönüyorum. Ondan sonra... bilmiyorum."

"Üniversiteye döneceksin, değil mi?"

"Hiç bilmiyorum. Bu olanlardan sonra bana... önemsizmiş gibi geliyor. Eski azmim kalmadı. Okuldan aldığım zevk de öyle."

"Her şeyden yeniden zevk almaya başlayacaksın. Şimdi buna inanman zor ama doğruyu söylüyorum. Altı hafta dene, bak göreceksin. Hem yapacak daha iyi bir şeyin yok ki." Bu sonuncu cümle aslında bir soruydu.

“Haklısın sanırım... Ama... Bir sigara içebilir miyim?”

“Tabii. Ama bunlar mentollü. Üzgünüm.”

Elizabeth bir sigara aldı. “Mentollü sigaralardan hoşlanmadığımı nasıl bildin?”

Delikanlı omzunu silkti. “Mentollü sigara seven kızlara benzemiyorsun sanırım.”

Kız gülümsedi. “Sen çok acayip bir çocuksun, biliyor musun?”

Ed de gülümsedi.

“Gerçekten. O kadar kişinin arasından senin çıkagelmen... Oysa ben kimseyi görmek istemediğimi sanıyordum. Ama geldiğin için gerçekten seviniyorum, Ed.”

“Bazen çok yakın olmadığın biriyle zaman geçirmek iyi gelir.”

“Evet, öyle sanırım.” Elizabeth bir an durakladı. “Sen kimsin, Ed? Yani iyilik perim olman dışında. Aslında kimsin sen?” Nendense o anda bunu öğrenmeyi çok istiyordu.

Delikanlı yine omzunu silkti. “Öyle önemli biri değilim. Üniversitede, koltuklarının altında sürüyle kitapla dolaşan o garip görünümlü çocuklardan biriyim—”

“Ed, sen hiç de garip görünümlü değilsin.”

Delikanlı, “Bal gibi öyleyim,” diyerek güldü. “Lisede başıma dert olan sivilcelerden hâlâ tam anlamıyla kurtulamadım. Üniversitedeki o özel birlikler hiçbir zaman üye olmam için ısrar etmediler. Sosyal ortamlarda da pek dikkat çekmedim. Ben sadece doğru dürüst notlar alan bir yatakhane faresiyim. Gelecek baharda büyük şirketler temsilcilerini üniversiteye yollayacaklar. Herhalde o şirketlerden biriyle bir anlaşma imzalayacağım. İşte o zaman Ed Hamner sonsuza kadar ortadan kaybolacak.”

Elizabeth usulca, “Bu çok kötü olur,” diye mırıldandı.

Ed gülümsedi. Tuhaf bir gülümsemeydi bu. Biraz acıydı.

Elizabeth, “Ya ailen?” diye sordu. “Nerede oturuyorsun? Neler yapmayı seviyorsun—”

Delikanlı, “Başka zaman,” dedi. “Seni geri götürmek istiyorum. Yarın uzun bir uçak yolculuğu yapacaksın. Türü işin olacak.”

O akşam yemeğinden sonra Elizabeth, Tony öldüğünden beri ilk kez kendini rahat hissetti. Artık içinde bir zemberek gitgide kuruluyormuş gibi bir duyguya kapılmıyordu. Kolaylıkta uyuyabileceğini düşündü. Ama öyle olmadı.

Küçük bir soru aklını kemiriyordu.

Alice anlattı... Zavallı Beth...

Oysa Alice, Skowhegan'dan yüz yirmi kilometre uzakta-ki Kittery'deydi. Elizabeth, Alice'in bir oyunu seyretmek için Skowhegan'a gittiğini düşündü.

O Corvette araba. Bu yılın modeliydi. Pahalı bir şeydi. Lakewood Tiyatrosu'nda çalışarak o parayı kazanmış olamazdı. Ed'in ailesi zengin miydi yoksa?

Ed lokantada tam da onun isteyeceği yemekleri söylemişti. Belki de listede aç olduğunu anlamasını sağlayacak tek yemekler onlardı.

Mentollü sigaralar... Sonra Ed'in onu öpme şekli. Tam da istediği gibi öpmüştü. Ve-

Yarın uzun bir uçak yolculuğu yapacaksın.

Ed eve döneceğini biliyordu. Çünkü bunu ona söylemişti. Ama uçakla gideceğini nereden biliyordu? Ya da yolculuğun uzun süreceğini?

Bu sorular Elizabeth'i sıkıyordu. Çünkü Ed Hamner'a âşık olmak üzereydi.

Ne istediğini biliyorum.

Elizabeth uykuya dalarken Ed'in ilk karşılaştıkları gün söylediği bu sözler kulaklarında yankılanıyordu.

Ed, Elizabeth'i geçirmek için o küçücük Augusta havaalanına gelmedi. Kız uçağı beklerken bu yüzden düş kırıklığına uğradığı için şaşırı. İnsanın farkına varmadan birine nasıl da güvenmeye başladığını düşünüyordu. Uyuşturucuya alışmış bir insan gibi. İnsan kendini istediğim an bırakabilirim, diyerek kandırıyordu. Oysa-

Hoparlörden bir ses yükseldi. "Elizabeth Rogan. Lütfen telefona gidin."

Kız telaşla koştı. Ve karşıdan Ed, "Beth?" dedi.

"Ed! Sesini duyduğuma sevindim. Ben de belki--"

"Seni geçirmeye geleceğimi düşündün, değil mi?" Delikanlı güldü. "Bunun için bana ihtiyacın yok ki. Sen büyük ve güçlü bir kızsın. Çok da güzelsin. Bu yolculuğa dayanabilirsin. Seni okulda görebilecek miyim?"

"Ben... Şey... Evet, sanırım."

"Güzel." Bir sessizlik oldu. Sonra Ed ekledi. "Çünkü seni seviyorum. Seni ilk gördüğüm an sana âşık oldum."

Elizabeth'in dili tutuldu sanki. Konuşamadı. Kafasında binlerce düşünce birbirini kovalıyordu.

Ed yine şefkatle güldü. "Hayır, bir şey söyleme. Şimdi olmaz. Tekrar görüşeceğiz. O zaman vaktimiz olacak. Bol bol zamanımız olacak. Güzel bir yolculuk yapmanı dilerim, Beth. Güle güle."

Telefonu kapattı. Elizabeth elinde telefonla öylece duruyordu. Karmaşık düşünceleri ve sorularıyla yalnız kalmıştı.

Eylül.

Elizabeth okula ve derslere hemen uyum sağladı. Örgüsünü bir süre için yarıda bırakmış bir kadın gibi kaldığı yerden devam etti. Tabii ki oda arkadaşı yine Alice'ti. Üniversitedeki ilk yıllarından beri aynı odada kalıyorlardı. Onları odaları belirleyen bilgisayar bir araya getirmişti. Farklı ilgi alanları ve farklı kişilikleri olmasına rağmen her zaman iyi anlaşmışlardı. Alice çalışkan olandı. Kimya bölümündeydi. Elizabeth daha sosyaldi. Kitaplara dalıvermiyordu öyle. Eğitim ve matematik okuyordu.

İki arkadaş yine iyi anlaşıyorlardı. Ama yaz sırasında, aralarına bir soğukluk girmiş gibiydi. Elizabeth bunu sosyoloji sınavı konusundaki anlaşmazlıklarına bağlıyor ve bu konuyu hiç açmıyordu.

Yazın olanlar bir rüyaymış gibi gelmeye başlıyordu. Bazen acayip bir şey oluyor ve Tony'nin lisede tanıdığı bir genç olduğunu düşünüyordu. Delikanlıyı düşündüğü zaman kalbi hâlâ sızlıyordu, bu yüzden Alice'le bu konuyu konuşmaktan kaçınıyor-

du. Ama hissettiği açık bir yaranın sancılması gibi bir şey değildi. Daha çok, eski bir çürüğün zonklamasına benziyordu.

Onu daha çok üzen Ed Hamner'ın aramamasıydı.

Bir hafta geçti. Sonra iki. Sonunda ekim geldi. Elizabeth bir öğrenci rehberi alıp Ed'in adını buldu. Ama bu da bir işine yaramadı. Delikanlının adının karşısında sadece "Mill Sokağı" yazıyordu ve Mill gerçekten de pek uzun bir sokaktı. Elizabeth bu yüzden bekledi. Başka gençler ona çıkma teklif etti, hem de sık sık ama Elizabeth onların teklifini kabul etmedi. Alice bunun olduğu her seferde kaşlarını kaldırıyor ama bir şey söylemiyordu. Zaten altı haftalık bir biyokimya projesine dalmıştı. Çoğu akşam kütüphaneye gidiyordu. Elizabeth eve daha erken döndüğü için oda arkadaşına haftada bir ya da iki defa uzun, beyaz zarflar geldiğini fark etmişti. Ama onlarla ilgilendiği yoktu. O raporları gönderen özel dedektiflik bürosu çok dikkatliydi. Zarflarına büronun adresini yazmıyorlardı.

Yurdun girişine bağlı telefon çaldığı zaman Alice ders çalışıyordu. "Sen bakıver, Liz. Zaten herhalde sanadır."

Elizabeth telefona gitti. "Evet?"

"Bir bey ziyaretçin var, Liz."

Of, Tanrım.

"Kim?" diye sordu sıkkın bir halde. Aklından bin kez kullandığı bahaneleri geçirdi. Ah, evet, migreninin tuttuğunu söyleyebilirdi. Bu hafta bu bahaneyi kullanmamıştı.

Durumun danışmadaki kızı eğlendirdiği anlaşılıyordu. "Adı Edward Jackson Hamner. Hem de *Junior*." Sesini alçalttı. "Çorapları da tek tek."

Elizabeth'in eli sabahlığının yakasına uçtu. "Ah, Tanrım! Ona hemen aşağıya ineceğimi söyle. Hayır, bir dakika sonra orada olacağımı. Hayır. Bir iki dakika sonra. Tamam mı?"

Kız şaşkınlıkla, "Olur," dedi. "O kadar telaşlanma."

Elizabeth dolabından bir pantolon çıkardı önce. Sonra kısa bir kot etek. Saçlarında bigudi olduğunu hatırlayınca inledi. Telaşla onları çıkarmaya başladı.

Alice bütün bunları sakin sakin seyrediyor ve hiç sesini çıkarmıyordu. Ama Elizabeth gittikten sonra kapıya uzun uzun düşünceli bir tavırla baktı.

Ed her zamanki gibi görünüyordu. Hiç değişmemişti. O eski yeşil ceketini giymişti. Ceket hâlâ ona iki beden büyük görünüyordu. Bağa çerçeveli gözlüğünün saplarından biri kırılmış, bunu elektrikçilerin kullandığı türden bir bantla onarmıştı. Kotu yeni ve kaskatı gibiydi. Tony'nin modaaya uygun biçimde giydiği rengi solmuş, yumuşak kotlara hiç benzemiyordu. Ed'in bir ayağında yeşil, bir ayağında da kahverengi çorap vardı.

Ve Elizabeth onu sevdiğini biliyordu.

Ed'e doğru yürüken, "Beni neden daha önce aramadın?" diye sordu.

Delikanlı ellerini ceketinin ceplerine sokup utangaç bir tavırla gülümsedi. "Sana biraz gezmen için zaman vermem gerektiğini düşündüm. Yeni gençlerle tanışman, ne istediğine karar vermen için."

"Ben ne istediğimi biliyorum sanırım."

"Güzel. Sinemaya gitmek ister misin?"

Elizabeth, "Fark etmez," dedi. "Ne istersen olur."

Günler geçerken Elizabeth, o güne dek ruh halini ve ihtiyaçlarını böyle tümüyle anlayan bir tek kişiyle bile karşılaşmadığını düşündü. Erkek ya da kadın. Zevkleri aynıydı. Tony *Baba* gibi şiddet dolu filmlerden hoşlanırdı. Ed ise komedileri ve şiddetle ilgisi olmayan dramları tercih ediyordu. Bir gece canı çok sıkılan Elizabeth'i sirke götürdü. Çok eğlendiler. Çalışmak için buluştukları zaman gerçekten ders kitaplarını açıyorlardı. Bunu üçüncü kattaki odalardan birinde birbirlerine dokunmak için bahane saymıyorlardı. Ed, Elizabeth'i danslara götürüyordu. Özellikle kızın sevdiği eski dansları iyi biliyordu. Nostalji gecesinde 1950'ler *stroll* dansıyla ödül bile kazandılar. Daha da önemlisi Ed, Elizabeth'in

ne zaman tutkulu hissettiğini biliyordu. Onu zorlamıyor, acele ettirmiyordu. Elizabeth, Ed'in yanında diğer delikanlılarla çıktığı zaman kapıldığı duyguyu hiç hissetmiyordu. O çocukların seks için bir takvimleri vardı sanki. İlk çıktıkları gün, iyi geceler öpücüğü. Onuncu randevuda ise geceyi arkadaşlarından birinin dairesinde geçirmek. Ed'in Mill Sokağı'ndaki dairesi apartmanın üçüncü katındaydı. Delikanlı orada yalnız kalıyordu. Elizabeth'i sık sık oraya davet ediyordu ama kız böyle zamanlarda kendini küçük bir Don Juan'ın ihtiras tuzağına düşüyormuş gibi hissetmiyordu. Ed onu zorlamıyordu. Sadece onun istediğini istiyordu. Elizabeth istediği zaman hem de. İlişkileri böylece ilerledi.

Okul ara tatilden sonra tekrar açıldığında Elizabeth, Alice'in tuhaf bir şekilde dalgın görüldüğünü fark etti. Ed onu akşam yemeğine götürmeye gelmeden önce Elizabeth oda arkadaşını birkaç kez büyük bir sarı zarfa bakarken yakaladı. Kaşları çatıktı. Bir seferinde az kalsın Alice'e zarfta ne olduğunu soracaktı. Sonra sormaktan vazgeçti. Herhalde yeni bir projeydi.

Ed, Elizabeth'i yatakhaneye bırakırken şiddetli bir kar başlamıştı.

Delikanlı, "Yarın?" diye sordu. "Bende?"

"Tamam. Mısır patlatırım."

Ed, "Harika," diyerek onu öptü. "Seni seviyorum, Beth."

"Ben de seni seviyorum."

Delikanlı aynı ses tonuyla, "Gece kalmak ister misin?" dedi. "Yarın gece?"

"Tabii, Ed." Kız delikanlının gözlerinin içine baktı. "Sen nasıl istersen."

Ed mırıldandı. "Güzel. İyi uykular, küçüğüm."

"Sana da."

Elizabeth, Alice'in uyuduğunu sanıyordu. Onun için odaya sessizce girdi. Ama Alice yatmamıştı. Masasının başında oturuyordu.

"Alice, iyi misin?"

"Seninle konuşmam gerekiyor, Liz. Ed konusunda."

"Ne olmuş Ed'e?"

Alice sözcükleri dikkatle seçerek konuşmaya başladı. "Konuşmamı bitirdiğim zaman arkadaşlığımız da sona erecek sanırım. Bu benim için büyük bir kayıp. Onun için beni dikkatle dinlemeni istiyorum."

"O halde hiçbir şey söylememen daha iyi olur belki de."

"Elimden geleni yapmak zorundayım." Elizabeth'in duyduğu merak öfkeye dönüştü. "Üzerine vazife olmayan işlere karıştın ve Ed'i mi araştırdın?"

Alice ona sessizce baktı.

"Bizi kıskandın mı yoksa?"

"Hayır. Seni ve gezdiğin çocukları kıskansaydım iki yıl önce bu odadan çıkardım."

Elizabeth şaşkın şaşkın Alice'e baktı. Onun bu sözlerinin doğru olduğunu biliyordu. Birden çok korktu.

Alice, "İki şey Ed Hamner'dan şüphelenmeme neden oldu," diye başladı. "Birincisi, Tony'nin ölümünden sonra bana yazdığında, 'İyi ki Lakewood Tiyatrosu'nda Ed'le karşılaşmışsın,' demiştin... Onun hemen Boothbay'e koştuğundan ve sana yardımcı olduğundan söz etmiştin. Ama ben onunla hiç karşılaşmadım, Liz. Geçen yaz Lakewood Tiyatrosu'nun yakınına bile gitmedim."

"Ama..."

"Ama Ed, Tony'nin öldüğünü nereden biliyordu? Bu konuda hiçbir fikrim yok. Sadece şunu biliyorum: Bunu Ed'e ben söylemedim. İkincisi ise, fotografik hafıza meselesiydi. Tanrım, Liz! Çocuk ayağındaki çorapların bile farkında değil!"

Liz soğuk soğuk, "Bu tümüyle farklı bir şey," dedi. "Bu--"

Alice usulca, "Ed Hamner geçen yaz Las Vegas'taydı," diye açıkladı. "Temmuzun ortalarında dönüp Pemaquid'de bir motelde oda tuttu. Pemaquid, Boothbay sınırının hemen ötesinde. Yani... Ed sanki ona ihtiyacın olmasını bekliyordu."

"Delilik bu! Hem sen Ed'in Las Vegas'ta olduğunu nereden biliyorsun?"

“Okul açılmadan hemen önce Shirley D’Antonio’yla karşılaştım. Pines Lokantası’nda çalışmış. Restoran tiyatronun hemen karşısında. Yaz boyunca Ed Hamner’a benzeyen bir tek kişi bile görmemiş. Bunu duyduğum zaman Ed’in sana birçok konuda yalan söylediğini anladım. O yüzden babama gidip her şeyi anlattım. O da bana aklımdakini yapmamı söyledi.”

Elizabeth şaşırıldı. “Ne yapmanı?”

“Özel bir dedektiflik bürosuna gitmemi.”

Elizabeth ayağa fırladı. “Bu kadarı yeter, Alice! Bitti!” Otobüse binip kente gidecek ve Ed’in evinde kalacaktı. Zaten kaç zamandır onun bunu sormasını bekliyordu.

Alice, “Hiç olmazsa her şeyi bilmelisin,” dedi. “Ondan sonra kararını kendin verirsin.”

“Hiçbir şeyi bilmem gerekmiyor. Ben sadece Ed’in şefkatli ve iyi—”

“Aşkın gözü kördür, değil mi?” Alice acı acı güldü. “Ama belki ben de seni biraz olsun seviyorumdur, Liz. Bunu hiç düşündün mü?”

Elizabeth dönüp uzun uzun Alice’i süzdü. “Beni seviyorsan bile sevgini gösterme biçimin çok tuhaf... Pekâlâ. Anlat bakalım. Belki de haklısın. Belki de sana bu kadarını borçluyum. Haydi, devam et.”

Alice usulca, “Sen Ed’i uzun bir süreden beri tanıyorsun,” dedi.

“Ben... Ne?”

“119 İlkokulu, Bridgeport, Connecticut.”

Elizabeth’in dili tutuldu sanki. Annesi ve babasıyla Bridgeport’ta altı yıl oturmuşlardı. Elizabeth üçüncü sınıfa geçtiği yıl şimdiki evlerine taşınmışlardı. Evet, 119 İlkokulu’na gitmişti ama—

“Alice bundan emin misin?”

“Onu hatırlıyor musun?”

“Hayır! Tabii ki hayır!” Ama Elizabeth, Ed’i ilk gördüğü zaman onu bir yerden tanıyormuş gibi bir duyguya kapıldığını hatırlıyordu.

“Güzel kızlar çirkin ördek yavrularını hiçbir zaman hatırlamaz. Belki Ed daha o zaman seni beğendi. Belki de sınıfın en arkasında oturup sadece... seni seyretti. Ya da bahçede. Hiç dikkati çekmeyen, daha o zamandan gözlük takan ve herhalde dişlerinde de tel olan bir çocuk. Sen onu hiç hatırlamıyorsun. Ama Ed’in seni çok iyi hatırladığından eminim.”

Elizabeth, “Başka?” dedi.

“Büro onun izini okuldaki kayıtların yardımıyla buldu. Ondan sonra iş yalnızca bazı kimseleri bulmaya ve onlarla konuşmaya kaldı. Görevi verdikleri dedektif öğrendiği bazı şeyleri pek anlayamadığını bildirdi. Doğrusu onları ben de anlayabilmiş değilim. İçlerinden bazıları insanı korkutuyor.”

Elizabeth sertçe, “Eh, umarım korkutuyordur,” dedi.

“Ed Hamner’ın babası müthiş bir kumar hastasıymış. New York’ta büyük bir reklam ajansında çalışmış. Sonra bir şeylerden kaçıyormuş gibi gidip Bridgeport’a yerleşmiş. Dedektif New York’taki bütün kumar oynatılan yerlere borcu olduğunu söylüyor.”

Elizabeth gözlerini kapattı. “Bu insanlar harcadığın paraya karşılık bayağı pislik çıkarmışlar, değil mi?”

“Belki. Her neyse... Ed’in babasının başı Bridgeport’ta da belaya girmiş. Yine kumar yüzünden. Ama bu kez tefecilik yapan bir gangstere borçlanmış ve nasıl olduysa bir koluyla bir bacağı kırılıvermiş. Dedektif bunun bir kaza olmadığından emin.”

Elizabeth, “Başka?” diye sordu. “Çocuk dövmek? Zimmetine para geçirmek?”

“Adam 1961’de Los Angeles’ta küçük ve önemsiz bir reklam ajansında iş bulmuş. İşi Las Vegas’a biraz fazla yakınmış. Hafta sonlarını Las Vegas’ta geçirmeye başlamış. Müthiş kumar oynuyor ve... durmadan kaybediyormuş. Ama sonra oğlu Ed’i yanına almaya başlamış ve şansı hemen dönmüş. Artık kazanıyormuş.”

“Bütün bunları uyduruyorsun. Öyle olmalı.”

Alice önündeki rapora elini vurdu. “Hepsi burada yazılı, Liz. Tabii bazıları mahkemece kabul edilecek kanıtlar değil. Ama de-

dektif konuştuğu kimselerin yalan söylemek için bir nedeni olmadığını inanıyor. Ed'in babası oğlundan 'benim uğurum' diye söz ediyormuş. Önce, yasalar o yaşta çocukların kumarhanelere girmesini yasaklasa da kimse çocuğun kumar sırasında babasının yanında oturmasına itiraz etmemiş. Babası çok para kaybettiği için iyi bir av sayılıyormuş. Ama sonra Ed'in babası sadece rulet oynamaya başlamış. Sadece kırmızı-siyah ve tek-çift üzerine oynuyormuş. O yılın sonunda Las Vegas'taki bütün kumarhaneler çocuğun içeri girmesini yasaklamış. O zaman Ed'in babası başka tür bir kumara başlamış."

"Neye yani?"

"Borsaya. Hamner'lar 1961'in ortalarında Los Angeles'a taşındıkları zaman kirası doksan dolar olan kutu gibi bir eve yerleşmişler. Bay Hamner'in on yıllık bir arabası varmış. Ama 1962'nin sonlarında, yani sadece on altı ay sonra, San Jose'de kendi villalarında oturuyorlarmış. Bay Hamner yepyeni bir Thunderbird almış. Bayan Hamner da bir Volkswagen. Anlayacağın, küçük bir çocuğun Nevada kumarhanelerine girmesi yasaktır, ama kimse gazetelerin borsa sayfalarını onun elinden alamaz."

"Yani sen Ed'in... yani onun... Sen çıldırmışsın, Alice! Bu imaların--"

"Benim bir şeyi ima ettiğim yok. Sadece... belki de Ed babasının neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ne istediğini."

Ne istediğini biliyorum.

Sanki bu sözleri Ed, Elizabeth'in kulağına söylemişti. Ürperdi.

"Bayan Hamner ondan sonraki altı yıl çeşitli akıl hastanelerine girip çıkmış. Sınırlarının bozuk olduğu söyleniyormuş. Ama dedektif bir hastabakıcıyla konuşmuş ve kadının psikozlu sayılabileceğini öğrenmiş. Bayan Hamner oğlunun şeytanın hizmetkârı olduğunu iddia ediyormuş. 1964'te büyük bir makasla oğlunu bıçaklamış. Ed'i öldürmeye çalışmış. O... Liz? Ne var, Liz?"

Elizabeth, "Yara izi," diye mırıldandı. "Bir ay kadar önce üniversite havuzu açıkken Ed'le oraya yüzmeye gittik. Omzunda derin, çukur bir yara izi var... Şurada..." Elini sol göğsünün yuka-

rısına götürdü. "Ed dedi ki..." Midesi bulanmaya başlamıştı. Kusmak üzereydi. Kendini toplayıncaya kadar bekledi. "Ed küçük bir çocukken sivri bir çitin üzerine düştüğünü söyledi."

"Devam edeyim mi?"

"Neden olmasın? Söyleyeceklerini bitir. Artık ne zararı olur?"

"1968'de annesini San Joaquin Vadisi'ndeki çok lüks bir akıl hastanesinden çıkarmışlar. Ed, babası ve annesi tatile gitmişler. Yüz bir numaralı karayolunun üzerindeki bir piknik yerinde mola vermişler. Çocuk ateş yakmak için çalı çırpı toplarken kadın gaza basmış ve arabayla uçurumdan okyanusa uçmuş. Kocası da yanındaymış. Belki de Ed'i ezmeye çalışmıştır. Ed o sırada on sekizine basmak üzereymiş. Babası ona bir milyon dolar değerinde hisse senedi bırakmış. Ed bir buçuk yıl sonra bu tarafa gelmiş ve bu üniversiteye yazılmış. Hepsi bu kadar."

"Başka kirli çamaşır yok mu?"

"Bunlar yeterli değil mi, Liz?"

Elizabeth ayağa kalktı. "Ed ailesinden söz etmeyi bu yüzden istemiyor demek ki. Mezarlarını kazmadan duramadın, değil mi?"

Alice, "Sen körsün," dedi. Elizabeth paltosunu giyiyordu. Alice ekledi. "Herhalde şimdi Ed'e gidiyorsun."

"Evet."

"Çünkü onu seviyorsun."

"Evet."

Alice odada ilerleyip arkadaşını kolundan tuttu. "Bir an yüzündeki şu somurtkan, hoşnutsuz ifadeyi siler ve düşünür müsün?! Ed Hamner bizim ancak hayal edebileceğimiz şeyleri yapıyor. Babasının rulette para kazanmasını sağlamış. Adamı borsadan zengin etmiş. Ed bir şekilde kazananı seçebiliyor. Belki de psişik güçleri olan biri. Belki olacakları önceden seziyor. O kadarını bilmiyorum. Bazı insanlarda böyle güçler oluyor. Ama Liz, onun seni kendisini sevmeye zorladığı hiç aklına gelmiyor mu?"

Elizabeth ağır ağır döndü. "Hayatımda bundan daha gülünç bir söz duymadım!"

"Öyle mi? Ed sana sosyoloji sınavının cevaplarını verdi. Babasına rulette kazanması için cevapları verdiği gibi! Ed hiçbir zaman

soyoloji dersi almamış! Baktım. Bunu sadece onu ciddiye almanı sağlamak için söylemiş!”

Liz, “Sus artık!” diye haykırarak elleriyle kulaklarını tıkadı.

“Ed, sınavda hangi soruların sorulacağını biliyordu. Tony’nin ne zaman öleceğini de! Senin uçakla eve döneceğini de! Hatta geçen ekim, hayatına yeniden girmek için psikolojik açıdan en uygun zamanı da.”

Elizabeth arkadaşından uzaklaşıp kapıyı açtı.

Alice, “Lütfen,” dedi. “Liz, lütfen beni dinle. Ed’in bütün bunları nasıl başardığını bilmiyorum. Kendisinin bildiğini de sanmıyorum. Belki sana zarar vermek de istemiyor. Ama aslında bunu yaptı bile. Kendini sana sevdirdi. İstediyin ve ihtiyacın olan her gizli şeyi öğrenerek yaptı bunu. Ama bu sevgi değil. Tecavüz!”

Elizabeth kapıyı çarparak kapattı ve merdivenden koşu koşu indi.

Son otobüse yetişti. Kar daha da şiddetlenmişti. Otobüs sakatlanmış bir böcek gibi yoldaki kar yığınlarının arasından sallana sallana ilerliyordu. Elizabeth en arkaya oturmuştu. İçeride sadece altı yedi yolcu vardı. Aklında binlerce düşünce birbirini kovalıyordu.

Mentollü sigaralar. Borsa. Annesine Deedee dediklerini bilmesi. Birinci sınıfta arkalarda oturan ve ne olduğunu anlayamayacak kadar küçük, neşeli bir kıza ısrarla bakan o çocuk—

Ne istediğini biliyorum.

Hayır. Hayır. Hayır. Onu seviyorum!

Seviyor muydu? Yoksa her zaman uygun şeyi ismarlayan, onu sevdiği filmlere götürülen biriyle olmak mıydı hoşuna giden? Onun istemediği bir şeyi yapmayan, istemediği bir yere gitmeyen biriyle olmak? Ed ona sadece görmek istediğini gösteren bir tür psişik ayna mıydı? Her zaman en uygun hediyeleri veriyordu. Hava birdenbire soğuduğu zaman, bir saç kurutma makinesi olmasını istediğinde kim ona bunu hediye etmişti? Ed Hamner tabii. Sözüm ona indirimden almıştı. Tabii Elizabeth de çok sevinmişti.

Bu sevgi değil. Tecavüz!

Elizabeth anacaddeyle Mill Sokağı'nın köşesinde otobüsten indiğinde rüzgâr yüzünü tırmaladı. Otobüs homurdanarak uzaklaşırken stop lambaları karlı gecede bir an ışıldadı, sonra da gözden kayboldu.

Elizabeth kendini o güne kadar hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Ed evde yoktu.

Elizabeth beş dakika kadar kapıyı çalıp ne yapacağını bilemeden bekledi. Birdenbire, Ed'in onunla beraber değilken ne yaptığını, kimlerle konuştuğunu hiç bilmediğini fark etti. Bu konu hiç açılmamıştı.

Belki yeni bir saç kurutma makinesinin parasını kazanmak için poker oynuyordur.

Ansızın kararını verip parmakucunda yükseldi. Ed'in yedek anahtarını kapı çerçevesinin üstüne koyduğunu biliyordu. Orayı eliyle yokladı. Parmakları anahtara çarptı ve anahtar tık diye koridorun zeminine düştü.

Elizabeth anahtarı alıp kilide soktu.

Ed içeride olmadığı için daire ona farklı gözüktü. Yapay bir yerdi burası. Sahne dekoru gibi. Elizabeth sık sık görünüşüne pek aldırmayan birinin derli toplu, güzel döşenmiş bir evde oturmasının pek komik olduğunu düşünürdü. Ed sanki orayı kendisi için değil de Elizabeth için döşemişti. Ama tabii bu delice bir düşüncedydi. Değil mi?

Elizabeth bir kez daha, ilk seferinde olduğu gibi, ders çalışır ya da televizyon seyrederken bu sandalyede oturmayı ne kadar sevdiğini düşündü. Tam ona göreymi. Küçük Ayı'nın iskemlesinin Altın Saçlı Kız'a göre olması gibi. Ne fazla yumuşak ne de fazla sert. Tam karar. Ed'le ilgili her şey gibi.

Oturma odasında iki kapı vardı. Bunlardan biri Ed'in yatak odasına, diğeri de küçük mutfığa açılıyordu.

Rüzgâr dışarda ılık çalıyor, eski apartmanın takırdayıp çatırdamasına neden oluyordu.

Elizabeth yatak odasına geçip pirinç karyolaya baktı. Galiba bu da ne fazla yumuşaktı ne de fazla sert, tam karardı. Sinsi bir ses alayla, "Adeta kusursuz, değil mi?" diye fısıldadı.

Kitaplığa gidip rasgele kitapların adlarını okudu. Sonra bakışları bir cilde takıldı. Kitabı çekti. *Ellilerde Dans*. Kitap elinde kendiliğinden açılıverdi. Açılan sayfada "Stroll" başlığı kırmızı kalemle defalarca kez çembere alınmıştı. Yanına da iri, adeta suçlayan harflerle "BETH" yazılmıştı.

Elizabeth kendi kendine, *artık gitmeliyim*, dedi. *Böyle yaparsam yine bir şeyleri kurtarmış olurum. Ed şimdi dönerse bir daha onun yüzüne bakamam ve Alice kazanmış olur. Harcadığı paranın karşılığını da tam olarak alır.*

Ama Elizabeth artık duramayacağını biliyordu. Ok yaydan çıkmıştı bir kere.

Dolaba gidip tokmağı çevirdi. Ama kapak açılmadı. Kilitliydi.

Elizabeth şansını deneyip parmak uçlarında yükseldi ve eliyle kapağın üstünü yokladı. Parmakları bir anahtara sürttü, anahtarı aldı ve içinde bir ses açık açık, *bunu yapma*, dedi. Elizabeth Mavi Sakal'ın karısını ve yanlış kapıyı açtığı zaman içeride bulduğu şeyi düşündü. Ama gerçekten çok geçti artık. Şimdi dolabı açmazsa bir şey hep içini kemirip duracaktı. Açtı.

Ve çok garip bir duyguya kapıldı. Sanki gerçek Ed Hamner Jr. başından beri burada saklanıyordu.

Dolabın içi karmakarışıkta. Elbiseler, kitaplar, telleri gevşemiş bir raket, bir çift yırtık tenis ayakkabısı, eski test kâğıtları, bir kâsedan dökülmüş tütünler. Bir köşeye fırlatılmış yeşil ceket.

Elizabeth yerdeki kitaplardan birini aldı. Adını okuyunca gözlerini kırıştırdı. *Altın Dal*. Bir diğeri: *Eski Ayinler, Modern Esrarlar*. Bir başka kitap: *Haiti'de Voodoo*. Ve nihayet üzerindeki cilt eskilikten çatlamış, fazla kullanıldığı için adı neredeyse silinmiş, biraz çürümüş balık gibi kokan bir kitap: *Necronomicon*. Elizabeth gelişigüzel bir yeri açtı, sonra da inledi. Kitabı fırlatıp attı ama o iğrenç sahne gözünün önünden hemen silinmedi.

Elizabeth daha çok kendini toplayabilmek için eski yeşil cete uzandı. Cepleri arayacağını kendine bile itiraf etmek istemi-

yordu. Ama ceketi kaldırırken başka bir şeyi fark etti. Tenekeden küçük bir kutu...

Kutuyu merakla alıp ellerinin arasında çevirdi. İçinde bir şeyler tıkırdadı. Küçük bir çocuğun "hazinelerini" saklamak için seçeceği bir kutuya benziyordu. Tenekenin dibinde kabartma harflerle, "Bridgeport Şekerleme Şirketi" yazılıydı. Elizabeth kutuyu açtı.

En üstte bir bebek vardı. Elizabeth'in bebeği.

Kız buna baktı ve titremeye başladı.

Bebeğin üzerinde kırmızı naylonlu kumaştan yapılmış bir giysi vardı. Bu kumaş iki üç ay önce kaybettiği şaldan kesilmişti. Ed'le sinemaya gittikleri gece kaybolmuştu şal. Bebeğin kolları pipo temizlemek için kullanılan tellerden yapılmıştı. Üzerlerine mavi yosuna benzeyen bir şeyler sarılmıştı. Belki de bir mezarlıktan toplanmıştı bu yosun. Bebeğin saçları da vardı. Ama saçlarda bir yanlışlık vardı. Bebeğin pembe silgiden başına dikkatle yapıştırılmış saçlar ince beyaz ipliklere benziyorlardı. Elizabeth'in saçları kum rengini andıran bir sarıydı ve telleri de kalındı. Bu daha çok-

Çocukluğundaki saçlarına benziyordu.

Genç kız yutkundu, boğazından tuhaf bir ses çıktı. Birinci sınıftayken onlara yuvarlak uçlu küçücük makaslar vermemişler miydi? Bir çocuğun eline uyacak kadar ufak makaslar? O kadar uzun zaman önce küçük bir çocuk belki de uyku vaktinde arkasından usulca sokulup-

Elizabeth bebeği bir tarafa bırakıp tekrar kutunun içine baktı. İçindeki mavi bir poker fişinin üzerine kırmızı mürekkeple acayip, altı köşeli bir işaret yapılmıştı. Kutuda gazeteden kesilmiş, kenarları yırtık bir ölüm ilanı da vardı. Bay ve Bayan Hamner. Adamla kadın kupürdeki fotoğraflarından anlamsızca gülümsüyorlardı. Elizabeth aynı altı köşeli şeklin Hamner'ların suratlarına da çizildiğini fark etti. Ama bu, siyah mürekkeple yapılmıştı. Sonra iki bebek daha. Biri erkek, biri de kadın. Bebeklerin suratları fotoğraftaki yüzlere iğrenç bir biçimde benziyordu. Kuşku götürmeyecek bir biçimde.

Ve bir şey daha...

Elizabeth bunu çıkarmaya çalıştı. Ama parmakları öyle titriyordu ki neredeyse elinden düşürecekti. Hafifçe inledi.

Bu bir arabaydı. Küçük çocukların kırtasiye ya da oyuncakçıdan alıp parçalarını zamkla yapıştırdıkları türden bir şeydi. Elizabeth'in elinde tuttuğu bir Fiat'tı. Kırmızıya boyanmıştı. Ve Tony'nin gömleklerinden birinin parçası arabanın önüne tutturulmuştu.

Elizabeth arabayı tersine çevirdi. Biri arabanın altını çekiçle vurarak parçalamıştı.

"Demek buldun? Seni nankör sürtük!"

Elizabeth haykırdı ve elindeki arabayla kutuyu düşürdü. Ed'in kirli hazineleri etrafa saçıldı.

Ed kapıda durmuş ona bakıyordu. Elizabeth ömrü boyunca bir insanın yüzünde hiç böylesine bir kin ve nefret görmemişti.

"Tony'yi sen öldürdün," dedi.

Ed pis pis sırıttı. "Bunu kanıtlayabileceğini mi sanıyorsun?"

"Bu önemli değil." Sesinin sakın olması kendini de şaşırttı. "Ben biliyorum. Ve seni bir daha görmek istemiyorum. Hiçbir zaman. Ve başka birine... bir şey... yaptığın takdirde... bunu hemen anlayacağım. İşte o zaman icabına bakacağım. Yolunu bulacağım bunun."

Ed yüzünü buruşturdu. "Bana böyle teşekkür ediyorsun demek? Sana istediğin her şeyi verdim. Başka hiçbir erkeğin veremeyeceği şeyleri. İtiraf et bunu. Seni çok mutlu ettim."

Elizabeth olanca sesiyle haykırdı. "Tony'yi öldürdün!"

Ed öne doğru bir adım attı. "Evet. Bunu senin için yaptım. Hem sen nesin, Beth? Sen aşkın ne olduğunu bilmiyorsun bile. Ben seni ilk gördüğüm an sevdim. On yedi yıl önce. Tony sana bunu söyleyebilir miydi? Böyle ilişkiler senin için hiçbir zaman zor olmadı. Sen güzelsin. Hiçbir zaman şunu istediğini, buna ihtiyacın olduğunu düşünmedin. Yalnız olduğunu da. Sen... istediğin şeyleri elde etmek için başka yollar bulmak zorunda kalmadın. Her zaman sana bunları verecek bir Tony vardı. Sadece gülümsemen

ve lütfen demen yeterliydi." Sesi biraz tizleşti. "Ben istediklerimi hiçbir zaman o yoldan elde edemezdim. Bunu denemediğimi mi sanıyorsun? Babamda işe yaramadı. Hep daha da fazlasını istiyordu. Onu zengin edinceye kadar geceleri yatarken beni hiç öpmemi. Bir kere olsun beni kucaklamadı. Annem de onun gibiydi. Evliliğini kurtardım onun. Ama bu anneme yetti mi? Benden nefret etti! Benim anormal olduğumu söyledi! Anneme güzel şeyler verdim ama... Beth, yapma bunu! Sakın... Sakın..."

Elizabeth bebeğin üzerine bastı. Topuğunu üzerinde çevirerek bebeği iyice ezdi. İçinde bir an bir acı alevlendi ama sonra geçti. Ed'den korkmuyordu artık. O genç bir adamın vücuduna girmiş, küçük, ezik bir çocuktü. Ve çorapları da tek tekti.

Elizabeth, "Artık bana bir şey yapabileceğini sanmıyorum, Ed," dedi. "Yapamazsın, değil mi?"

Delikanlı bitkin bitkin ona arkasını döndü. "Haydi... Git artık. Ama kutuyu bırak. Hiç olmazsa bunu yap."

"Kutuyu bırakacağım. Ama içindekileri değil." Elizabeth, Ed'in önünden geçti. Delikanlının omuzları dönüp kızı yakalayacakmış gibi kasıldı. Ama sonra tekrar düştüler.

Elizabeth ikinci katın sahanlığına vardığı sırada Ed merdivenin başına çıkıp tiz bir sesle, "Git bakalım!" diye bağırdı. "Ama benden sonra hiçbir erkeği beğenemeyeceksin! Çirkinleştiğin ve erkekler artık sana istediklerini vermediği zaman beni arayacaksın! Yanında olmamı isteyeceksin! Neyi kaldırıp attığını anlatacaksın!"

Elizabeth merdivenlerden inip karlı geceye çıktı. Soğuk havanın yüzüne çarpması hoşuna gitti. Üniversite üç kilometre ötedeydi ve yürümesi gerekiyordu. Ama Elizabeth buna aldırmadı bile. Yürümek istiyordu. Soğuğu hissetmek. Ancak o zaman kendini temiz sayacaktı.

Garip bir biçimde Ed'e acıyordu. Müthiş bir gücü olan küçük bir çocuk cüce bir ruhun içine sıkışıp kalmıştı. Ed insanların kurşun askerler gibi davranmalarını isteyen küçük bir oğlan çocuğuydu. Onlar istediğini yapmadıkları ya da Ed'in içyüzünü an-

ladıkları zaman öfkeyle bu kişileri ayaklarının altında çiğnemeye kalkıyordu.

Ya o neydi? Ed'de olmayan pek çok şey verilmişti ona. Bu şeyler için çabalamamıştı, bunlara sahip olamamak Ed'in suçu değildi. Alice'in sözlerine nasıl tepki verdiğini hatırladı. İyiden çok kolay olduğu için bir şeye körcesine, kıskançlıkla sarılmaya çalışmıştı. Başka hiçbir şeye aldırmamıştı. Hiçbir şeye.

Çirkinleştiğin ve erkekler artık sana istediklerini vermediği zaman beni arayacaksın! Yanında olmamı isteyeceksin!.. Ne istediğini biliyorum.

O kadar az şeye ihtiyacı olacak kadar basit bir insan mıydı?

Hayır! Tanrım, yalvarırım.

Elizabeth, kentle üniversite arasındaki köprüde durup Ed Hamner'in büyüğü eşyalarını teker teker suya attı. En sona kırmızıya boyalı Fiat modeli kaldı. O da şiddetle yağın karda döne döne düştü, sonra gözden kayboldu. Ve Elizabeth tekrar yürümeye başladı.

MISIRIN ÇOCUKLARI

Burt radyoyu açarken ses ayarını kaçırdı ama geri kısmadı çünkü karısıyla tartışmak üzereydiler ve bunu istemiyordu. Hiç istemiyordu hem de.

Karısı Vicky bir şeyler söyledi.

Burt, "Ne?" diye bağırdı.

"Şunun sesini kıs! Kulak zarlarımın patlamasını mı istiyorsun?"

Burt dilinin ucuna kadar gelen sözleri söylememek için dişlerini sıkarak radyoyu kısıtı.

Vicky fularıyla yelpazeleniyordu. Oysa Thunderbird'ün havalandırma sistemi açıktı. "Neredeyiz şimdi?"

"Nebraska'da."

Kadın ona soğuk soğuk baktı. "Evet, Burt. Nebraska'da olduğumuzu ben de biliyorum, Burt. Ama şimdi hangi cehennemdeyiz?"

"Haritan var ya, aç bak. Yoksa okumayı bilmiyor musun?"

"Ah, ne ince bir espri! Otobandan bu yüzden mi ayrıldık? Beş yüz kilometre boyunca mısırları seyretmek için mi! Ve tabii Burt Robeson'ın ince esprilerine ve bilgeliğine maruz kalmak için."

Burt direksiyonu elleriyle öyle sıkıca kavramıştı ki eklemleri bembeyaz kesilmişti. *Direksiyonu sıkıca tutuyorum*, diye düşündü, çünkü parmaklarını gevşettiğim an ellerimden biri yukarı kalkacak ve yanımda oturan eski balo kraliçesinin suratına inecek. *Evliliğimizi kurtarıyoruz. Evet. Savaşta köyleri kurtardığımız gibi.*

Sonra dikkatle, "Vicky," dedi. "Boston'dan ayrıldığımızdan beri otobanda üç bin iki yüz elli kilometre yol gittim. Arabayı hep ben sürdüm çünkü sen direksiyona geçmeye yanaşmadın. Sonra--"

Vicky öfkeyle, "Bu doğru değil!" diye itiraz etti. "Uzun süre araba kullandığım zaman migrenim tuttuğu için--"

"Sonra arka yollardan ilerlerken senden haritaya bakmanı istedim. Sen de, 'Tabii, Burt,' dedin. Tam olarak böyle dedin. Ama sonra--"

"Bazen seninle nasıl evlendiğimi düşünüyorum."

"Bir tek sözcük söyleyerek."

Kadın bir an kocasına baktı. Dudakları bembeyaz kesilmişti. Sonra yol haritasını aldı. Öfkeyle sayfalarını çevirdi.

Burt sıkıntıyla otobandan ayrılmanın hata olduğunu düşündü. Yazık da olmuştu. O ana kadar araları oldukça iyi sayılırdı. Birbirlerine neredeyse insan gibi davranmışlardı. Sözüm ona Vicky'nin deniz kıyısındaki abisini görmeye gidiyorlardı. Ama aslında evliliklerini kurtarmak için gösterdikleri son bir çabaydı bu ve bir ara işe yarayacağını da düşünmüştü.

Ama otobandan ayrıldıklarından beri durum tekrar kötüleşmişti. Ne kadar kötü? Eh, aslına bakılırsa korkunç kötü!

"Otobandan Hamburg'da ayrıldık, değil mi?"

"Evet."

Vicky, "Gatlin'e kadar hiçbir şey yok," dedi. "Otuz kilometre ötede. Yolun üstünde. Gatlin'de durup bir şeyler yiyebilir miyiz? Yoksa o kıymetli programın saat ikiye kadar yolumuza devam etmemizi mi gerektiriyor? Dün yaptığımız gibi?"

Burt gözlerini bir an yoldan ayırıp karısına baktı. "Burama kadar geldi, Vicky! Bana göre hava hoş! İstersen buradan döner tekrar eve gideriz. Konuşmayı istediğin o avukatı görürüz. Çünkü bu iş olacak gibi değil--"

Vicky yeniden önüne dönmüştü. Yüz hatları iyice gerilmişti. Sonra birdenbire suratında korkuyla karışık bir hayret ifadesi belirdi. "Burt, dikkat et! Çarpacaksın--"

Burt dikkatini tekrar yola verdiği anda bir şeyin arabanın çamurluğunun altında kaybolduğunu gördü. Bir an sonra, daha ayağını gaz pedalından çekip frene basarken, bir şeyin mide bulandıracak bir biçimde önce ön, sonra da arka tekerleklerin altında sarsıldığını hissetti. Araba ortadaki şeritte aniden durunca karı koca öne savruldu. Arabanın hızı seksenden sıfıra inerken yolda siyah lastik izleri kaldı.

Burt, "Bir köpek," dedi. "Bana onun bir köpek olduğunu söyle, Vicky."

Kadının rengi iyice uçmuştu. Yüzü beyaz peynir gibiydi. "Bir oğlan çocuk. Küçük bir çocuk. Mısırların arasından fırladı ve... kutlarım, kaplan."

Vicky zorlukla kapıyı açıp dışarıya doğru eğildi ve kusmaya başladı.

Burt direksiyonun başında dimdik oturuyor, hâlâ gevşekçe direksiyonu tutuyordu. Uzun bir süre gübrenin keskin kokusundan başka hiçbir şeyi fark etmedi.

Sonra birdenbire Vicky'nin arabadan indiğini anladı. Yan aynaya baktığı zaman karısının sendeleyerek yoldaki paçavra yığınınına benzeyen şeye doğru gittiğini gördü. Normalde zarif bir kadındı. Ama şimdi zarafetini tamamen kaybetmişti.

Bu kasıtsız adam öldürme. Böyle diyorlar. Gözlerimi yoldan ayırdım.

Burt kontağı kapatıp arabadan atladı. Rüzgâr insan boyundaki mısırları hafifçe hışırdatıyor, bu acayip ses bir iç çekişi andırıyordu. Vicky şimdi o paçavra yığınının yanında duruyordu. Burt karısının hıçkırıklarını duyabiliyordu.

Vicky'nin durduğu noktayla arabanın arasındaki uzaklığın tam ortasına geldiği sırada, solda bir şey gözüne takıldı. O yeşilliklerin arasında parlak bir kırmızılık vardı. Ambarları boyadıkları kırmızı boya kadar parlaktı bu.

Burt durup doğrudan mısırlara baktı. *Bu yıl mısır gerçekten çok verimli olmuş,* dedi kendi kendine. Aslında paçavra yığınınını düşünmemeye çalışıyordu. Mısırlar çok sıkıldılar ve ürün vermek üze-

reydiler. O düzgün, gölgeli dizilerin arasına girseniz tekrar dışarı çıkmak için belki de bir gün çabalamak zorunda kalırdınız. Ama baktığı yerde o düzgün sıralar bozulmuştu. Birkaç uzun mısır kırılmış ve bükülmüştü. Peki, daha geride, gölgelerin arasındaki şey neydi?

Vicky ona, "Burt!" diye haykırdı. "Gelip bakmak istemiyor musun? Böylece poker arkadaşlarına Nebraska'da nasıl bir şey avladığını anlattırısın. Sen—" Ama yeniden hıçkırmaya başlayınca sözleri anlaşılmasız oldu. Gölgesi keskin çizgilerle tam ayaklarının altına düşmüştü. Öğle olmak üzereydi.

Burt mısırların arasına girdiği zaman gölgeler etrafını sarıverdi. O kırmızı ambar boyası kandı aslında. Sinekler uyuşuk uyuşuk vızıldayarak kanın üzerine konuyor, tadına bakıyor, sonra da havalanıyorlardı... Belki de diğer sineklere haber vermeye gidiyorlardı. Daha içerideki yapraklara da kanlar damlamıştı. Kan yoldaki kazadan bu kadar uzağa sıçramış olabilir miydi? Sonra Burt yoldan gördüğü şeyin yanında durdu. Eğilip onu aldı.

Burada da düzgün sıralar biraz bozulmuş, birkaç mısır sarhoş gibi yana eğilmişti. İkisi ise kırılıp kopmuştu. Toprak çukur çukur olmuştu. Burada da kan vardı. Mısırlar hışırıyordu. Burt hafifçe ürpererek yola döndü.

Vicky sinir krizi geçiriyordu. Ona anlaşılmasız sözler haykırıyor, ağlıyor, gülüyordu. Her şeyin böyle melodrama kaçan bir biçimde sona ereceğini kim bilebilirdi? Burt karısına baktı ve bir kimlik bunalımı geçirmediğini, geçiş döneminde olmadığını veya şu pek moda olan illetlerden birine yakalanmadığını anladı. Ondan nefret ediyordu. Olanca gücüyle karısının suratına tokadı indirdi.

Kadın durakladı. Elini yüzüne götürdü. Burt'ün parmaklarının kırmızı izleri kalmıştı yanağında. Vicky ciddi ciddi, "Hapse atılacaksın, Burt," dedi.

"Sanmıyorum." Adam mısırların arasında bulduğu bavulu Vicky'nin ayaklarının dibine bıraktı.

"Ne—"

“Bilmiyorum. Galiba bu bavul onun.” Burt yolda yüzükoyun yatan çocuğu işaret etti. Görünüşüne bakılırsa çocuk on üçünde ancak vardı.

Bavul eskiydi, kahverengi derisi çizilip sıyrılmıştı. İki kangal ip bavulun etrafına iyice sarılmış ve iri, gülünç birer fiyonk halinde bağlanmıştı. Vicky iplerden birini çözmek için eğildi ama düğümdeki kanı görünce geriledi.

Burt yere diz çöküp cesedi usulca çevirdi.

Vicky, “Bakmak istemiyorum,” diye mırıldandı ama gözlerini çaresizce çocuğa dikti. Çocuğun gözleri camlaşmış suratını görünce bir çığlık daha attı. Çocuğun yüzü kirliydi, dehşet dolu bir ifadesi vardı ve gırtlığı kesilmişti.

Burt doğruldu. Sendelemeye başlayan karısını tuttu. Usulca, “Bayılma...” dedi. “Beni duyuyor musun, Vicky? Sakın bayılma.”

Bu sözleri arka arkaya tekrarlardı. Sonunda kadın kendini biraz toplamaya başlayıp kocasına sıkıca sarıldı. Sanki öğle güneşinin aydınlattığı yolda çocuğun ölüsünün başında dans ediyorlardı.

“Vicky?”

“Efendim?” Kadın yüzünü kocasının göğsüne gömdüğü için sesi boğuktu.

“Arabaya dön ve anahtarları cebine koy. Arka koltuktan battanneyi ve tüfeğimi al, buraya getir.”

“Tüfeği mi?”

“Biri çocuğun gırtlığını kesmiş. Katil kimse belki de şu anda bizi gözetliyor.”

Kadın hızla başını kaldırdı. İrileşmiş gözlerle mısırlara baktı. Mısırlar göz alabildiğine uzanıyordu. Topraktaki çukurlar ve tepelikler yüzünden dalga dalga duruyorlardı.

“Herhalde kaçmıştır. Ama neden kendimizi tehlikeye atalım? Haydi. Söylediğimi yap.”

Vicky bacakları tahtadanmış gibi zar zor arabaya doğru giderken gölgesi onu izledi. O arka koltuğa doğru eğilirken, Burt de çocuğun yanına çömeldi. Beyaz bir erkek çocuktu. Dikkat çekecek

bir özelliği yoktu. Evet, araba onu çiğnemişti ama herhalde zavalının boğazını kesmemişti. Çocuğun gırtlığı beceriksizce, biçimsizce, çentik çentik kesilmişti. Anlaşılan çocuğun katiline ordu da göğüs göğüse savaşmanın ince ayrıntılarını öğretmemişlerdi. Gerçi yine de öldürücü olmuştu. Çocuk mısırların arasından ya koşarak geçmiş ya da buraya kadar itilmişti. O son dokuz metreyi aştığı sırada ya ölmüştü ya da can çekişiyordu. Burt Robeson onu çiğnemişti ama çocuk araba ona çarptığında hayattaysa bile, ömrü en fazla otuz saniye kısalmıştı.

Vicky, Burt'ün omzuna vurunca adam zıpladı.

Kadın sol kolunda kahverengi ordu battaniyesiyle duruyordu. Sağ elinde pompalı çiftinin kutusu vardı. Başını çevirmişti. Burt battaniyeyi alıp yola serdi. Cesedi içine yuvarladı. Vicky usulca, çaresizce inledi.

"İyi misin?" Burt başını kaldırıp karısına baktı. "Vicky?"

Kadın boğulurcasına, "İyiyim..." dedi.

Burt battaniyenin kenarlarını ölünün üstüne kapatıp cesedi kucağına aldı. Cesedin böyle ağır oluşundan nefret ediyordu. Çocuk kollarında dönmeye ve yere kaymaya çalıştı. Burt onu daha sıkıca tutarak arabaya gitti.

Karısına, "Bagajı aç," diye homurdandı.

Bagaj yolculuk eşyalarıyla doluydu. Bavullar, hediyeler. Vicky onların çoğunu alıp arka koltuğa koydu. Burt de cesedi bagajda açılan yere doğru kaydırarak kapağı hızla kapattı. Ve dayanamayıp rahat bir nefes aldı.

Vicky direksiyon tarafındaki kapının yanında duruyordu. Kutusundaki çifte hâlâ elindeydi.

"Onu arkaya koy ve arabaya bin, Vicky."

Burt saatine baktı ve sadece on beş dakika geçtiğini gördü. Ona aradan saatler geçmiş gibi geliyordu.

Kadın, "Bavul ne olacak?" diye sordu.

Burt koşarak beyaz çizginin üzerinde duran bavula doğru gitti. Bavul empresyonist bir ressamın yaptığı bir tablodaki odak noktası gibiydi. Burt çantayı yırtık pırtık sapından tutup kaldırdı

ve bir an durdu. Birinin kendisini gözetlediğini hissetmişti. Güçlü bir duyguydu bu. Kitaplarda, daha çok ucuz romanlarda, okuduğu ama gerçekliğinden her zaman şüphe ettiği türden bir duyguydu. Artık şüphe etmiyordu. Sanki mısırların arasında birileri vardı. Belki de sürüyle insan. Soğukkanlılıkla, Burt'ü yakalayamadan Vicky'nin tüfeği mahfazasından çıkarıp çıkaramayacağını hesaplamaya çalışıyorlardı. Kadın ateş edemeden adamı gölgeli mısırların arasına çekecek ve gırtlaklarını keseceklerdi—

Kalbi şiddetle çarpmaya başlayan Burt koşarak arabaya döndü. Anahtarları bagajın kapağında alıp taşıta atladı.

Vicky yine ağlamaya başlamıştı. Burt arabayı çalıştırdı. Bir dakika sonra dikiz aynasından artık kaza yerini göremiyordu.

Karısına, "Bundan sonraki kasaba hangisiydi?" diye sordu.

"Ah..." Kadın haritanın üzerine eğildi. "Gatlin. On dakika sonra orada oluruz herhalde."

"Polis karakolu olacak kadar büyük bir yer mi acaba?"

"Sanmıyorum. Haritada pek küçücük bir nokta."

"Belki bir görevli vardır."

Karı koca bir süre sessizce ilerlediler. Solda bir siloyu geçtiler. Etrafta mısırdan başka hiçbir şey yoktu. Yanlarından diğer yöne doğru giden bir tek taşıt bile geçmedi. Bir çiftlik kamyonu bile.

"Otobandan ayrıldıktan sonra herhangi bir aracın yanından geçtik mi, Vicky?"

Kadın bir an düşündü. "Bir arabayla bir traktörün yanından geçtik. Kavşakta."

"Ama bu yola sapalı hiçbir taşıtla karşılaşmadık. On yedi numaralı karayoluna."

"Öyle. Herhangi bir arabayla karşılaştığımızı sanmıyorum." Daha önce olsaydı Vicky bu cevabının arkasından iğneli sözler söylerdi. Ama şimdi ön camdan, uzanıp giden yola ve sonsuz gibi gözüken o yol çizgisine bakıyordu.

"Vicky? Bavulu açabilir misin?"

"Sence içinde önemli bir şey mi var?"

"Bilmiyorum. Belki olabilir."

Vicky düğümleri çekiştirirdi. Yüzü tuhaf görünüyordu. İfade-sizdi ama dudakları incelmışti. Burt annesinin pazar yemeği için pişireceği tavuğun bağırsaklarını çıkarırken aynı böyle göründü-ğünü hatırladı. Sonra radyoyu açtı.

Daha önce dinledikleri pop müzikleri çalan istasyon parazit yüzünden artık iyi duyulmuyordu. Burt düğmeyi çevirip kırmızı ibreyi kadranda ağır ağır dolaştırdı. Çiftliklerle ilgili haberler. Buck Owens. Tammy Wynette. Seslerin hepsi de uzaktan geliyor ve kolay kolay da anlaşılıyordu. Sonra kadranın dibine doğru hoparlörden bir tek sözcük yükseldi. Çok yüksek ve anlaşılır bir şeydi bu. Sanki biri paneldeki hoparlör ızgarasının hemen altında konuşuyordu.

Ses, "KEFARET!" diye böğürdü.

Burt hayretten tuhaf bir ses çıkardı. Vicky irkildi.

Ses kükredi. "BİZİ ANCAK KUZUNUN KANI KURTARABİLİR!" Burt telaşla sesi kıstı. Bu istasyon gerçekten çok yakındaydı. Hem de öylesine yakındaydı ki... Ah, evet, işte oradaydı. Ufuktaki mısırların arasından incecik üç ayaklı kırmızı bir direk masmavi gökyüzüne doğru yükseliyordu. Radyo vericisiydi bu.

Ses onlara, "Kız ve erkek kardeşlerim," dedi. "Şart olan tövbe etmektir." Şimdi eskisi kadar bağırmıyor, karşısında biriyle konuşmuş gibi davranıyordu. Arka planda dinleyiciler, "Amin," dediler. "Bazıları dış dünyaya katılmanın bir sakıncası olmadığını düşünüyor. Sanki o dünyada kirlenmeden çalışıp dolaşabilirlermiş gibi. Tanrı'nın kelamının bize öğrettiği bu mu?"

Arka plandan daha yüksek sesler geldi. "Hayır!"

Vaiz, "KUTSAL İSA!" diye kükredi. Şimdi etkileyici, güçlü bir tempoyla konuşuyordu. Güzel bir *rock and roll* parçasının temposu kadar sürükleyiciydi. "O yolun ölüme gittiğini ne zaman öğrenecekler? Dünyada olanların kefareti öbür tarafta ödeyeceklerini ne zaman anlayacaklar? Ha? Ha? Tanrı, evinde pek çok malikâne olduğunu söyledi. Ama orada zina işleyenlere yer yok. Açıgözlü-ler de. Mısırı kirletenlere de yer yok. Eşcinsellere de. Ve—"

Vicky radyoyu kapattı. "Bu saçma sapan sözler midemi bulandırıyor."

Burt karısına, "Ne söyledi?" diye sordu. "Mısırla ilgili ne dedi?"

"Duymadım." Kadın ikinci ipin düğümünü çözüyordu.

"Mısır hakkında bir şeyler söyledi. Bundan eminim."

Vicky, "İşte!" dedi ve bavul kucağında açılıverdi.

O sırada bir tabelanın önünden geçiyorlardı. Üzerinde "GAT-LIN 7 km" yazılıydı. "DİKKATLİ SÜRÜN. ÇOCUKLARIMIZI KORUYUN." Levhayı oraya bir kulüp astırmıştı. Üzerinde .22'lik kurşun delikleri vardı.

Vicky, "Çoraplar..." diye mırıldandı. "İki pantolon... Bir gömlek... Bir kemer... Bir kravat... Üzerinde—" Kravatı kaldırıp kocasına yıldızları dökülmeye başlamış bir klipsi gösterdi. "Kim bu?"

Burt klipse bir göz attı. "Ünlü kovboy Hopalong Cassidy, sanırım."

"Ya..." Kadın kravatı geri bavula koydu. Yine ağlamaya başlamıştı.

Burt uzun bir sessizlikten sonra, "Radyodaki o vaazın tuhaf bir yanı var mıydı sence?" diye sordu.

"Hayır. Çocukken öyle şeyleri çok dinledim. Ömrümün sonuna dek yetecek kadar."

"Vaizin sesi sana çok genç gelmedi mi?"

Kadın neşesiz bir kahkaha attı. "Yeni yetişen bir delikanlıydı herhalde. Ne olmuş yanı? Zaten bütün olayın en iğrenç yanı da bu. Onları kafaları hâlâ hamur gibiyken ele geçirmeye çalışıyorlar. Duygularını nasıl kullanabileceklerini biliyor, bunu ustalıklarla yapıyorlar. Babamla annemin beni sürükledikleri, çadırlarda yapılan dini toplantılardan birini görebilseydin keşke... 'Ruhumu kurtardıkları' o vaazlardan birini..."

"Dur bakayım... Bebek Hortense vardı. Şarkı Söyleyen Harika Kız. Sekiz yaşındaydı. 'Sonsuza kadar dayanan kollara yaslanmak,' diye başlayan ilahiyi okurken babası da elinde tabakla dolaşırdı. Herkese, 'Eller cebe,' derdi. 'Tanrı'nın bu çocuğunu hayal kırıklığına uğratmayın.' Sonra Norman Staunton. Küçük Lord Fauntleroy'a yakışacak kadife ceket ve kısa pantolonlarla vaaz verirdi. Ve sadece yedi yaşındaydı."

Vicky kocasının ona inanamıyormuş gibi baktığını fark edince başını salladı.

“Sadece o iki çocuğun vaaz verdiğini de sanma. Daha başkaları da vardı. Sürüyle çocuk. Dinleyici çekerdi onlar.” Bu cümleyi tükürürcesine söylemişti. “Ruby Stampnell. On yaşında bir kızdı ve hastaları iyileştiriyordu. Sonra Grace Kardeşler... başlarında yıldızdan birer haleyle kürsüye çıkarlardı. Ve... ah!”

“Ne oldu?” Burt hızla dönerek karısına ve elinde tuttuğu şeye baktı. Vicky gözlerini buna dikmişti. Konuşurken elleri ağır ağır bavulun dibini aramış ve bu şeyi çıkarmıştı. Burt bulduğu şey daha iyi bakabilmek için arabayı kenara çekti. Vicky elindekini hiçbir şey demeden ona uzattı.

Bu bir haçtı. Mısır yapraklarından yapılmıştı. Bir zamanlar yeşilken artık kurumuştur. Üstüne mısır püskülünden örülmüş bir şeritle küçücük bir koçan ilıştırılmıştı. Koçandaki mısır tanelerinin çoğu dikkatle çıkarılmıştı. Belki de bir çakıyla, teker teker. Geri kalan taneler kabarık, sarımsı bir haç işareti oluşturuyorlardı. İnsan biçiminde bir haç. Mısır tanesinden gözler diklemesine hafifçe yarılmıştı. Gözbebekleri için. Birbirine bitişik bacakları ve iki yana açılmış kolları da mısır tanelerindendi. Çıplak ayakları da. Yukarıya ise, kemik beyazı koçanın üzerine yine mısır taneleriyle dört harf yazılmıştı: I N R I.

Burt, “İnanılmaz, ustaca yapılmış bir şey bu,” dedi.

Vicky gergin bir sesle, “İğrenç,” diye cevap verdi. “At onu.”

“Vicky, polis bunu görmek isteyebilir.”

“Neden?”

“Şey... Nedenini bilmiyorum. Belki de--”

“Onu at. Lütfen. Benim için bunu yapabilir misin? Onun arabada kalmasını istemiyorum.”

“Haçı tekrar bavula koyacağım. Polisleri bulur bulmaz, bundan da kurtulacağız. Söz veriyorum. Tamam mı?”

Kadın, “Aman, istediğini yap!” diye bağırdı. “Zaten öyle yapacaksın!”

Endişelenen Burt haçı arkaya attı. Haç elbiselerin üzerine düştü. Mısır tanesinden yapılmış gözler arabanın tavanındaki lambaya dikildi. Burt yeniden gaza basarken çakıllar tekerleklerin altından etrafa sıçradı.

“Cesedi ve bavuldaki her şeyi polislere teslim edeceğiz,” diye söz verdi. “O zaman bu olayla bütün ilişkimizi keseceğiz.”

Vicky sesini çıkarmadı. Gözlerini ellerine dikmişti.

Bir buçuk kilometre kadar ileride o sonsuz mısır tarlaları yoldan uzaklaşıp yerlerini çiftlik evlerine ve binalara bıraktı. Karı koca bir avluda bakımsız tavukların toprağı cansızca gagaladıklarını gördüler. Ahır ve ambarların damlarında renkleri solmuş gazoz ve çiğneme tütününü ilanları vardı. Üzerinde “SADECE İSA KURTARIR” yazan bir tabelanın önünden geçtiler. İleride bir kafe ve benzin istasyonu vardı. Ama Burt kasabanın merkezine gitmeye karar verdi. Tabii öyle bir yer varsa. Yoksa kafeye geri dönebilirlerdi. Burt ancak benzin istasyonu geride kaldığı zaman park yerinde eski bir kamyonetten başka bir şey olmadığını fark etti. O da iki lastiğı patladığından olduğu yere yığılıp kalmış gibiydi.

Vicky birdenbire gülmeye başladı. Tiz bir sesle kıkır kıkır gülüyordu. Burt onun sinir krizi geçirmek üzere olduğunu düşündü.

“Komik olan nedir?”

Kadın inleyip hıçkırarak, “Tabelalar,” dedi. “Onları okumuyor musun? Bu bölgeden ‘İncil Kuşağı’ diye söz etmekte çok haklılar! Ah, Tanrım! İşte birkaç tane daha!” Yine sinirli bir kahkaha attı. Sonra da iki eliyle ağzını kapattı.

Her tabelada bir tek sözcük vardı. Yolun kenarındaki kumlu zemine dikilmiş beyaz badanalı çubuklara dayanmışlardı. Görünüşlerinden bir hayli eski oldukları anlaşılıyordu. Boyaları kabuk kabuk kalkmış ve dökülmüştü. Çubuklar yaklaşık yirmi beş metre aralıklarla dikilmişlerdi. Burt okumaya başladı.

“GÜNDÜZ... BİR... BULUT... GECE... BİR... ATEŞ... SÜTUNU...”

Vicky hâlâ kıkır kıkır gülüyordu. Kahkahaların ağzından fırlamasına engel olmak istiyormuş gibi yumruğunu dudaklarına

dayadı. Ama yarı isterik kahkahaları gazozdaki hava kabarcıkları gibi iki elinin iki yanından fışkırdı.

“Vicky, iyi misin?”

“İyi olacağım. Buradan bin beş yüz kilometre uzaklaştığımız zaman. Nebraska’yla aramızda Rocky dağları yükseldiği zaman. Günah dolu güneşli Kaliforniya’ya vardığımız zaman.”

Yine bir grup tabela belirdi. Karı koca onları da sessizce okudular.

“EFENDİN... TANRI... BUNU... AL... VE... YE... DİYOR.”

Burt, neden “bu” sözcüğüyle mısırın kastedildiğini düşündüm hemen, diye sordu kendi kendine. Kutsal komünyon sırasında da bu sözleri söylemezler miydi? Kiliseye gitmeyeli çok olmuştu. Bu yüzden her şeyi doğru dürüst hatırlayamıyordu. Bu bölgede kutsal ekmek yerine mısır ekmeği yediklerini duysa hiç şaşırırmayacaktı. Bunu karısına söylemek için ağzını açtı. Sonra bunun iyi bir fikir olmadığına karar verip vazgeçti.

Hafif bir yokuşu çıktılar. Şimdi Gatlin önlerinde uzanıyordu. Kasaba üç sokaktan oluşuyordu ve mali krizle ilgili bir filmin setine benziyordu.

Burt, “Herhalde bir görevli vardır,” dedi. Sonra da güneşte uyuklayan bu taşra kasabasını gördüğü zaman neden boğazına dehşetten bir yumruk tıkanırdığını düşündü.

Kırk beş kilometreden fazla hız yapılmamasını emreden bir tabelanın önünden geçtiler. Bunu paslanmış bir tabela daha izledi: NEBRASKA’NIN, HATTA BÜTÜN ÜLKENİN EN GÜZEL KASABASI GATLIN’E GİRİYORSUNUZ! Nüfus: 5431.

Yolun iki yanında tozlu karaağaçlar yükseliyordu. Çoğu hastalıklıydı bunların. Gatlin Kereste Atölyesi’ni ve bir benzin istasyonunu geçtiler. Fiyat tabelaları sıcak öğle rüzgârında sallanıyordu: Normal benzin: 35.9 Yüksek Oktanlı: 38.9 Başka tabelada ise: DİZEL YAKITI ARKADA

Önce Elm Sokağı’ndan ilerlediler. Sonra da Birch Sokağı’ndan. Kasabanın merkezindeki meydana doğru gittiler. Sokakların iki yanında verandaları kapatılmış ahşap evler vardı. Düzgün, kulla-

nışlı yapıları. Önlerindeki bahçelerde çimler iyice sararmıştı. İle-ride bir sokak köpeği Maple Caddesi'nin ortasından yürüyordu. Hayvan bir an durup onlara baktı. Sonra da yola yatıp burnunu ön patilerine dayadı.

Vicky, "Dur!" dedi. "Hemen burada dur!"

Burt itaatkâr bir tavırla arabayı kaldırıma yanaştırdı.

"Hemen dön. Cesedi Grand Island'a götürelim. Orası fazla uzak sayılmaz, değil mi? Haydi, öyle yapalım."

"Vicky, ne var?"

"Ne demek ne var?" Kadının sesi tizleşmeye başlıyordu. "Bu kasaba bomboş, Burt. Burada bizden başka hiç kimse yok. Bunu hissedemiyor musun?"

Burt bir şeyler hissetmişti. Hâlâ da hissediyordu. Ama-

Sonra, "Sadece öyle gibi gözüküyor," dedi. "Küçük bir yer olduğu kesin. Herhalde hepsi de meydana toplandılar. Ya kermes var ya da tombala oynuyorlar."

"Burada hiç kimse yok!" Vicky garip bir tavırla, sinirli sinirli kelimelere basa basa konuşmuştu. "Geçtiğimiz benzin istasyonunu görmedin mi?"

"Evet, gördüm. Kereste atölyesinin yanındaydı. Ne olmuş yani?" Burt'ün aklı başka yerdeydi. Yakındaki karaağaçlara dolmuş cırcır böceklerinin seslerini dinliyordu. Burnuna mısır, toz ve gübre kokusu geliyordu. Otobandan çıktıklarından beri ilk kez bir yere girmişlerdi. Burt'ün o zamana kadar hiç görmediği bir eyaletteki bir yere. (Tabii zaman zaman uçakla Nebraska'nın üzerinden geçmişti.) Nedense burası ona tuhaf geliyordu. Ama sıradandı da. Herhalde ileride bir eczane vardı. Bir sinema. John Kennedy adı verilmiş bir okul.

"Burt, benzin istasyonundaki fiyatları gördün mü? Normal benzin otuz beş dokuzdu. Yüksek oktanlısı ise otuz sekiz dokuz. Ne zamanın fiyatları bunlar?"

"En aşağı dört yıl öncesinin. Ama Vicky--"

"Kasabanın ortasındayız, Burt! Ve görünürde bir tek araba bile yok! Bir tek araba bile!"

“Grand Island yüz kilometre ötede. Cesedi oraya kadar götürmemizi garip karşılayabilirler.”

“Umurumda değil.”

“Dinle. Adliye binasına kadar gidelim—”

“Hayır!”

Burt, *işte*, diye düşündü. *İşte! Evliliğimizin yıkılmasının nedeni! Kahretsin! Hayır, yapmam. Hayır, efendim. İstedğim olmazsa suratım moraruncaya kadar nefesimi tutacağım!*

“Vicky,” dedi.

“Buradan hemen gitmek istiyorum, Burt.”

“Vicky, beni dinle.”

“Haydi, dön. Hemen gidelim.”

“Vicky, bir dakika susar mısın?”

“Öbür tarafa doğru giderken susarım. Haydi, gidelim artık!”

Burt, “Arabamızın bagajında ölü bir çocuk var!” diye kükredi. Vicky’nin irkilmesi hoşuna gitti. Yüzünü buruşturması da. Sesini biraz alçaltarak konuşmasını sürdürdü. “Çocuğun gırtlığını kestiler ve yola ittiler. Ben de onu çiğnedim. Şimdi de buradaki adliye binasına gideceğim. Ya da öyle bir yere. Olayı bildireceğim. Eğer dönüp otobana doğru yürümek istiyorsan öyle yap. Ben daha sonra gelip seni alırım. Ama bana dönmemi ve bagajımızda bir çuval çöp varmış gibi Grand Island’a gitmemizi söyleme. O çocuk da bir annenin oğlu. Çocuğu öldüren o alçak kaçmadan olayı bildireceğim.”

Vicky ağlamaya başladı. “Seni aşağılık köpek. Seninle ne işim var bilmem ki!”

“Bunu ben de bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum. Ama bunun da çaresi var, Vicky.”

Burt gaza basarak kaldırımından uzaklaştı. Tekerlekler hafifçe gıcırdarken köpek başını kaldırıp baktı. Sonra da burnunu tekrar patilerine dayadı.

Son caddeyi de geçip meydana vardılar. Anacadde, Pleasant Sokağı’yla kesiştiği yerde ikiye ayrılıyordu. Kasaba meydanı burasıydı. Çimli bir park ve ortasında da yüksekçe bir sahne. Diğer uçta anacadde tekrar tek yol halini alıyordu. Orada resmi görü-

nümlü iki bina vardı. Burt onlardan birinin üzerindeki yazıyı okuyabildi: GATLIN BELEDİYESİ

"İşte!" dedi.

Vicky sesini çıkarmadı.

Tam meydanın ortasına geldikleri sırada Burt arabayı tekrar durdurdu. Bir lokanta görmüştü. Gatlin Bar ve Restoranı.

Kapıyı açarken Vicky telaşla, "Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı.

"Herkesin nerede olduğunu öğrenmeye. Vitrindeki kartta 'Açık' yazıyor."

"Beni burada yalnız mı bırakacaksın?"

"O halde sen de gel. Sana engel olan mı var?"

Vicky kapının kilidini açarak inerken, Burt arabanın önünden geçti. Karısının renginin tamamen uçtuğunu fark edince ani bir merhamet duydu. Umutsuzca bir acıma.

Yanına geldiği zaman Vicky, "Duyuyor musun?" diye sordu.

"Neyi duyuyor muyum?"

"Hiçbir ses olmadığını. Ne araba. Ne insanlar. Ne traktörler. Hiçbir şey yok."

Birdenbire bir sokak öteden çocukların neşeli, tiz kahkahaları geldi.

Burt, "Çocukların seslerini duyuyorum," dedi. "Sen duymuyor musun?"

Kadın endişeyle kocasına baktı.

Burt lokantanın kapısını açıp içeri, kuru bir sıcaklığa girdi. Zemin tozluymuştu. Kromların pırıltısı donuklaşmıştı. Tavandaki vantilatörlerin ahşap pervaneleri hiç kımıldamıyordu. Masalar boştu. Barın önündeki tabureler de. Ama tezgâhın arkasındaki ayna kırılmıştı. Başka bir şey daha gördü... Burt bir dakika sonra bunun ne olduğunu anladı. Bira fıçılarının hepsinin muslukları koparılmıştı. Şimdi partilerde verilen acayip hediyeler gibi tezgâhın üzerinde dizili duruyorlardı.

Vicky'nin sesi neşeliydi. Kriz geçirmek üzere olduğu anlaşılıyordu. "Ah, tabii ya. İsteddiğine sorabilirsin. 'Affedersiniz, efendim. Acaba bize--'"

"Ah! Kes sesini!" Ama onun sesi de boğuklaşmış ve güçsüzleşmişti. Barda, lokantanın büyük vitrin camından süzülen güneşte duruyorlardı. Burt'e yine birileri onları gözetliyormuş gibi geliyordu. Arabanın bagajındaki çocuğu düşündü. Görmediği o çocukların tiz kakhahalarını da. Nedense aklına hukuk terimine benzeyen iki kelime geldi. Bunlar mistik bir biçimde kafasının içinde dönmeye başladılar. *Hiç görmeksizin... Hiç görmeksizin... Hiç görmeksizin...*

Burt bakışlarını tezgâhın arkasına takılı, sararmış kartlarda dolaştırdı: Burger: 35 sent Dünyanın En Lezzetli Patatesi: 10 sent Çilekli Turta: 25 sent Bu Günün Yemeği: Fasulyeli Jambon ve Patates Püresi, Salçalı: 80 sent

Burt bir lokantada böyle fiyatlar görmeyeli ne kadar olmuştu?

Cevabı Vicky buldu. Tiz bir sesle, "Şuna bak," diye haykırarak duvardaki takvimi işaret etti. "Herhalde on iki yıldan beri o fasulyeyi yiyorlar." Acı çeker gibi güldü.

Burt takvime doğru gitti. Üzerindeki resimde iki çocuk bir gölcükte yüzerken şirin bir köpek elbiselerini almış kaçıyordu. Resmin altında bir yazı vardı: GATLIN KERESTE VE NALBURİYE ŞİRKETİ. *Siz kıransanız, biz onarırız.* Takvim sayfası ağustos ayını gösteriyordu. 1964 yılının ağustosunu.

Burt, "Anlayamıyorum..." diye kekeledi. "Ama eminim--"

Kadın sinirli sinirli bağırdı. "Tabii eminsin! Tabii eminsin! İşte senin bir derdin de bu, Burt. Bütün hayatını emin olarak geçirdin."

Burt kapıya doğru döndü. Vicky de onun peşinden koştu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Belediye binasına."

"Burt, neden bu kadar inatçısın? Burada ters bir şeyler olduğunun sen de farkındasın. Neden kabul etmiyorsun?"

"İnatçılık falan ettiğim yok. Bagajdaki o şeyden kurtulmak istiyorum, o kadar."

Dışarıya çıktılar. Kasabanın sessizliği ve gübre kokusu Burt'ü tekrar vurdu. İnsan mısıra yağ sürüp tuz eker, sonra da yerken gübre kokusu hiç aklına gelmez. Mısır! Güneş, yağmur, insanların geliştirdiği fosfatlar ve tabii bir parça sağlıklı inek boku saygıyla

sunar! Ama buradaki koku, Burt'ün büyüdüğü New York eyaletinin çiftliklerinden çok farklıydı. Organik gübre konusunda ne derlerse desinler, makine bunu tarlalara yayarken koku insanın burnuna adeta hoş gelirdi. Tabii pahalı parfümler gibi değildi ama akşam rüzgârı bu kokuyu alıp taze sürülmüş tarlaların üzerinden sürüklerken insanın aklına güzel şeyler gelirdi. İyi çağrışımlara yol açan bir kokuydu bu. Ve Burt gübre kokusunu duyduğu zaman hemen taze kazılmış toprak, yonca, gülhatmi, kızılıklık ve yeşil otları hatırlardı.

Burada bir şeyi farklı yapıyorlar sanırım, dedi kendi kendine. Koku çocukluğundakinin hemen hemen aynısıydı ama arada yine de bir fark vardı. Buna biraz hastalıklı ve tatlı bir koku karışıyordu. Ölüm kokusuna benzeyen bir şeydi. Burt Vietnam'da hastabakıcılık yaptığı zamanlarda o ölüm kokusunu iyice öğrenmişti.

Vicky şimdi arabada sessizce oturuyordu. Mısır yaprağından yapılmış haçı dizine koymuş, Burt'ün hiç hoşuna gitmeyen bir ilgiyle ona bakıyordu.

“Bırak onu,” dedi Burt.

Vicky başını kaldırmadan, “Hayır,” diye cevap verdi. “Sen kendi oyununa bak, ben de kendiminkine.”

Burt motoru çalıştırarak arabayı köşeye kadar sürdü. Bozuk bir trafik lambası üstlerinde, hafif rüzgârda sallanıyordu. Solda beyaz, temiz ve bakımlı bir kilise vardı. Önündeki alanın çimleri düzgünce biçilmişti. Kapıya kadar uzanan taş döşeli yolun iki yanında iyi bakıldıkları anlaşılan çiçekler açmıştı. Burt kilisenin önünde durdu.

“Ne yapıyorsun?”

“İçeri girip bakacağım. Kasabada üzerinde on yıllık toz olmayan tek yer burası. Şu vaaz listesine bir bak.”

Vicky baktı. Camlı kapağın arkasındaki karatahtaya düzgün beyaz harflerle “MISIRLARIN ARDINDA DOLAŞANIN GÜÇ VE İNAYETİ” yazılıydı. Altta da bir tarih vardı. 24 Temmuz 1976. Bir hafta önceki tarihi bu.

Burt kontağı kapattı. “Mısırların Ardında Dolaşan... Tanrı'nın sadece Nebraska'da kullanılan dokuz bin adından biri galiba.”

“Seninle içeri girecek değilim!”

“İyi. Nasıl istersen.”

“Eviden ayrıldığımndan beri kiliseye bir defa bile gitmedim. *Bu* kiliseye girmek istemiyorum. *Bu* kasabada durmak istemiyorum, Burt. Çok korkuyorum. Hemen gidemez miyiz?”

“Bir dakika sonra dönerim.”

“Bende de arabanın anahtarları var, Burt. Beş dakikaya kadar dönmezsen çekip giderim. Seni de burada bırakırım.”

“Yavaş ol bakalım.”

“Evet, bunu yaparım! Tabii adi bir hırsız gibi bana saldırıp anahtarlarımı alırsan o başka! Bunu yapabilirsin belki.”

“Ama yapabileceğimi sanmıyorsun.”

“Sanmıyorum.”

Vicky'nin çantası aralarında duruyordu. Burt çantayı kaptı. Vicky haykırarak askısını yakalamaya çalıştı. Burt çantayı hemen havaya kaldırdı. Sonra içini arama zahmetine katlanmadan baş aşağı çeviriverdi. Çantanın içindeki eşyalar etrafa saçıldı. Vicky'nin anahtarlığı kâğıt mendiller, makyaj malzemeleri, bozuk paralar ve eski alışveriş listelerinin arasında ışıldıyordu. Kadın atılmaya çalıştı ama kocası onu yine uzaklaştırdı. Anahtarları çabucak cebine attı.

Vicky ağlamaya başladı. “Böyle yapmana gerek yoktu. Anahtarlarımı ver.”

“Hayır.” Burt ona anlamsızca, haşince gülümsedi. “Hayatta vermem.”

“Burt, lütfen! Korkuyorum!” Kadın artık ellerini uzatmış yalvarıyordu.

“Olmaz. İki dakika bekler sonra da bu kadarı yeter, diye düşünürsün.”

“Hayır, düşünmem—”

“Gülerek gaza basar ve kendi kendine, bu Burt'e ders olur, dersin. Bir şey istediğim zaman bana karşı gelemeyeceğini öğrenmeli. Evlilik hayatımız süresince düsturun bu değil miydi? Her zaman, bu Burt'e isteklerime karşı gelemeyeceğini öğretir, demiyor muydun?”

Burt arabadan indi.

Vicky koltukta onun tarafına kayıp, "Burt, lütfen!" diye çığlık attı. "Dinle... Bak ne yapalım... Buradan uzaklaşp bir telefon kulübesinden ilgilileri arayalım, tamam mı? Bende bol bozuk para var. Ben... sadece... Beni yalnız bırakma, Burt... Burada yalnız başıma bırakma!"

Vicky bağıırırken Burt kapıyı çarpıp kapattı. Sonra da bir an arabaya dayanıp durdu. Başparmaklarını kapalı gözlerine bastırmıştı. Vicky sürücü tarafındaki cama vuruyor ve adını haykırıyordu. Burt, sonunda çocuğun ölüsünü teslim edecek bir yetkili bulunduğu zaman karısının adamın üzerinde inandırıcı bir izlenim bırakacağını düşündü. Ah, evet.

Taş döşeli yoldan kilisenin kapısına doğru ilerledi. *İki ya da üç dakika şöyle bir bakınacağım*, dedi kendi kendine. *Ondan sonra da dışarı çıkacağım. Belki kapı kilitlidir zaten.*

Ama kapı iyice yağlanmış menteşelerin üzerinde kayarak sessizce açıldı. *Burt bu menteşeleri saygıyla yağlamışlar*, diye düşündü ve böyle düşünmek komiğine gitti. Serin bir antreye girdi. İnsanı üşütecek kadar serindi. Gözlerinin loşluğa alışması bir iki dakikasını aldı.

İlk fark ettiği bir köşeye yığılmış olan tahtadan harfler oldu. Tozlyudular, üst üste atılmışlardı. Burt meraklanarak o tarafa doğru gitti. Bu harfler lokantadaki takvim gibi eski ve unutulmuş benzeyordu. Bu tozlu şeyler tertemiz ve derli toplu antreye hiç uymuyorlardı. Harfler otuz santim yüksekliğindeydi. Bir takımın parçaları oldukları anlaşılıyordu. Burt yirmi harfi halının üzerine dizdi. Sonra da bilmece çözmeye çalışıyormuş gibi harflerin yerlerini değiştirmeye başladı. Sonunda KİLİSESİ sözcüğünü oluşturmayı başardı. Geriye on iki harf kalmıştı. Aptallık ediyordu. Burada oturmuş harflerle budalaca oyunlar oynuyordu. Hem de Vicky dışarıda, arabada çıldırmak üzereyken... Yine geri kalan harflerin yerini arka arkaya değiştirdi ve sonunda bilmeceyi çözdü. GRACE BAPTİST KİLİSESİ. Herhalde bu yazı kilisenin önündeydi. İndirip bir köşeye atmışlardı. Ondan sonra kiliseyi boyadıkları için artık harflerin eski yerleri bile belli olmuyordu.

Neden?

Çünkü burası artık Grace Baptist Kilisesi değildi. O halde burası nasıl bir tapınaktı? Nedense bu soru Burt'un ani, hafif bir korku duymasına neden oldu. Hemen ayağa kalkıp parmaklarına bulaşan tozları sildi. *Harfleri duvardan indirmişler, ne olmuş yani? Önemli mi?*

Ama ondan önce ne olmuştu?

Burt bu düşünceyi sabırsızca aklından kovup içeri açılan kapıdan geçti. Şimdi salonun en arkasında duruyordu. İleriye doğru bakarken dehşetin buzdan bir el gibi kalbini kavrayıp sıkıldığını hissetti. Bu tehlikeli sessizlikte adeta gürültüyle soludu, sonra nefesini tuttu.

Kürsünün arkasında İsa'nın dev bir portresi yükseliyordu. Burt, *bu kasabada hiçbir şey Vicky'yi korkutmasaydı bile, diye düşündü, bu resim ödünü patlatırdı.*

İsa bu portresinde gülümsüyor, bir kurt gibi dişlerini gösteriyordu. İrileşmiş gözleriyle boş boş bakmaktaydı. Burt endişeyle *Operadaki Hayalet* filminde Lon Chaney'nin oynadığı rolü hatırladı. İsa'nın irileşmiş gözbebeklerinde birer insan alevden oluşan bir gölde boğuluyordu. (Herhalde günahkârlardı.) Ama işin en garip yanı, İsa'nın saçlarının yeşil olmasıydı... Burt dikkatle baktığı zaman bu saçların aslında birbirlerine girmiş taze mısır yaprakları olduğunu fark etti. Resim kabaca yapılmıştı ama yine de etkileyiciydi. Yetenekli bir çocuğun yaptığı bir çizgi roman karesine benziyordu. Resimdeki Eski Ahit'e uyacak bir İsa'ydı. Ya da putperest bir İsa. Koyunlarına yol göstereceği yerde onları katledebilecek biri.

Soldaki sıraların ötesinde bir org vardı. Burt önce bundaki tersliğin ne olduğunu anlayamadı. Soldaki açıklıkta ilerledi ve yavaş yavaş artan bir dehşetle tuşların koparıldığını gördü. Borulara ise kurumuş mısır yaprakları doldurulmuştu. Orgun üstüne dikkatle yazılmış bir levha asılmıştı: EFENDİN TANRI İNSAN DİLİNDEN BAŞKA BİR ŞEYLE MÜZİK YAPMANI YASAKLAR.

Burt kendi kendine, *Vicky çok haklı, dedi. Burada korkunç bir şeyler oluyor. Acaba etrafa daha fazla bakmadan arabaya dönmem daha*

mu iyi olur? Olabildiğince çabuk buradan ayrılırız. Belediyeyi boşver! Ama böyle yapmak da pek istemiyordu. Gerçeği itiraf et, diye düşündü. Geri dönüp karma başından beri haklı olduğunu itiraf etmeden önce ona biraz eziyet etmek istiyorsun.

Bir iki dakika sonra dışarı çıkacaktı.

Burt kürsüye doğru giderken, *herhalde pek çok yolcu Gatlin'den geçiyor, diye düşündü. Civar kentlerde yaşayan kimselerin burada akrabaları ve dostları olmalı. Nebraska güvenlik güçleri de zaman zaman bölgeyi dolaşıyorlardır. Ya elektrik şirketi? O trafik lambası sönmüştü. Elektrik on iki yıldan beri kesik olsaydı şirket kesik olduğunu fark ederdi herhalde. Sonuç: Gatlin'de böyle şeyler olması imkânsız.*

Ama yine de tüyleri diken dikendi.

Kürsünün halı kaplı dört basamağını çıktı ve gölgelerin arasında pırıldayan boş sıralara doğru baktı. İsa'nın hiç de kendisine uymayan, kötü ifadeli bakışları sırtını delip geçiyordu sanki.

Kürsüdeki büyük İncil açtı; Eyüp bölümünün otuz sekizinci kısmı. Burt başını eğip satırlara göz gezdirdi: "Sonra Tanrı kasırganın arasından Eyüp'e cevap verdi ve dedi ki: 'Bilgisizce sözlerle öğütleri karartan kim?.. Yeryüzünün temellerini attığım zaman sen neredeydin? Anlıyorsan söyle.'" Tanrı. Mısırların Ardında Dolaşan Tanrı. Eğer anlıyorsan söyle ve lütfen mısır ver.

Burt İncil'in sayfalarını çevirdi. Sayfalar o sessizlikte kuru, fısıltıya benzeyen bir ses çıkardılar. Gerçekten hayalet diye bir şey olsaydı, onlar da böyle bir ses çıkararak dolaşırlardı. İnsan bu yerde hayaletlerin varlığına inanabilirdi. İncil'in bazı bölümleri kesilip atılmıştı. Daha çok Yeni Ahit kısmından. Biri Kral James bölümünü makasla kesip atmaya karar vermişti.

Ama Eski Ahit'e dokunulmamıştı.

Burt kürsüden ineceği sırada alt rafta bir defter olduğunu gördü. Kilisede kıyılan nikâh, vaftiz ve cenaze törenlerinin kaydedilmiş olabileceğini düşünerek defteri aldı.

Defterin kapağına yaldızla beceriksizce yazılmış yazıyı görünce yüzünü buruşturdu: İNSANLARIN EFENDİSİ OLAN TANRI TOPRAĞIN YENİDEN VERİMLİ OLMASI İÇİN

GÜNAHKÂRLARIN ORTADAN KALDIRILMALARINI EMRETTİ.

Gatlin'de sadece bir tek şey düşünülüyordu anlaşılın ve Burt bu düşünceden hiç hoşlanmıyordu.

Defterin ilk büyük, çizgili sayfasını açtı. Daha ilk bakışta yazıları bir çocuğun yazdığını anladı. Bazı yerlerde dikkatle mürekkep silgisi kullanılmıştı. İmla hatası yoktu ama harfler iri ve çocuksuydu. Sanki satırlar yazılmamış, resimleri yapılmıştı. İlk sütunda bazı adlar ve tarihler vardı:

Amos Deigan (Richard), d. 4 Eylül 1945	4 Eylül 1964
Isaac Renfrew (William), d. 19 Eylül 1945	19 Eylül 1964
Zepeniah Kirk (George), d. 14 Ekim 1945	14 Ekim 1964
Mary Wells (Roberta), d. 12 Kasım 1945	12 Kasım 1964
Yemen Hollis (Edward), d. 5 Ocak 1946	5 Ocak 1965

Burt kaşlarını çatarak sayfaları çevirdi. Defterin sonlarına doğru çift sütunlar birdenbire kayboldu.

Rachel Stigman (Donna), d. 21 Haziran 1957	21 Haziran 1976
Moses Richardson (Henry), d. 29 Temmuz 1957	
Malachi Boardman (Craig), d. 15 Ağustos 1957	

Defterdeki son isim bir kızındı. Ruth Clawson (Sandra), d. 30 Nisan 1961. Burt defteri bulduğu rafa baktı. Orada böyle iki defter daha vardı. Birinin üzerine yine o, günahkârların ortadan kaldırılmasıyla ilgili sözler yazılmıştı. İçine de yine tek sütun halinde adlar ve doğum tarihleri kaydedilmişti. Burt 1964 yılının Eylül ayına baktı. Job Gilman (Clayton), d. 6 Eylül 1964. Ondan sonra Eve adlı bir kız geliyordu. Eve Tobin, d. 16 Haziran 1965. Kızın adının yanına parantez içinde ikinci bir isim yazılmamıştı.

Üçüncü defter ise boştu.

Burt kürsüde durup düşündü.

1964'te bir şey olmuştu. Din ve mısırla ilgili bir şey. Ve bir de... çocuklarla.

Yüce Tanrım, hasadımızı kutsaman için yalvarıyoruz. İsa aşkına, amin.

“Ve kuzunun kurban edilmesi için bıçak havaya kalktı.” Ama kurban olarak seçtikleri gerçekten bir kuzu muydu? Belki de kasabayı dini bir çılgınlık sarmıştı. Buradakiler yalnızdılar. Yapayalnız. Binlerce hektarlık toprağı kaplayan esrarlı, hışırtılı mısır onların dış dünyayla ilişkilerini kesiyordu. Yetmiş milyon dönümlük mavi gökyüzünün altında yapayalnızdılar. Gözünden hiçbir şey kaçmayan bir Tanrı'nın bakışları altında yapayalnız. Bu yeni, gariplik, yeşil bir Tanrı'ydı. Mısır Tanrısı. Yaşlanmış, acayipleşmiş ve acıkmıştı. Mısırın Ardında Dolaşan Tanrı...

Burt baştan aşağı titredi.

Kendi kendine, Vicky, dedi. Sana bir hikâyeye anlatacağım. Amos Deigan'la ilgili. 4 Eylül 1945'te doğdu. Asıl adı Richard Deigan'dı ama 1964'te Amos adını aldı. Eski Ahit'ten bir isim bu, küçük peygamberlerden birinin adı. Şimdi sana olanları anlatacağım, Vicky. Sakın gülme! Richard Deigan ve arkadaşları, yani William Renfrew, George Kirk, Roberta Wells, Eddie Hollis ve diğerleri birdenbire pek sofulaştılar ve anneleriyle babalarını öldürdüler. Hepsini. Ah, ne komik değil mi? Onları yataklarında vurdular. Banyolarında bıçakladılar. Yemeklerine zehir katıldılar. Zavallıları astılar. Ya da bağırsaklarını deştiler.

Neden mi? Mısır yüzünden. Belki mısırlar kurumaya başladı. Belki de çocuklar mısırların fazla günah işlendiği için kuruduklarını düşündüler. Yeterli kurban verilmediğini de. Ve bu işi sıra sıra mısırların arasında yapıverdiler.

Nedense en fazla on dokuz yaşına kadar yaşayabileceklerine karar verdiler, Vicky. Bundan eminim diyebilirim. Küçük hikâyemizin kahramanı Richard “Amos” Deigan da 4 Eylül 1964'te on dokuzuna bastı. Defterde öyle yazılı. Ve bence onu da götürüp öldürdüler. Mısırların arasında kurban ettiler. Ne saçma bir hikâyeye, değil mi?

Ama şimdi de Rachel Stigman'ı ele alalım. 1964'e kadar adı Donna Stigman'dı. O da 21 Haziran'da on dokuzuna bastı. Yani bir ay kadar önce. Moses Richardson 29 Temmuz'da doğdu. Üç gün sonra o da on

dokuzunda olacak. Ayın 29'unda bizim Moses'ın başına neler geleceğini tahmin edebiliyor musun?

Ben tahmin edebiliyorum.

Burt kurumuş dudaklarını yaladı.

Bir şey daha, var, Vicky. Şuna bak. Job Gilman (Clayton), 6 Eylül 1964'te dünyaya geldi. 16 Haziran 1965'e kadar başka bir doğum olmadı. Yani arada on aylık bir boşluk var. Ne düşünüyorum biliyor musun? Bütün ebeveynleri öldürdüler, hamile olanları bile. İşte böyle düşünüyorum. Ve onlardan biri 1964 Ekiminde hamile kalıp Eve'i doğurdu. On altı, on yedi yaşında bir kız doğurdu onu. Eve. Yani Havva. İlk kadın.

Burt defteri telaşla karıştırıp Eve Tobin'in yazılı olduğu sayfayı buldu. Altında bir ad daha vardı: "Adam Greenlaw, d. 11 Temmuz 1965."

Şimdi on bir yaşındalar, diye düşündü ve tüyleri diken diken oldu. Belki de şimdi dışarıda bir yerdeler. Herhangi bir yerde.

Ama böyle bir şey nasıl gizli tutulabilirdi? Bu olaylar nasıl sü-rüp gidebilirdi?

O yeni Tanrı bunu onaylamasa nasıl olurdu?

Burt o sessizlikte, "Ah, Tanrım..." dedi ve aynı anda, o sakin öğleden sonra saatinde arabasının kornası çalmaya başladı. Vicky'nin elini dayadığı ve bir daha da çekmediği anlaşılıyordu.

Burt telaşla kürsüden inip ortadaki açıklıktan koştu. Antrenin dış kapısını açtığı zaman sıcak güneşin ışıkları içeri doldu. Burt'ün gözleri kamaştı. Vicky direksiyonun başında dimdik oturuyordu. İki elini de kornaya bastırılmış, başını deli gibi sağa sola çeviriyordu. Dört bir yandan çocuklar koşarak geliyorlardı. Bazıları neşeyle gülüyorlardı. Hepsinin de ellerinde bıçaklar, baltalar, borular, taşlar ve çekiçler vardı. Uzun, güzel sarı saçlı, sekiz yaşlarında bir kız elindeki krikoyu sallıyordu. Kırsal silahlardı bunlar. Çocukların hiçbirinde tabanca yoktu. Burt, "Hanginiz Havva'yla Adem'siniz?" diye bağırarak için delice bir istek duydu. "Anneler kim? Kızlar? Babalar? Oğullar?"

Anlıyorsan söyle.

Çocuklar yan sokaklardan, meydandan ve bir sokak batıda-ki okulun oyun parkından geliyorlardı. İçlerinden bazıları kilisenin önündeki basamaklarda donmuş gibi duran Burt'e kayıtsızca baktılar. Bazıları birbirlerini dürttüler. Onu işaret ederek güldüler... Yüzlerinde çocuklara özgü o tatlı gülümsemeler belirdi.

Kızlar kahverengi yünlü uzun entariler ve renkleri solmuş güneş başlıkları giymişlerdi. Oğlan çocuklar Kuveyker rahipleri gibi siyahlar içindeydi. Başlarında yuvarlak tepeli, yassı kenarlı şapkalar vardı. Meydandan arabaya doğru akarken çimenlerin üzerinden geçiyorlardı. Bazıları da 1964'e kadar Grace Baptist Kilisesi olan binanın ön bahçesinden. Bir ikisi Burt'ün dokunabileceği kadar yakındı.

Burt, "Çifte!" diye haykırdı. "Vicky, çiftmeyi al!"

Ama kadın paniğe kapılarak donmuştu. Burt bunu kilisenin önündeki basamaklardan görebiliyordu. Pencereler kapalıydı, Vicky'nin sesini duyabileceğini sanmıyordu.

Çocuklar arabanın etrafına üşüştüler. Baltalar ve borular havaya kalkıp inmeye başladı. Burt de donmuş gibiydi, durmadan, "Tanrım," diyordu. "Bu gördüklerim gerçek olabilir mi?" Arabanın yanından kromdan bir parça koptu, burnundaki süs havaya uçtu. Bıçaklar, lastikleri çizdiler. Araba çöktü. Korna hâlâ çalıyor, çalıyordu. Ön cam ve yandakiler darbeler altında koyulaşmış çatladılar. Sonra cam parçaları içeriye doğru patladı ve Burt karısını yeniden görebildi. Vicky koltuğa büzülmüştü. Şimdi bir eli korna daydı. Diğerini yüzünü korumak için kaldırmıştı. Heyecanlı genç eller kilidi açmak için uzandılar. Vicky deli gibi onlara vurdu. Korna kesik kesik çaldı. Sonra da sustu.

Direksiyonun yanındaki, vurula vurula çukurlaşmış göçen kapı açıldı. Çocuklar Vicky'yi dışarıya çekmeye çalıştılar. Ama Vicky direksiyonu iki eliyle sıkıca yakalamıştı. Sonra içlerinden eli bıçaklı biri eğildi ve-

Burt uyuşukluktan kurtulup basamaklardan aşağıya atladı. Az kalsın yuvarlanıyordu. Taş döşeli yoldan çocuklara doğru koştu. İçlerinden biri umursamaz denilecek bir tavırla ona doğru dön-

dü. On altı yaşında kadar bir çocuktü. Siyah şapkasının altından uzun kızıl saçları görünüyordu. Bir şey havada uçtu ve Burt'ün sol kolu geriye doğru savruldu. Bir an gülünç bir düşünceye kapıldı. Sanki çocuk uzaktan onun koluna yumruk atmıştı. Sonra acı duydu. Öyle ani ve şiddetliydi ki bir anda bütün renkler söndü.

Aptalca bir hayretle koluna baktı. Ucuz, iri bir çakı koluna saplanmıştı. Acayip bir tümör gibi görünüyordu. Spor gömleğinin koluna kanlar yayılmaya başlamıştı. Burt çakıyı sonsuz gibi gelen bir süre boyunca inceledi. Kolunda böyle bir şeyin nasıl çıktığını anlamaya çalışıyordu... Bu mümkün müydü?

Burt başını tekrar kaldırdığı zaman kızıl saçlı çocuk ona saldırmak üzereydi. Kendinden emin bir şekilde sırtıyordu.

Burt, "Seni piç kurusu," dedi. Gıcirtıyı andıran sesinde şok vardı.

Kızıl saçlı çocuk, "Ruhunu Tanrı'ya geri ver," diye bağırdı. "Birazdan kendini Onun tahtının önünde bulacaksınız." Tırnaklarıyla Burt'ün gözlerine saldırdı.

Burt bir adım gerileyerek kolundaki çakıyı çekip çıkardı ve ani bir hareketle kızıl saçlı çocuğun gırtlığına sapladı. Birdenbire müthiş bir kan fıskırdı. Kanlar Burt'ün üzerine sıçradı. Kızıl saçlı çocuk hindi gıdıklamasını andıran bir ses çıkardı. Sendeleyerek iri daireler çizmeye başladı. Bıçağı tutup çekmeye çalıştı ama başaramadı. Ağzı açık kalan Burt onu izledi. Bu gerçek olamazdı. Bir rüyaydı. Kızıl saçlı çocuk hırıldayarak yürüyordu. Bu sıcak saatte şimdi sadece onun sesi duyuluyordu. Diğerleri ona bakıyorlardı. Sersemlemişlerdi.

Burt uyuşukça, *senaryoda bu yoktu*, diye düşündü. *Senaryoda ikimiz vardık. Vicky ve ben. Bir de mısırların arasından fırlayan o çocuk. Kaçmaya çalışıyordu. Ama bu korkunç yaratıklardan hiçbirinin ölümü senaryoda yoktu...* Vahşi bir öfkeyle çocuklara baktı. "Eee, bunu beğendiniz mi?" diye haykırmak istiyordu.

Kızıl saçlı çocuk son kez gıdıklamaya benzeyen o sesi çıkararak dizüstü düştü. Bir an başını kaldırıp Burt'e baktı. Sonra elleri çakının sapından aşağıya kayd ve yüzükoyun kapaklandı.

Arabanın etrafını sarmış olan çocuklar usulca içlerini çektiler. Gözlerini Burt'e dikmişlerdi. Burt de büyülenmiş gibi onlara bakıyordu... Ancak o zaman karısının arabada olmadığını fark etti.

"Nerede o?" diye sordu. "Karımı nereye götürdünüz?"

Çocuklardan biri elindeki kanlı avcı bıçağını boynuna götürerek kesiyormuş gibi yaptı. Sonra sıırttı. Çocukların verdikleri tek cevap bu oldu.

Sonra gerilerden daha büyükçe bir çocuk yumuşak bir sesle emretti. "Onu yakalayın."

Erkek çocuklar ona doğru yürümeye başladılar. Burt geriledi. Çocuklar hızlandılar. Burt de öyle. Çifte! O lanet olasıca çifte! Ona erişmesi imkânsızdı. Güneş çocukların kara gölgelerini kilisenin önündeki yeşil çimlerin üzerine düşürüyordu... Burt kendini kaldırımında buldu birdenbire. Döndü ve koşmaya başladı.

Biri, "Onu öldürün!" diye gürledi. Çocuklar Burt'ün peşine takıldılar.

Burt koşmayı sürdürdü. Ama körcesine değil. Belediye binasının önünden geçti. Orada yardım edecek kimse yoktu. Bu katiller onu bir fare gibi kısıtırlardı. Anacaddeden koşarak çıktı. Caddede iki sokak ötede genişleyerek yeniden bir karayoluna dönüştü. Burt, *Vicky'yi dinleseydim*, dedi kendi kendine, *şimdi onunla bu yolda ilerliyor olacaktık*.

Mokasenleri kaldırıma vurup duruyordu. İleride birkaç iş binası daha olduğunu gördü. Aralarında Gatlin Dondurmacısı ve... ah, tabii ya... Sinema vardı. Kapının üzerindeki tozlu çıkıntıda duran iri harflerin bazıları düşmüştü: BU GE GÖSTERİL N F LM KL OP TRA ELI A TH TAYLOR İlerideki kavşakta, bir benzin istasyonu kasabanın sınırını belirtiyordu. Onun ötesinde ise yemyeşil mısır uzanmaktaydı. Yolun iki yanına sokulmaya başlamıştı bitkiler. Mısır yemyeşil bir denizi andırıyordu.

Burt koşmaya devam etti. Soluğu kesilmeye başlamıştı bile. Sol kolundaki bıçak yarası zonklıyor, peşinde kanlardan oluşan bir iz bırakıyordu. Koşarken arka cebinden mendilini çıkardı ve gömleğinin içine soktu.

Koşuyor, koşuyordu. Mokasenleri kaldırıma vuruyor, gırtlığında hışırdayan nefesi gitgide daha da sıcak geliyordu. Artık kolunun sancısı iyice artmıştı. Beyninin alaycı bir tarafı ona, "Bundan sonraki kente kadar koşabilecek misin?" diye soruyordu. "Bu çift şeritli yolda otuz kilometre kadar?"

Burt yine de koşuyordu. Arkasından gelen çocukların gü-rültüsünü duyuyordu. Ondan on beş yaş daha genç ve daha hızlıydılar. Gitgide yaklaşıyorlardı. Ayaklarını yere vuruyor ve çığ-lıklar atıyorlardı. Birbirleriyle bağıra bağıra konuşuyorlardı. Burt şaşkın şaşkın, *çok eğleniyorlar*, diye düşündü. *Bu olaydan yıllarca söz edecekler.*

Kasabanın sınırındaki benzin istasyonunun önünden geçti. İnlıyor, nefesi göğsünde gürlüyordu. Ayaklarını vurduğu kaldırım birdenbire sona erdi. Artık yapılacak bir tek şey vardı. Bu çocukları yenerek canını kurtarması için tek şansı. Evler ortadan kaybolmuştu. Mısır yeşil dalgalar halinde yolun kenarına kadar iniyor, kılıca benzeyen yeşil yaprakları hafif hafif hışırdıyordu. Burt kendi kendine, *araları gölge olmalı*, diye düşündü. *Gölgeli ve serin...* Mısırlar bir adam boyu vardı.

Burt koşarak bir levhanın önünden geçti: NEBRASKA'NIN, HATTA BÜTÜN ÜLKENİN EN GÜZEL KASABASIGATLIN'DEN AYRILIYORSUNUZ! YİNE GELİN!

Burt dalgın dalgın, *tabii gelirim*, diye düşündü.

Tabelanın önünden şeridi göğüslemeye hazırlanan bir koşucu gibi geçti. Sola dönerek yolu aştı. Ayaklarındaki mokasenleri fırlattı ve mısırların arasına daldı. Mısırlar etrafını yemyeşil bir deniz gibi sardı. Onu derinliklerine çekiverdiler. Burt'ü gözlerden gizlediler. Birdenbire beklenmedik bir rahatlık duydu. Aynı anda yeniden güçlendi. Kesik kesik solumasına neden olan büzülmüş akciğerleri gevşedi. Daha rahat nefes almaya başladı.

Burt girdiği ilk sıranın önündeki açıklıktan koştu. Geniş omuzlarıyla yaprakları itiyor, titremelerine neden oluyordu. Yirmi metre sonra sağa döndü, yola paralel olarak ilerlemeye başladı. Siyah saçlı başının sapsarı mısır püskülleri arasında fark edilmeme-

si için kafasını iyice eğmişti. Birkaç dakika yola doğru gitti, birkaç sırayı aştı. Sonra yola arkasını dönerek sıraların arasında zikzaklar çizdi. Mısır tarlasının derinliklerine doğru gidiyordu.

Sonunda dizüstü düşerek alnını yere dayadı. Sadece hırıltılı soluklarını duyuyor, bir tek düşünce kafasında tekrarlayıp duruyordu. *Çok şükür sigarayı bıraktım, çok şükür sigarayı bıraktım...*

Sonra çocukların gürültüsünü duydu. Birbirlerine sesleniyor, zaman zaman da çarpışıyorlardı. "Hey! Bu benim sıram!" Bu sesler Burt'e cesaret verdi. Çocuklar onun solunda, iyice uzaktaydılar ve bu arama işini hiç de iyi organize edemedikleri anlaşılıyordu.

Burt mendilini gömleğinin içinden çıkarıp katladı. Yarasına baktıktan sonra mendili tekrar kolunun içine soktu. Bu kadar koşmasına rağmen kanama durmuş gibiydi.

Bir dakika daha dinlendi ve birdenbire kendini çok iyi hissettiğinin farkına vardı. Fiziki açıdan yıllardan beri böylesine iyi hissetmemişti... Kolunun zonklaması dışında harika durumdaydı. Zinde ve güçlüydü. İki yıl boyunca evliliğini mahveden kâbus gibi dertlerle uğraşmıştı ama şimdi çılgınca da olsa çok daha gerçek bir sorunla karşı karşıyaydı.

Kendimi böyle hissetmem hiç doğru değil, dedi kendi kendine. *Canım tehlikede. Karımı kaçırdılar. Belki de öldü bile...* Vicky'nin hayalini gözünün önünde canlandırmaya, duyduğu bu tuhaf keyfi kaçırmaya çalıştı. Ama başaramadı. Karısının yüzü yerine gırtlığına çakı saplı kızıl saçlı çocuğun suratını görür gibi oldu.

Genzine mısır kokusunun dolduğunu fark etti. Koku etrafını sarmıştı. Bitkilerin tepelerini okşayan rüzgâr insan seslerine benzeyen hışırtılar çıkarıyor, bu sesler insanı yatıştırıyordu. Çocuklar mısır uğruna çok şey yapmışlardı ama o şimdi Burt'ü koruyordu.

Yine de çocuklar yaklaşıyorlardı.

Kamburunu çıkararak sıra boyunca koştu. Sonra başka sıraya geçti. Geri döndü. Başka sıraları da aştı. Çocukların seslerinin her zaman solunda kalmasını sağlamaya çalışıyordu. Ama dakikalar geçerken bunu yapması gitgide daha da zorlaştı. Sesler iyice hafifledi. Çoğu zaman mısırların hışırtıları bu sesleri boğuyordu. Burt

koşuyor, durup dinliyordu. Sonra tekrar koşmaya başlıyordu. Toprak sertti. Çoraplı ayaklarıyla yerde hemen hiç iz bırakmıyordu.

Çok daha sonra durduğu zaman güneş sağda tarlalara doğru inmişti. Kıpkırmızıydı, alev alev yanıyordu. Saatine baktı. Yediyi çeyrek geçiyordu. Güneş tepeleri kızılımsı altına boyuyordu. Ama burada gölgeler uzun ve kopkoyuydu. Burt başını yana eğerek etrafı dinledi. Akşam yaklaşırken rüzgâr da kesilmişti. Mısırlar hareketsiz duruyordu. Etrafa büyüyen bitkilere özgü o kokular yayılıyordu. Çocuklar belki hâlâ mısır tarlasındaydılar. Ama ya çok uzaktalardı ya da yere çömelmiş etrafı dinliyorlardı. Gerçi Burt bir grup çocuğun, deli bile olsalar, uzun süre sessiz kalacaklarını hiç sanmıyordu. Galiba daha çocukça bir şey yapmışlardı. Sonuca aldırmandan onu kovalamaktan vazgeçmiş, kalkıp evlerine gitmişlerdi.

Batmakta olan güneşe doğru döndü. Güneş ufuktaki kat kat bulutların arasında kaybolmak üzereydi. Sonra yürümeye başladı. Güneşe doğru çaprazlamasına yürüdüğü takdirde er geç on yedi numaralı karayoluna ulaşacağından emindi.

Kolunun sancısı hafif bir zonklamaya dönüşmüştü, rahatsız etmiyordu. Kendini hâlâ çok iyi hissediyordu. Burada olduğu sürece bu duygunun devam etmesine izin verecekti, hem de hiç suçluluk duymadan. Kendini ancak yetkililerin karşısına çıktığı ve Gatlin'de olanları anlattığı zaman suçlu hissedecekti. Ama buna da daha zaman vardı.

Mısırların arasından geçerken kendini hiç bu kadar farkında hissetmediğini düşündü. On beş dakika sonra güneş artık ufukta bir yarım daire halinde kalmıştı. Yeniden durdu. O yeni farkındalığı ona hiç hoşuna gitmeyen bir şeyi haber verdi. Belli belirsiz... korku uyandıran bir şeydi bu.

Başını yana eğdi. Mısırlar hışırdayordu.

Bir süreden beri farkındaydı bunun. Ama ancak şimdi bu hışırtyla başka bir şeyi birbirine bağlamıştı. Rüzgâr kesilmişti. Nasıl bu ses çıkıyordu?

İhtiyatla etrafına bakındı. Kuveyker ceketli, eli bıçaklı çocukların sırtarak mısırların arasından süzölmelerini bekliyordu. Ama öyle bir şey olmadı. Yine de o hışırtı hâlâ duyuluyor, sol taraftan geliyordu.

Burt o yöne doğru yürümeye başladı. Artık mısırların arasından geçmek zorunda değildi. Sıranın önündeki yol onu doğruca istediğı tarafa götürüyordu. Sıra ileride sona eriyordu. Sona mı eriyordu? Hayır, bir tür açıklığa erişiyordu. İşıttığı hışırtı da oradan geliyordu. Burt durdu. Birdenbire korkuya kapılmıştı. Mısırların kokusu fazla ağırdı. Dizi dizi bitkiler güneşin sıcaklığını içlerine hapsetmiş gibiydiler. Ansızın ter içinde kaldığını hissetti. Üzerine kabuklar ve mısır püskülleri yapışmıştı. Üstünde başında türlü böceğın kıvıl kıvıl dolaşması gerekirdi. Ama bir tek böcek bile yoktu.

Hiç kımıldamadan durup mısır sırasının sonundaki daire biçimli büyük açıklığa baktı.

Burada sivrisinek yaşamıyordu anlaşılın. Karasinekler ve ete gömülen kene de. Burt ani ve beklenmedik derecede kederli bir özlemle, Vicky'yle flörtleştikleri günlerde onlardan "meraklı böcekler" diye söz ettiklerini hatırladı. Sonra aklına başka bir şey geldi. Burada bir tek karga bile görmemişti. İşte bu çok garipti. Kargasız mısır tarlası mı olurdu?

Günün son ışıklarında solundaki mısır sırasını bakışlarıyla taradı. Her sap ve yaprak kusursuzdu. İşte bu imkânsızdı. Sarı küf yoktu bu bitkilerde. Yırtık yapraklar da, tırtıl yumurtaları da. Hatta...

Burt'ün gözleri irileşti.

Tanrım! Burada yabancı otlar da yok!

Bir tek yabancı ot bile görünmüyordu. Mısırlar kırk beş santim aralıklarla topraktan yükseliyorlardı. Yerde ayrıkotu, tatula, kaza-yağı, yonca yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Burt irileşmiş gözlerle yukarıya baktı. Batıda ışık kayboluyordu. Kat kat bulutlar birbirleriyle birleşmişlerdi. Altlarında, altın ışık pembe ve tabaya dönüşmüştü. Yakında karanlık basacaktı.

Mısırların arasındaki açıklığa giderek orada ne olduğunu anlamamanın zamanı gelmişti. *Başından beri plan bu değil miydi,* diye düşündü. *Ben karayoluna doğru gittiğimi sanarken beni buraya doğru çekmediler mi?*

Midesi korkudan büzülen Burt mısırların yanından ilerleyerek açıklığın kenarında durdu. Ne olduğunu görmesine yetecek kadar ışık vardı. Burt haykıramadı. Sanki ciğerlerinde yeterli hava kalmamıştı. Bacakları kırık tahtalara dönüşmüş gibi sendeledi. Terli yüzünde gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldı.

Burt, "Vicky..." diye fısıldadı. "Ah, Vicky, Tanrım..."

Karısını iğrenç bir zafer anıtı gibi haç biçimli bir tahtaya asmışlar, el ve ayak bileklerini Nebraska'da her nalburda metresi yetmiş sentten satılan, adi dikenli tellerle bağlamışlardı. Vicky'nin gözlerini oymuş, göz çukurlarına mısır püskülleri tıkmışlardı. Çenesi çıkarılmıştı, ağzı sessiz bir çığlıkla açılmıştı, içine de mısır yaprakları doldurulmuştu.

Vicky'nin solunda üzerindeki cüppesi çürümüş bir iskelet asılıydı. Çıplak çene kemiği sırtıyormuş gibi açılmıştı. Göz çukurları sanki neşeyle Burt'e bakıyordu. Grace Baptist Kilisesi'nin eski rahibi Burt'e, "Bu o kadar kötü bir şey değil," diyormuş gibiydi. "Putperest iblis çocuklar tarafından mısırların arasında kurban edilmek fazla kötü sayılmaz. Musa'nın emirlerine göre gözlerinin oyulması da öyle--"

Cüppeli iskeletin solunda bir ikincisi daha vardı. Bu iskeletin üstündeki lacivert üniforma da çürümüştü. Kafasına bir kasket geçirilmişti, güneşliği kurukafanın gözlerini gölgeliyordu. Kasketin önündeki yeşermiş rozette POLİS yazılıydı.

Burt tam o sırada o şeyin geldiğini duydu. Çocuklar değildi gelen. Çok daha büyük bir şeydi. Mısırların içinden açıklığa doğru geliyordu. Çocuklar değildi, hayır. Çocuklar geceleri mısırların arasına girmezdi. Burası kutsal bir yerdi. Mısırların Ardında Dolaşan'ın yeri idi.

Burt kaçmak için arkasını döndü. Açıklığa ulaşan sıranın önündeki yol kapanmış, ortadan kaybolmuştu. Bütün mısırlar bir-

birlerine girmişlerdi. O şey yaklaşıyordu. Burt onun mısırları iterek geldiğini duyuyor, soluklarını işitiyordu. Batıl inançlara bağlı müthiş bir korku duydu. O, geliyordu. Açıklığın diğer tarafındaki mısırlar birdenbire karardılar. Üzerlerine dev bir gölge düşmüştü.

O geliyordu.

Mısırların Ardında Dolaşan Şey.

O, açıklığa doğru kaydı. Burt gökyüzüne doğru yükselen dev gibi bir Şey gördü... Yemyeşildi ve dehşet verici kırmızı gözleri birer futbol topu büyüklüğündeydi.

Karanlık bir ambarda yıllarca kalmış kuru mısır yaprakları gibi kokuyordu.

Burt haykırmaya başladı. Ama uzun sürmedi.

Bir süre sonra hasat zamanına özgü turuncu, koskocaman ay doğdu.

Mısırın çocukları öğle zamanı açıklıkta durmuş, haça gerilmiş iki iskeletle yeni iki ölüye bakıyorlardı... Cesetler henüz iskelet halini almamışlardı. Ama alacaklardı. Zamanla. Ve burada, Nebraska'nın derinliklerinde, mısırların arasında, zamandan başka hiçbir Şey yoktu.

“Gece bir rüya gördüm! Ve Tanrı bana bütün bunları gösterdi.”

Hepsi de dönüp korku ve merakla Isaac'a baktılar. Malachi bile. Isaac henüz dokuz yaşındaydı. Ama mısır bir yıl önce David'i aldığından beri kâhin oydu. David on dokuz yaşına girmiş ve doğum gününde, yaza özgü alacakaranlık tarlalara yayılırken o da mısırların arasına girmişti.

Isaac'ın yuvarlak tepeli şapkasının gölgelediği küçük yüzünde ciddi bir ifade vardı. Konuşmasını sürdürdü.

“Tanrı rüyamda mısırların ardında dolaşan bir gölgeydi ve bana yıllar önce abilerimize söylediği sözleri tekrarladı. Bu kurbandan hiç hoşlanmamış.”

Çocuklar iç çekip etraflarında yeşil bir duvar gibi yükselen mısırlara baktılar.

“Ve Tanrı bana, ‘Size kurban kesmeniz için bir öldürme yeri göstermedim mi?’ dedi. ‘Size lütuflarda bulunmadım mı? Ama bu adam benim içimde küfür etti. O yüzden kurban törenini kendim tamamladım. O Mavi Adam ve yıllar önce kaçan yalancı rahip gibi.”

Çocuklar, “Mavi Adam... yalancı rahip...” diye fısıldayarak endişeyle birbirlerine baktılar.

Isaac amansızca açıklamasına devam etti. “Onun için de Lütuf Yaşı on dokuz ekme ve hasat mevsiminden, on sekize indirildi. Yine de verimli olun ve siz de mısır gibi çoğalın. Lütfum üstünüzde olsun.”

Isaac sustu. Diğerleri gözlerini Malachi’yle Joseph’e diktiler. Aralarında sadece o ikisi on sekiz yaşındaydı. Kasabada da on sekizinde birkaç genç vardı. Bu çağdakilerin sayısı yirmi kadardı.

Çocukların hepsi de Malachi’nin konuşmasını beklediler. Japheth’in yakalanması için girişilen çabaları o yönetmişti. Japheth artık sonsuza dek Ahaz diye bilinecekti. “Tanrı’nın Lanetlediği” anlamına geliyordu. Ahaz’ın gırtlığını da yine Malachi kesmiş ve pis vücudunun mısırı kirletmemesi ya da hasta etmemesi için cesedini yola atmıştı.

Malachi, “Tanrı’nın emrine uyacağım...” diye fısıldadı.

Mısırlar bu cevabı beğenmiş gibi iç çekişi andıran sesler çıkardılar.

Bundan sonraki haftalar boyunca kızlar daha fazla kötülük olmaması için mısır koçanlarından pek çok haç yapacaklardı.

O gece “Lütuf Yaşı”nı geçmiş olanlar sessizce mısırların arasına girerek açıklığa gittiler. Böylece Mısırların Ardında Dolaşan Tanrı’nın sonsuz lütfuna kavuşacaklardı.

Ruth, “Elveda Malachi,” diye seslenerek üzgün üzgün el salladı. Şiş karnında Malachi’nin bebeğini taşıyordu. Yaşlar sessizce

yanaklarından akıyordu Ruth'un. Ama Malachi dönüp ona bakmadı. Dimdik yürüyordu. Mısırlar onu yuttular sanki. Delikanlı gözden kayboldu.

Ruth döndü. Hâlâ ağlıyordu. Gizli gizli mısırdan nefret etmeye başlamıştı. Bazen rüyasında iklimin iyice kuraklaştığı eylül ayında iki elinde birer meşaleyle mısırların arasına girdiğini görüyordu. Ölü saplar patlarcasına alev alev yanıyorlardı. Ama Ruth mısırdan korkuyordu da. Tarlada geceleri bir şey dolaşıyordu... Ve o her şeyi görüyordu... İnsanların kalplerindeki sırları bile.

Alacakaranlık yerini geceye bıraktı. Gatlin'in etrafında mısırlar hışırdayarak gizli gizli fısıldaştılar. Memnunlardı.

MERDİVENDEKİ SON BASAMAK

Katrina'nın mektubunu dün aldım; babamla birlikte Los Angeles'tan döndükten bir hafta sonra. Wilmington, Delaware adresine postalanmıştı; oysa o adresten sonra iki kez daha taşınmıştım. Son zamanlarda insanlar çok sık taşıyorlar. Komik ama zarflardaki üstü çizilmiş adresler ve adres değişikliği çıkartmaları insana kendini suçlu hissettiriyor. Katrina'nın mektubu elden ele dolaşmaktan buruşmuş, kirlenmiş ve bir köşesi yırtılmıştı. Mektubu okuduktan hemen sonra elimde telefon, babamı aramak için oturma odasına gittim. O anda içime bir korku girince telefonu elimden bıraktım. Babam yaşlı bir adamdı ve iki kere kalp krizi geçirmişti. Los Angeles'a gittikten o kadar kısa bir süre sonra onu arayıp Katrina'nın mektubunu mu anlatacaktım? Bunu yapmam onu öldürebilirdi.

Bu nedenle onu aramadım. Anlatabileceğim kimse de yoktu... o mektup insanın karısı veya çok yakın bir dostu dışında kimseye anlatamayacağı kadar kişiseldi. Oysa son yıllarda pek yakın arkadaş edinemediğim gibi, karım Helen'la da 1971 yılında boşanmıştık. Artık sadece birbirimize Noel kartları gönderiyorduk. Nasılsın? İşin nasıl gidiyor? Mutlu yıllar.

Aklımda Katrina'nın mektubu olduğundan bütün gece uyuyamadım. Bunu bir kartpostala da yazabilirdi. "Sevgili Larry"nin altında tek bir cümle vardı. Ama bir cümle yeterince anlamlı olabiliyordu. Yeterliydi.

Uçakta, 18.000 fit yükseklikte New York'tan batıya doğru uçarken, camdan gelen hoyrat güneş ışığında babamın yaşlı ve tükenmiş yüzünün nasıl görüldüğünü hatırladım. Pilotun duyurusuna göre az önce Omaha'nın üstünden geçmiştik; o sırada babam, "Göründüğünden çok daha uzakta, Larry," demişti. Sesi ağır bir keder taşıyordu ve bunun nedenini pek anlayamadığım için huzursuz hissetmiştim. Katrina'nın mektubunu aldıktan sonra daha iyi anladım.

Omaha'nın yüz kilometre batısında, Hemingford Home adındaki bir kasabada büyümüştük. Babam, annem, kız kardeşim Katrina ve ben. Herkesin Kitty dediği Katrina'dan iki yaş büyüktüm. Çok güzel bir çocuktuk ve güzel bir kadın olduk. Sekiz yaşındayken bile, samanlıktaki o hadisenin yaşandığı yıl, ipek gibi sarı saçlarının hiçbir zaman kararmayacağını ve gözlerinin hep lacivert kalacağını anlayabiliydiniz. O gözlere bir kere bakan her adam ona tutulurdu.

Köylü gibi yaşadığımız söylenebilir. Babamın toprağı verimli, üç yüz dönümlük, dümdüz bir arazisi vardı ve orada mısır ve hayvan yetiştirirdi. Buraya herkes "yuva" derdi. O günlerde eyaletlerarası seksen numaralı otoyol ve Nebraska doksan altı numaralı karayolu dışında bütün yollar topraktı. Şehre gitmek için üç gün beklemek zorundaydık.

Bugünlerde Amerika'nın en iyi bağımsız avukatlarından biriyim; öyle olduğumu söylüyorlar ve dürüst olmak gerekirse haklılar. Bir keresinde çok büyük bir şirketin başkanı beni yönetim kuruluna kiralık katilim diye tanıtmıştı. Pahalı takım elbiseler giyerim ve ayakkabılarım en kaliteli deridendir. Tam gün çalışan maaşlı üç asistanım var, gerek duyarsam bir on kişi daha alabilirim. Ama o günlerde tek odalı okuluma kitaplarım omzuma bir kemerle bağlanmış halde yürüyerek giderdim, o toprak yolda Katrina da benimle yürürdü. İlkbaharda bazı günler çıplak ayak yürürdük. Bir lokantada veya bir dükkânda ayakkabısı olmayanlara servis yapılmadığı günlerden önceki zamanlardan söz ediyorum.

Daha sonra annem öldü. O sırada Katrina'yla Columbia City'deki bir lisedeydik. Bundan iki yıl sonra da babam arazisi-

ni kaybedip traktör satıcısı olarak çalışmaya başladı. Bu ailemin sonuydu, ama o günlerde bize o kadar kötü gelmemişti. Babam işinde başarılı olup bayilik aldı ve dokuz yıl içinde şirketin yöneticiliğine kadar yükseldi. Ben bir futbol bursuyla Nebraska Üniversitesi'ne girdim ve topa falsolu vurma dışında başka şeyler de öğrenmeyi başardım.

Ve Katrina? Zaten size asıl anlatmak istediğim şey onunla ilgili.

Samanlıktaki o olay kasım başlarında bir cumartesi günü yaşandı. Doğrusunu isterseniz tam olarak hangi yıl olduğunu söyleyemem, ama Ike hâlâ başkandı. Annem Columbia City'de bir pasta fuarındaydı ve babam da en yakınımızdaki (on kilometre uzağımızdaki) komşumuzun bir tamirat işine yardım etmeye gitmişti. Çiftlikte yardımcı işçimizin olması gerekiyordu, ama adam o gün işe gelmemişti; zaten bir ay sonra babam onu kovdu.

Babam bana yapmamı istediği işlerin bir listesini vermiş (Kitty'nin de yapacağı işler vardı) ve hepsi yapılanaya kadar oyun falan oynamamamızı söylemişti. Ama uzun bir liste değildi. Kasım ayındaydık ve yılın o zamanına kadar "battık mı-çıktık mı" dönemi geçmiş olurdu. O yıl yine batmamayı başarmıştık. Her zaman öyle olmazdı.

O günü çok net hatırlıyorum. Hava soğuk değildi, ama bulutluydu; sanki soğumak, bir an önce don işine başlayıp kar olarak yağmak ister gibiydi. Tarlalar boş, hayvanlar miskin ve huysuzdu. Evin içinde daha önce olmayan tuhaf esintiler vardı.

Böyle bir günde olmak isteyeceğiniz tek yer samanlıktı. Sıcaktı; içeriye saman, hayvan postu ve dışkısının karışımı hoş bir koku hâkimdi, çatı arasından kırlangıçların gizemli cıvıltıları duyulurdu. Başınızı kaldırdığınızda tavandaki çatlaklardan içeriye sızan kasım ışığını görebilirdiniz.

Çatının üçüncü katındaki çapraz kirişe mihlanmış bir merdiven vardı ve doğruca samanlık zeminine kadar iniyordu. Çok eski ve dayanıksız olduğu için buna tırmanmamız yasaktı. Babam anneme bunu yenisiyle değiştireceğine dair belki bin kere söz vermişti, ama daima önüne daha öncelikli başka bir iş çıkmış (örne-

ğın komşusunun tamir işi) ve bunu yapamamıştı. Yardımcı işçi de tembelin tekiydi.

O merdivenin tepesine çıkarsanız (tam kırk üç basamak vardı, Kitty'yle saymıştık), saman çöpleriyle kaplı zeminin yirmi beş metre yukarıdaki bir kirişe varıyordunuz. Ve yaklaşık dört metre uzunluğundaki bu kirişin üstünde titreyen dizleriniz, çattırdayan ayak bilekleriniz, kuruyan ağzınızla yürüdüğünüz takdirde, saman yığınının tam üstünde duruyordunuz. Sonra da kirişten atlayıp yirmi beş metre aşağıdaki yumuşak saman yığınının üstüne düşüyordunuz. Samanın kendine özgü hoş bir kokusu vardır; midenizi yukarıda bir yerlerde bırakmış halde bunun üstüne düştükten sonra bir süre yatıp o yükseklikten atladığınız halde sapasağlam kalışınızın tadını çıkarıyordunuz.

Tabii ki bunu yapmamız yasaktı. Yakalansaydık annem kıyameti koparır, babam da nispeten büyük yaşlarda olmamıza aldırmadan bizi kayışla döverdi. Çünkü merdiven çürüktü ve o saman yığını üstüne gelmeden, kirişten aşağıya, samanlığın sert tahta döşemesine düşersek ölebilirdik.

Ama bunun dayanılmaz bir cazibesi vardı. Ve fırsatını bulduğumuz zaman... gerisini tahmin edersiniz.

O gün de diğerleri gibi başlamıştı, içimizde korkuyla karışık tatlı bir beklenti duygusu vardı. Merdivenin başında durup birbirimize baktık. Kitty'nin yanakları kızarmıştı, gözleri her zamankinden daha çok parlıyordu.

"Hadi bakalım, gözün kesiyor mu?"

Kitty hemen karşılık verdi. "Önce sen."

Ben de hemen karşılık verdim. "Kızlar önden gider."

"Eğer tehlike yoksa," dedi çekingen bir şekilde başını eğerek. Oysa Hemingford'da onun en yaramaz ikinci kız olduğunu herkes biliyordu. Ama Kitty böyleydi işte. Her işin içindeydi, ama başı çekmezdi.

"Pekâlâ," dedim. "Başlıyorum."

O yıl on yaşındaydım, kırk beş kiloluk çöp gibi bir vücudum vardı. Kitty sekiz yaşındaydı ve benden on kilo daha zayıftı. Mer-

diven daha önceleri bizi taşımıştı, yine taşıyacağını sanıyorduk; bu varsayım zaman zaman insanların ve ulusların başını derde sokmuştur.

Merdiveni tırmanırken samanlığın tozlu havasında hafifçe yalpaladığımı hatırlıyorum. Hep olduğu gibi, basamakların yarısına geldiğimde, aşağıya düşersem ne olacağımı düşünmeden edemedim. Ama ellerimi kirişe dolayıp kendimi yukarıya çekene kadar devam ettim; sonra aşağıya baktım.

Başını kaldırmış beni seyreden Kitty'nin yüzü küçük, beyaz bir yuvarlak halindeydi. Kareli gömleği ve mavi kot pantolonuyla oyuncak bebek gibi görünüyordu. Daha da yukarda, tozlu saçakların derinlerinde kırlangıçlar cıvı cıvıladı.

"Hey, aşağıdaki!" diye seslendim, sesim saman parçacıklarıyla beraber süzülerek ona indi.

"Hey, yukarıdaki!"

Ayağa kalktım. Biraz ileriye geriye sallandım. Her zaman olduğu gibi, aniden aşağıdayken hissedilmeyen tuhaf esintiler başlamıştı. Gıdım gıdım ilerlerken dengemi sağlamak için kollarımı açtım; kalbimin atışını kulaklarımda duyuyordum. Bir keresinde tam bu aşamadayken, kırlangıcın biri başımın hemen üstünden geçmişti, az kalsın dengemi kaybedecektim. O zamandan beri aynı şeyin tekrar olacağı korkusuyla yaşıyordum.

Ama bu defa öyle olmadı. Saman yığınının üstünde güvenli bir şekilde dururken aşağıya bakmak o kadar korkutucu değildi. Sonra denize atlar gibi burnumu tutarak kendimi boşluğa bıraktım. Yerçekimi beni aniden kavrayıp hızla aşağıya çekince içimden, *ah, pardon, bir hata yaptım, lütfen tekrar yukarıya çıkmama izin ver,* diye bağırarak geldi.

Sonra da mermi gibi saman yığınının üstüne düştüm, derin bir sudaymış gibi dibe doğru inerken o tozlu, hoş kokuyu duydum. Her zamanki gibi hapşırma isteği duydum. Yığının daha emniyetli yerlerine kaçışan birkaç farenin sesini işittim. Ve tuhaf bir şekilde kendimi yeniden doğmuş gibi hissettim. Bir keresinde Kitty atlayıştan sonra kendini yeni doğmuş bebek gibi hissettiğini söylemişti, ben de neyi kastettiğini hem anlar hem anlamaz halde

üstünde durmamıştım, ama mektubunu aldıktan sonra bunu da düşünür oldum.

Neredeyse yüzer gibi saman yığınının üstüne çıkıp aşağı indim, ayaklarımı sert zemine bastım. Samanlar pantolonumun ve gömüğümün arkasını kaplamış, ayakkabılarıma ve dirseğime yapışmıştı. Ya saçlarıma? Tabii ki...

O sırada Kitty merdivenin yarısına kadar çıkmıştı; iki yandan toplanmış altın saçları omuzlarına çarparken tozlu bir ışık huzmesi içinde tırmanmaya devam ediyordu. Başka günlerde o ışık da en az onun saçları kadar parlak olurdu, ama bu bulutlu günde Kitty'nin saçları rakipsizdi.

Merdivenin ileri geri sallanmasından huzursuz olduğumu hatırlıyorum. O ana dek hiç o kadar gevşek olmamış gibiydi.

Derken Kitty kirişin üstüne ulaştı, benden çok yukarıdaydı. Şimdi benim yüzüm küçük, beyaz bir yuvarlak gibi görünüyormuş olmalıydı.

"Hey, aşağıdaki!"

"Hey, yukarıdaki!"

Kiriş boyunca temkinli adımlarla yürüdü, saman yığınının üstüne vardığı zaman rahat bir nefes alabildim. O benden daha zarif hareket etse ve... daha çevik olsa da bu korkuyu hep yaşadım. İnsanın küçük kız kardeşini kendinden daha çevik bulması ne tuhaf, değil mi?

Kitty ellerini öne uzatıp ayakparmakları üstünde durdu. Sonra da göğsünü öne atıp başını geri yatırarak kendini aşağı bıraktı, balıklama atlar gibi... İnsanın unutamadığı, tarif edemediği şeyler vardır. Ben tarif edebilirim... bir bakıma. Ama ne kadar güzel, ne kadar kusursuz olduğunu anlayabileceğiniz şekilde ifade edemem. Hayatım boyunca gördüğüm tam anlamıyla gerçek ve tam anlamıyla doğru birkaç şeyden biriydi bu sahne. O sahneyi tüm gerçekliğiyle anlatamam. Ne kalemimle ne de dilimle başarabilirim bunu.

Bir an için havada asılı kalmış gibi oldu; sanki sadece çatının üçüncü katında oluşan o tuhaf esintiler onu havada tutuyordu. Altın tüyleri olan parlak bir kırlangıçtı o. O zamandan beri öyle-

si gelmedi Nebraska'ya. O benim kız kardeşim Kitty'ydi, kolları arkasına gitti, sırtı yay gibi oldu, o an onu o kadar çok sevdim ki!

Sonra saman yığınının içine gömülüp görünmez oldu. Açtığı delikten samanlar ve kıkırdama sesleri yükseldi. Kitty tırmanırken merdivenin ne kadar tehlikeli görüldüğünü unutmuştum; kardeşim yığından çıktığında ben yine merdivenin yarısına ulaşmış durumdaydım.

Kitty gibi zarif bir atlayış yapmak istedim, ama her zamanki gibi korkuya kapılınca bombalama düştüm. Galiba o saman yığınının güvenli olduğuna Kitty'nin inandığı kadar asla inanmadım.

Bu oyun ne kadar sürdü? Bilemiyorum. Ama on on iki atlayıştan sonra başımı kaldırıp bakınca ışığın değiştiğini fark ettim. Annemle babam her an dönebilirlerdi ve ikimizin de üstü başı samanlarla kaplıydı. İmzalı bir itiraf gibiydik. Son bir kez daha atlamaya karar verdik.

Önce ben çıktım, yukarı çıkarken merdivenin sallandığını, tahtadaki eskimiş çivilerin gevşediğini duyar gibi oldum. Ve ilk defa gerçekten çok korktum. Sanırım zemine daha yakın bir yerde olsaydım aşağıya inerdim ve bu iş orada biterdi, ama kiriş daha yakın ve daha emniyetli görünüyordu. Son üç basamağa geldiğimde gerilen çivilerin sesi iyice yükseldi ve o anda korkudan buz kestim; şansımı fazla zorladığıma emindim.

Derken ellerim kirişin kıymıklı yüzeyine değip ağırlığımı merdivenden aldı, alnım ter içinde kalmıştı. Artık bu oyunun eğlenceli bir tarafı kalmamıştı.

Saman yığınının üstüne gidip atladım. Bu en zevkli anın bile tadı kalmamıştı. Aşağıya düşerken yumuşak samanlar yerine sert tahta döşemeye düşersem ne olacağını düşündüm.

Yığından çıkarken Kitty'nin hızla merdivene tırmandığını gördüm. "İn aşağıya!" diye seslendim. "Güvenli değil!"

"Beni kaldırır!" diye karşılık verdi. "Ben senden hafifim!"

"Kitty--"

Ama lafımı bitiremedim. Tam o anda merdiven kırıldı.

Şiddetli bir çatlama sesi çıktı. Kitty de ben de çığılı bastık. Kitty benim şansımı fazla zorladığıma karar verdiğim noktaya gelmek üzereydi.

Üstünde durduğu basamak kırılınca, merdiven ikiye ayrıldı. Kitty'nin altındaki, üstüyle bağlantısı kalmayan kısmı bir an için uzun süredir hareketsiz duran ve birden yürümeye karar veren bir böceğe benzedi.

Sonra da devrildi. Zemine düşerken çıkardığı tozlar ve gürültü ineklerin kaygılı sesler çıkarmasına yol açtı. Bir tanesi bölme kapısını tekmeledi.

Kitty kulakları tırmalayan bir çığlık attı.

"Larry! Larry! Yardım et!"

Ne yapmam gerektiğini hemen anladım. Fena halde korkuyordum, ama aklım başımdaydı. Kitty benden yaklaşık yirmi metre yukarıdaydı, bacakları havada sallanıyor, üstündeki kırılancıklar deli gibi ötüyorlardı. Gerçekten çok korkmuştum. Hâlâ sirklerdeki trapez numaralarını seyredemem, televizyonda olsa bile. Midem altüst olur.

Ama ne yapmam gerektiğini biliyordum.

"Kitty!" diye seslendim. *"Hiç kıpırdamadan dur! Hiç kıpırdama!"*

Kitty hemen dediğimi yaptı. Bacaklarını sallamayı bıraktı, küçük elleriyle son basamağa sınıksız tutunarak orada asılı kaldı.

Saman yığınının koşup kucaklayabildiğim kadar saman aldım ve geri koştum. Bu işi defalarca yaptım. Gittim, geldim. Gittim, geldim.

Bundan sonrasını pek hatırlamıyorum; sadece eskiden merdivenin olduğu yerde yeni bir saman yığını oluşturmak için durmadan koştuğumu hatırlıyorum. Küçük bir yığın olmuştu. Kitty'nin asılı kaldığı yer ise çok yüksekti. İnsanın aklına yüz metreden bir bardak suya atlayan çizgi film karakterleri geliyordu.

Bir oraya, bir buraya. Bir oraya, bir buraya.

"Larry, daha fazla tutunamayacağım!" İncelen sesi çaresizlik içindeydi.

"Kitty, dayanmalısın. Tutunmak zorundasın!"

Bir oraya, bir buraya koşuyordum. Saman yığını artık benim çenemin hizasına kadar yükselmişti, ama bizim atlayış yaptığı-

mız yığının en az sekiz metre derinliği vardı. Sırf bacakları kırılrsa yine ucuz atlatmış sayılacağını düşündüm. Yığını ıskalarsa kesinlikle öleceğini biliyordum. Bir oraya, bir buraya.

"Larry! Basamak! Kırılıyor!"

Basamağın çatlarken çıkardığı sesi duyabiliyordum. Kitty panik içinde yine bacaklarını sallamaya başladı, ama böyle yaptığı takdirde saman yığınının ıskalayacaktı.

"Hayır!" diye bağırdım. "Hayır! Bunu yapma! Bırak kendini! Basamağı bırak, Kitty!" Çünkü artık daha fazla saman getirecek zaman yoktu. Körü körüne ümit etmekten başka çare kalmamıştı.

Kitty benim lafım üzerine hemen tutunmayı bıraktı ve gülle gibi aşağıya düştü. Gözlerini kapamış, başının üstünde dalgalanan sarı saçlarıyla yüzü porselen gibi bembeyaz bir halde düşüşü bana hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Elleri dua eder gibi dudaklarının önünde kilitlemişti.

Saman yığınının tam ortasına düştü. Onu artık göremiyordum; vücudunun tahta döşemeye çarptığını duydum. Sesi duyunca içim buz kesti. Yüksek bir sestti, çok yüksek bir ses. Ama görmek zorundaydım.

Ağlaya zırlaya samanları ayırmaya, avuç avuç toplayıp arkama atmaya başladım. Önce mavi kot pantolonlu bir bacak, sonra kareli gömlek... sonra da Kitty'nin yüzü görüldü. Bembeyazdı ve gözleri kapalıydı. Ona bakarken öldüğünü anladım. Bir anda dünyam karardı. O karanlık içindeki tek renk Kitty'nin altın sarısı saçlarıydı.

Sonra da lacivert gözleri, onları açmıştı.

"Kitty?" Sesim boğuk çıkmıştı, olanlara inanmakta zorluk çekiyordum. "Kitty?"

"Larry?" dedi şaşkınlık içinde. "Öldüm mü?"

Onu samanların içinden çekip çıkardım ve sarıldım. O da kollarını boynuma dolayıp bana sarıldı.

"Ölmedin," dedim. "Ölmedin, yaşıyorsun."

Sadece sol ayak bileği kırılmıştı, o kadar. Columbia City'nin doktoru Dr. Pedersen, babamla ve benimle samanlığa girdiğinde uzun bir süre yukarıdaki gölgelere baktı. Merdivenin tepesindeki son basamak, tek çiviyle tutunmuş bir halde hâlâ orada asılı duruyordu.

Dediğim gibi, uzun bir süre baktıktan sonra, "Bu bir mucize," dedi babama. Sonra da benim yığın yaptığım samanları ayağıyla dürttü. Çıkıp tozlu Desoto arabasına bindi ve gitti.

Babam elini omzuma koydu. "Şimdi odunluğa gideceğiz, Larry," dedi sakın bir sesle. "Herhalde orada ne olacağını biliyordur."

"Evet, efendim," dedim titrek bir sesle.

"Popona vurduğum her seferinde kardeşin hâlâ hayatta diye Tanrı'ya şükretmeni istiyorum."

"Peki, efendim."

Odunluğa gittik. Babam defalarca vurdu; o kadar çok vurdu ki bir hafta boyunca yemeklerimi ayakta yedim ve daha sonraki iki hafta boyunca sandalyeme bir yastık koymak zorunda kaldım. Ve bana o nasırlı kocaman elleriyle her vuruşunda Tanrı'ya şükrettim.

Hem de yüksek sesle. Son üç vuruşa geldiğimizde artık Tanrı'nın beni işittiğine emindim.

Yatmadan önce Kitty'yi görmeme izin verdiler. Penceresinin dışında bir kuş gördüğümü hatırlıyorum. Sargılar içindeki ayağı bir tahta üzerine yerleştirilmişti.

Bana o kadar uzun bir süre sevgiyle baktı ki rahatsız oldum. Sonra da, "Saman," dedi. "Aşağıya samanları serdin."

"Tabii ki," dedim. "Başka ne yapabiliirdim ki? O merdiven kırıldıktan sonra yukarıya çıkmanın başka yolu kalmamıştı."

"Ne yaptığını bilmiyordum," dedi Kitty.

"Biliyorsundur ya! Senin tam altındaydım!"

"Aşağıya bakmaya cesaret edemedim," dedi. "Çok korkmuşum. O süre boyunca hep gözlerim kapalıydı."

Afallamış bir halde ona baktım.

“Bilmiyor muydun? Ne yaptığımı bilmiyor muydun?”

Başını iki yana salladı.

“Ve sana basamağı bırak dediğimde.. bıraktın, öyle mi?”

“Evet.”

“Kitty, bunu nasıl yapabildin?”

Bana o lacivert gözleriyle baktı. “Beni kurtarmak için bir şeyler yaptığını biliyordum,” dedi. “Sen benim abimsin. Beni koruyacağını biliyordum.”

“Ama Kitty, nasıl kıl payı kurtulduğunu tahmin edemezsin.”

Ellerimle yüzümü kapatmıştım. Kitty doğrulup ellerimi açtı ve yanağına bir öpücük kondurdu. “Tahmin edemem,” dedi, “ama senin aşağıda olduğunu biliyordum. Of, uykum geldi. Yarın görüşürüz, Larry. Dr. Pedersen yarın ayağımı alçıya alacağını söyledi.”

Ayağındaki alçı bir aydan az bir süre kaldı. Bütün sınıf arkadaşları alçısını imzaladılar, ben bile imzaladım. Alçı çıkarıldıktan sonra samanlık olayının da sonu gelmiş oldu. Babam üçüncü kata daha sağlam bir merdiven koydu, ama ben bir daha hiç o kirişe tırmanıp saman yığınuna atlamadım. Bildiğim kadarıyla bunu Kitty de yapmadı.

Son olmuştu, ama bir şekilde bitmemişti. Dokuz gün önce Kitty Los Angeles'taki bir sigorta şirketi binasının en üst katından aşağıya atlayana kadar hiç bitmemişti. Los Angeles *Times* gazetesinin kupürünü cüzdanımda saklıyorum. Bunu hep yanımda taşıyacağım, ama sevdiğin insanların resimlerini veya çok beğendiğin bir tiyatro oyununun biletini saklamak gibi iyi bir amaçla değil. Bu kupürü ağır bir şeyi taşır gibi taşıyacağım, taşımak görevim olduğu için taşıyacağım. Gazetedeki manşet şöyleydi: *TELEKIZ ÖLÜMÜNE BALIKLAMA ATLADI*.

İkimiz de büyüdük. Pek bir anlam ifade etmeyen birkaç olay dışında, pek bir şey hatırlamıyorum. Kitty Omaha'daki işletme fakültesine gidecekti, ama liseyi bitirdikten sonraki yaz bir güzellik

yarışmasını kazandı ve jüri üyelerinden biriyle evlendi. Müstehcen bir fıkra gibi, değil mi?

Ben hukuk fakültesindeyken, Kitty kocasından boşandı ve bana on sayfalık uzun bir mektup yazdı. Evliliğinin ne kadar kötü geçtiğini, eğer bir çocuğu olsaydı çok daha iyi olabileceğini anlatıyordu. Yanına gitmemi istiyordu. Ama hukuk fakültesinde bir hafta kaybetmek, bir sömestr kaybetmek anlamına gelirdi. Hocalar çok acımasızdı. İpin ucunu kaçırsan bir daha tutamazdın.

Kitty Los Angeles'a taşındı ve bir daha evlendi. Bu da boşanmayla sona erdiğinde ben hukuk fakültesini bitirmiştım. Ondan bir mektup daha aldım; daha kısa ve karamsardı. Bir daha asla bu hatayı yapmayacaktı. İçinde kalmak için ödenen bedellere değmezdi. *Not: Gelebilir misin, Larry? Görüşmeyeli epey oldu.*

Cevap yazdım ve ona gelmeyi çok istediğimi, fakat bunun mümkün olmadığını söyledim. Çok iddialı bir şirkette işe başladığımı, şu anda en alt kademede olup bütün işleri ben yaptığım halde övgüyü başkalarının aldığını anlattım. Eğer yükseleceksem, bunu bu yıl içinde yapmalıydım. İşte benim uzun mektubum böyleydi. Sadece kariyerimle ilgiliydi.

Kitty'nin bütün mektuplarına cevap yazdım. Ama o mektupları yazanın gerçekten Kitty olduğuna hiç inanamıyordum... tıpkı saman yığınının gerçekten orada olduğuna inanmadığım gibi... ta ki üstüne inene, o yığın hayatımı kurtardığını görene kadar. Kız kardeşimle, mektuplarının altındaki bir dairenin içine "Kitty" diye imza atan o tükenmiş kadının aynı kişi olduğuna inanamıyordum. Benim kardeşim saçları iki yandan toplu, göğüsleri henüz büyümemiş küçük bir kızdı.

Yazışmayı kesen o oldu. Noel'de, doğum günlerimde kartlar alırdım, karım bunlara cevap yazardı. Derken biz boşandık, ben taşındım ve kardeşimi unuttu. Bunu izleyen Noel'de ve doğum günümde kartlar yine geldi, ama ilk adresimden iletilerek. Hep Kitty'ye yazıp adresimin değiştiğini bildirmem gerektiğini düşündüm. Ama bunu bir türlü yapmadım.

Ama daha önce de dediğim gibi, bunların hiçbir anlamı yok. Önemi olan tek şey büyüdüğümüz ve Kitty'nin o sigorta binasının tepesinden aşağıya balıklama atlanmış olması. Saman yığınının orada olacağına inanan hep Kitty'ydi. "Beni kurtarmak için bir şeyler yaptığını biliyordum," diyen Kitty'ydi. İşte bunların önemi var. Ve Kitty'nin mektubunun.

Son zamanlarda insanlar çok sık taşıyorlar. Komik ama zarflardaki üstü çizilmiş adresler ve adres değişikliği çıkartmaları insana kendini suçlu hissettiriyor. Kitty iade adresini, atladığı güne kadar yaşadığı yerin adresini zarfın sol üst köşesine yazmıştı. Van Nuys'ta, güzel bir apartmandı. Eşyalarını almak için babamla oraya gittik. Evin sahibi iyi bir kadındı. Kitty'yi sevmiştii.

Mektup kardeşim ölmeden iki hafta önce postaya verilmişti. Adres değişikliği olmasa elime çok daha önce geçerde. Kardeşim beklemekten usanmış olmalıydı.

Sevgili Larry,

Son günlerde bunu sıkça düşünür oldum... ve şuna karar verdim: Sen o saman yığınının yapmadan önce son basamak kırılıydu, benim için daha iyi olacaktı.

Sevgiyle,

Kitty

Evet, herhalde beklemekten usanmış olmalıydı. Onu unuttuğuma karar verdiğini düşünmektense buna inanmayı tercih ederim. Onu unuttuğumu sanmasını istemiyorum, çünkü o tek cümle belki de beni derhal harekete geçirecek tek şeydi.

Ama bu bile artık uyumakta zorluk çekmemin nedeni değil. Gözlerimi kapatıp dalmaya çalışınca onu gözleri fincan gibi olmuş, vücudu yay gibi gerilmiş, kollarını arkaya uzatmış halde üçüncü kattan atlarken görüyorum.

Samam yığınının orada olacağını bilen hep Kitty'ydi.

ÇİÇEKLERİ SEVEN ADAM

1963 yılı Mayıs ayında bir akşamüzeri genç bir adam elleri ceplerinde, hızlı adımlarla New York, Üçüncü Caddede yürüyordu. Ilık bir hava vardı, gökyüzü yavaş yavaş maviden alacakaranlığın moruna doğru kararmaktaydı. Bu şehri seven insanlar vardır; işte bunun gibi akşamlar onların şehri sevmelerini sağlar. Lokantaların, marketlerin, kuru temizleme dükkânlarının kapı önlerinde duran herkesin yüzü gülüyordu. İki alışveriş torbasını koyduğu eski bir bebek arabasını süren yaşlıca bir kadın genç adama gülümseyip ona seslendi: "Selam, yakışıklı!" Genç adam gülümsemesine karşılık verip onu eliyle selamladı.

Kadın onun yanından geçerken, *bu genç fena halde âşık*, diye düşündü.

Adamın yüzünde öyle bir ifade vardı. Açık gri bir takım elbise giyiyordu, daracık kravatını gevşetmişti, gömleğinin üst düğmesi açıktı. Kısa saçları siyahtı, açık tenliydi ve açık mavi gözleri vardı. Dikkati çekecek bir yüz değildi onunki, ama 1963 Mayıs ilkbaharı akşamında, bu caddede, *yakışıklı bir adamdı*. Nostaljik hayallere kapılan yaşlı kadın ilbaharda herkesin güzel olabileceğini düşündü... hele ki sevgilisiyle buluşup bir yerde yemek yemek ve belki ardından dans etmeye gitmek için acele ediyorlarsa... Geçmişe duyulan özlemin hayal kırıklığına dönüşmeyeceği tek mevsim ilbahardır; yaşlı kadın yoluna devam ederken o genç adama laf attığı ve ondan karşılık bulduğu için memnundu.

Genç adam Altmış Üçüncü Cadde'nin karşısına geçti; dudaklarında yarım bir gülücükle yürüyordu. Az sonra el arabasının içi çiçeklerle dolu yaşlı bir adam gördü. Çiçeklere hâkim renk sarıydı; sarı fulyalar ve çiğdemler. Yaşlı adamın arabasında karanfiller ve çoğu sarı ve beyaz olan sera ürünü çay gülleri de vardı. Adam çubuk kraker yerken bir yandan da el arabasının köşesindeki kocaman transistörlü radyosunu dinliyordu.

Radyodan kimsenin kulak vermediği kötü haberler dökülüyordu: Çekiçli katil hâlâ yakalanmamıştı; John F. Kennedy Vietnam adında küçük bir Asya ülkesindeki gelişmelerin endişe verici olduğunu söylemişti; East River nehrinden kimliği belirlenemeyen bir kadının cesedi çıkarılmıştı; jüri eroin kaçakçılığı yapan bir çetenin reisini mahkûm edememişti; Ruslar nükleer bir düzenek patlatmışlardı. Bu haberlerin hiçbiri gerçek görünmüyordu, hiçbirinin önemi yok gibiydi. Hava ılık ve tatlıydı. Bir fırının önünde bira göbekli iki adam şakalaşıyorlardı. İlkbahar giderek yaza sokuluyordu ve bu şehirde yaz rüyaların mevsimiydi.

Genç adam çiçekçiye geçtikten sonra kötü haber sesleri de azaldı. Bir an duraksadı, omzunun üzerinden arkasına baktı ve bir daha düşündü. Elini ceket cebine götürüp oradaki şeye bir daha dokundu. Bir an için yüzü şaşkın, çok yalnız, neredeyse lanetlenmiş gibi göründü, ama elini cebinden çıkarınca yüzünde yine eski hevesli ifadesi belirdi.

Gülümseyerek dönüp çiçekçiye gitti. Çiçek götürürse Norma sevinirdi. Ona sürpriz bir şey verdiği zaman gözlerinde beliren parıltıya bayılıyordu... Hediyeleri genelde küçük şeylerdi, çünkü zengin değildi. Mesela bir kutu şekerleme. Bir bilezik. Bir keresinde ona bir poşet dolusu Valencia portakalı götürmüştü; Norma'nın bunu çok sevdiğini biliyordu.

Gri takım elbiseli genç adam geri gelip el arabasındaki çiçeklere bakarken çiçekçi, "Genç dostum," dedi. Adam altmış sekiz yaşında falandı; hava sıcak olmasına rağmen üstünde yırtık pırtık gri bir kazak, başında da bir kep vardı. Yüzü kırışıklıklarla dolu bir harita gibiydi, gözlerinin altı torba gibi şişti ve parmaklarının

arasında bir sigara tutuyordu. Ama ilkbaharda genç olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmamıştı... genç ve sıırıslıklam âşık olmanın. Satıcının yüzü genellikle asık olurdu, ama şimdi, tıpkı o yaşlı kadın gibi, biraz gülümsedi, çünkü karşısındaki adamın klinik vaka olduğu belliydi. Kazağının üstüne dökülmüş kraker kırıntılarını eliyle süpürürken, *bu çocuk âşık değil de hasta olsaydı, onu hemen yoğun bakıma alırlardı,* diye düşündü.

"Çiçekler kaç?" diye sordu genç adam.

"Sana bir dolara güzel bir buket yaparım. Bunlar çay gülüdür, seradan. Biraz daha pahalıdır, tanesi yetmiş sent. Sana altı tanesini üç buçuk dolara veririm."

"Çok pahalı," dedi genç adam.

"İyi olan hiçbir şey ucuz değildir, genç dostum. Annen sana bunu öğretmedi mi?"

Genç adam gülümsedi. "Belki bir ara sözünü etmiştir."

"Tabii. Eminim etmiştir. Sana altı tane vereyim; iki kırmızı, iki sarı, iki de beyaz. Bundan daha iyisi olmaz, değil mi? Birkaç tane de karanfil katarım, buna bayılırlar ve biraz yeşillikle süslerim. Çok güzel olur. Ya da bir dolara o buketi alırsın."

"Bayılırlar mı? Onlar kim?" diye sordu genç adam hâlâ gülümseyerek.

"Genç dostum," dedi satıcı sigarasını yere atarak. O da gülümsüyordu. "Kimse mayıs ayında kendisi için çiçek almaz. Ulusal bir kanun gibidir bu, anlatabiliyor muyum?"

Genç adam Norma'yı düşündü; sürpriz karşısında gözlerinin nasıl ışıldadığını ve gülümsediğini hatırladı. Başını biraz yana eğip, "Anlıyorum," dedi.

"Elbette anlarsın. Şimdi, kararın ne?"

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Sana ne düşündüğümü söyleyeyim. Eh, nasihat hâlâ bedava, değil mi?"

Genç adam gülümseyerek, "Galiba bedava olan bir tek o kaldı," dedi.

"Çok haklısın," dedi satıcı. "Pekâlâ, genç dostum. Eğer çiçekler annen içinse ona buketi al. Birkaç fulya, birkaç çiğdem, birkaç

vadi zambağı. Böylece annen, "Ah, oğluşum, çok beğendim, ne kadara aldın, ah, çok para vermişsin, paranı çarçur ediyorsun," diyerek keyfini kaçırmaz.

Genç adam başını arkaya savurup bir kahkaha attı.

"Ama sevgilin söz konusuysa, o başka bir şey, evlat. Ona getirdiğin çay güllerini görünce muhasebesini yapmaz. Anlıyor musun? Kollarını boynuna dolar ve—"

"Çay güllerini alıyorum," dedi genç adam. Bu defa kahkaha atma sırası satıcıdaydı. Fırının önündeki göbekli adamlar onlara gülümseyerek baktılar.

"Hey, evlat!" diye seslendi onlardan biri. "Ucuza nikâh yüzüğü ister misin? Sana benimkini satarım... ben artık istemiyorum."

Yüzü siyah saçlarının dibine kadar kızaran genç adam gülümsedi.

Çiçekçi altı çay gülü seçip saplarını biraz kesti, üstlerine su serpti ve onlara koni şeklinde bir ambalaj yaptı.

"Bu gece hava tam istediğiniz gibi olacak," diyordu radyodaki ses. "Ilık, açık, terasa çıkıp yıldızları seyretmek için ideal bir hava. Eğer romantik bir insansanız, havanın tadını çıkarın. Bütün New York tadını çıkarırsın!"

Çiçekçi ambalajın altını bantla yapıştırdıktan sonra genç adama bir tavsiyede bulundu. "Sevgiline söyle, çiçekleri koyduğu suyun içine biraz şeker katarsa ömrü uzar."

"Söylerim," dedi genç adam. Beş dolarlık bir banknot uzattı. "Teşekkür ederim."

"Sadece işimi yapıyorum, genç dostum," dedi çiçekçi. Ona bir dolar ve iki çeyreklik verdi. Gülümsemesi biraz bulutlandı. "Ona sevgilerimi ilet."

Radyoda Four Seasons grubu "Sherry" adlı parçayı söylemeye başlamıştı. Genç adam para üstünü cebine atıp yoluna devam etti; gözlerinde yine aynı hevesli ifadeyle yürüyordu, ama Üçüncü Caddé'de koşuşturan insanlara pek baktığı yoktu. Yine de dikkatini çeken bazı şeyler yok değildi: bebek arabası süren bir kadın, bebeğin dondurmaya bulanmış yüzü, ip atlarken şarkı söyleyen

bir kız. "Betty ve Henry ağaca çıkmışlar, ÖPÜŞÜYORLAR! Önce aşk, sonra nikâh, sonra da bebek!" İki kadın bir çamaşırhanenin önünde durmuş sigara içerken gebeliklerini kıyaslıyorlardı. Bir grup adam elektronik eşya satan bir dükkânın vitrinindeki dev ekranlı televizyona bakıyorlardı; bir beyzbol maçı vardı ve bütün oyuncuların yüzü yeşil görünüyordu. Sahanın rengi soluk bir çilek pembesiydi. Maç altı sayı önde olan New York Mets ile Phillies arasındaydı.

Genç adam elinde çiçekleriyle yürürken çamaşırhane önündeki kadınların konuşmayı kesip kederli gözlerle ona baktıklarını fark etmedi; bu kadınlara çiçek getirildiği günler çok geride kalmıştı. Genç adam Otuzuncu ve Altmış Dokuzuncu caddeler arasındaki kavşakta genç bir trafik polisinin onun karşıya geçmesi için düdüğünü çalıp taşıtları durdurduğunu da fark etmedi. Polis nişanlıydı ve genç adamın yüzündeki hülyalı ifadeyi tıraş olurken aynada gördüğü yüzden tanıdı. Yanından geçen iki genç kızın ona bakıp kıkırdadıklarını da fark etmedi.

Yetmiş Üçüncü Cadde'de durup sağa döndü. Bu sokak biraz daha karanlıktı; iki yanında kahverengi taş binalar ve İtalyanca adı olan lokantalar sıralanmıştı. Üç sokak ileride solgun ışık altında top oynayan çocuklar vardı. Genç adam oraya kadar gitmeyip dar bir ara sokağa saptı.

Artık yıldızlar görünmeye başlamıştı, yumuşak bir ışıkla parlıyorlardı. Ara sokak karanlıktı, iki yanında çöp tenekeleri diziliydi. Genç adam artık yalnızdı, hayır, tam anlamıyla değil. Ulumaya benzeyen bir miyavlama sesi yükselince yüzü asıldı. Bu bir erkek kedinin aşk çağrısıydı ve hiç de hoş değildi.

Daha yavaş yürüdü, saatine baktı. Sekize çeyrek vardı ve Norma tam bu saatte—

Derken onu gördü; ona doğru geliyordu. Lacivert pantolon ve genç adamın yüreğini titreten denizci yakalı bir bluz giymişti. Onu ilk gördüğünde hep aynı şaşkınlığı, aynı tatlı şoku yaşırdı. Norma o kadar genç görünüyordu ki...

O anda genç adamın gülümsemesi parıldadı ve adımlarını hızlandırdı.

“Norma!” dedi.

Norma ona bakıp gülümsedi... ama birbirlerine yaklaştıkça o gülümseme kayboldu.

Genç adamın kendi gülümsemesi biraz titredi ve bir anlık bir tedirginlik duydu. Norma'nın yüzü birden bulanık göründü. Hava artık kararıyordu... yanılmış olabilir miydi? Olamazdı. Bu Norma'ydı.

“Sana çiçek getirdim,” dedi mutlu bir sesle ve çiçeği ona verdi.

Kadın bir an çiçeklere baktı, gülümsedi ve çiçekleri geri verdi.

“Teşekkür ederim, ama yanılıyorsunuz,” dedi. “Benim adım--”

“Norma,” diye fısıldadı genç adam ve başından beri ceket cebinde taşıdığı kısa saplı çekici çıkardı. “Bu çiçekler senin için, Norma... hep senin içindi... her şey senin için...”

Kız geri çekildi, yüzü beyaz, bulanık bir yuvarlak gibi görünüyordu şimdi. Beyazlığın içinde ağzı siyah bir O şeklini almıştı. Bu kız Norma değildi, Norma on yıl önce ölmüştü ve artık önemi yoktu, çünkü bu kız çığlık atacak. O çığlığı susturmak için, çığlığı öldürmek için çekici savurdu. Çiçekler elinden düşerken ambalajından kurtuldu ve kırmızı, sarı ve beyaz çay gülleri kedilerin karanlıkta çığlıklar atarak aşk yaptıkları çöp tenekelerinin yanına saçıldı.

Genç adam çekici savurdu, kız çığlık atmadı, ama atabilirdi, çünkü o Norma değildi; hiçbiri Norma değildi. Vurdukça vurdu, vurdukça vurdu. Kız Norma değildi, bu yüzden genç adam daha önce beş kez yaptığı gibi yine durmadan vurdu.

Bir süre sonra çekici geri ceket cebine sokup parke taşlarının üstüne düşen gölgeden, yere saçılmış çay güllerinden ve çöp tenekelerinden uzaklaştı, ara sokaktan çıktı. Üstünde kan lekesi varsa bile karanlıkta görünmeyecekti. Bu ılık bahar karanlığında görünmezdi. Kızın adı Norma değildi, ama adam kendi adını biliyordu. Adı... adı...

Aştı.

Adı aştı. Karanlık sokaklarda hızlı adımlarla yürüdü, çünkü Norma onu bekliyordu. Ve onu bulacaktı. Yakın bir zamanda.

Gülümsemeye başladı. Yetmiş Üçüncü Cadde'ye vardığında yürüyüşüne bir canlılık geldi. Apartmanlarının merdiveninde oturan orta yaşlı bir çift onun başı eğik, gözleri dalgın, hülyalı bir gülümsemeyle yürüyüşünü seyretti. O geçip gittikten sonra kadın, "Sen neden artık hiç böyle görünmüyorsun?" diye sordu.

"Ha?"

"Yok bir şey," dedi kadın, sinsice çöken gecenin kasvetinde kaybolan gri takım elbiseli adamın arkasından bakarak. *İlkbahardan daha güzel tek bir şey varsa, o da gençlik aşkıdır,* diye geçirdi içinden.

SON BİR KADEH

Onu çeyrek geçiyordu. Herb Tooklender barı kapatmayı düşündüğü sırada o şık paltolu adam içeri daldı. Yüzü bembeyazdı, gözleri yuvalarından uğrayacakmış gibi açılmıştı. Tookey'nin Barı, Falmouth kasabasının kuzeyindeydi. Ocak ayının onu olmuştu; yani insanlar artık yeni yılda verdikleri kararlara uymadıkları için vicdan azabı çekmiyordu. Dışarıda kuzeydoğudan müthiş bir rüzgâr esiyordu. Daha karanlık basmadan kar kalınlığı on beş santimi bulmuştu ve hâlâ şiddetle yağıyordu. Billy Larribee'nin kasabanın kar küreme aracıyla iki defa geçtiğini görmüştük. İkinci seferinde Tookey ona bira götürmüştü. Annem olsaydı bunu, "Yardımseverce bir davranış," diye tanımlardı. Tanrı da biliyor ya, annem de zamanında Tookey'nin birasından az içmemişti. Billy, Tookey'ye, "Anayolu temizlemeyi başarıyoruz," demişti. "Ama yan yollar kapalı. Sabaha kadar da öyle kalacak sanırım." Portland radyosu daha otuz santim kar yağacağını ve saatte altmış kilometre hızla esen rüzgârın kar yığınları oluşturuncağını bildirmişti.

Barda Tookey'yle benden başka kimse yoktu. Onunla rüzgârın saçakların etrafında ulumasını dinliyor, şöminedeki alevleri dans ettirmesini seyrediyorduk. Tookey, "Son bir kadeh daha iç, Booth," demişti. "Ondan sonra barı kapatacağım."

İki kadehe içki koyduğu sırada kapı açılmış ve o yabancı sendeleyerek içeri girmişti. Saçları ve üstü başı kar içindeydi. Sanki pudra şekerinin içinde yuvarlanmış gibi. Rüzgâr kum zerrelere kadar ince kar taneciklerini onun arkasından içeriye uçurdu.

Tookey, "Kapıyı kapat!" diye kükredi. "Ahırda mı doğdun?"

O zamana dek bu yabancı kadar dehşete kapılmış bir insan hiç görmemiştim. Bütün gün ısırganotu yemiş bir beygire benziyordu. Tookey'ye bakarak, "Karım..." dedi. "Kızım..." Ve bayılıp yere yığıldı.

Tookey, "Tanrım!" diye bağırды. "Şu kapıyı kapatır mısın, Booth?"

Gidip istediğini yaptım. Rüzgâra karşı kapıyı kapamak bir hayli zor oldu. Tookey bir dizini yere dayayarak yabancıнын başını kaldırmıştı. Yanaklarına vurup duruyordu. Yanına gittim ve hemen durumun kötü olduğunu anladım. Yabancıнын yüzü kıpkırmızıydı ama şurasında burasında kül rengi lekeler vardı. Benim gibi Woodrow Wilson'ın başkan olduğu günlerden beri kışlarınıza Maine'de geçirseydiniz, o kül rengi lekelerin soğuk ısırması olduğunu anlardınız.

Tookey, "Baygın," dedi. "Bardan konyak getirir misin?"

Şişeyi alıp geldim. Tookey yabancıнын paltosunun önünü açmıştı. Adam kendine gelmişti biraz. Gözleri yarı aralıktı. Alçak sesle bir şeyler mırıldanıyordu.

Tookey, "Şişenin kapağına konyak doldur," dedi.

"Sadece o kadar mı?" diye sordum.

Tookey başını salladı. "O konyak dinamitten farksızdır. Adamı zorlamaya hiç gerek yok."

Şişenin kapağına içki koyarak Tookey'ye baktım. "İçir."

Konyağı yabancıнын ağzına boşalttım. İzlemesi ilginçti. Yabancıнын bütün vücudu titredi ve öksürmeye başladı. Yüzü daha da kızardı. Yarı kapalı gözlerinin kapakları pencere storları gibi açılıverdi. Ben biraz telaşlandım. Ama Tookey yabancıнын iri bir bebekmiş gibi doğrulup oturmasına yardım etti ve adamın sırtına vurdu.

Adam öğürmeye başladı. Tookey onun sırtına tekrar vurdu. "Sıkı tut. O konyak çok pahalı."

Yabancı biraz daha öksürdü. Ama öksürükleri hafifliyordu artık. İlk kez o zaman onu inceleme fırsatı buldum. Kentli olduğu

kesindi. Galiba Boston'ın güneyinden bir yerdendi. Ellerinde deri eldivenler vardı, ince ama pahalı şeylerdi bunlar. Herhalde ellerinde de o grimsi kül rengi lekelerden çıkmıştı. Bir iki parmağını kaybetmesi işten bile değildi. Paltosu gerçekten pek şıktı. En aşağı üç yüz dolar ederdi. Ayaklarına bileklerine kadar bile gelmeyen botlar giymişti. Ayakparmaklarının durumunu merak etmeye başladım.

Yabancı, "Şimdi daha iyiyim," dedi.

Tookey, "İyi," diye cevap verdi. "Ateşin önüne gelebilir misin?"

Yabancı, "Karımla kızım," dedi. "Onlar dışarıdalar... Fırtınada..."

"İçeri giriş biçiminden onların evde televizyon seyretmediklerini anladım. Bize olanları ateşin önünde de anlatabilirsin."

Yabancı ayağa kalktı. Ama aynı anda inledi ve dudakları can acısıyla gerildi. Yine ayakparmaklarının halini merak ettim ve kendi kendime, neden Tanrı'nın kar fırtınasında arabayla Maine'in güneyinde dolaşan bu New York'lu budalaları yarattığını sordum. Acaba karısıyla kızının giysileri daha kalınca mıydı?

Yabancıyı şöminenin önüne götürüp 1974'te ölen Bayan Tookey'nin o pek sevdiği sallanan sandalyeye oturttuk. Barın önemli bir bölümünü o döşemişti ve bazı gazetelerde burasıyla ilgili yazılar çıkmıştı. Aslında Tookey'nin Barı ahşap döşemesi, akçaağaçtan yapılmış barı, tavanında ahırlardaki gibi kirişleri ve büyük taş şöminesiyle herkesin zaman geçirebileceği bir yerdi. Bayan Tookey gazetelerde çıkan yazılardan sonra bara Tookey'nin Hanı ya da Tookey'nin Köşesi adını takmaya kalkışmıştı. Açıkçası bu isimler kulağıma hoş gelmişti ama ben Tookey'nin Barı adını tercih ederim. Yazın eyalet turistlerle doluyken büyüklük taslamak başka, kışın komşularla iş görmek zorunda kalmak başka, değil mi? Şimdiki gibi pek çok kış gecesi geçirdik. Tookey ve ben barda baş başa viski ya da birkaç bira içerek çok oturduk. Karım Victoria 1973'te öldü. O zamanlar gidebileceğim tek yer de Tookey'nin Barı'ydı. Burada ölüm anının yaklaştığını hatırlatan

saatin tıkrıtlarını boğuklaştıracak kadar insan sesi duyabiliyordunuz. Barda sadece Tookey'yle benim olmam bile yeterliydi. Buraya Tookey'nin Köşesi adını verselerdi bar konusunda aynı şeyleri hissedemezdim. Belki bu laflar delice ama doğru.

Yabancıyı ateşin önüne götürdük. Eskisinden daha da şiddetle titremeye başladı. Kollarını dizlerine doladı. Dişleri takırdayıp duruyordu. Burnunun ucundan birkaç damla şeffaf sümük aktı. Galiba gerçeği kavramaya başlıyordu. Dışarıda on beş dakika daha kalsaydı ölecekti. Neden kar değil, rüzgârın vücut ısısını çalmasıydı.

Tookey yabancıya, "Nerede yoldan çıktın?" diye sordu.

Adam, "Bu-buranın d-d-dokuz kkilometre kadar güneyinde," dedi.

Tookey'yle bakıştık ve birdenbire tüm vücudum buz kesti sanki.

Tookey, "Emin misin?" diye ısrar etti. "Karda dokuz kilometre yürüdün mü?"

Yabancı başını salladı. "K-kasabadan geçerken kilometre sayacına bakmıştım. Bize verdikleri tarife uymaya çalışıyorduk... K-Karımın kız kardeşine gidiyorduk... Cumberland'e... Daha önce hiç gitmemiştim... Biz New Jersey'deniz."

New Jersey. Bir New York'ludan daha ahmak biri varsa o da bir New Jersey'liydi.

Tookey hâlâ ısrar ediyordu. "Dokuz kilometre olduğundan emin misin?"

"Evet, oldukça eminim. Sapağı buldum ama yolun ağzını kar yığınları kapatmıştı... Orası..."

Tookey yabancıнын yakasına yapıştı. Alevlerin ışığında yüzü renksiz ve gergin görünüyordu. Şimdi altmış altısında değil de yetmiş altısında gibiydi. "Sağa mı saptın?"

"Evet, sağa. Karım—"

"Tabela gördün mü?"

"Tabela mı?" Adam boş gözlerle Tookey'ye baktı ve burnunu sildi. "Tabii gördüm. Zaten bana verilen tarifte de yazılıydı.

'Jointer Caddesi'ne sap, Jerusalem's Lot'tan geç ve 295 numaralı çıkış rampasına git.'" Bir Tookey'ye baktı, bir bana. Sonra tekrar Tookey'ye döndü. Dışarıda rüzgâr saçaklarda ılık çalıyor, uluyor ve inliyordu. "Yanlışı mı yaptım?"

Tookey zorlukla duyulacak bir sesle, "Lot..." diye mırıldandı. "Ah, Tanrım."

"Ne var?" Yabancı'nın sesi yükselmeye başlıyordu. "Öyle yapmam gerekmiyor muydu? Evet, yolun ağzını kar kapatmıştı, ama ben... Burada bir kasaba varsa kar küreme makineleri de çalışıyor, diye düşündüm... sonra..."

Sesi gittikçe azalıp kayboldu.

Tookey bana usulca, "Booth," dedi. "Telefona git. Şerifi ara."

New Jersey'li budala hemen atıldı. "Tabii ya! Hem sizin neyiniz var? Hayalet görmüş gibi davranıyorsunuz."

Tookey, "Lot'ta hayalet yoktur, bayım," dedi. "Karınla çocuğuna arabadan inmemelerini söyledin mi?"

"Tabii söyledim." Alınmış gibiydi. "Ben deli değilim."

Eh, ben buna tanıklık etmezdim.

Yabancıya, "Adın nedir?" diye sordum. "Şerife söyleyeceğim."

"Lumley," dedi. "Gerard Lumley."

Tekrar Tookey'ye döndü. Ben de telefona gittim. Elime aldım ama hatta hiç ses yoktu. Birkaç kez düğmelere bastım. Ama boşuna.

Geri döndüm. Tookey, Gerard Lumley'ye bir bardak daha konyak koymuştu. Adam bu seferkini daha rahat içiyordu.

Tookey, "Şerif yerinde yok mu?" diye sordu.

"Telefon çalışmıyor."

Tookey, "Kahretsin," diye homurdandı. Yine bakiştık. Dışarıda rüzgâr daha da şiddetlenerek karları camlara çarpmaya başladı.

Lumley bir arkadaşına baktı, bir bana.

"Birinizden birinin arabası yok mu?" Yine endişelenmişti. "Radyatörün durmaması için motorun çalışması gerekiyor. Benzinim zaten azdı. Buraya da ancak bir buçuk saatte erişebildim..."

Bana cevap versenize!" Ayağa kalkıp Tookey'yi gömleğinden yakaladı.

Arkadaşım, "Bayım," dedi. "Galiba bir an elin beyninin kontrolünden çıktı."

Lumley eline baktı, sonra da Tookey'ye. Elini indirip içini çekerek, "Maine," diye söylendi. Bu sözleri birinin anasına sövermiş gibi söylemişti. "Pekâlâ. En yakındaki benzin istasyonu nerede? Arabayı çekmek için araçları—"

Onun sözünü kestim. "En yakın benzin istasyonu Falmouth Center'da. Yani buradan beş kilometre ötede."

Yabancı biraz da alayla, "Teşekkürler," diyerek kapıya doğru gitti. Paltosunun düğmelerini ilikliyordu.

"Ama açık olduğunu sanmıyorum," diye ekledim.

Lumley ağır ağır dönerek bize baktı. "Sen neden söz ediyorsun, ihtiyar?"

Tookey sabırla, "Center'daki benzin istasyonunun Billy Larribee'ye ait olduğunu anlatmak istiyor," diye açıkladı. "Ve Billy şimdi kar küreme makinesinde, kafasız budala! Neden düşüp bayılmadan önce gelip şuraya oturmuyorsun?" Lumley geri döndü. Sersemlemiş ve korkmuş bir hali vardı. "Yani bana... yapamayacağınızı... gidemeyeceğimizi... söylemek istediğin..."

Tookey, "Benim sana bir şey söylediğim yok," dedi. "Konuşan sensin. Bir dakika susarsan durumu düşünmeye çalışırız."

Lumley, "Orası nasıl bir yer?" diye sordu. "Şu Jerusalem's Lot? Neden yol kapanmış? Niçin köyde bir tek ışık bile yoktu?"

Ben, "Jerusalem's Lot iki yıl önce yandı," dedim.

"Ve köyü bir daha yeniden yapmadılar, öyle mi?" Buna inanmıyormuş gibi görünüyordu.

"Eh, öyle," diye mırıldanarak Tookey'ye baktım. "Şimdi ne yapacağız?"

Arkadaşım, "Kadınla çocuğu orada bırakamayız," dedi.

Ona yaklaştım. Lumley karlı geceye bakmak için pencereye gitmişti.

"Ya onları yakaladıılarsa?" diye fısıldadım.

Tookey, "Olabilir," dedi. "Ama bunu kesinlikle bilmiyoruz. İncil şu rafta. Senin boynunda da hâlâ Papa haçı var, değil mi?"

Haçı gömleğimin içinden çıkararak arkadaşşıma gösterdim. Aslında ben doğma büyüme Protestandım ama Lot civarında yaşayanların çoğu boyunlarına bir şeyler takıyordu. Haç, Aziz Hris-toforos madalyası, tespih, öyle bir şey. Çünkü iki yıl önce karanlık bir ekim ayında Lot kötüleşmişti. Bazen gece geç vakit, Tookey'nin şöminesinin önünde birkaç eski müdavim kaldığı zaman bu olaydan konuşuluyordu. Daha doğrusu bu konuya şöyle bir değiniliyordu. Anlayacağınız, Lot'ta oturanlar ortadan kaybolmaya başlamışlardı. Önce birkaç kişi. Sonra birkaç kişi daha. Sonra bir sürü insan. Okullar kapanmış, bütün köy hemen hemen bir yıl boş kalmıştı. Ah, evet, bazı kimseler Lot'a taşınmışlardı. Bunun gibi eyaletten olmayan ahmaklar. Herhalde onları evlerin ucuz olması çekmişti. Ama onlar da fazla dayanamamışlardı. Çoğu köye yerleştikten bir iki ay sonra çıkıp gitmişti. Geri kalanlar ise... ortadan kaybolmuşlardı. Sonra bütün köy yanmıştı. Pek kurak geçen sonbahar mevsiminin sonunda olmuştu. Yangının Jointner Caddesi'ne bakan tepedeki Marsten Konağı'nda başladığını düşünmüşlerdi. Ama yangının nasıl çıktığı bugün bile bilinmiyordu. Yangın kontrolden çıkmış ve köy üç gün üç gece yanmıştı. Ondan sonra bir süre her şey yolunda gitmişti. Sonra olaylar yeniden başlamıştı.

Ben "vampirler" sözcüğünün bir tek defa kullanıldığını duydum. Freeport'tan Richie Messina adlı bir kamyon şoförü o gece Tookey'nin Bari'ndeydi ve bir hayli de içmişti. Yünlü pantolonu, kareli gömleği ve deri konçlu botlarıyla iki buçuk metre boyundaymış gibi gözükken bu deli ayağa kalkıp, "Tanrım!" diye kükred-i. "Kahretsin! O sözcüğü ağzınıza almaktan korkuyor musunuz? Vampirler! Hepiniz de bunu düşünmüyor musunuz? Tanrım! Sinemada korkuya kapılan çocuklara benziyorsunuz. 'Salem's Lot'ta neler olduğunu biliyor musunuz? Size söylememi ister misiniz? İster misiniz?"

Tookey, "Haydi söyle, Richie," dedi. Bara derin bir sessizlik çöktü. Ateşin çatırtısını, dışarıda karanlıkta yağan kasım yağmurunun şıptısını duyabiliyorduk. "Söz senin."

Richie Messina bize, "Oradaki vahşi bir köpek sürüsü," diye açıkladı. "Hepsi bu kadar. Vahşi bir köpek sürüsü ve güzel hortlak hikâyelerinden hoşlanan yaşlı kadınlar. Seksen dolara köye gidip sizi pek endişelendiren o hayaletli evde bir gece kalabilirim. Eee, ne dersiniz? Bu parayı vermeye razı olan var mı?"

Ama kimse bu işe yanaşmadı. Richie içtiği zaman zalimleşen, bol keseden atan bir adamdı. Öldüğü takdirde arkasından kimse gözyaşı dökmeyecekti. Ama hiçbirimiz de onun karanlık bastıktan sonra 'Salem's Lot'a girdiğini görmek istemiyorduk.

Richie, "Topunuzun canı cehenneme," diye homurdandı. "Kamyonumda çiftem var. O Falmouth, Cumberland ya da Jerusalem's Lot'taki her şeyi durdurur. Ve ben şimdi oraya gidiyorum."

Bardan fırladı. Bir süre kimse bir şey söylemedi. Sonra Lamont Henry, usulca, "Bu, Richie Messina'yı son görüşümüz," dedi. "Tanrım." Metodist olarak yetişen Lamont bunu dedikten sonra hemen haç çıkardı.

Tookey, "Ayıldıği zaman bu işten vazgeçer," dedi ama sesi endişeliydi. "Kapatmaya yakın gelir ve işi şakaya vurur."

Ama haklı çıkan Lamont oldu. Bir daha hiç kimse Richie'yi görmedi. Karısı polislere, "Alacaklılardan kaçmak için Florida'ya gittiğini sanıyorum," dedi. Ama gerçek gözlerinden okunuyordu. Korku ve dehşet doluydu bu gözler. Belki de kadın Richie'nin karanlık bir gecede onu bulmak için çıkagelmesinden korkuyordu. Bence de Richie pekâlâ bunu yapabilecek bir adamdı.

Şimdi Tookey bana bakıyordu. Ben de ona. Haçı gömleğimin içine soktum. Hayatım boyunca ne bu kadar korkmuştum ne de bu kadar yaşlı hissetmiştim.

Tookey, "Kadınla çocuğu orada bırakamayız, Booth," diye tekrarladı.

"Evet. Biliyorum."

Yine birbirimize baktık. Sonra arkadaşım uzanıp omzumu tuttu. "Sen iyi bir adamsın, Booth." Bu sözler bana bir hayli cesaret verdi. Nedense yetmiş yaşını geçtiğiniz zaman çoğu kimse erkek olduğunuzu unutuyor. Ya da vaktiyle öyle olduğunuzu.

Tookey, Lumley'ye doğru gitti. "Bir cipim var. Onu çıkaracağım."

"Tanrı aşkına! Bunu neden daha önce söylemedin?" Hızla arkasını dönmüştü, öfkeyle arkadaşıma bakıyordu. "Neden on dakikadır lafı geveliyorsun?"

Tookey alçak sesle, "Çeneni kapat," dedi. "Eğer içinden ağzını açmak gelirse o zaman kahrolasınca bir tipi sırasında arabasını açılmamış bir yola kimin soktuğunu hatırla!"

Lumley bir şey söyleyecek oldu, ama sonra vazgeçti. Yüzü iyice kızarmıştı. Tookey cipini garajdan çıkarmaya gitti. Ben barın altındaki raftan onun gümüş cep şişesini alıp içine konyak koydum. Gece sona ermeden buna ihtiyacımız olabileceğini düşünüyordum.

Hiç Maine'in kar fırtınası sırasında dışarı çıktınız mı?

Kar taneleri öyle incedir ve öyle hızlı yağar ki, arabanızın içinde kum fırtınasına yakalandığınızı sanırsınız. Arabanın yanlarına çarpınca çıkardıkları ses de kumunki gibidir. Işık kardan yansıdığı ve yakarsanız iki metre ötesini göremeyeceğiniz için uzun farlarınızı kullanamazsınız. Kısa farlaysa dört metreden ötesini göremezsiniz. Yine de kara bir itirazım yok. Ben rüzgârdan hoşlanmıyorum. Şiddetlenip ulumaya başladığı zaman özellikle, rüzgâr karları sürükleyerek yüzlerce acayip biçime soktuğunda, uğultusunda sanki dünyanın bütün korku, azap ve nefretini topladığında. Kar fırtınasında ölüm vardır. Beyaz ölüm. Ve belki ölümün de ötesinde bir şey. Kapıları kilitleyip panjurları kapadığınız ve rahat yatağınıza girdiğiniz zaman bile rüzgârın sesini duymak istemezsiniz. Arabadayken bu uğultu daha da korkunçlaşır. Üstelik biz 'Salem's Lot'a gidiyorduk.

Lumley, "Biraz daha hızlı gidemez misin?" diye söylendi.

"Bara yarı donmuş bir halde giren bir adam için tekrar yürümeye fazla heveslisin," dedim.

Bana hem öfke hem de hayretle baktı. Ondan sonra başka bir şey söylemedi. Karayolunda saatte kırk kilometre hızla gidiyorduk. Billy Larrabee'nin bu yolu bir saat önce açtığına inanmak zordu. Kar beş santimi bulmuştu yine. Rüzgâr da yığınları sürük-lüyordu. Fırtına zaman zaman daha da şiddetleniyor ve cipi sarsı-yordu. Farlar sadece önümüzde dönüp duran beyazlığı aydınlatı-biliyordu. O ana dek bir tek arabayla bile karşılaşmamıştık.

Lumley on dakika kadar sonra, "Hey!" diye inledi. "O da ne-dir?"

Benim tarafımı işaret ediyordu. Bense gözlerimi ileriye dik-miştim. Döndüm. Ama biraz geç kalmıştım. Sadece kamburunu çıkarmış bir gölgenin arabadan uzaklaşarak yağın karların ara-sında ortadan kaybolduğunu fark edebildim. Ama tabii hayal gör-müş de olabilirdim.

"Oneydi?" diye sordum. "Geyik mi?"

Lumley, "Galiba..." dedi. Fakat sarsılmışı benziyordu. "Ama gözleri... kırmızıymış gibiydi." Bana baktı. "Geyiklerin gözleri gece öyle mi görünür?" Sanki yalvarıyordu.

"Türlü biçimde görünür," dedim. Bir yandan da, bunun doğ-ru olabileceğini düşünüyordum. Ama gece arabayla giderken çok geyik görmüştüm. Hiçbirinin de gözleri kırmızı kırmızı parlamı-yordu.

Tookey hiçbir şey söylemedi.

On beş dakika kadar sonra yolun sağındaki kar yığınının faz-la yüksek olmadığı bir yere geldik. Kar küreme makineleri böyle yol ayrımlarından geçerken küreklerini havaya kaldırmak zorun-da oldukları için kar daha azdı.

Lumley, "Burası saptığımız yere benziyor," diye mırıldandı. Bundan pek emin değilmiş gibiydi. "Tabelayı göremiyorum--"

Tookey, "Burası," diye cevap verdi. Sesi bayağı değişmişti. "Tabelanın tepesi gözüküyor."

"Ah, Tamam." Lumley rahatlamış gibiydi. "Barda aksileşti-ğim için özür dilerim, Bay Tooklander. Hem üşümüşüm, hem de endişeliydim. Aptallığım yüzünden de kendi kendime çatıp duru-yordum. Şimdi ikinize de teşekkür etmek istiyorum--"

Tookey, "Karınla çocuğunu bu arabaya alıncaya kadar Booth'la bana teşekkür etme," diyerek cipi o tarafa sürdü. Kar yığınının aşarak Jointner Caddesi'ne girdik. Bu yol Lot'tan geçerek anayola bağlanıyordu. Kar parçaları çamurluklardan etrafa sırıyordu. Arka tekerlekler kayacak gibi oldu ama Tookey uzun yıllardan beri karda araba kullanıyordu, direksiyonu sağa sola kırdı, biraz söylendi ve yolumuza güvenle devam ettik. Farlar zaman zaman diğer arabanın tekerlek izlerini aydınlatıyordu. Lumley'nin otomobilinin izlerini. Ama sonra gözden kayboluyorlardı. Lumley öne doğru eğilmiş, kendi arabasını görmeye çalışıyordu. Sonra Tookey birdenbire, "Bay Lumley," dedi.

"Ne?" Lumley dönerek arkadaşına baktı.

"Bu civarda yaşayanların 'Salem's Lot hakkında bazı batıl inançları vardır." Tookey rahat bir tavırla konuşuyordu ama sınırları gerildiği için ağzının etrafında derin çizgiler belirmişti. Gözlerini sağa sola çevirip duruyordu. "Eğer karınla çocuğun arabadalarsa, çok iyi. Onları alır, bize döneriz. Billy de yarın arabayı kar yığından memnuniyetle kurtarır. Ama seninkiler arabada değilse--"

Lumley sert bir sesle onun sözünü kesti. "Arabada değilse mi? Neden arabada olmasınlar?"

Tookey ona cevap vermeden sözlerini sürdürdü. "Arabada değilse hemen dönüp Falmouth Center'a gideriz ve şerifi buluruz. Zaten gece vakti tipide dolaşmak mantıksızlık olur, öyle değil mi?"

"Arabada dırlar. Başka nerede olacaklar?"

Ben, "Bir şey daha var, Bay Lumley," diye söze karıştım. "Bilirleriyle karşılaştığımız takdirde onlarla hiç konuşmayacağız. Bize bir şeyler söyleseler bile. Anlıyor musun?"

Lumley ağır ağır, "Şu batıl inançlar nasıl şeyler?" diye sordu. Neyse ki ben bir şey söylemeden Tookey atıldı. "İşte geldik."

Büyük bir Mercedes'in arkasına doğru yanaştık. Arabanın bütün burnu kara gömülmüştü. Rüzgâr başka bir yığını da taşıtın sol yanına doğru sürüklemişti. Ama stop lambaları yanıyor ve borudan egzoz çıkıyordu.

Lumley, "Hiç olmazsa benzinleri bitmemiş," dedi.

Tookey cipi durdurup el frenini çekti. "Booth'un sana söylediklerini unutma, Lumley."

"Unutmam, unutmam." Ama adamın karısıyla kızından başka bir şeyi düşündüğü yoktu. Tabii kimse onu bu yüzden suçlamazdı.

Tookey bana, "Hazır mısın, Booth?" diye sorarak gri gözleriyle gözlerimin içine baktı. Panelin ışığında gözlerinde sert bir ifade olduğunu gördüm.

"Galiba hazırım," diye mırıldandım.

Arabadan indiğimiz anda rüzgâr bizi yakaladı. Karları süratlerimize çarpmaya başladı. Lumley en öndeydi. Rüzgâra karşı gidiyordu. İki büklüm olmuştu, şık paltosunun etekleri uçuyordu. Yere iki gölgesi düşüyordu. Hem Tookey'nin farları, hem de kendi arabasının stop lambaları yüzünden. Mercedes'in bagajına eriştiğim zaman Tookey arkamdan uzanıp beni tuttu.

"Bırak o gitsin," dedi.

Lumley, "Janey! Francie!" diye bağırdı. "Her şey yolunda mı?" Direksiyon tarafındaki kapıyı açıp içeriye doğru eğildi. "Her şey—"

Donmuş gibi kalakaldı. Rüzgâr ağır kapıyı elinden kaparak açtı.

Tookey rüzgârın çığlıkları arasında, "Tanrım, Booth," dedi. "Galiba yine aynı şey oldu."

Lumley bize doğru döndü. Gözleri irileşmişti. Yüzünde hem hayret hem de dehşet dolu bir ifade vardı. Sonra birdenbire üstümüze atıldı. Karda kaydı, az kalsın düşüyordu. Ben hiç önemli değilmişim gibi beni yana iterek arkadaşımı yakaladı.

"Nereden biliyordun?" diye kükredi. "Onlar nerede? Kahretsin! Burada neler oluyor!"

Tookey adamın elinden kurtulup onun yanından sıyrılarak geçti. Arkadaşımınla birlikte Mercedes'in içine baktık. İçerisi sıcaktı ama bu fazla uzun sürmeyecekti. Kadran benzinin bitmek üzere olduğunu gösteriyordu. Büyük araba boştu. Arkada yerde bir oyuncak bebek duruyordu. Koltuktaysa bir çocuğun buruşmuş mantosu vardı.

Tookey elleriyle yüzünü kapattı... Sonra birdenbire yok oldu sanki. Lumley onu yakaladığı gibi kar birikintisine doğru çekmişti. Rengi uçmuştu. Çıldırılmış gibiydi. Henüz tüküremediği acı bir şeyi çiğniyormuş gibi dudaklarını oynatıyordu. Arabaya uzanıp mantoyu kaptı.

Garip bir sesle, "Francie'nin mantosu," diye fısıldadı. Sonra da adeta böğürdü. "Francie'nin mantosu!" Döndü. Mantoyu kürk süslü şapkasından tutmuştu. Olanlara inanamıyormuş gibi boş gözlerle bana baktı. "Mantosuz dışarı çıkmış olamaz, Bay Booth. Yoksa... yoksa donarak ölür."

"Bay Lumley—"

Genç adam sendeleyerek yanımdan geçti. Manto hâlâ elindeydi. Haykırıp duruyordu. "Francie! Janey! Neredesiniz? Neredesiniiiiiz?"

Tookey'yi elinden tutup ayağa kaldırdım. "Sen iyi mi—"

Arkadaşım, "Beni boşver şimdi," dedi. "Onu durdurmalıyız, Booth."

Mümkün olduğu kadar hızla genç adamın peşinden gittik. Kar bazı yerlerde kalçalarımıza kadar geldiği için zorluk çekiyorduk. Ama sonra Lumley durdu, biz de ona yetiştik.

Tookey elini onun omzuna koydu. "Bay Lumley—"

Lumley, "Bu taraftan," dedi. "Şu yöne gitmişler. Bak!"

Yere baktık. Biraz çukur bir yere inmiştik, rüzgâr başımızın üstünden esiyordu. Yerde, karların doldurmaya başladığı ayak izlerini görebiliyorduk. Bir çift büyük, bir çift küçük ayağın izlerini. Beş dakika gecikseydik, izlerin üzerleri karla örtülecekti.

Lumley başını eğerek yürümeye başladı. Tookey onu yakaladı. "Hayır! Yapma, Lumley! Lumley!"

Lumley ona dönüp yumruğunu sıktı. Çıldırılmış gibiydi, yumruğunu vuracak gibi havaya kaldırdı... ama Tokey'nin yüzündeki ifade duraklamasına neden oldu. Bakışlarını bana çevirdi, sonra tekrar Tookey'ye döndü.

Karşısında geri zekâlı iki çocuk varmış gibi, "Francie donacak," dedi. "Mantosunu giymemiş. O daha yedi yaşında—"

Tookey, "Herhangi bir yerde olabilirler," diye cevap verdi. "Bu izleri takip edemezsin. Rüzgâr birazdan üstlerini örtecek zaten."

Lumley tiz bir sesle deli gibi haykırdı. "Peki, sen ne öneriyorsun? Dönüp polise gittiğimiz takdirde kızım donacak. Francie de, karım da!"

"Belki de çoktan dondular," dedi Tookey. Lumley'nin gözlerinin içine baktı. "Ya dondular ya da başlarına daha da korkunç bir şey geldi."

Lumley, "Ne demek istiyorsun?" diye fısıldadı. "Kahretsin! Açık konuş! Söyle!"

Tookey, "Bay Lumley," dedi. "Lot'ta bir şeyler var--"

Ama sonunda o malum sözcüğü ben söyledim. Bunu yapacağım hiç aklıma gelmemişti. "Vampirler. Bay Lumley, Jerusalem's Lot vampir dolu. Biliyorum, buna inanmanız zor--"

Genç adam bana sanki yüzüm birdenbire yemyeşil kesilmiş gibi bakıyordu. "Kaçıklar..." diye fısıldadı. "İkiniz de aklınızı kaçırmışsınız." Sonra döndü. Ellerini ağzının kenarlarına dayayıp tüm gücüyle haykırdı. "FRANCIE! JANEY!" Yine sendeleyerek yürümeye başladı. Karlar paltosunun eteklerine kadar geliyordu şimdi.

Tookey'ye baktım, "Şimdi ne yapacağız?"

Arkadaşım, "Onu izleyeceğiz," dedi. Saçları karla kaplanmıştı. Gerçekten de biraz kaçırmış gibi görünüyordu. "Onu burada böyle bırakamam, Booth. Sen bırakabilir misin?"

"Hayır," diyerek içimi çektim. "Bırakamam."

Karların arasından olabildiğince hızla Lumley'yi izlemeye çalıştık. Ama gitgide uzaklaşıyordu. Bizden çok daha gençti. Ayak izlerine bakarak karların arasında bir boğa gibi gidiyordu. Artritim beni fena halde rahatsız etmeye başlamıştı. Başımı eğip ayaklarına bakıyor, kendi kendime, *biraz daha, diyordum. Biraz daha yürü. Devam et. Kahretsin. Yürü...*

Sonra birdenbire Tookey'ye çarptım. Bir kar yığınının ortasında bacaklarını açmış duruyordu. Başını eğmiş, iki elini göğsüne bastırmıştı.

"Tookey," diye bağırdım. "İyi misin?"

Ellerini indirdi. "İyiyim. Onun peşini bırakmayalım, Booth. Yorulduğu zaman akli başına gelir."

Bir tepeciğe tırmandık. Lumley aşağıdaydı. Çaresizce kararların üzerinde ayak izleri arıyordu. Zavallı adam, artık karısıyla kızını bulması imkânsızdı. Rüzgâr onun durduğu yere doğru esiyordu. Yerde izler olsaydı bile rüzgâr onları üç dakika içinde silecekti. Birkaç saat önce buradan geçtilerse izlerin kalma ihtimali hiç yoktu.

Lumley başını kaldırıp karanlık geceye haykırdı. "FRANCIE! JANEY! TANRI AŞKINA!" Sesinde çaresizlik ve dehşet vardı. İnsanın içini acıtıyordu. Ona sadece rüzgârın bir yük treninkini andıran gürültüsü cevap verdi. Sanki rüzgâr Lumley'ye gülüyor ve "Lüks arabalı, devetüyü paltolu Bay New Jersey," diyordu. "Karıyla çocuğunu aldım bile. Onları kaptım ve ayak izlerini de sildim. Sabaha derin dondurucudaki çileklere benzeyecekler..."

Tookey rüzgârın uğultusu arasında, "Lumley!" diye bağırdı. "Dinle! Vampirleri, hortlakları, öyle şeyleri bir tarafa bırak. Ama şunu dinle. Durumu onlar için daha da kötüleştiriyorsun! Şimdi gidip—"

Sonra karanlıkların arasından cevap geldi. Gümüş çingirakların şingirtısına benzeyen bir sestti bu. Kalbim dondu sanki.

"Jerry... Jerry, sen misin?"

Lumley bu sesi duyunca hızla döndü. Ve sonra kadın gözük-tü. Küçük korunun gölgeleri arasından bir hayalet gibi süzüldü. Evet, gerçekten kentli bir kadındı. O anda bana o zamana kadar gördüğüm kadınların en güzeliymiş gibi geldi. Yanına koşmak ve "Sağ salim kurtulduğunuza sevindim," demek istedim. Üstünde kalın kazağımsı yeşil bir şey vardı, panço dedikleri şeylerdendi sanırım. Pançonun etekleri etrafında uçuşuyordu. Siyah saçları da vahşi rüzgârda dalgalanıyordu. Aralık ayında dondan önce akan bir çayın suları gibiydi.

Belki de kadına doğru bir adım attım, çünkü Tookey'nin omzumu tuttuğunu hissettim. Avucu sıcak ve sertti. Ama yine de,

nasıl anlatayım bilmem ki... kadına karşı müthiş bir özlem duydum sanki. Omuzlarının etrafında uçuşan o yeşil pançoyla çok güzeldi. Acayip ve değişik bir güzelliği vardı. İnsanın aklına Walter de la Mare'in şiirlerindeki güzel kadınları getiriyordu.

Lumley, "Janey!" diye bağırdı. "Janey!" Karda zorlukla kadına doğru gitmeye başladı. Ellerini uzatmıştı.

Tookey haykırdı. "Yapma! Yapma, Lumley!"

Genç adam dönüp bakmadı bile... Fakat kadın baktı. Başını kaldırıp bize baktı ve gülümsedi. Aynı anda o özlem, o istek mezar kadar soğuk bir dehşete, kefen içindeki kemikler kadar beyaz ve sessiz bir korkuya dönüştü. O tepelikten bile kadının gözlerindeki donuk kızıl ışığı görebiliyorduk. Onların yanında bir kurdun gözlerindeki ifade bile daha insani sayılırdı. Kadın gülümsediği zaman dişlerinin ne kadar uzadığını gördük. O bir insan değildi artık. Bu uluyan fırtınada yeniden canlanmış ölü bir şeydi.

Tookey kadına doğru haç çıkardı. Yaratık irkilerek geriledi... Sonra bize tekrar sıırttı. Ondan çok uzaktaydık ve çok korkuyorduk.

"Onu durdur!" diye fısıldadım. "Ona engel olamaz mıyız?"

Tookey sertçe, "Artık çok geç, Booth!" dedi.

Lumley kadına erişmişti. Üstü başı kar içinde olduğu için o da hayalete benziyordu şimdi. Genç adam kadına doğru ellerini uzattı... ve çığlıklar atmaya başladı. Sonrasında bu sesi rüyalarım da duyacaktım. Olgun bir erkek kâbus gören bir çocuk gibi haykırıyordu. Lumley gerileyerek kadından kaçmaya çalıştı. Ama yaratık uzun, çıplak ve kar kadar beyaz kollarını birer yılan gibi uzattı. Genç adamı yakalayıp kendine çekti. Kadının başını yana eğdiğini, sonra da hızla Lumley'nin boynuna gömüldüğü-

Tookey boğuk boğuk, "Booth!" diye fısıldadı. "Buradan uzaklaşmalısınız!"

Koşmaya başladık. Bazıları fareler gibi alçakça kaçtığımızı söyleyebilir ama onlar o gece orada değillerdi. Kendi ayak izlerimize basarak gerisingeri koştuk. Yuvarlanıyor, tekrar kalkıyor, yalpalıyor ve kayıyorduk. Ben sık sık kadının peşimizden gelip

gelmediğini anlamak için omzumun üzerinden arkama bakıyordum. Bizi o kızıl gözleriyle izliyor ve yine öyle sırtıyor muydu?

Cipe ulaştık. Tookey ellerini göğsüne bastırarak iki büklüm oldu. Fena halde korktum.

“Tookey! Ne—”

“Kalbim,” dedi. “Beş yıldan daha uzun bir süredir kötü. Beni yan koltuğa oturt, Booth. Sonra da bizi hemen buradan götür.”

Kolumu paltosunun altına sokup onu arabanın diğer tarafına doğru sürükledim ve her nasılsa hafifçe kaldırıp cipe bindirmeyi başardım. Başını koltuğa yaslayıp gözlerini yumdu. Rengi uçmuştu, yüzü balmumu gibiydi.

Koşarak cipin önünden dolaştım, az kalsın küçük bir kıza çarpıyordum. Orada, direksiyonun bulunduğu taraftaki kapının hemen önünde duruyordu. Saçları örgülüydü. Üstünde sadece kısacık sarı bir elbise vardı.

Sabah sisleri kadar tatlı, tiz ve berrak bir sesle, “Annemi bulmama yardım eder misiniz, efendim?” dedi. “O gitti ve ben çok üşüyorum—”

“Yavrum,” diye cevap verdim. “Yavrum, arabaya binsen iyi olur. Annen—”

Birdenbire sustum. Bir an bayılacak gibi oldum. Kız orada duruyordu. Karların üzerinde. Etrafında bir tek ayak izi bile yoktu. Bir tek iz bile.

Çocuk başını kaldırıp bana baktı. Lumley’nin kızı Francie yedi yaşındaydı ve sonsuz geceler boyunca yedi yaşında kalacaktı. Küçük suratı ölü gibi beyazdı. Gözleri gümüşle kırmızı karışımıydı. İçine düşüvereceğiniz çukurlar gibiydiler. Çenesinin hemen altında iğne deliğine benzeyen küçük iki iz vardı. Kenarları parça parçaydı bu deliklerin.

Kız kollarını bana doğru uzatarak gülümsedi. Usulca, “Beni kucağınıza alsanıza,” dedi. “Size bir öpücük vermek istiyorum. Ondan sonra beni anneme götürürsünüz.”

Bunu istemiyordum. Ama yapabileceğim bir şey yoktu. Ellerimi uzatıp öne doğru eğildim. Çocuğun ağzı açıldı. Dudaklarının

oluşturduğu pembe dairenin ardında küçük, sipsivri dişleri vardı. Çenesinden bir şey aktı. Parlak ve gümüşümsü bir şey. Salyalarının aktığını anladım ve dehşete kapıldım. Ama sanki bu dehşet çok uzaklarda bir yerdedi.

Francie küçücük kollarını boynuma doladı. *Belki o kadar da kötü olmayacak, diye düşündüm. O kadar korkunç olmayacak... Belki bir süre sonra kendimi hiç de bu kadar kötü hissetmeyeceğim...* Aynı anda arabadan siyah bir şey uçtu ve kızın göğsüne çarptı. Acayip kokulu bir duman çıktı. Bir şey parlayıp söndü. Küçük kız adeta tıslayarak geriledi. Yüz hatları çarpılarak hayvani bir ifadeye büründü. Öfke, nefret ve acı doluydu. Francie yan döndü ve... birdenbire ortadan kayboldu. Tam karşımdayken birdenbire yerini biraz insana benzeyen bir kar yığını aldı. Sonra rüzgâr karları uçuşturdu.

Tookey, "Booth..." diye fısıldadı. "Çabuk ol!"

Ben de öyle yaptım. Ama arabadan, cehennemden gelen o küçük kıza atılan şeyi alacak kadar zaman buldum. Tookey'nin annesinin İncil'ini aldım.

Bu olayın üstünden çok zaman geçti. Biraz daha yaşlandım, zaten o sırada da bebek değildim. Herb Tooklander iki yıl önce öldü. Gece, huzur içinde. Bar hâlâ orada. Waterville'den bir çift satın aldı orayı. İyi insanlar. Barı da hemen hiç değiştirmediler. Ama ben artık oraya pek gitmiyorum. Tookey'nin ölümü her şeyin tadını kaçırdı.

Lot'ta her şey eskisi gibi. Şerif, Lumley'nin arabasını ertesi gün buldu. Benzini bitmiş, aküsü boşalmıştı. Tookey de, ben de olanlar konusunda bir şey söylemedik. Bunun ne yararı olurdu? Şimdi zaman zaman bir kamp meraklısı ya da otostopçu Schoolyard Tepesi'nde veya Harmony Mezarlığı'nın yakınlarında ortadan kayboluyor. Onların torbasını ya da yağmur veya kar yüzünden kabarıp solmuş kitaplarını buluyorlar. Ama kendilerini... hiçbir zaman.

Hâlâ oraya gittiğimiz fırtınalı geceyle ilgili kötü rüyalar görüyorum. Kadından çok çocuk rüyalarım giriyor. Onu kucağıma almam için gülümseyerek kollarını uzatışı. Beni öpmek istemesi. Ama ben yaşlı bir adamım ve bütün rüyaların sona erdiği o an artık çok yakın.

Belki siz de ileride bir gün Maine'in güneyinde bir geziye çıkarsınız. Buraları gerçekten çok güzeldir. Hatta belki bir içki içmek için Tookey'nin Barı'na da uğrarsınız. Güzel bir yerdir. Barın adını değiştirmediler. Evet, barda bir içki için, sonra kuzeye doğru yolunuza devam edin. Size önerim bu. Ne yaparsanız yapın, Jerusalem's Lot'a giden yola sapmayın.

Özellikle karanlık bastıktan sonra.

Orada bir yerde küçük bir kız dolaşüyor. Ve bence hâlâ birini öpmek istiyor.

ODADAKİ KADIN

Soru şuydu: Bunu yapabilir miydi?

Bunu bilmiyordu. Annesinin bazen bunları çiğnediğini, portakala benzeyen iğrenç tadını alınca yüzünü buruşturduğunu ve ağzından kırılan dondurma çubuğununkine benzer sesler çıktığını biliyordu. Ama bu haplar farklıydı... jelatin kapsüllerdi bunlar. Kutunun yan tarafında DARVON COMPLEX yazılıydı. Bunu ilaç dolabında buldu, dalgın bir ifadeyle düşünerek elinde çevirdi. Annesi tekrar hastaneye kaldırılmadan önce doktor bunu vermişti. Sıkıntılı geceler için. İlaç dolabı çeşitli ilaçlarla silme doluydu. Bir voodoo büyücü doktorunun şifa muskaları gibi dizilmişlerdi. Bunlar da Batı dünyasının muskalarıydı. FLEET FİTİLLER. Hayatı boyunca hiç fitil kullanmamıştı ve ateş düşürmek için mumlu bir nesneyi kığına sokma düşüncesi midesini bulandırıyor. İnsanın kığına bir şey sokmasının onursuz bir yanı vardı. PHILLIPS MAGNEZYUM HİDROKSİT. ANACIN ARTRİT AĞRI KESİCİ. PEPTO-BISMOL. Ve daha birçok ilaç. Annesinin hastalığının evrelerini bu ilaçlara bakarak takip edebilirdi.

Ama bu haplar farklıydı. Normal Darvon hapları gibi gri jelatin kapsüllerdi, ama daha büyüklerdi. Babası ölmeden önce bunlara at çükü derdi. Kutuda Asp. 350 gr, Darvon 100 gr yazıyordu. Ona verebilse bile annesi bunları çiğneyebilecek miydi? Çiğnemek isteyecek miydi? Evin nabzı hâlâ atıyordu; buzdolabı çalışıp arada bir duruyor; kalorifer evin ısısına göre harlayıp susuyor; saatin guguklu kuşu her yarım saatte bir başını çıkarıp huysuz bir ses-

le ötüyordu. Annesi ölürse evin bakımı onunla Kevin'a düşecekti herhalde. Annesinin öleceği kesindi. Evin her tarafı bunu söylüyordu. Annesi

-----

Lewiston'da, Maine Hastanesi'ndeydi. Oda numarası 312. Sancıları iyice azıp artık kahvesini yapmak için mutfağa gidemeyecek hale gelince hastaneye yatırılmıştı. Onu ziyarete gittiği bazı zamanlarda annesi farkında olmadan ağlıyordu.

Asansör gıcırtilı seslerle yukarıya çıkarken dalgın gözlerle mavi asansör sertifikasını inceledi. Sertifika asansörün emniyetli olduğunu garanti ediyordu; istediği kadar gıcırdasın. Annesi artık neredeyse üç haftadır buradaydı; bugün ona kordotomi denilen bir ameliyat yapacaklardı. Doktor bu ameliyatı şöyle açıklamıştı: Annesinin boynuna bir iğne sokacaklardı, bu iğne sonra beynine gidecekti. Doktora göre bu işlem bir portakala iğne sokup tek bir çekirdeğe dokunmak gibiydi. İğne beynin acı merkezine değdiği zaman iğnenin ucuna bir radyo sinyali gönderilecek ve beyindeki acı merkezi patlayacaktı. Tıpkı televizyonun fişini çekmek gibi. Bundan sonra annesinin karnındaki kanser ona hiç sıkıntı vermeyecekti.

Bu ameliyatı düşünmek onu kışına fitil sokma fikrinden bile daha çok huzursuz ediyordu. Ona Michael Crichton'ın *The Terminal Man* (Son Adam) romanını hatırlatıyordu; bu romanda insanların kafalarına kablolar bağlanıyordu. Crichton bu sahneyi çok feci anlatmıştı. Gerçekten.

Üçüncü katta kapı açılınca asansörden dışarıya çıktı. Burası hastanenin eski kanadıydı; tıpkı panayırlarda kustumukların üstüne serpiştirilen talaş gibi, tatlımsı bir kokusu vardı. Hapları otomobilinin torpido gözünde bırakmıştı. Bu ziyaret öncesinde hiçbir şey içmemişti.

Buradaki duvarlar iki renkliydi; alt kısımları kahverengi, üstler beyazdı. Ona göre kahverengi ve beyazdan daha kasvet verici tek ikili pembe ve siyah olabilirdi.

İki koridor asansörün önünde T oluşturarak buluşuyordu; burada hep oyalanmak için önünde durduğu bir su sebili vardı. Şurada, burada hastane gereçleri tuhaf oyun parkı oyuncakları gibi etrafa saçılmıştı. Köşede insanları kordotomi işlemine hazır olduklarında ameliyat odasına götürmek için kullanılan, kenarları krom, lastik tekerlekli bir sedye duruyordu. Çember şeklinde bir nesne vardı, ama bunun ne amaçla kullanıldığını bilmiyordu. Sincap kafesi gibi bir şeydi. Üstünde iki şişe serum asılı olan tekerlekli bir serum tepsisi vardı. Koridorlardan birinin sonundaki hemşire odasından kahkaha sesleri ve kahve kokusu yayılıyordu.

Sebilden su içip annesinin odasına doğru yürüdü. Onu ne halde bulacağını düşünüp korkuyordu; *keşke uyuyor olsa*, diye geçirdi içinden. Uyuyorsa onu uyandırmayacaktı.

Her odanın kapısının üstünde kare şeklinde küçük bir lamba vardı. Bir hasta çağrı düğmesine basınca bu lamba kırmızı bir ışık vererek yanıyordu. Koridorda hastalar ağır adımlarla yürüyorlardı. Üstlerinde ucuz hasta önlükleri, içlerinde hasta iç çamaşırları vardı. Önlüklerin mavi beyaz çizgileri ve yuvarlak yakaları vardı. Önlükler kadınların üstünde iyi duruyordu, ama erkeklerde diz boyu elbise gibi görünüyordu. Erkeklerin ayaklarında hemen her zaman kahverengi, deri taklidi terlikler oluyordu. Kadınların tercihi yün terliklerdi. Annesinin de böyle bir çift terliği vardı, onlara "mamutlar" adını takmıştı.

Koridorda yürüyen hastalar adama *Yaşayan Ölülerin Gecesi* adlı korku filmini hatırlatıyordu. Sanki birisi organları mayonez kavanozlarıymış gibi üstlerindeki kapağı çıkardığı ve şimdi içlerindeki sıvılar sağa sola saçılıp durduğu için hepsi yavaş yavaş yürüyordu. Bazılarının elinde baston vardı. Koridorda bir aşağı bir yukarı yavaş yavaş yürüyüşleri korkutucuydu, ama aynı zamanda saygın bir hava da taşıyordu. Ağır ağır ilerleyen, bir yere gitmeye çalışmayan insanların yürüyüşüydü bu. Kep ve pelerin giymiş mezuniyet törenine giden öğrencilerin yürüyüşüydü.

Transistörlü radyolardan her çeşit müzik sesi yayılıyordu. Sesler birbirine karışıyordu. Black Oak Arkansas grubunun "Jim

Dandy" şarkısını ayırt edebiliyordu. ("Go Jim Dandy, go Jim Dandy!") Bir sohbet programında Nixon'ın icraatları tartışılıyordu. Fransızca bir polka çalıyordu. Lewiston Fransızcanın hâlâ konuşulduğu bir şehirdi, Lisbon Sokak'taki barlarda birbirlerine saldırmaya bayıldıkları gibi geleneksel danslarını da çok seviyorlardı.

Annesinin odasının dışında bir süre durdu ve

-----

oraya sarhoş gelmediği için pişmandı. Her ne kadar annesine hiçbir şeyin farkına varamayacağı kadar Elavil pompalamış olsalar da, onun karşısına sarhoş çıkmaktan utanıyordu. Elavil kanser hastaları öldüklerine çok üzülmesinler diye verilen bir sakinleştiriciydi.

Normalde öğleden sonra Sonny'nin Marketi'nden iki kutu altılık Black Label birası alıyordu. Çocuklarla birlikte televizyonun karşısına geçip öğleden sonra çocuk programlarını izliyordu. "Susam Sokağı"nda üç bira, "Mister Rogers"ta iki, "Electric Company"de bir tane içerdi. Sonra bir tane de akşam yemeğinde.

Kalan beş birayı otomobiline götürürdü. Raymond'dan Lewiston'a otuz beş kilometrelik bir yol vardı; hastaneye varana kadar yeterince sarhoş oluyordu. Geriye bir iki birası kalıyordu. Annesine bir şeyler getiriyor ve bunları özellikle arabada bırakıyordu, böylece geri dönüp yarım bira daha içerek kafada kalmak için bahane yaratmış oluyordu.

Ayrıca açık havada işemek için de bahanesi oluyordu ve nendense, bu tatsız işin en iyi yanı buydu. Otomobilini daima otoparkın en uç köşesine park ediyordu. Buz gibi havada mesanesini boşaltmak çok hoşuna gidiyordu. Hastane tuvaletlerinde işemek bu hastane tecrübesini ilahlaştırmak gibi bir şeydi. Tuvaletin her bir köşesi fena halde hastane kokardı: klozetin yanında hemşire çağırma düğmesi, kalkarken tutunabileceğiniz krom bir kol, lavabonun üstünde pembe dezenfektan...

Eve dönerken hiç içme isteği duymuyordu. Kalan biraları evde soğutucuya atıyordu, altı tane olunca da

-----

bu kadar kötü olacağını bilse hiç gelmezdi. Aklından geçen ilk şey, *annem bir portakal değil*, oldu. İkinci olarak da, *artık gerçekten hızla ölüyor*, diye düşündü. Sanki hiçliğe giden bir trene yetişmek ister gibiydi. Yatağının içinde her yanı kasılıyordu ama gözleri dışında hiçbir yeri kıpırdamıyordu, yine de vücudunun içinde geriliyordu. İçinde kıpırdayan bir şey vardı. Boynuna turuncu bir şey sürülmüştü, sol kulağının altında, bir şarkı mırıldanan doktorun iğne soktuğu ve acı merkeziyle birlikte motor kontrolün de yüzde altmışını yok ettiği yerde bir bant duruyordu. Annesinin gözleri onun her hareketini takip ediyordu.

“Bu gece beni görmesen daha iyi olur, Johnny. Pek iyi değilim. Yarın belki daha iyi olurum.”

“Sorun ne?”

“Kaşınıyorum. Her tarafım kaşınıyor. Bacaklarım bitişik mi?”

Annesinin bacaklarının bitişik olup olmadığını göremiyordu. Hastane örtüleri altında yükselmiş bir V gibilerdi. Odanın içi çok sıcaktı. Şu anda diğer yatakta yatan kimse yoktu. Aklından şöyle geçti: *Oda arkadaşları gelip gidiyorlar, ama annem ebediyen burada. Of!*

“Bitişik, anne.”

“Bacaklarımı indirir misin, Johnny? Sonra da gitsen iyi olur. Daha önce hiç bu kadar zorlanmamıştım. Hiçbir yerimi hareket ettiremiyorum. Burnum kaşınıyor. Burnun kaşınırken uzanıp kaşyamamak ne acınası bir durum, değil mi?”

Onun burnunu kaşdı ve çarşafın altından baldırlarını tutup bacaklarını aşağıya çekti. Elleri çok büyük olmamasına rağmen, tek eliyle iki baldırını birden tutabildi. Annesi inledi. Gözyaşları yanağından süzülerek kulaklarına kadar aktı.

“Anne?”

“Bacaklarımı indirebilir misin?”

“Şimdi indirdim.”

“Ah. İyi o zaman. Galiba ağlıyorum. Senin karşında ağlamak istemezdim. Keşke bu durumdan kurtulabilsem. Bundan kurtulmak için her şeyi yaparım.”

“Sigara ister misin?”

“Önce bana bir bardak su verir misin, Johnny? Ağzım kuru-
du.”

“Tabii.”

İçinde esnek bir pipet olan bardağını alıp su sebiline gitti. Ba-
cağında elastik bir sargı olan şişman bir adam ağır adımlarla ko-
ridorda yürüyordu. Hasta önlüğünün arkası açılmasın diye eliyle
tutuyordu.

Bardağı sebilden doldurduktan sonra tekrar 312 numara-
lı odaya döndü. Annesi artık ağlamıyordu. Pipeti kavrayan du-
dakları ona bir seyahat dergisinde gördüğü develeri hatırlattı.
Annesinin yüzü bir deri bir kemikti. Onun oğlu olarak yaşadığı
hayattan hatırladığı en net şeyler, on iki yaşına ait anılarıydı. O,
erkek kardeşi Kevin ve bu kadın, ebeveynlerine bakabilmesi için
Maine’e taşınmışlardı. Anneannesi yaşlıydı ve yatalaktı. Yüksek
tansiyon nedeniyle bunamış, bu da yetmezmiş gibi kör olmuştu.
Seksen altıncı yaşın kutlu olsun! Hadi, önünde bir yıl daha var!
Kadın bütün gün kör ve bunamış bir halde bez ve lastik donla
yatakta yatıyor, o sabah ne yediğini hatırlamasa bile Ike’a kadar
bütün Amerikan başkanlarını ezberden sayabiliyordu. Üç nesil,
kısa zaman önce hapları bulduğu evde bir arada yaşamışlardı (ta-
bii, hem anneannesi hem de dedesi yıllar önce ölmüştü). On iki
yaşındayken kahvaltı sofrasında, şimdi hatırlayamadığı, ukalaca
bir şey yumurtlamıştı. O sırada anneannesinin sidikli bezini yıka-
yan annesi bunu duymuş ve ıslak bezle ona vurmuştu. Bu darbe
önündeki gevrek kâsesini savurmuştu, kâse masa boyunca deli
gibi dönerek kaymıştı. İkinci darbeyi sırtına yemişti. Canı pek
yanmamıştı, ama ukalaca bir şey söyleyecek hali de kalmamıştı.
Şimdi bu yatakta büzülmüş halde yatan kadın ıslak bezle art arda
vurup şunları söylemişti: “O kocaman ağzını *kapat*, şu anda tek
büyük yanın o kocaman ağzın, vücudun da aynı büyüklüğe gele-
ne kadar ağzını *kapalı tut*.” Her cümleinin sonunda anneannesinin
ıslak beziyle bir darbe geliyordu. Suspus olmuştu. Artık ukalaca
bir şey söylemesi imkânsızdı. O gün şunu öğrendi: On iki yaşın-

daki bir çocuğa hayatın içindeki yerini öğretmenin ve doğru bakış açısını kazandırmanın en etkili yolu, ıslak bir anneanne beziyle sırtını kamçulamaktı. Bir daha ukalalık yapabilmesi için dört yıl geçmesi gerekmişti.

Annesi suyu genzine kaçırıp boğulur gibi oldu ve ona hap vermeyi düşündüğü halde bu onu korkuttu. Bir kez daha sigara ister mi, diye sordu.

“Sana zahmet olmayacaksa. Sonra da gitsen iyi olur. Yarın belki daha iyi olurum.”

Yatağın yanındaki sehpa da duran paketten bir sigara çıkarıp yaktı. Bunu sağ elinin birinci ve ikinci parmakları arasında tuttu. Annesi filtreyi kavramak için dudaklarını uzatıp sigaradan bir nefes çekti. Küçük bir nefes çekmişti. Duman dudaklarından süzülürdü.

“Oğlum ağzıma sigara tutsun diye altmış yıl yaşamışım.”

“Benim için sorun değil.”

Annesi bir nefes daha çekip filtreyi dudaklarının arasında o kadar uzun süre tuttu ki bakışlarını sigaradan annesinin yüzüne kaydırды. Gözleri kapanmıştı.

“Anne?”

Gözleri hafifçe aralandı.

“Johnny?”

“Evet.”

“Ne kadar zamandan beri buradasın?”

“Çok olmadı. Artık gitsem iyi olacak. Sen de uyursun biraz.”

“Hmm.”

Sigarayı kül tablasında söndürdükten sonra odadan çıktı. O doktorla konuşmak istiyordu. Bunu yapan o lanet olası doktorla konuşacaktı.

Asansöre binerken doktor kelimesinin, mesleklerinde belli bir uzmanlığa ulaştıklarında “insan” sözcüğüyle eş anlamlı olmaya başladığını düşündü. Sanki doktorların zalimleşmesi ve dolayısıyla insanlıkta özel bir mertebeye gelmesi beklenen, gerekli bir şeydi. Ama

-----

“Daha fazla yaşayabileceğini sanmıyorum,” dedi o gece erkek kardeşine. Kardeşi yüz kilometre batıda, Andover’da yaşıyordu. Hastaneye sadece haftada bir veya iki kere geliyordu.

“Ama ağrısı daha iyi, değil mi?” diye sordu Kevin.

“Kaşındığını söylüyor.” Haplar kazağının cebindeydi. Karısı uyuyordu. Bir zamanlar annem ve dedesiyle yaşadıkları annesinin boş evinden çaldığı hapları cebinden çıkardı. Konuşurken kutuyu elinde çevirip durdu.

“Eh, o halde daha iyi demektir.” Kevin için her şey daima daha iyiydi; sanki hayat hep görkemli bir doruk noktasına doğru ilerliyordu. Abisinin bu görüşüne katılmıyordu.

“Felç oldu.”

“Bu aşamada bir önemi var mı ki?”

“Elbette *var!*” diye bağırды, annesinin çarşafın altındaki bacaklarını düşünerek.

“John, annem ölüyor.”

“Daha ölmedi ama.” Aslında onu dehşete düşüren bu gerçektir. Konuşma bu çerçeve içinde sürerken sadece telefon şirketi kazançlı çıkıyordu, ama işin özü buydu: Annesi henüz ölmemişti. Bileğinde bir hastane etiketiyle o odada yatıyor ve koridordan sesi gelen hayalet radyoları dinliyordu. Ve

-----

doktoruna göre zamanla buna alışmak zorundaydı. Doktor kızıl saçlı ve sakallı, iriyarı bir adamdı. Boyu bir doksandı, geniş omuzluydu. Annesi uyumaya başlayınca doktor onu koridora çıkarmıştı.

Doktor devam etti:

“Anlayacağınız, kordotomi gibi bir operasyondan sonra motor kaybı kaçınılmazdır. Şu anda annenizin sol elinde biraz hareketlilik var. İki ila dört hafta sonra sağ elini de kullanabileceğini umuyoruz.”

“Yürüyebilecek mi?”

Doktor bir süre düşünceli düşünceli koridorun mantar tavanına baktı. Sakalı kareli gömleğinin yakasına kadar inmişti.

“Pek ihtimal vermiyorum. Çok fazla kaybı oldu.”

“Yani, ömrünün sonuna kadar yatalak mı olacak?”

“Sanırım bu doğru bir varsayım olur.”

Johnny nefret etmeyi umduğu bu adama hayranlık duymaya başlamıştı. Bunun hemen peşinden kendinden iğrendi. Doğruyu söylediği için ona hayran mı olmalıydı?

“Bu şekilde ne kadar süre yaşayabilir?”

“Bunu kestirmek zor. Tümör artık böbreklerinden birini tıkıyor. Diğer böbreğinde sorun yok. Tümör onu da tıkadığı zaman, anneniz uyuyacak.”

“Üremi koması mı?”

“Evet,” dedi doktor, ama daha temkinli bir şekilde konuşmuştu. “Üremi” sadece doktorların ve adli tıp uzmanlarının tekelinde olan tekno-patolojik bir terimdi. Ama Johnny bu kelimeyi biliyordu, çünkü kanser söz konusu olmasa bile anneannesi de aynı şeyden ölmüştü. Kadının böbrekleri iflas etmiş, içinden göğüs kafesine kadar yükselen idrarla ölmüştü. Yatağındaydı, evdeydi, akşam yemeği zamanıydı. Onun gerçekten öldüğünü, yaşlılara özgü, ağzı açık koma halinde uyumadığını ilk anlayan Johnny’ydi. Kadının gözlerinden iki damla gözyaşı akmıştı. Dişsiz ağzının içe çekilmiş hali ona yumurta salatası koymak için içi boşaltılmış, sonra da mutfak rafında unutulmuş bir domatesi hatırlatmıştı. Anneannesinin ağzına bir makyaj aynası tutmuş, ayna buğulanıp domates görüntüsü kaybolmayınca annesine seslenmişti. O zaman yaptığı her şey doğrudu, ama bu defa bir terslik vardı.

“Hâlâ acı duyduğunu söylüyor. Bir de kaşınıyormuş.”

Doktor ciddiyetle başını salladı.

“O acıyı hayal ediyor. Tabii yine de gerçek bir duygu. En azından ona gerçekmiş gibi geliyor. İşte bu yüzden zaman çok önemli. Anneniz artık zamanı saniyelerle, dakikalarla ve saatlerle ölçemez. O birimleri günler, haftalar ve aylar halinde yeniden yapılandırması lazım.”

Johnny bu iriyarı adamın söylediklerini anlıyor ve bu onu ürkütüyordu. Bu adamla daha fazla konuşamazdı. Adam teknisyen

gibiydi. Zaman kavramını kolayca avucuna almış gibi rahatça konuşuyordu. Belki de almıştı.

“Onun için yapabileceğiniz herhangi bir şey var mı?”

“Çok az.”

Gayet açık konuşuyordu, doğru olan buymuş gibi davranıyordu. Sonuçta içi boş ümitler vermiyordu.

“Komadan daha kötüsü olabilir mi?”

“Elbette olabilir. Bunun gibi durumları herhangi bir kesinlikle değerlendiremeyiz. Vücudunun içinde serbestçe dolaşan bir köpek balığı olduğunu varsayın. Annenizin vücudu şişebilir.”

“Şişer mi?”

“Karnı şişebilir, sonra şiş iner, derken bir daha şişebilir. Ama şimdi bu gibi şeylerin üstünde durmayalım. Bence şunu söyleyebiliriz

-----

haplar bu işi görür, ama ya öyle olmazsa? Ya beni yakalarlarsa? Merhamet cinayeti suçuyla mahkemeye çıkmak istemiyorum. Sonunda beraat etsem bile. Gözünün önüne gazete manşetleri gelince yüzünü buruşturdu: ANNE KATİLİ.

Otoparkta oturmuş, kutuyu elinde çevirip duruyordu. DARVON COMPLEX. Soru hâlâ değişmemişti: *Bunu yapabilir miydi? Yapmalı mıydı? Annesi, “Keşke bu durumdan kurtulabilsem. Bundan kurtulmak için her şeyi yaparım,”* demişti. Kevin, annesi hastanede ölmesin diye evinde bir oda ayarlayacağını söylemişti. Hastane onun gitmesini istiyordu. Bazı yeni haplar vermişlerdi ve kadının durumu daha da kötüye gitmişti. Bu kordotomiden dört gün sonraydı. Annesinin başka bir yere nakledilmesini istiyorlardı, çünkü henüz kimse işleyen bir “kanserdotomi” yöntemi bulamamıştı. Vücudundaki bütün tümörleri alacak olsalar, annesinden geriye sadece bacakları ve başı kalırdı.

Johnny annesi için zamanın nasıl geçtiğini düşünüyordu; tamamen kontrolden çıkmış bir şey gibiydi herhalde. Bir sepet dolusu yün yumağı her yere saçılmıştı da kocaman, pis bir kedi onlarla oynuyordu sanki. Gündüzleri 312 numaralı oda. Geceleri 312

numaralı oda. Çağrı düğmesinden bir sicim uzatıp annesinin sol işaretparmağına bağlamışlardı, çünkü artık lazımlık gerektiğinde elini o düğmeye kadar uzatamıyordu.

Artık pek de önemi kalmamıştı, çünkü annesi aşağı tarafta hiçbir şey hissetmiyordu. Orta kısmı bir talaş yığınınından farksızdı. Bağırsaklarını yatakta boşaltıyor, yatağına işiyor ve ancak kokusunu duyduğu zaman bunu anlıyordu. Yetmiş beş kilodan kırk beş kiloya düşmüştü ve artık hiç kas kontrolü yoktu. Kevin'ın evinde daha farklı olacak mıydı? Kevin cinayet işleyebilir miydi? Johnny bunun cinayet olduğunu biliyordu. Hem de en kötüsünden... anne katili olmak. Sanki Ray Bradbury'nin ilk korku romanlarındaki habis bir cenin gibi, ona hayat veren hayvanın içinden çıkmak istiyordu. Belki de bu onun kabahatiydi. Annesinin içinde büyüyen tek çocuk oydu, hayatını değiştiren bebek oydu. Güler yüzlü bir doktor annesine asla çocuk sahibi olamayacağını söyleyince Kevin'ı evlat edinmişlerdi. Şimdi de kanser annesinin rahminde ikinci bir çocuk gibi büyüyordu, onun kötü ikiziydi. Hayatı ve annesinin ölümü aynı yerde başlamıştı. İkizinin çok yavaşça ve beceriksizce yapmakta olduğu şeyi Johnny yapmamalı mıydı?

Annesinin *hayal ettiği* acıları için ona aspirin veriyordu. Bu aspirinler, içinde geçmiş olsun kartları ve artık işe yaramayan okuma gözlüğünün durduğu hastane komodininin çekmecesindeydi. Boğazına kaçırıp boğulmasına neden olur diye takma dişlerini almışlardı. Artık aspirini dili beyazlaşınca kadar emerek alıyordu.

Hapları tabii ki verebilirdi; üç dört tanesi yeterdi. Bin dört yüz ölçü aspirin ve dört yüz ölçü Darvon beş ayda otuz kilo kaybeden bir kadına verilirse, o iş biterdi.

Hapların yanında olduğunu kimse bilmiyordu; ne Kevin ne de karısı. *Belki 312 numaralı odadaki diğer yatağa başka bir hasta yerleştirmişlerdir*, diye umdu. Böylece artık bu işi dert etmezdi. Gerçekten en iyi çözüm bu olmaz mıydı? Odada başka bir kadın olursa, Johnny'nin hiçbir seçeneği kalmayacaktı ve bunu rahatça arkasında bırakabilecekti. Düşünceleri

-----

“Bu gece daha iyi görünüyorsun.”

“Öyle mi?”

“Gerçekten. Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Eh, o kadar iyi değil. Bu gece pek iyi değilim.”

“Sağ elini kaldırırsana.”

Annesi elini yatak örtüsünden yukarıya kaldırdı. Eli parmakları açık halde bir an göz hizasında öylece kaldıktan sonra düştü. Pat. Johnny gülümsedi, annesi de karşılık verdi.

“Bugün doktoru gördün mü?” diye sordu Johnny.

“Evet, odama geldi. Her gün uğrar. Bana biraz su verir misin, Johnny?”

Johnny ona pipetle biraz su verdi.

“Buraya sık gelmen çok güzel, John. Sen çok iyi bir evlatsın.”

Annesi yine ağlıyordu. Diğer yatak boştu, suçlar gibi ona bakıyordu. Arada bir aralık kapıdan koridorda gezinen mavi beyaz önlükler görünüyordu. Johnny yavaşça bardağı annesinin ağzından çekerken, aklından saçma sapan bir şey geçti: Bu bardağın yarısı boş mu, yoksa dolu mu?

“Sol elin nasıl?”

“Gayet iyi.”

“Görelim bakalım.”

Annesi sol elini kaldırdı. Herhalde solak olduğu için kordotominin kötü etkilerinden bu kadar çabuk kurtulmuştu. Annesi elini yumruk yaptı, gerdi. Cılız bir şekilde parmaklarını şaklattı. Sonra eli yatak örtüsüne düşüverdi.

“Ama elimi hiç hissetmiyorum.”

“Bir şeye bakacağım.”

Johnny annesinin dolabına gidip açtı ve hastaneye gelirken giydiği paltosunun arkasına uzanıp çantasını aldı. Annesi çantasını burada saklıyordu, çünkü hırsızlardan korkuyordu. Duyduğuna göre, müstahdemlerden bazıları açıkta bir şey gördükleri zaman hemen yürütüyorlardı. Daha önce odasını paylaştığı bir kadın ona bir hastanın ayakkabısında sakladığı beş yüz doları kaybettiğini anlatmıştı. Annesi son zamanlarda birçok konuda

paranoyaklaşmıştı; bir keresinde Johnny'ye bazı geceler yatağının altına bir adamın saklandığını söylemişti. Bu halinin bir nedeni de onda denedikleri yeni ilaçlardı. Üniversitede arada bir attığı haplar bunların yanında migren ilacı gibi kalıyordu. Koridorun sonunda, hemşire odasının yanındaki kilitli ilaç dolabında bunlardan her çeşit vardı: yatıştırıcı, yükselten, mutlu eden, mahveden. Öldüren, bütün acılara son veren tatlı siyah bir örtü gibi saran. Modern bilimin mucizeleri.

Johnny tekrar yatağa gidip çantayı açtı.

"Bunun içinden bir şey çıkarabilir misin?"

"Ah, Johnny, bilemiyorum..."

Johnny ısrar etti. "Hatırım için, bir dene."

Sol el arızalı bir helikopter gibi örtüden kalktı. Çantanın içine dalıp buruşmuş bir kağıt mendil çıkardı.

Johnny alkışladı. "Çok iyi. Çok iyi."

Ama annesi yüzünü yana çevirdi. "Geçen yıl, bu ellerle on tabağı birden kaldırabilirdim."

Uygun zaman arıyorsa, şimdi tam zamanıydı işte. Odanın içi çok sıcaktı, ama Johnny'nin alnındaki ter soğuktu. *Benden aspirin istemezse vermem*, diye düşünüyordu. Bu gece vermezdi. Ama bu gece olmazsa, bir daha hiçbir zaman olmayacağını da biliyordu.

Annesinin gözleri kurnazca yarı açık kapıya yöneldi.

"Bana haplarımdan birkaç tane kaçırabilir misin, Johnny?"

Hep bu şekilde isterdi. Normal ilaç programı dışında herhangi bir hap almaması gerekiyordu, çünkü çok fazla kilo kaybetmişti ve üniversitedeki uyuşturucu kullanan arkadaşlarının dediği gibi artık tehlikeli sulara yüzüyordu. Vücudun bağımsızlığı öldürücü dozun sınırına gelmişti. Bir hap daha alırsa film kopardı. Marilyn Monroe'ya böyle olduğu söylenir.

"Eviden birkaç hap getirdim."

"Öyle mi?"

"Ağrına iyi gelir."

Johnny kutuyu ona doğru uzattı. Annesi ancak çok yakının-daysa okuyabiliyordu. Büyük harfli yazıyı okuyunca kaşları çatıldı.

“Daha önce bu Darvon’dan almıştım. Pek işe yaramamıştı.”

“Bu daha kuvvetli.”

Annesinin gözleri kutudan ayrılıp onun gözleriyle buluştu.

“Öyle mi?”

Johnny ancak salak salak gülümseyebildi. Konuşacak hali yoktu. İlk kez düzüştüğü zaman gibi; bir arkadaşının arabasının arkasında olmuştu. Eve geldiğinde annesi ona iyi vakit geçirip geçirmediğini sormuş, Johnny de bu aynı salakça gülümsemeyi takınmıştı.

“Bunları çiğneyebilir miyim?”

“Bilmiyorum. Bir dene istersen.”

“Pekâlâ. Ama beni görmesinler.”

Johnny kutuyu açıp şişenin üstündeki plastik kapağı kaldırdı. Şişenin ağzındaki pamuğu çıkardı. Annesi bu işi arızalı helikoptere benzeyen sol eliyle yapabilir miydi? Buna inanırlar mıydı? Bilemiyordu. Belki onlar da bilemezlerdi. Belki umursamazlardı bile.

Avucuna altı tane hap boşalttı. Annesinin onu izlediğinin farkındaydı. Altı hap çok fazlaydı; bunu annesi bile biliyor olmalıydı. Eğer bir şey diyecek olursa, Johnny hepsini kaldırıp ona bir tane artrit ağrı kesici verecekti.

Dışarıdan bir hemşire hızla geçince Johnny’nin eli seğirdi, gri kapsüller birbirine çarptı ama hemşire kordotomi hastasının ne durumda olduğunu görmek için içeriye bakmadı.

Annesi hiçbir şey söylemedi, sadece sanki sıradan şeylermiş gibi haplara baktı. Ama zaten annesi oldum olası seremonilerden haz etmezdi; kendi gemisi suya indirilse şampanya kadehi kırmazdı mesela.

“Hadi bakalım,” dedi Johnny son derece doğal bir sesle ve ilk hapi annesinin ağzına koydu.

Annesi yüzünde düşünceli bir ifadeyle jelatin kısmı criyene kadar hapi damağında gezdirdi, sonra da yüzünü ekşitti.

“Tadı kötü mü? İstersen—”

"Hayır, çok kötü değil."

Johnny ona bir hap daha verdi. Sonra bir tane daha. Annesi bunları çiğnerken yüzünde hep o düşünceli ifade vardı. Johnny ona dördüncü hapi da verdi. Annesi ona gülümseyince, dilinin sarardığını görüp korktu. Belki karnına vursa hepsini kusabilirdi. Ama bunu yapamazdı. Annesine asla vuramazdı.

"Bacaklarım bitişik mi, bir bakar mısınız?"

"Önce bu hapları al."

Ona beşinciye de verdi. Ve altıncıyı. Sonra da bacakları bitişik mi diye baktı. Bitişikti.

"Galiba şimdi biraz uyuyacağım," dedi annesi.

"Tamam. Ben de gidip bir şey içeyim."

"Hep iyi bir evlat oldun, Johnny."

Johnny şişeyi kutuya sokup, kutuyu annesinin çantasına koydu; şişenin plastik kapağını çarşafın üstünde bırakmıştı. Açık çantayı annesinin yanına koyduktan sonra düşündü: *Benden çantasını istedi. Getirdim ve odadan çıkmadan önce çantayı açtım. Çantadan istediği şeyi kendisinin alabileceğini söyledi. Bunu tekrar dolaba koyması için hemşireyi çağırırım, dedi.*

Odadan çıkıp su içmeye gitti. Sebilin üstünde bir ayna vardı, dilini çıkarıp aynada baktı.

Tekrar odaya döndüğünde, annesi ellerini kavuşturmuş bir pozisyonda uyuyordu. Elleriindeki damarlar kalındı. Johnny onu öptü, annesinin gözleri kapaklarının altında döndü ama açılmadı.

Evet.

Johnny farklı bir his duymuyordu; ne iyi ne kötü.

Tam odadan çıkarken aklına bir şey gelince tekrar annesinin yanına gitti, kutudaki şişeyi çıkardı ve gömleğiyle sildi. Sonra annesinin sol elinin cansız parmaklarını şişeye bastırdı. Ardından şişeyi tekrar yerine bırakıp arkasına bakmadan hızla odadan çıktı.

Eve gidip telefonun çalmasını bekledi. *Keşke onu son bir kez öpseydim,* diye düşündü. Beklerken televizyon seyredip bol bol su içti.

SON